

НОРА РОБЪРТС

СПАСЕНИЕ В СМЪРТТА

Част 27 от „В смъртта“

Превод от английски: Стоянка Лазарова, 2009

chitanka.info

„Пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас с овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители.“

Матей 7:15

„Вярата прозира през смъртта.“

Уилям Уърдсуърт

1.

По време на опелото свещеникът сложи върху драпираната ленена покривка на олтара нафората от безквасен хляб и евтиното червено вино. И подносът за нафора, и потирът бяха сребърни и подарени от човека в покрития с цветя ковчег. Бяха го поставили в подножието на две изтъркани стъпала, които отделяха свещеника от богомолците.

Починалият беше живял сто и шестнадесет години. Всеки един ден от тях той бе изживял като вярващ католик. Жена му го беше изпреварила в отвъдното с почти десет месеца и той скърбеше за нея силно до последния си ден.

Сега децата, внуците, правнуците и праправнуците му изпълваха пейките на старата църква в Испанския Харлем. Много от тях живееха в енорията, а други се бяха завърнали в нея, за да оплачат мъртвия и изразят уважението си. И двамата му живи братя присъстваха на обряда, както и братовчеди, племенници и племеннички, приятели и съседни. В желанието си да почетат за последно починалия живите изпълваха пейките, пътеките между тях и вестибюла.

Хектор Ортис беше добър човек, който бе водил добър живот. Бе умрял тихо в леглото си, заобиколен от снимките на семейството и множество икони на Исус, Мария и любимия му светец — Лорънс. Свети Лорънс бил опечен жив заради вярата си и по някаква странна ирония се бе превърнал в патрон на ресторантьорите.

Хектор Ортис имаше на кого да липсва, имаше кой да скърби за него. Но дългият, изпълнен с добрина живот и лесната му смърт оставяха нотка на примирение в литургията — а тези, които плачеха, ронеха сълзи по-скоро за себе си, отколкото за починалия. „Вярата им в спасението на Хектор Ортис ги държи силни“ — мислеше си свещеникът. Той изпълняваше познатия ритуал и разглеждаше лицата на опечалените, а те го слушаха как ръководи това последно отдаване на дължимото.

Във въздуха се носеше мирис на цветя, тамян и восък от свещите. Мистично ухание. Аромат на сила и присъствие.

Свещеникът тържествено сведе глава над символите на Христовата плът и кръв, преди да измие ръцете си.

Той беше познавал Хектор и всъщност беше изслушал изповедта му — както се оказа, последната — само преди седмица. Затова отец Флорес беше замислен, когато паството се изправи.

Флорес заговори на богомолците и те му отвърщаха с познатите думи от молитвата за причастие и Санктуса^[1].

— Свети, свети, свети Отче, Боже на сила и мощ.

Пееха думите, тъй като Хектор обичаше музиката на тази меса. Слетите гласове се извисяваха и се преплитаха във вълшебно ароматния въздух. Богомолците коленичиха за Посвещението. Някъде проплака бебе, чу се суха кашлица, шумолене, шепот.

Свещеникът ги изчака да се успокоят и утихнат. За момента.

Флорес измоли силата на Светия Дух да вземе даровете от нафора и вино и да ги превърне в тялото и кръвта Христови. И като представител на Сина Божи, продължи нататък според ритуала.

Сила. Присъствие.

И докато разпнатият Христос гледаше надолу иззад олтара, Флорес знаеше, че сега самият той държи силата, държи това присъствие.

— Вземете, това е Моето тяло — каза Флорес, вдигайки нафората, — което ще бъде пожертвано заради вас.

Забиха камбани, главите се сведоха.

— Вземете, пийте. Това е чаша от Моята кръв — повдигна той потира, — кръвта на нов и всевечен завет. Тя ще бъде пролята за вас и за опрощение на всички грехове. Правете това в моя памет.

„Христос умря, Христос възкръсна, Христос ще се възвърне отново“.

Те се молеха, а свещеникът им желаше мир, пожелаваха си мир един на друг. И отново се възвисиха гласове — пееха „Божи Агнецо, който ще отнесеш греховете на света, смили се над нас“. Пасторът разчупи нафората и постави парче от нея в потира. Свещениците се придвижиха напред и спряха близо до олтара, когато той повдигна потира към устните си.

Бе мъртъв в мига, в който вкуси кръвта.

Църквата „Сен Кристобал“ в Испанския Харлем се намираше между една закусвалня и заложна къща. Имаше малка сива камбанария и бе пожалена от графитите, които обграждаха съседните сгради. Вътре миришеше на свещи, цветя и препарат за полиране на мебели, точно както можеше да ухае един хубав дом в предградията.

Поне така се стори на лейтенант Ив Далас, докато крачеше по пътеката между редиците от пейки. Отпред един човек с черна риза, черен панталон и бяла яка седеше с наведена глава и скръстени ръце.

Не беше сигурна дали се моли, или просто чака, но не той я интересуваше. Заобиколи лъскавия ковчег, почти целия затрупан с бели и червени карамфили. И мъртвецът вътре не бе сред приоритетите ѝ.

Ив нагласи записващото устройство на ревера си, но когато се отправи към двете ниски стъпала на олтара — където лежеше това, за което бе дошла, партньорката ѝ я дръпна за ръката:

— Хм, мисля, че трябва да коленичим.

— Никога не коленича на публично място — отговори Ив.

— Не, наистина. — Тъмните очи на Пийбоди обходиха олтара и статуите. — Това е нещо като свята земя или нещо такова.

— Забавно, на мен пък ми прилича на мъртвец. Или нещо такова.

Ив се качи, а зад нея Пийбоди полуколеничи с единия крак, преди да я последва.

— Жертвата е разпозната като Мигел Флорес, възраст тридесет и пет, католически свещеник — започна Ив. — Тялото е било преместено. — Тя отправи бърз поглед към един от униформените, които охраняваха местопрестъплението.

— Да, сър. Човекът се свлече по време на служба и имаше опити да му бъде оказана първа помощ, докато пристигнат от 911. Няколко полицаи бяха на местопрестъплението. Присъстваха на погребението на онзи мъж — посочи униформеният, като кимна към ковчега. — Те отместиха хората назад, осигуриха пространството, чакат ви, за да говорят с вас.

Ив се наведе, беше запечатала ръцете и краката си, преди да влезе.

— Вземи отпечатъци, време на смъртта и така нататък за протокола, Пийбоди. И отново за протокола, бузите на жертвата са

яркокорозови. Лицеви наранявания по лявото слепоочие и скула, най-вероятно причинени при падането.

Погледна нагоре, забеляза сребърния потир върху изцапаната бяла ленена покривка. Изправи се, отиде до олтара и помириса съда.

— От това ли е пил? Какво правеше, когато падна? — запита тя.

— Вземаше причастие — отговори ѝ мъжът на първата редица, преди някой от униформените да отвори уста.

Ив се спря от другата страна на олтара.

— Тук ли работите? — попита тя.

— Да. Това е моята църква.

— Вашата?

— Аз съм пасторът — изправи се той. Беше набит мускулист мъж с тъжни тъмни очи. — Отец Лопес. Мигел ръководеше погребалната служба и вземаше причастие. Отпи и изглежда почти на мига го хвана, тялото му се разтърси, не можеше да си поеме въздух. И се свлече. — Лопес говореше с лек акцент, екзотичен, подобно на гланц върху неравно дърво. — Тук имаше доктори и други медицински лица, опитаха се да го свестят, но беше твърде късно. Някой каза, по-скоро си помисли, че е отрова. Но аз не вярвам да е възможно...

— Защо? — запита го Ив.

Лопес повдигна леко ръце:

— Кой би отровил свещеник по такъв начин и в такъв момент?

— Откъде идва виното? Това в съда?

— Държим виното за пречистване в кутията от нартеково дърво в задната стаичка.

— Кой има достъп?

— Аз. Мигел, Мартин — това сме, отец Фриймън — дяконите, обслужващи опелото.

„Доста хора — помисли си Ив. — Защо изобщо се занимават да го заключват?“

— Къде са те? — попита тя.

— Отец Фриймън е при семейството си в Чикаго, очакваме да се върне утре. Имаме — имахме — трима свещеници днес, поради голямото присъствие на службата за опелото.

— Трябват ми имената им.

— Да не би да мислите, че...

— А това?

Той видимо пребледня, когато Ив вдигна сребърния поднос с нафората.

— Моля ви, моля ви, това е осветено — каза свещеникът.

— Съжалявам, сега е доказателство. Има едно липсващо парче, той ли го е изял?

— Чупи се малко късче, поставя се във виното, тъй както ритуалът за отделяне и единение изисква. Сигурно го е поел с виното.

— Кой наля виното в съда и... — Как, по дяволите, го нарече? Бисквитата? Соленката?

— Нафора — услуги й Лопес. — Той сам. Но аз налях виното в съда и поставих хостията вместо Мигел преди Посвещението. Направих го лично, като знак на почит пред господин Ортис. Мигел отслужваше по желание на семейството.

Ив вдигна глава:

— Не са искали главния? Не казахте ли, че вие сте главният?

— Аз съм пасторът, да. Но съм нов, в тази енория съм само от осем месеца, след като монсеньор Круз се оттегли. Мигел е бил тук повече от пет години и е оженил двама от праправнуците на господин Ортис, отслужи и реквизиема за госпожа Ортис преди около година. Кръщавал е...

— Само за момент, моля — приближи се партньорката й.

Ив се обърна към Пийбоди.

— Съжалявам, че ви прекъснах, отче. Имаме потвърждение на самоличността — каза Пийбоди на Ив. — Времето на смъртта ни се опъна. Отпива, веществото подейства, пада, умира, червени бузи. Цианид?

— Умно предположение. Ще накараме Морис да го провери. Опаковай съда, бисквитата. Вземи едно от ченгетата свидетели и сними показания. Аз ще разпитам другия, след като Лопес ми покаже откъде са виното и онова нещо — разпореди Ив.

— Да освободим ли другия мъртвец?

Ив се отправи с намръщена физиономия към ковчега:

— Доста време е минало, докато стигне дотук. Може да изчака още малко — каза тя и се обърна отново към Лопес. — Трябва да видя къде държите... напитките? Виното и нафората.

Лопес й отвърна с кимване. Качи се по стълбичките, мина покрай олтара и поведе Ив през вратите. Вътре покрай една от стените се

редяха шкафове с рафтове, а на масата стоеше продълговата кутия с дълбоко гравирани кръст. Лопес извади ключове от джоба на панталона си и я отвори.

— Това е кутията от нартеково дърво — обясни той. — В нея се държат неосветеното вино и нафората. Държим по-големи запаси там в първия шкаф, също заключени.

Дървото беше гладко лакирано, забеляза тя, и можеше да задържи отпечатъци. Ключалката се оказа повече от елементарна.

— От тази гарафа ли взехте виното?

— Да, налях оттук в съда, взех и нафората. Отнесох ги на Мигел в началото на литургията за причастие.

Лилавееща течност изпълваше прозрачната гарафа горе-долу до половината.

— Изпускали ли сте субстанциите от ръцете си по някое време преди това, оставали ли са без наблюдение?

— Не. Аз ги подготвих и ги държах при себе си през цялото време. Да постъпя по друг начин, би било неуважение.

— Трябва да взема това за доказателство — посочи Ив.

— Разбирам, но кутията не може да напуска църквата. Моля ви, щом се налага да я разгледате, не можете ли да го направите тук? Съжалявам — добави той, — не ви попитах как се казвате.

— Лейтенант Далас.

— Не сте католичка.

— По какво най-напред познахте?

Той се позасмя, но съжалението не напусна погледа му.

— Разбирам, че не сте запозната с традициите и ритуалите на Църквата и някои от тях може би ви се струват странни. Вярвате, че някой може да е сложил отрова във виното или нафората.

Ив се постара да запази неутрална физиономия и глас:

— Все още на нищо не съм склонна да вярвам — отговори тя.

— Ако е така, значи някой е използвал кръвта и тялото на Христос, за да убие. А аз ги дадох на Мигел, подадох му ги в ръцете. — Зад страданието в очите му Ив видя тлеещи въглени от гняв. — Бог ще ги съди, лейтенант — довърши той, — но аз вярвам в човешките закони така, както и в Божиите. Ще направя каквото мога, за да ви помогна.

— Какъв свещеник беше Флорес?

— Добър. Състрадателен, посветен и... енергичен, бих казал. Наслаждаваше се на работата с млади хора, а и тя много му се удаваше.

— Наскоро да е имал някакви проблеми? Депресия, стрес?

— Не, не, щях да знам, щях да забележа. Живеем заедно — ние тримата — в енорийското жилище зад църквата — посочи той в неясна посока, тъй като в главата му се въртяха дузина други мисли. — Храним се заедно почти всеки ден, говорим, спорим, молим се. Щях да усетя, ако беше разтревожен. Ако си мислите, че може да е посегнал на живота си, казвам ви, че не го е направил. И никога не би го направил по този начин.

— Имал ли е проблеми с някого? Някой да е бил недоволен или да е имал негов си проблем — професионален или личен?

— Не е споменавал, както казах, разхождахме се всекидневно.

— Кой знаеше, че той ще ръководи погребението днес?

— Всички. Хектор Ортис беше значителна фигура в енорията, много обичан и уважаван човек. Всички знаеха за погребалната служба и че Мигел ще я проведе.

Докато си говореха, Ив прекоси стаята, отиде до вратата и я отвори. Лъчите на майското слънце проникнаха през изхода. Вратата имаше ключалка, забеляза тя, почти толкова проста, колкото и тази на дървената кутия.

Лесно влизане, лесно излизане.

— Имаше ли някакви служби по-рано днес? — попита тя Лопес.

— Ежедневната в шест часа сутринта. Аз я ръководих.

— И виното и нафората са от същия запас като тези на погребалната меса?

— Да.

— Кой ви ги донесе?

— Мигел. Това е малка служба, присъстващите не са повече от дузина, може би двадесетина. Днес очаквахме по-малко, тъй като повечето щяха да дойдат за погребението.

„Влиза, мислеше си Ив, присъства на службата. Връща се, отравя виното, отива си.“

— Колко души горе-долу се бяха събрали тази сутрин?

— На сутрешната служба? Ами... осем или девет. — Той се спря за момент и Ив си го представи как се връща назад в мислите си и

брои. — Да, девет.

— Ще ми трябва и техен списък. Имаше ли непознати лица?

— Не, познавам всички присъстващи, бяха малка група, както споменах.

— Бяхте само вие и Флорес — никой ли не ви асистираше?

— Не и в шест сутринта. Обикновено не използваме пастор при седмичните сутрешни служби, освен по време на Великите пости.

— Окей. Искам да напишете, като си спомните възможно по-добре, движението на жертв... на Флорес и какво е правил тази сутрин, както и в колко часа.

— Веднага ще го направя.

— Ще се наложи да изолирам тази стая като част от местопрестъплението.

— О! — Притеснението веднага се изписа на лицето му. — За колко време?

— Не мога да кажа. — Знаеше, че се държи безцеремонно, но нещо в цялата тази... святост я накара да потръпне. — Ако ми дадете ключовете си, ще бъде по-лесно. Колко комплекта има всъщност?

— Тези и още едни в енорийското жилище. Ще ми трябва ключът за него. — Той го свали от връзката и подаде останалите на Ив.

— Благодаря. Кой бе Ортис и как е починал?

— Господин Ортис? — Топла усмивка се появи в погледа му. — Значим човек в обществото и за тази енория, както вече казах. Притежаваше семеен ресторант на няколко пресечки оттук — „Абуелос“. Казвали са ми, че го е ръководел заедно с жена си допреди десетина години, когато един от синовете и внучката му поели нещата. Той беше на сто и шестнайсет и почина тихо и, надявам се, безболезнено, в съня си. Беше добър човек и много обичан. Вярвам, че вече е в божиите ръце.

С много лек жест с пръсти той докосна кръста, който носеше.

— Семейството му разбираемо е много разстроено от случилото се сутринта. Бих могъл да се свържа с тях, да завършим погребалната служба и да изпълня дълга си. Не тук — каза Лопес, преди Ив да беше проговорила. — Ще уредя нещата, но те трябва да погребат своя баща, дядо и приятел. Трябва да довършим ритуала и господин Ортис да бъде почитен.

Тя разбираше дълга към мъртвите.

— Сега се налага да поговоря с някой друг. Ще се опитам да задвижа нещата, но и ще трябва да ме изчакате в енорийското жилище.

— Аз съм заподозрян. — Идеята, изглежда, не го разтърси, нито го изненада. — Дадох на Мигел оръжието, което може би го е убило.

— Точно така. И точно в този момент почти всеки, който е влизал в църквата и е имал достъп до тази стая, е заподозрян. Хектор Ортис не се брои, но само той.

Той отново се усмихна на шегата ѝ, но само толкова.

— Сигурно може да изключите кърмачетата и прохождащите деца, защото имаше и такива.

— Не знам, прохождащите са доста подозрителни. Ще се наложи да погледнем стаята на Флорес в енорийското жилище. И веднага щом мога, ще се погрижа да преместят господин Ортис оттук.

— Благодаря ви. Ще ви чакам у дома.

Ив го изведе навън, заключи вратата и каза на най-близкия униформен да доведе втори полицаи за свидетел.

Докато чакаше, отново огледа Флорес. Добре изглеждащ мъж, помисли си. Висок около метър и осемдесет, трудно можеше да се каже каква структура има под смешната роба, но на око прецени, че тежеше към деветдесет килограма и беше добре сложен.

Имаше правилни черти, гъста тъмна коса, в която на места проблясваха сребристи нишки. „По-пригладен е от Лопес — помисли си тя, по-жилав, по-млад.“ Предположи, че и свещениците са от всякакви размери и калибър, точно както и обикновените хора.

От тях не се очакваше да имат сексуален живот. Трябваше да попита някого откъде идва това правило, ако откриеше, че по някакъв начин е важно за случая. Някои свещеници го нарушаваха и получаваха малките си радости, точно както и обикновените хора. Може би на Флорес не му е пукало за обета за безбрачие.

А на кой ли би му пукало?

Може би си е поиграл не с когото трябва. Ядосана любовница или гневен съпруг? Изключително добре се е справял в работата с млади хора — припомни си тя. Може би му е харесвало да се занася с малолетни и е попаднал на отмъстителен родител.

Или...

— Лейтенант Далас?

Ив се обърна и видя една красива дама, облечена строго и изцяло в черно. „Миньонче“ би била точната дума, предположи Ив, тъй като жената не се извисяваше на повече от метър и шейсет, въпреки черната рокля и токчетата. Косата ѝ също беше гарвановочерна и пригладена назад в спретнат кок. Имаше големи бадемови очи с искрящо зелен цвят.

— Грасиела Ортис, офицер Ортис — представи се тя почти в мига, в който тези мисли преминаваха през главата на Ив.

— Офицер — Ив слезе откъм олтара, — свързана ли сте с господин Ортис?

— Папб, моят прадядо.

— Съжалявам за загубата ви.

— Благодаря. Той живя толкова дълго и хубаво, сега е при ангелите. Но отец Флорес...

— Да не мислите, че и той е при ангелите?

— Надявам се да е. Но той не е живял дълго, нито е починал кротко в леглото си. Никога не съм виждала подобна смърт. — Тя си пое въздух и потрепери. — Трябваше да действам по-бързо, да обезопася местопрестъплението. Братовчед ми Матео и аз — той работи в отдела за нелегалните — трябваше да действаме по-скоро. Но аз бях по-близо. Мат беше в дъното на църквата. Помислих си — всички си помислихме — че отецът получи някакъв пристъп. Доктор Паскуале и чичо ми, който също е лекар, се опитаха да му помогнат. Всичко стана много бързо — за минути, около три-четири, не повече. Затова тялото беше преместено от местопрестъплението, съжалявам.

— Разкажете ми какво се случи? — попита я Ив.

Грасиела изложи събитията и описа сцената точно както и Лопес преди това.

— Познавате ли Флорес?

— Да, малко. Той ожени брат ми, искам да кажа, той ръководи службата по време на сватбата на брат ми. Отец Флорес отделяше време и за Младежкия център. И аз го правя, когато мога, тъй че го познавам оттам.

— Какви са впечатленията ви?

— Изпъкващ, интересен човек. Изглежда имаше отношение към децата от улицата. Мислех си, че сигурно е преминал през това в определен период от живота си.

— Показвал ли е по-конкретен интерес към някое определено дете или деца?

— Не съм забелязала, но и не сме се срещали често там.

— Падал ли си е по вас?

— Да си е падал... Не. — Грасиела изглеждаше шокирана, а после се замисли. — Не, не си е падал по никого, няма смисъл, той сам го е решил. И никога не съм чувала да е нарушавал точно този си обет.

— А бихте ли чули? — попита Ив.

— Не знам, но семейството ми — а те са доста хора — е много привързано към църквата, а това си е нашата енория. Ако си е падал по някого, то неминуемо тази личност би била част от семейство Ортис или по някакъв начин свързана с него. А семейните клюки са доста пиперливо и силно нещо. Леля ми Роза почиства в енорийското жилище и нищо не ѝ убягва.

— Роза Ортис.

— О'Донъл. — Грасиела се усмихна. — Разнообразяваме. Това убийство ли е, лейтенант?

— За момента е подозрителен смъртен случай. Можете да поговорите с членовете на семейството си и да съберете техните впечатления.

— Няма да се говори за друго с дни — изкоментира Грасиела. — Ще видя какво мога да открия от тези, които го познаваха по-добре от мен.

— Окей. Ще разпоредя да освободят працядо ви от местопрестъплението. Вие и братовчед ви ще трябва да го поемете веднага щом се изясним.

— Благодаря.

— Къде е управлението ви?

— Работя с 2-2-3 тук, в Източен Харлем.

— От колко време сте на тази работа?

— Почти две години. Мислех, че искам да стана адвокат, но си промених мнението.

„По-добре отново да го промениш“ — помисли си Ив. Тя просто не можеше да види ченгето в тези искрящи зелени очи.

— Ще отида да намеря партньора си и ще освободим ковчега. Ако ви попадне нещо за Флорес, можете да ме намерите в...

— Централното полицейско управление — довърши Грасиела вместо нея. — Знаем.

След като Грасиела си тръгна, потраквайки на високите си токчета, Ив огледа още веднъж сцената на местопрестъплението. „Доста смърт за такава малка църква — помисли си тя. — Един в ковчега, един край олтара и един, гледащ надолу и към двамата от огромния кръст.“

Единият умира на преклонна възраст в съня си, другият умира бързо, а третият е прикован с пирони за ръцете и краката и разпнат на дървен кръст.

„Бог, свещеникът и вярващият“ — помисли си Ив. Според нея от тримата Бог бе изтеглил най-лошата карта.

— Не мога да реша — каза Пийбоди, докато вървяха из енорийското жилище — дали статуите, свещите и цветното стъкло са страшно красиви, или страшно зловещи.

— Статуите доста приличат на кукли, а куклите са зловещи. Все ги очакваш да премигнат насреща ти. А тези, които се усмихват ето така? — Ив стисна здраво устни и ги изви в гримаса. — Знаеш, че имат зъби зад усмивките, големи, остри и лъскави.

— Не се бях замисляла, но сега ще трябва да се притеснявам и от това.

Малката непретенциозна сграда, която приютяваше енорийското жилище, имаше сандъчета с цветя пред два от прозорците и както Ив забеляза, бе минимално подсигурена. Стандартна ключалка, въпросните обкичени с цветя прозорци, отворени на пролетния въздух, и никаква система за биометрично сканиране или охранителни камери.

Тя почука, а след това зачака. Имаше дълги крака, носеше семпъл панталон и протрити ботуши. Светлосивият блейзър, който бе наметнала тази сутрин, скриваше кобура на пистолета. Закачлив майски бриз си играеше с късо подстриганата ѝ кестенява коса. Имаше издължени бадемови очи с цвят на малцово уиски, които не искряха като тези на Грасиела — отвсякъде изглеждаше като ченге.

Жената, която им отвори, имаше буйни тъмни къдрици с позлатени връхчета, обрамчващи приятното ѝ лице. Зачервените ѝ очи огледаха последователно Ив и Пийбоди.

— Съжалявам, отец Лопес няма възможност да приеме посетители днес.

— Лейтенант Далас, Полицейско управление на Ню Йорк — представи се Ив, показвайки картата си. — И детектив Пийбоди.

— Да, разбира се, простете. Отецът каза, че ви очаква. Моля, заповядайте.

Жената отстъпи крачка назад, носеше червен карамфил на ревера на черния си траурен костюм, обгърнал приятните извивки на тялото ѝ.

— Това е ужасен ден за енорията, за семейството ми. Аз съм Роза О’Донъл. Дядо ми... беше неговата погребална служба, както знаете. Отецът е в кабинета си. Поръча ми да ви предам това. — Тя извади един плик. — Помолили сте го да напише какво е правил отец Флорес днес.

— Да, благодаря ви.

— Ще отида да го извикам, ако трябва да се видите.

— Няма да има нужда този път. Можете да му кажете, че освободихме господин Ортис. Двете с партньорката ми трябва да видим стаята на отец Флорес.

— Ще ви заведе горе.

— Вие ли готвите в енорийското жилище? — започна Ив, докато се насочваха през малкото фойе към стълбите.

— Да, също и почиствам. По малко от това-онова. Трима мъже, пък било то и свещеници, имат нужда от някой, който да прибира след тях.

Стълбите водеха право към тесен коридор. Стените бяха бели и на тях имаше няколко кръста и картини на хора, облечени в роби, които гледаха благо, или както се стори на Ив — съжалително, а от време на време — раздражено.

— Познавахте ли отец Флорес? — запита Ив.

— Доста добре, мисля. Когато чистиш и готвиш на един човек, става така, че го научаваш какъв е.

— И какъв беше той?

Роза спря пред една врата и въздъхна.

— Беше забавен и човек на вярата. Наслаждаваше се на спорта, гледаше спорт и играеше. Имаше... енергия — реши накрая тя. — И влагаше голяма част от нея в Младежкия център.

— Как се разбираше със съквартирантите си? С другите свещеници — обясни Ив, след като Роза я изгледа неразбиращо.

— Много добре. Между него и отец Лопес имаше уважение, бих казала, че бяха приятели. Държаха се свободно един с друг, ако ме разбирате.

— Аха.

— Но повече дружеше, разбирате ли — по-близък беше — с отец Фриймън, двамата имаха повече общи неща извън църквата, бих казала. Спортът — двамата спореха за спорт, както спорят мъжете. Ходеха заедно на мачове. Повечето сутрини тичаха и често играеха на топка в центъра. — Роза отново въздъхна. — Отец Лопес сега се обажда на отец Фриймън, за да му каже. Много е тежко.

— Ами семейството на Флорес?

— Нямаше такава. Той би казал, че Църквата е неговото семейство. Мисля, че родителите му са починали, когато е бил малък. — Тя отвори вратата. — Никога не е получавал обаждания или писма от близките си, както често се случва за отец Лопес и отец Фриймън.

— Ами други писма или обаждания?

— Моля? Не ви разбрах?

— С кого беше свързан? Приятели, учители, стари съученици?

— Аз... не знам — веждите ѝ се склупчиха, — имаше много приятели в енорията, разбира се. Но ако имате предвид някой отвън или отпреди, не знам.

— Забелязвали ли сте нещо необичайно напоследък — в настроението му, в навиците?

— Не, нищо — поклати глава Роза. — Тази сутрин дойдох, за да приготвя закуска за него и отец Лопес преди погребението. Беше много мил.

— По кое време пристигнахте?

— Ами... около шест и половина или няколко минути по-късно.

— Имаше ли някой друг тук?

— Не, сама влязох. Имам си ключ. Както обикновено, отец Лопес беше забравил да заключи. Свещениците се върнаха от сутрешната служба малко след това и им поднесох закуската. Поговорихме за службата, а след това отец Лопес отиде в кабинета си, за да подготви проповедта. — Жената притисна устни с върховете на пръстите си. — Как е възможно това да се е случило?

— Ще открием. Благодаря ви — каза Ив, за да я освободи, а след това пристъпи в стаята.

Вътре имаше едно тясно легло, малък скрин с огледало, нощно шкафче и бюро. Нямаше домашен линк — забеляза тя — нито компютър. Леглото изглеждаше спретнато оправено, а над главата му имаше картина на Христос на кръста, закачена до разпятие. На Ив ѝ се стори, че от тях прекалено много лъха на смърт.

Нямаше никакви лични фотографии, нито неплатени сметки за кредити, натрупани върху скрина. Върху нощното шкафче видя Библия, молитвеник в черно и сребристо и лампа за четене. Върху скрина имаше само гребен и джобен линк.

— Това обяснява защо не е носил линк в себе си — изкоментира Пийбоди. — Предполагам, че не ги вземат, когато отиват на служба. — Тя се обърна и модерно извитите краища на черната ѝ коса се разхвърчаха. — Ами мисля, че това няма да ни отнеме много време, като се има предвид, че не е притежавал кой знае какво.

— Погледни и в другите стаи. Само надникни от прага, виж дали са същите като тази.

Когато Пийбоди излезе, Ив отвори едно от чекмеджетата на скрина със запечатаната си ръка. Бели боксерки, бели долни ризи, бели чорапи, черни чорапи. Поразрови ги, но не намери нищо друго. Второто чекмедже съдържаеше тениски — бели, черни, сиви, — някои от които имаха лого на отбори отпред.

— Те имат повече неща — обяви Пийбоди. — Фотографии, мъжки боклуци.

— Дай ми определение за „мъжки боклуци“ — каза Ив, вадейки най-долното чекмедже.

— Топка за голф на плоска поставка, купчина дискове, чифт боксърски ръкавици, такива неща.

— Провери гардероба тук. — Ив измъкна докрай последното чекмедже и провери дъното и задната му част.

— Свещенически костюми, два комплекта с панталон и едно от онези раса. Чифт черни обувки, носени; две връхни дрехи, едната изглежда изтъркана. На полицата... — Пийбоди направи пауза, докато тършуваше — дрехи за по-хладно време. Два пуловера, две ризи, едно яке на „Никс“ с качулка.

След като провериха всички чекмеджета от задната им част, на дъното и отстрани, Ив издърпа малкия скрин напред от стената и погледна гърба на огледалото.

Двете с Пийбоди се преместиха на бюрото. То съдържаше тефтер-календар, няколко кубчета с мемо листчета, малка поставка с брошури на младежкия център, програмата на „Янките“ и още една — на „Никс“.

Ив провери последното записано в тефтера.

— Бдение за Ортис в погребалния дом през миналата нощ. Мач на „Янките“ в сряда — да видим дали някой не е ходил с него. Записал се е за ПСП — трябва да открием какво е това — след седмица, в неделя, два часа. Тук има и няколко мача и сесии в младежкия център, „Консултации преди К.“. Трябва да разберем какво значи и това — има две от тези: миналия понеделник и вторник. Тук са имената на тези, които е консултирал, ще ги проверим. Следва погребението. Учебно пътуване за петъка на Сен Кристобал, кръщение една седмица след тази събота. Всичките са свещенически работи, с изключение на „Янките“.

Опакова тефтера в плик.

— Погледни и линка — каза тя на Пийбоди и се захвана с малката нощна масичка.

Разгърна набързо Библията, намери вътре няколко малки икони. В „Израилтяни“ прочете един подчертан ред: „И така след дълго търпение той получи обещаното“. А в „Притчи“: „С Мене са богатството и честта, носещи добруване и благоденствие“.

Интересно. Опакова и Библията за доказателство. В чекмеджето имаше още няколко брошури на общността и мини геймплеър. Намери и един сребърен медальон, залепен с тиксо зад чекмеджето.

— Добре, добре. Защо му е на един свещеник да залепва религиозен медальон зад чекмедже?

Пийбоди спря за момент търсенето си:

— Какъв точно медальон?

— Изобразява жена с роба, свила ръце, изглежда, седи на възглавница или нещо подобно, а едно малко дете я държи.

— Сигурно е Дева Мария с бебето Исус. И да — определено странно място за подобна вещ.

Ив внимателно отлепи тиксото и обърна медальона.

„Лино, нека La Virgin de Guadalupe те закриля. Мама.
12 май 2031“

— Роза смяташе, че родителите му са починали, когато е бил бебе, а към тази дата трябва да е бил около шестгодишен — направи коментар Пийбоди. — Може би на испански „Лино“ е нарицателно име за нещо галено?

— Може би. Но защо ще го залепва на гърба на чекмеджето, вместо да го носи или да го държи в чекмеджето? Разрешава ли се на свещениците да носят бижута? — учуди се Ив.

— Вероятно не големи крещящи пръстени или вериги, но съм виждала да носят кръстове, медальони и други подобни. — Пийбоди приклепна, за да погледне по-отблизо. — Подобни на това нещо.

— Да, да, а защо тогава е скрито? Криеш нещо, за да не го види никой, и го слагаш наблизко, когато искаш да си го поглеждаш насаме от време на време. Това е означавало нещо за него, независимо дали е било негово, на приятел, роднина или е взето от някой магазин втора ръка, определено е имало значение. Прилича на сребърно — промърмори тя, — но не е потъмняло. Среброто трябва да се полира, за да изглежда лъскаво.

След като го огледа още веднъж, Ив прибра и него в плик.

— Може би ще успеем да го проследим. Какво стана с линка?

— Проверих трансмисиите, входяща и изходяща от Роберто Ортис — това сигурно е най-големият жив син на покойния господин Ортис. Две до и от младежкия център и най-старата от миналата седмица — до отец Фриймън.

— Окей, ще погледнем и ще ги прослушаме. Нека да повикаме „чистачите“ да наминат след нас, а след това искам тази стая да се запечата.

Ив си помисли за двата подчертани пасажа и се зачуди какви ли богатства и чест е очаквал Флорес.

[1] Католическа молитва. — Б.пр. ↑

2.

Пътят от Испанския Харлем до Долен Уестсайд и полицейската централа беше дълъг. Достатъчно дълъг, за да може Пийбоди да направи проверка за Мигел Флорес и извади фактите, представляващи интерес, докато Ив маневрира из трафика и се опитва да прекоси целия Манхатън.

— Мигел Ернесто Флорес — прочете Пийбоди от преносимия си компютър. — Роден на шести февруари 2025 г. в Таос, Ню Мексико. Родители: Анна Сантяго Флорес и Константин Флорес, и двамата убити при обир на малката им винарска изба през лятото на 2027-ма. Майката е била бременна отново в седмия месец.

— Хванали ли са ги?

— Да. Двама, едва навършили пълнолетие, и двамата изтърпяват доживотни присъди. Без право на помилване. Флорес постъпил в системата.

— Надписът е с дата през 2031-ва, тогава майка му трябва да е била мъртва вече от четири години. Така че коя ли е „Мама“?

— Може да е приемна майка?

— Възможно е.

— Ранно обучение — държавно, но по-късно частно католическо училище и колеж.

— Частно? — прекъсна я Ив и изруга, когато едно такси я засече. — Работата става дебела.

— Да. Може би стипендия? Ще проверя. Влязъл е в семинарията веднага след колежа и прекарал седем години, живеейки и работейки в Мексико. Получава двойно гражданство. Прехвърлен в „Сен Кристобал“ през ноември 2054 година. Хм, тук има празен период. Предишната му позиция е била в мисия в Ярез — до юни 2053-та.

— Така, къде ли е бил Флорес за повече от година и какво е правил? Сигурно е имал началник — като Лопес. Някой пастор или каквото е там. Трябва да проучим. Има ли някакви младежки изпълнения от криминално естество?

— Няма данни, а и докладът не е отбелязан като запечатан.

— Частното католическо образование трябва да е скъпичко. Освен ако не е имал стипендия и тя да е покривала повечето от разходите, как е могъл да си го позволи? Откъде са дошли парите? Трябва да поразровим малко тук.

Ив се намръщи, опитвайки се да изпревари един макси бус.

— Жертвата е носила гривна — евтина — и е имала малко под четиридесет долара в портфейла си. Кой им плаща на тези хора? Въобще плаща ли им се? Има стандартна идентификационна карта, никакви кредитни или дебитни карти, няма шофьорска книжка. Носи сребърен кръст.

— Може би папата им плаща. — Квадратното лице на Пийбоди придоби замислен израз. — Не директно, но той е главният, така че може би идва от него. Искам да кажа, че трябва да им се плаща нещо. Трябва да живеят — да си купуват храна, дрехи, да плащат за транспорт.

— Имал е по-малко от четиридесет в себе си и никакви пари в стаята си. Ще проверим банковите сметки. — Ив забарабани с пръсти по волана. — Нека да минем през моргата и да видим дали Морис е открил причината за смъртта.

— Ако е било отрова, не ми изглежда като самоубийство, а и освен това — добави Пийбоди — знам, че католиците са против него, затова не се връзва свещеник да свърши със себе си.

— Доста грубо е да го направиш пред цяла църква, пълна с хора по време на погребална служба — анализира Ив. — Или... е иронично. Но не, не се връзва. Свидетелските показания сочат, че просто е изпълнявал ритуала. Ако смяташ да гаврътнеш някакво вино, подправено с отрова, и сам, ха-ха, си търсиш смъртта, ще покажеш някаква нервност, някакво колебание. Ще има известен момент на: „Окей, нищо не е станало“. Както и да е.

— Може да не е било предназначено — възможно е този, който е отровил виното, да е искал просто да убие свещеник. Нещо като религиозна вендата.

— Не е пипано обаче виното за сутрешната служба — било е, ако въобще е слагана отрова, във виното за погребението. Може би някой се е промъкнал, отворил е онази кутия и е сипал нещо в него, без да

знае кой ще отпие пръв. Но аз залагам, че е било предназначено за Флорес.

Но Ив щеше да задържи доклада си върху това, докато не говори с Морис.

В студения изкуствен въздух дебнеше и се прокрадваше смъртта — господарят на всички крадци. Никакъв филтър, запечатване или почистване не можеха да пропъдят коварната сладникава човешка миризма. Свикнала с нея, Ив вървеше по белите, ярко осветени, коридори на моргата — помисли си да мине покрай машината за напитки за едно пепси, което да вдигне нивото на кофеина в кръвта ѝ — и в този момент отвори една от вратите на стаите за аутопсия.

Изненада се, когато отвътре почти на мига я посрещна романтичен аромат на рози — те стояха, червени като прясна кръв, на една от масите с колелца, на която обикновено се поставяха отвратителните инструменти, използвани в този занаят. Ив разгледа големия букет и се зачуди дали голото тяло зад тях заслужаваше тяхната елегантност.

Еlegantен беше и човекът, който обикаляше насам-натам, подобно на хоровата музика, която се носеше из напоения с мирис на рози и смърт въздух. Главен медицински експерт Морис днес бе облечен в черно, но нямаше нищо таласъмско или погребално в строгия му костюм. Искряща синя фланелка — вероятно копринена, го издигаше класи над това, предположи Ив. Беше закачил една от червените розови пъпки на ревера си, а в черната му, вързана на опашка, коса се виждаха червени и сини кичури.

Прозрачната манта, която носеше, не загрозяваше стила му и когато обърна екзотичните си очи към нея и се усмихна, Ив трябваше да признае, че това го издигна с още една класа.

— Хубави цветя — каза тя.

— Нали? Израз на признателност от приятел, реших да ги внеса вътре — придават класа на мястото, не мислиш ли?

— Невероятни са — приближи се Пийбоди, за да ги помирише. — Човече, тук има почти две дузини от тях, голяма признателност.

Това си беше очевидно запитване за повече информация, но Морис само продължи да се усмихва.

— Тя е много добра моя приятелка. И струва ми се, че отдавна трябваше да внеса цветя тук. Все пак е традиция да се носят за

мъртвите.

— За какво е всичко това — учуди се Ив.

— Вярвам, че са израз на възкресението, нещо като вид прераждане. Кое то — продължи Морис — настоящото ти любопитство следва да приеме, надявам се, заедно с музиката. „Реквием“ на Моцарт.

— Окей. — Ив погледна към Флорес и изпита съмнение дали на него въобще му харесваше нещо, бидейки мъртъв, лежащ върху дисекционната маса и понастоящем отворен с един от деликатните и ефективни У-образни разрези на Морис. — Как се беше озовал там?

— Пътят е бил дълъг и криволичещ, но е приключил с доза отрова във виното и нафората му.

— Цианид.

— Калиев цианид, ако трябва да бъдем точни. — Морис наклони глава. — Разтваря се лесно в течност, а дозата е била смъртоносна. Всъщност, достатъчна, за да повали носорог. Още не съм привършил с него, но като изключим, че е мъртъв, изглежда много здрав. В цветущо състояние, готов за любов.

— Моля?

— Това е една стара песен. Нараняванията са в резултат на падането. Последно е ял зърнена закуска, сушени банани, кисело мляко и кафе от соя, около три часа преди смъртта. Някъде към пубертета си е чупил лъчевата кост на лявата ръка — заздравяла е добре. Предполагам, че е тренирал — може да кажем дори с упование — и е спортувал доста.

— Вписва се.

— А и може да обясни някои от износванията на ставите, но не ми звучи задоволяващо по отношение на белезите.

— Какви белези?

Морис изви пръст и предложи на Ив чифт микроскопски очила.

— Да започнем отгук — нагласи той обхвата така, че Пийбоди също да наблюдава на компютърния екран, а след това двамата с Ив се наведоха над тялото на Флорес. — Тук, между четвъртото и петото ребро. Много е леко и предполагам, че се е опитвал с „Нускин“ или нещо подобно да заличи белега. Самият „Нускин“ не може да се отрази на реброто, което все още носи белега си. Погледни тук.

Пийбоди издаде гъргорещ звук иззад тях, когато Морис отвори гръдния кош.

Ив разгледа реброто през микроскопските очила.

— Рана от нож — каза тя.

— Да, точно така. А тук има и втора — посочи той блед белег на гърдите горе вдясно. Ще направя тестове, но по професионалното ми мнение първата рана е получена между не по малко от пет и не повече от десет години, а втората е отпреди между десет и петнадесет. И тук, на лявата ръка, между лакътя и китката. Отново трудно се забелязва с просто око — много добра работа.

— Това не е рана — промърмори Ив, докато разглеждаше бледите форми по кожата. — Премахната е татуировка.

— Моят най-добър студент — потупа я Морис по гърба. — Ще изпратя копие от увеличената снимка в лабораторията. Там ще могат да възстановят картинката, която вашият свещеник е носил на ръката си. А сега нещо наистина интересно — лицето му е преправяно с пластична операция.

Ив вдигна рязко глава и с невярващ поглед се взря в Морис.

— Каква операция.

— Пълна промяна, струва ми се. Но отново ще кажа, че не съм приключил. Мога да твърдя, че е отлична работа, първокласните пластични операции са много скъпо нещо. Човек си мисли, че далеч надхвърлят възможностите на един божи служител.

— Да, нормално е да си го помисли. — Ив бавно свали микроскопските очила. — Преди колко време е правена?

— Трябва да направя някои трикове, за да уточня това, но отново е около времето, когато е премахната и татуировката.

— Татуиран свещеник, който се въвлича в побоища с ножове. — Ив остави очилата под букета червени рози. — Който идва тук преди около шест години с ново лице. Да, доста заинтригуващо.

— Кой друг има работа като нашата, Далас? — ухили й се Морис. — Не сме ли истински късметлии?

— Ами дяволски по-големи късметлии сме от отец Мъртвец тук.

— Чудиш ли се кой е? — каза Пийбоди в мига, в който двете се отправиха обратно по белия тунел.

— Разбира се, че се чудя кой е. Плащат ми за това.

— Не... искам да кажа, да. Но имах предвид розите. Кой би изпратил на Морис всичките тези рози и защо?

— Господи, Пийбоди, очевидно е защо. Не мога да повярвам, че съм те повишила в детектив. Отговорът на „защо“-то е: „Благодаря, че ме пренесе на ново ниво от съществуването ми“.

— Не е задължително да е това — продължи Пийбоди малко намусена. — Може да е: „Благодаря, че ми помогна да се нанесе в новия апартамент“.

— Ако получаваш признателност за пренасяне на мебели, обикновено е във формата на опаковка от шест бири. Огромен гъзарски букет червени рози е за секс. Истински добър и в голямо количество.

— Давам на Макнаб истински добър секс и в голямо количество и не получавам огромни гъзарски букети червени рози.

— Ами вие живеете заедно. Това поставя секса в списъка с рутинни неща за вършене.

— Обзалагам се, че Рурк ти купува цветя — промълви Пийбоди.

Наистина ли? Къщата винаги бе отрупана с цветя. Те за нея ли бяха? Очакваше ли се да ги забелязва? Да отвърща със същото? Господи, защо мислеше за всичко това?

— А „кой“-то е вероятно едно ченге от южната част с големи цици, с която излиза от известно време. И сега, след като разрешихме тази мистерия, може да отделим няколко минути на мъртвеца, който току-що оставихме.

— Детектив Колтрейн? Та тя не е била в Ню Йорк за повече от година. Как така се е хванала с Морис?

— Пийбоди!

— Казвам само, че ако някоя ще се хваща с Морис, трябва да е някоя от нас. Не нас като една от двете ни, защото ние сме заети — очите на Пийбоди искряха от обидата, — а някоя, която е била наоколо повече от пет минути.

— Ако ти не можеш да го чукаш, защо те интересува коя го прави?

— И теб те интересува — каза Пийбоди, тръшвайки се на седалката до шофьорското място. — Знаеш, че те интересува.

Може би я интересуваше малко, но не трябваше да си го признава.

— Може ли да насоча интереса ти към мъртвия свещеник?

— Добре, добре. — Пийбоди въздъхна дълбоко и със съжаление. — Окей. Това с татуировката не е задължително да е голяма работа. Хората се татуират, а после променят мнението си. Ето защо е по-умно да си направиш временна. Може да я е получил като по-млад и после да е решил, как да кажа, че не е достатъчно достойна за това, което работи.

— Рани от нож.

— Понякога свещениците и религиозни лица ходят в размирни райони и попадат в напрегнати ситуации. Може да е бил прободен, докато се е опитвал да помогне на някого. А нищо чудно по-старата рана да е от тийнейджърските му години, преди да стане свещенослужител.

— И за двете е така — каза Ив, докато шофираше към Централата. — Ами операцията на лицето?

— Това е по-трудно. Но е възможно да е бил наранен, да речем, в пътнотранспортен инцидент и лицето му да е било обезобразено. Може църквата или някой неин член да е заплатил за реконструкцията.

— Ще проверим медицинските данни и ще видим.

— Но не залагаш на това.

— Пийбоди, не бих го приела просто така.

В офиса си в Централата Ив състави първия доклад и откри разследването по убийството. На таблото си постави копие от данните за самоличността на Флорес със снимката от личната му карта. Прекара следващите няколко минути, изучавайки ги.

Нямаше семейство. Нямаше криминални прояви. Не притежаваше нищо ценно.

„Публичното отравяне — мислеше си тя — може да се разглежда като акт на екзекуция. Не може да се пропусне религиозният символизъм, твърде е очевиден. Религиозна екзекуция?“

Тя седна отново и започна да съпоставя фактите във времето според показанията на очевидците и бележката на Лопес.

05:00 — Става. Сутрешна молитва и медитация. (В
стаята си)

05:15 — Взема си душ, облича се.

05:40 (Приблизително) — Напуска енорийското жилище с Лопес и отиват в църквата.

06:00 — 06:35 — Асистира на Лопес при сутрешната служба. Има достъп до виното за пречистване и бисквитите — поправка — нафората.

06:30 (Приблизително) — Пристига Роза О'Донъл — отключено енорийско жилище.

06:45 — Тръгва си от църквата към енорийското жилище с Лопес.

07:00 до 08:00 — Закуска с Лопес, приготвена от Роза О'Донъл.

08:00 — 08:30 — Оттегля се в кабинета си, за да чете и др., подготвя се за погребението.

08:30 — Роберто и Мада Ортис пристигат в църквата с нещата за погребението и тялото на Ортис.

08:40 — Връща се в църквата с Лопес, за да посрещне семейството, и помага при подреждането на цветята.

09:00 — Оттегля се в задната стаичка, където се съхранява кутията от нартеково дърво, за да се преоблече за службата.

09:30 — Започва службата.

10:15 — Изпива отровеното вино.

Убиецът можеше да използва времето между пет и четиридесет до шест и тридесет, за да се вмъкне в енорийското жилище, да вземе ключовете от кутията и между седем и девет да сложи отрова във виното. По някое време, отново между седем и девет, да се върне в жилището и да остави ключовете на мястото им.

„Доста големи дупки във времето, помисли си Ив, особено ако убиецът е член на църквата и останалите са свикнали да го виждат как идва и си отива.“

И без ключове нартековата кутия би била елементарно препятствие, дори за убиец с минимални умения. Получаването на ключовете е също толкова смешно лесно, особено ако знаеш къде се

намират и какво обикновено се случва в църквата и енорийското жилище.

Въпросът не беше „Как?“, въпреки че това „Как?“ със сигурност щеше да помогне да закопчат убиеца. Въпросът беше „Защо?“, а това „Защо?“ се въртеше около Мигел Флорес.

Тя взе снимките на медальона от предната и задната му страна.

Това е било важно за него. Достатъчно важно, за да го скрие и да го държи наблизко, за да го изважда понякога, да го подържи и да го разглежда. Тиксотото е скорошно, замисли се Ив, но на задната страна на чекмеджетото имаше следи от по-старо залепващо вещество. Държал го е там известно време, но наскоро го е вадил. Тя отново прочете надписа.

Кой беше Лино?

Кръщелно испанско име, откри тя след едно бързо търсене, производно на Линус. Означаваше още лен или ленено платно, но според нея това нямаше нищо общо.

Биографичните данни показваха, че майката на Флорес е починала през 2027 година, така че мама от медальона не можеше да бъде Анна Флорес. Испанско име, фраза на испански, свързана с образа на плочката, но останалото на английски. На Ив това ѝ говореше за смесена култура с латино корени върху американска почва? Това се вписваше и за Флорес.

Дали този Лино беше приятел, друг свещеник или любовник? Флорес трябва да е бил на шест, когато е гравирани надписът. Сираче, което се лута из системата. Всичко това ѝ беше познато.

Може би тя не знаеше как да създаде близки и дълготрайни връзки, докато се лута из системата, но други знаеха. Флорес може да е направил точно така и да е запазил медальона като знак за привързаност към приятел. Но тогава защо ще го крие?

Никога не е бил осиновяван, но се е изучил чрез Църквата. Дали Лино не е бил този, който се е заинтересувал от него, помогнал му е с обучението?

Тя се обърна към компютъра си и започна да се рови в пластове от миналото на Мигел Флорес. Влезе Пийбоди и понечи да отвори уста.

— Тъкмо навреме се появяваш — каза Ив, без да вдига глава. — Виждам, че чашата ми за кафе е празна.

Пийбоди завъртя очи, взе чашата ѝ и отиде до машината, за да ѝ програмира още едно.

— Цяло предизвикателство си е да получиш медицински данни от Мексико. Тук няма нищо за лечение на прободна рана или някакви козметични процедури. След доста героично настояване, заради което също заслужавам кафе, успях да издиря медицинските му доклади от годините, прекарани в Мексико. И там няма данни за което и да е от двете лечения!

Ив се облегна назад и взе кафето.

— Какво имаме в докладите от Мексико?

— Като цяло — стандартни неща. Годишни прегледи, корекция на зрението, два дентални прегледа на 6 месеца, стомашен вирус и порязване на ръката. Нищо важно.

— Аха. Ами през петте години в Ню Йорк?

— Нищо по-различно. Годишните прегледи и т.н., няколко лечения на навяхвания, едното от които за изместен показалец, а другото за наранено коляно.

— Приличат на спортни травми — размишляваше Ив, барабанейки с пръсти по бюрото си. — Интересното е, че не е имал подобен тип наранявания или травми, докато е бил в Мексико. Намери ми данните за дентално лечение оттам.

— Иха! Знаеш ли колко бумащина трябва да обърна, за да се добера до тях? А като се прибави, че там се е местил няколко пъти, което ще рече, че е имал повече от един зъболекар и че става въпрос за католически работи и те ще натежат, нека само да ти спомена. Защо са ти...

„Отнема ѝ известно време, но в крайна сметка Пийбоди стига до правилния извод“ — помисли си Ив.

— Не мислиш, че умрелият е Мигел Флорес.

— Мисля, че името му е Лино.

— Но... това означава, че вероятно дори не е бил свещеник, а е бил там, провеждал е служби, женил е хората, погребвал ги е.

— Сигурно Бог го е предопределил за това. Случаят е приключен. Арестуваме Бог преди края на смяната. Искам онези дентални данни, както и тези от Ню Йорк.

— Сигурна съм, че да арестуваме Бог би било богохулство. — Пийбоди замислено отпи още една глътка от кафето си. — Защо някой

би се представял за свещеник? Не можеш да имаш разни неща, нито да правиш секс. И трябва да знаеш всички правила, а, струва ми се, има дяволски много от тях.

— Може да се е изучил набързо. Може да е мислил, че си струва. Може би все пак той е Мигел Флорес. Нека да вземем денталните данни и да открием.

Когато Пийбоди забързано изхвърча навън, Ив се завъртя на стола си, за да разгледа снимката върху таблото.

— Но ти не си, нали, Лино?

Тя взе собствения си линк и сама се обади в Мексико.

Отне ѝ двадесет минути и ѝ предвещаваше началото на дразнещо главоболие, но в крайна сметка успя да се свърже с някой, който не само говореше отличен английски, но и познаваше Мигел Флорес лично.

Възрастният човек изглеждаше много стар, от двете страни на оплешивялото му теме се спускаше изтъняла побеляла коса, по голата част на главата си имаше петна от слънцето. От лицето му я гледаха две кривогледи, замъглени от старост очи. Бялата му яка висеше свободно на изтънелия сбръчкан врат.

— Отец Родригес — започна Ив.

— Какво? Какво?

— Отче Родригес — повтори тя, като усили звука на линка.

— Да, да, чувам ви. Няма нужда да викате.

— Съжалявам. Аз съм лейтенант Далас от Полицейското управление и Департамента за сигурност на Ню Йорк.

— С какво мога да ви помогна, лейтенант Баласт?

— Далас — изговори отчетливо всяка сричка тя. — Познавате ли свещеник на име Мигел Флорес?

— Кой? Повторете по-високо!

„Исусе!“

— Мигел Флорес. Познават ли го?

— Да, познавам Мигел. Служеше тук, в мисията Сан Себастиан, докато аз бях пастор. Преди да ме пенсионира. Нека ви попитам, сестро Баласт, как може свещеник да се пенсионира? Ние сме призвани да служим на Бог. Не съм ли все още годен, за да Му служа?

Ив почувства как едно мускулче под окото ѝ започва да потреперва.

— Лейтенант съм. Аз съм полицаи в Ню Йорк Сити. Можете ли да ми кажете кога за последно се видяхте с Мигел Флорес?

— Когато му влезе тази муха в главата, че трябва да попътува година или повече, да изследва вярата си и реши дали призиванието му е истинско. Глупости! — Родригес удари с ръка нещо, което приличаше на страничната облегалка на инвалиден стол. — Момчето беше роден свещеник. Но епископът му разреши да замине и той го направи.

— И това трябва да е било преди около седем години?

Родригес се взря в пространството.

— Годишите идват и си отиват.

„Губи ми времето“ — помисли си Ив, но продължи да настоява.

— Ще ви изпратя една снимка.

— Защо ми е ваша снимка.

— Не, не моя снимка. — Ив се зачуди дали няма някой определен светец, от който да измоли търпението да премине през това интервю, без да се разкрещи. — Ще ви изпратя снимка, тя ще се появи на екрана. Можете ли да ми кажете дали това е Мигел Флорес?

Тя заяви изпращането и видя как Родригес присвива очи и се навежда напред, докато носът му почти докосна екрана.

— Може да е той. Снимката не е ясна.

Ясна си е като стъкло, помисли си Ив.

— Има ли някой друг наоколо, който също познава Флорес?

— Не ви ли казах, че аз го познавам?

— Да, казахте ми. — Ив прекъсна изпращането на снимката и дълбоко си пое дъх. — Чували ли сте се с него, с Флорес, откакто е тръгнал да пътува?

— Не се е върнал, нали? — каза Родригес с осезаема горчивина в гласа. — Писа ми веднъж-дваж, може би повече пъти. От Ню Мексико, той е оттам. И от Тексас или от Невада, мисля. И отнякъде другаде. Имаше и писмо от епископа. Мигел поиска и му дадоха трансфер в енория в Ню Йорк.

— Можете ли да ми кажете името на епископа, който е разрешил трансфера?

— Кой?

Ив повтори по-бавно, като отново увеличи звука на линка.

— Епископ Санчес. А може да беше и епископ Валдес.

— Пазите ли писмата? Тези, които Флорес ви е писал?

— Не. — Родригес се намръщи или поне на Ив ѝ се стори така. Беше трудно да каже. — Имаше пощенска картичка. Дали съм я запазил? Беше от Аламо. Или... тя може би беше от отец Силвиа.

„Един ден — напомни си Ив, — един ден и аз ще бъда толкова стара и дразнеща като Родригес. Тогава просто ще се гръмна и ще приключа с всичко.“

— Ако я намерите и е от Флорес, ще се радвам да ми я изпратите. Обещавам да ви я върна. Ще ви продиктувам адреса си, за да се свържете с мен.

— Защо да ви пращам пощенска картичка?

— Разследвам смъртта на свещеник, разпознат като Мигел Флорес.

Част от замъглеността в очите му изчезна.

— Мигел? Мигел е мъртъв?

— Мъж, разпознат като Мигел Флорес, е починал тази сутрин.

Старецът наведе глава и промърмори на испански нещо, което ѝ се стори като молитва.

— Съжалявам за загубата ви.

— Той беше млад, ревностен. Интелигентен човек, който често си задаваше въпроси. Може би прекалено често. Как е умрял?

— Бил е убит.

Родригес се прекръсти и склочи пръсти над разпятието, което висеше на врата му.

— Значи сега е при Бог.

— Отец Родригес, спомняте ли си Флорес да е имал сребърен медальон на Девата от Гуадалупе?

— Не помня. Но винаги носеше малък медальон на света Анна в чест на майка си, която е била убита, когато е бил момче.

— Флорес да е познавал, работил или да се е занимавал с някого на име Лино?

— Лино? Името е често срещано тук. Може и да е познавал някого.

— Благодаря ви, отче. — „Вече започвам да гоня собствената си опашка“, предупреди се Ив. — Благодаря, че ми отделихте от времето си.

— Младият Мигел е отишъл при Бог — промълви старецът. — Трябва да пиша на монсеньор Куилби.

— Кой е това?

— Спонсорът на Мигел. Неговият ментор, бих казал. Той ще иска да знае, че... О, но той почина. Да, почина отдавна. Така че няма на кого да кажа.

— Къде Мигел е срещнал монсеньор Куилби?

— В Ню Мексико, още като момче. Монсеньорът се погрижил Мигел да получи добро образование и го насочил към свещеничеството. Той беше духовният му баща. Мигел често говореше за него и се надяваше да го посети при някое от пътуванията си.

— Той жив ли беше, когато Флорес замина?

— Да, но умираше. Това беше една от причините Мигел да си тръгне, част от кризата във вярата му. Трябва да отида да се помоля за душите им.

Родригес прекъсна връзката толкова рязко, че Ив успя само да примигне.

Писмо от Ню Мексико, духовен баща, който умира в Ню Мексико. Можеше да се обзаложи, че Флорес е посетил Куилби по време на духовното си пътуване.

Така че, зачуди се Ив, къде ли отиваха свещениците, за да умрат?

3.

Ив проведе далеч по-недвусмислен разговор със сестра Патриция, лекаря, който е присъствал на последните дни на Александър Куилби в старческият дом „Добрият пастир“.

Докато го обмисляше и го добавяше към бележките си, Пийбоди връхлетя в офиса ѝ с вдигнати ръце.

— Цялата съм нарязана от хартишляците. Загубата на кръв отслабва силите ми.

— Стегни се. Къде са денталните данни?

— Омотани са в кървавата лента на папките. Намерих зъболекаря му, но той е също така и дякон, и голям задник. Няма да ни изпрати данните, ако епископът не му разреши.

— Вземи съдебна заповед.

— Работя върху това. — Тя протегна напред и двете си ръце. — Не виждаш ли белезите? Стоматологията е свързана с Църквата, а съдиите и другите там стават много уклончиви, когато нещата опрат до религия. Нашият субект е мъртъв и официално е бил идентифициран. Никой не иска да изпраща тези сведения, докато онзи епископ не даде благословията си или каквото е там. Нещата стоят по подобен начин и с Ню Йорк.

— Ами говори с епископа и го накарай да подпише.

— Не виждаш ли кръвта, която се събира на локва в краката ми? — настоя Пийбоди, сочейки яркочервените си спортни обувки. — Успях да се добера само до асистента на епископа, като това си беше героична битка с много загуби. А върхът беше, когато трябваше да направя запитване, писмено и в три екземпляра, които да им изпратя. Епископът ще обмисли молбата ми и ще оповести решението си в срок от десет дни.

— Това са пълни простотии.

— Искам алкохолна напитка и да поспя.

— Набери го на линка. Оттук.

— О, ще ми се да гледам.

Пийбоди осъществи връзката и след това се свлече на единствения разнебитен стол за посетители пред бюрото на Ив.

Асистентът — отец Стилес — се появи на екрана. Ив реши, че изглежда много набожен и в същото време се подмазва.

— Лейтенант Далас, Полицейско управление на Ню Йорк.

— Да, лейтенант, говорих с асистентката ви.

— Партньора ми — каза Ив, за което получи вяло вдигане на палци от страна на Пийбоди отсреща.

— Извинете ме, партньор. Обясних й протокола за разглеждане на молбата ви.

— А сега аз ще ви обясня нещо. Имаме един мъртвец в моргата, който може да е, а може и да не е Мигел Флорес. Колкото по-дълго ме разигравате с това, толкова по-дълго той ще остане да лежи на масата за аутопсии. А колкото по-дълго остане там, толкова по-лесно е да изтече информация, че някой човек от Ню Мексико с островърха шапка възпрепятства разследване за убийство.

Чист шок, който изглеждаше искрен, изпълни очите на Стилес.

— Млада жено, липсата ви на уважение няма...

— Лейтенант. Лейтенант Ив Далас. Отдел „Убийства“, Полицейско управление и Департамент за сигурност на Ню Йорк. Не ви уважавам. Не ви и познавам. Не познавам и епископа ви, така че и него не уважавам. Хич не ми пука дали вие ме уважавате, но ще се наложи да уважите закона.

Даде му няколко секунди да каже нещо много бързо и разгорещено, преди да продължи със словесната си бомбардировка.

— Ще бъде разумно от ваша страна да уважавате и силата на пресата, приятелю, освен ако не искате всичко това в медиите. Ако си играете с мен, бъдете сигурен, че и аз ще си поиграя с вас. Така че по-добре да накарате епископ „Ню Йорк“ да говори с епископ „Мексико“ и след това и двамата да кажат на съответните стоматолози да ми изпратят данните, които да бъдат на бюрото ми до утре на обяд, нюйоркско време, или ще има доста да си плащате. Ясно?

— Заплахите едва ли...

— Неправилно сте разбрали. Няма заплахи, само факти. И дяволски много за плащане.

— Има си разумни канали в рамките на Църквата, а това е двойна и международна молба. Подобни въпроси отнемат...

— „Свещеник отровен с вино за пречистване по време на погребална служба. Католическата йерархия блокира полицейското разследване“. Ето ви заглавие, ще има и още. А какво ще кажете за това? — продължи тя вече ликуваща: — „Тялото на свещеник гние в моргата, докато епископи пречат на официалното му разпознаване“. Става въпрос за стоматологични данни, за проклетите му зъби. Ще ги имам до обяд или ще дойда да се срещна с вас лично и ще нося заповед за задържане с вашето име на нея.

— Разбира се, че ще разговарям с епископа.

— Добре. Направете го сега.

Тя прекъсна връзката и се облегна назад.

— Твой роб съм — заяви Пийбоди. — Бърша сълзите си от страхопочитание.

— Добре, това беше забавно. Проведох един доста по-улегнал, макар и по-малко забавен разговор с една монахиня-лекар — предположи Ив, — в един старчески дом за пенсионирани свещеници в...

— Има ли такива? Старчески домове?

— Както изглежда. Свещеникът, който е спонсорира и е бил ментор на Флорес, помогнал му е да се изучи и така нататък, е бил техен пациент. Флорес е предприел пътуване преди седем години по време на работата си в Мексико. Предполага се, че е продължило около година. Този стар свещеник, Куилби, бил болен. Умирал. Флорес го е посетил. Монахинята го е запомнила, тъй като Куилби често говорел за него и двамата са си пишели.

— Успя ли да го идентифицира по снимката?

— Не беше сигурна. Изминали са седем години, откакто ги е посетил. Каза, че прилича на него, но си спомня, или си мисли, че си спомня, че бил малко по-пухкав в лицето и с по-малко коса. И двете могат да се променят, така че това по никакъв начин не ни помага. Флорес ѝ е оставил линка си и координати за връзка, като я е помолил да му съобщи, когато Куилби почине. Потърсила го около пет месеца по-късно, в деня на смъртта. Не ѝ отговорил, нито е присъствал на погребението. А Куилби е искал и Флорес се бил съгласил именно той да води погребалната служба. Не се е обаждал в дома, откакто си е взел довиждане с Куилби през юли 2053 г.

— Човекът, който ти е дал образование, когото си правиш труда да посетиш скоро след като си напуснал работа, умира и ти не отиваш да го почетеш? Не е много богоугодно. Нито човешко. — Пийбоди изучаваше снимката на таблото на Ив. — Трябва да намерим повече хора, които са го познавали, преди да дойде в Ню Йорк.

— Работя върху това. Има още няколко неща, които искам да проуча. ДНК профилът на Флорес не е в досието му, но помолих Морис да изпрати проба в лабораторията. Може и да имаме късмет. Междувременно, независимо дали е Флорес или някой друг, той си е все така мъртъв. Нека да поговорим с Роберто Ортис.

Предполагаше, че погребението и всичко, което следваше след него, вече е приключило. Ив откри точно обратното, когато намери Роберто Ортис и още стотина близки приятели и семейството в „Абуелос“ — фамилния ресторант.

Той беше висок, забележителен мъж, който караше осемдесетте си години в крепко здраве. Когато Ив го помоли да поговори с него и съпругата му, той ги заведе горе на третия етаж в спретнат салон с цветни дивани и ярки модернистични постери по стените, където шумът бе значително по-малко.

На един от постерите бе най-старата приятелка на Ив, понастоящем музикална- и видео кралица, Мейвис. Тя беше само по широка усмивка и изкуствено удължена коса с нюансите на дъгата, която артистично се завиваше около зърната на гърдите и слабините ѝ.

В остър контраст с постера, електронният прозорец бе програмиран да показва тиха поляна и бонбонено синьо небе.

— Този апартамент е запазен за семейството. Сега внучката на братовчед ми го ползва. Тя е в колежа и помага в ресторанта. Моля, седнете.

Когато останалите се настаниха, той седна на един от столовете и въздъхна дълго.

— За вас е тежък ден — започна Ив.

— Баща ми живя истински. Използва всеки миг от всеки свой ден. Изцяло. Отворил е ресторанта си, когато е бил на двадесет и пет, и го нарекъл на дядо си. После станал баща, децата му също имали деца, а след това и те имали свои. Семейството, общността, Църквата. Това бяха нещата, които той най-силно обичаше и в които най-много вярваше. Редът им се променяше — каза Роберто с усмивка. — Ще ми

липсва през всеки миг до края на живота ми. — Той въздъхна отново. — Но вие не сте тук, за да говорим за баща ми. Отец Флорес, нека Бог го приеме.

— Познавахте ли го лично?

— О, да. Беше много деен в енорията, в общността. Отдаваше голяма част от времето и енергията си на младежкия център. Семейството ми активно се занимава с това — допринася финансово, а тези, които могат, ходят и лично. Случилото се, още повече в църквата, е немислимо.

— Вие и съпругата ви сте пристигнали първи, заедно с нещата за погребението.

— Да. — Той вдигна поглед, когато две жени и млад мъж внесоха табли с храни и напитки. — Хапнете — каза Роберто, когато сервираха.

— Донесох чай с лед. — По-възрастната от жените, златисторуса дама с лешникови очи наля две чаши. — Аз съм Мада Ортис, съжалявам, че ви прекъснах. — Тя отпрати другите двама с разсеяна усмивка и след това седна на облегалката на стола, в който седеше съпругът ѝ. — Моля, продължавайте.

— Може ли първо да кажа, че това изглежда страхотно.

Мада се усмихна на Пийбоди.

— Наслаждавайте се.

— Съжаляваме, че се появяваме така без покана, госпожо Ортис. Вие и съпругът ви сте пристигнали първи в църквата тази сутрин.

— С Хектор отидохме до погребалния дом и след това до църквата. Отец Флорес... — Тя се прекръсти. — Отец Лопес ни посрещна.

— Това трябва да е било към осем и четиридесет.

— Горедолу — съгласи се Роберто. — Тъкмо бяхме пристигнали и започнахме да внасяме цветята в църквата.

— Видяхте ли някой друг по това време?

— Някои започнаха да пристигат скоро след това. Чичовците ми и братовчедите, които им помагаха.

— Забелязахте ли някой да влиза в задната стаичка?

— Разбира се, отец Флорес и Лопес, за да си облекат одеждите за службата. Тъъ, внучката ми, племенникът ми, братовчедът на Мада. Те служеха като помощници при причастието.

— Мисля, че Вони се върна — каза Мада, — за да говори с отец Флорес за четивото си.

— А някой да е влизал преди свещениците?

— Поне аз не съм забелязал — каза Роберто. — Бяхме във вестибюла за известно време, а много от нас бяха в църквата. Чухме, че смятате, че отец Флорес е бил отровен, затова ни питате дали не сме видели някой, който може да го е извършил. Няма такъв. — Роберто разпери ръце. — Съжалявам.

— Службата е била голяма. Не може да сте познавали всички присъстващи.

— Не — намръщи се Роберто за миг. — Мисля, че двамата с Мада познаваме повечето. И семейството, разбира се. Имаше и други, които познаваме добре или само по име, по физиономия. Но не, не всички.

— Не може да е бил някой от семейството — настоя Мада, — дори и ако някой е способен да извърши толкова ужасно нещо, човек от семейството никога не би показал такова неуважение към Хектор.

Въпреки това Ив говори и с тримата, които бяха участвали в службата. Не научи нищо ново, но Пийбоди се натъпка с мексиканска храна и дори й дадоха огромна чанта за вкъщи.

— Господи, това беше най-добрата „енчилада“, която съм опитвала през живота си. А „чили релено“-то? — Тя примигна с очи, гледайки нагоре, сякаш благодареше. — Защо това място се намира на другия край на света, далече от апартамента ми? Но пък бих платила петачка, само за да подуша въздуха там, вътре.

— Сега може да го разкараш. Вземи метрото и се прибирай. Аз ще пораздърпам нещата около новото развитие на случая и нямам намерение да шофирам до другата страна на света. Ще поработя от къщи.

— Страхотно. Оттук сигурно ще се прибера у дома само час след края на смяната. На практика ще съм подранила. Далас, наистина ли ще пуснеш онази информация да изтече, ако не получим зъбните данни до обяд?

— Не отправяй заплахи, ако нямаш намерение да ги изпълниш. Започни да проверяваш имената на присъстващите от тази сутрин, които са ни известни. Вземи първите двадесет и пет. Тъкмо ще имаш с какво да се занимаваш по обратния път към вкъщи.

Самата Ив се върна с колата обратно към църквата. Хора влизаха и излизаха от испанската закувалня — изглеждаха, сякаш се промъкват в зложна къща. Групи от младежи хулигани висяха по вратите и на пътеката.

Тя отиде до вратата на църквата, счупи печата и използва универсалния си ключ.

Тръгна по централната пътека и трябваше да признае, че е малко злоещо да чува къртенето на собствените си стъпки, докато върви към олтара и страдащия Исус над него. Когато стигна до задната стаичка, тя счупи и втория печат и я отключи.

„Влязъл е точно така — представяше си тя. — Може би отзад или от страничния вход, но точно толкова лесно. С бутилка цианид в джоба или чантата си.

Имал е ключовете, поне така мисля. Имал е и ключовете за кутията. Само е трябвало да се промъкне в енорийското жилище, да ги вземе, да се върне и да влезе. Отключва кутията и вади малката гарафа. Ръцете му са запечатани или носи ръкавици. Налива цианида, връща гарафата, заключва я и излиза. Връща ключовете в жилището.“

Отнело е максимум пет минути. Може би десет, ако е искал и да позлорадства.

Дали е присъствал на сутрешната служба? Може би, но защо да изпъква? Защо да прави впечатление в толкова малка група, когато покъсно може да използва прикритието на тълпата?

Когато знаеш по кое време започва службата всеки ден и по кое обикновено приключва, трябва просто да изчакаш свещениците да напуснат жилището си, да влезеш и да вземеш ключовете. Може да пристъпиш във вестибюла и дори да слушаш отвън пред вратата, ако искаш. Изчакваш, докато излязат, свършваш си работата, отиваш и чакаш — стоиш наблизо. Свещениците се връщат, Роза идва в църквата, за да помогне на семейството си. Ключовете се връщат в енорийското жилище, позавърташ се насам-натам и се присъединяваш към опечалените.

Трябва да разбереш какво става. Трябва да видиш как ще се свлече.

Защото това е отмъщение. Публично отравяне. Екзекуция. Това е вендата, наказание.

За какво?

Тя излезе отново навън, смени печата и заключи вратата.

Погледна към кръста. „Не се е тревожил за теб или не го е било грижа. По дяволите, може да си е мислил, че сте от един и същ отбор. Око за око? Това не беше ли едно от твоите?“

— Това е от Стария завет. — Лопес стоеше точно пред вътрешните врати. — Христос е проповядвал опрощение и любов.

Ив отново огледа кръста.

— Някой не е слушал проповедта.

— Такава е била целта Му. Той дойде сред нас, за да умре за нас.

— Ние всички идваме, за да умрем. — Тя отпъди тази мисъл. — Заключвате ли енорийското жилище, когато идвате за служба?

— Да. Не — Лопес поклати глава. — Рядко.

— А тази сутрин?

— Не, не мисля, че заключих. — Той затвори очи и потърка носа си. — Разбирам, лейтенант, и то доста добре, че доверието ни в нашите съседи може да е допринесло за смъртта на Мигел. Църквата никога не се заключва. Задната стая — да, заради кутията от нартеково дърво, но църквата е винаги отворена за всеки в нужда. Знам, че някой се е възползвал от това, за да убие моя брат.

— Сега ще я заключите ли?

— Не. Това е Божи дом и няма да бъде затворен за децата Му. Поне не и след като разрешите отново да отвори врати.

— Местопрестъплението трябва да бъде разчистено по някое време утре, най-късно — вдругиден.

— А Мигел? Кога ще можем да го приберем, за да го погребем?

— Това може да отнеме повече време.

Тя направи знак на Лопес да излезе пред нея, след това отново запечата вратата и я заключи. Навън над главите им се носеше малък цепелин, от който се изливаше порой на испански, изглежда, целият въртящ се около думите Скай Мол.

„Разпродажбата, помисли си Ив, си е разпродажба на всякакъв език.“

— Всъщност дали изобщо някой слуша тези проклети неща — зачуди се тя.

— Кои неща?

— Точно. — Тя се обърна и погледна в тези дълбоки, тъжни очи. — Нека ви попитам нещо, което е повече свързано с целта. Във вашата

религия убиването разрешено ли е?

— При война, за самозащита или за да защитиш живота на другото. Вие сте убивали.

— Убивала съм.

— Но не за собствена полза.

Тя се замисли за изцапаните си с кръв ръце, след като бе забивала малкия си нож в тялото на баща си. Отново и отново.

— Сигурно трябва да е въпрос на степенуване.

— Защищаваш и изправяш пред правосъдието тези, които са пожелвали другото. Бог познава децата си, лейтенант, както и това, което е в сърцата и умовете им.

Тя пусна универсалния си ключ обратно в джоба и задържа ръката си вътре с него.

— Той вероятно не харесва това, което е в моя ум през по-голямата част от времето.

От другата страна на тротоара забързано преминаваха хора. По улицата шумеше трафикът. Въздухът жужеше с шума на работа, на заетост, на живот, докато Лопес стоеше тихо и изучаваше лицето на Ив.

— Защо правите това, което правите? Всеки ден. Сигурно работата ви отвежда на места, където повечето не биха могли да погледнат. Защо? Защо сте ченге?

— Такава съм си — странна. — Тя осъзна, че стоеше с човек, когото едва познаваше, някой, когото все още не можеше да изключи от кръга на заподозрените. — Не става въпрос за това, че някой трябва да погледне, въпреки че си е точно така. Въпросът е, че аз трябва да погледна.

— Призвание — усмихна се Лопес, — не по-различно от моето.

— Ами... — засмя се и тя.

— И двамата с вас служим, лейтенант. А за да служим, и двамата трябва да вярваме в това, което мнозина биха нарекли абстракция. Вие в справедливостта и реда, в закона. Аз в по-висшата сила и в законите на Църквата.

— На вас сигурно не ви се налага да сритвате толкова много задници по пътя си.

Сега той вече се засмя с ясен и приятен смях.

— Наритал съм своя дял от тях.

— Боксирате ли се?

— Как... а, видели сте ръкавиците ми. — С това тъгата му отмина. Ив видя мъжа зад свещеника. Просто човек, който стоеше на тротоара в една пролетна вечер. — Баща ми ме научи. Начин за овладяване на младежката агресия и за защита от сритване на собствения задник.

— Добър ли сте?

— Всъщност имаме ринг в младежкия център. Работя с някои от децата. — Смахът се разля по лицето му. — И когато успеем да уговорим някой от възрастните да участва, включвам се и аз за по няколко рунда.

— Флорес бил ли ви е спаринг-партньор някога?

— Рядко. Изпуска отляво. Винаги. Има недисциплиниран стил, по-скоро уличен, бих казал. Но на баскетболното игрище той беше гений. Плавен, бърз, ах... еластичен. Тренираше както малките, така и по-големите. Ще им липсва.

— Щях да се отбия в младежкия център, преди да се отправя за вкъщи.

— Тази вечер е затворен в знак на уважение. Тъкмо се връщам, ходих да успокоя няколко деца. Смъртта на Мигел ни поразил, а убийството му — още повече — въздъхна той. — Искрахме децата да си бъдат вкъщи или едни с други тази вечер, със семействата си. Утре сутрин тук ще дам служба и ще продължа да утешавам когото е необходимо.

— Тогава ще отида утре. А преди да си тръгна, можете ли да ми кажете какво може да означава „ПСП“? Флорес го беше записал в бележника си със задачи.

— Първо свето причастие. След няколко седмици седемгодишните ще получат тайнството на църковното причастие за пръв път. Това е важно събитие.

— Окей. А „Консултации Преди К.“?

— Преди Кана. Консултиране на сгодената двойка преди тайнството на брака. Сватбата в Кана е била първото от Христовите чудеса. Превърнал водата във вино.

За малко Ив да каже: „Хубав номер“, преди да се усети.

— Окей, благодаря ви. Тъ, да ви откарам до някъде?

— Не, благодаря. — той се извъртя настрана, за да огледа улицата, тротоара, хората. — Не мога да се накая да си ходя вкъщи, въпреки че трябва да поработя. Тук е толкова пусто. Мартин — отец Фриймън — ще се върне по-късно тази вечер. Сменил е полета си, когато му се обадох за Мигел.

— Дочух, че са били близки.

— Да, добри приятели. Много се наслаждавах на компанията си и това е тежко, наистина тежко за Мартин. Ще поговорим, когато се върне, може да помогне и на двама ни. А дотогава... мисля малко да се поразходя. Вечерта е хубава. Лека нощ, лейтенант.

— Лека нощ.

Тя го погледа как се отдалечава, видя го да спира и говори с хулиганите, струпани по вратите. След това продължи, странно горд и много самотен.

Не беше точно другата страна на света, както Пийбоди беше описала различието на Испанския Харлем от дома. Но беше друг свят. Светът на Рурк, с изящните си железни порти, зелените морави и сенчестите дървета, с огромната каменна къща, отдалечена и различна от останалия свят — подобно на замък, сравнен с крайпътен хан.

Всичко, което се намираше зад тези железни порти, бе свят, различен от този, който беше познавала, преди да го срещне. Докато той я бе променил толкова много и бе приел всичко останало.

Остави колата си отпред и се отправи към вратата на това, което сега бе нейно.

Очакваше Съмърсет — човекът за всичко на Рурк и постоянен трън в петата ѝ — да стои подобно на черна чума в просторното преддверие, очакваше котаракът Галахад да се хвърли да я посрещне, но не бе очаквала Рурк да е с тях. Сив костюм с перфектна кройка и цвят на камък се изливаше върху високото му и стройно тяло. Все още беше с куфарче в ръка.

— Ехе, здравей, лейтенант. — Блестящите му, подобно на брилянти, сини очи придобиха топло излъчване при този кратък поздрав. — Не сме ли двойка, която се прибира точно навреме?

Той тръгна към нея и бам! — това беше! Винаги го имаше онова мигновено замайване и трепет в сърцето. Той задържа в шепи брадичката ѝ, прокара палец по малката вдлъбнатина и долепи великолепните си устни до нейните.

Толкова обикновено, толкова женени. Толкова чудно.

— Здравсти. Искаш ли да се поразходим. — Без да сваля очи от неговите, тя издърпа куфарчето от ръката му и го подаде на Съмърсет. — Навън е приятно.

— Добре — пое ръката ѝ той.

Когато стигнаха до вратата, Ив погледна надолу към котарака, който ги следваше и продължаваше да се отърква в краката ѝ.

— Искаш ли навън? — попита го тя, отваряйки вратата. Той се втурна обратно към Съмърсет, сякаш го беше накарала да се хвърли от висока скала в ужасяваща бездна.

— „Навън“ за него означава ходене при ветеринаря — каза Рурк с глас, който напомняше мъгливите хълмове и зелените поля на Ирландия, — а ходене при ветеринаря означава възможност да получи инжекция.

Тя избра посоката произволно, без някаква конкретна цел.

— Мислех, че днес ще бъдеш някъде другаде, като например в Монголия.

— Минесота.

— Каква е разликата?

— Има-няма цял континент. — Палецът му разсеяно потърка венчалната ѝ халка. — Ходих и успях да приключа по-рано от предвижданото. И сега мога да се разходя с жена си в една прекрасна майска вечер.

Тя наклони глава, за да го погледа, докато вървят.

— Купи ли Монголия?

— Минесота.

— Което и да е.

— Не. Искаш ли я?

Тя се засмя.

— Не мога да си представя за какво ми е. — Доволна, тя долепи глава до рамото му за миг, вдъхна аромата му, докато се промушваха през малката горичка от дървета. — Днес започнах нов случай. Жертвата е извършвала католическа погребална служба и е починала от поемане на отровено вино за причастие.

— На теб ли дадоха случая?

Тя се загледа във вечерния бриз, който си играеше с черната коприна на косите му.

— Чул си за това?

— Внимавам за престъпния фон в Ню Йорк дори и от диво място като Монголия.

— Минесота.

— Е, значи ме слушаш. Било е в Източен Харлем. Испанския Харлем. Мислех, че ще назначат ченге от отдел „Убийства“ от онзи сектор, вероятно с връзка към енорията.

— Сигурно не са го направили, за да могат да осигурят по-голяма обективност. Във всеки случай на мен се падна. — Излязоха от горичката и се отправиха направо през дългата зелена морава. — Голяма бъркотия е. Ще бъде също и голяма медийна сензация, или поне така ми се струва.

Рурк изви едната си вежда:

— Знаеш кой го е убил? — запита той.

— Не. Но съм дяволски сигурна, че мъртвецът в моргата при Морис не е свещеник. Не е Мигел Флорес. А цял куп хора ще бъдат наистина бесни да научат това.

— Жертвата ти се е преструвала на свещеник? Защо?

— Не знам. Все още.

Рурк спря и се обърна към нея.

— Ако не знаеш защо, как така си сигурна, че се е преструвал?

— Има премахната татуировка и няколко стари прободни рани.

Той ѝ отправи поглед, изпълнен с нещо средно между интерес и недоверие.

— Ами виж, Ив, някои от свещениците, с които съм се сблъсквал през годините, могат да ни бият и двамата на надпиване и в същото време да се оправят с цяла банда кавгаджии.

— Има и още нещо — каза тя и отново продължи разказа си, докато вървяха.

Когато стигна до частта с асистента на епископа, Рурк се спря поразен.

— Наругала си свещеник?

— Предполагам. Трудно е да си вкиснат и да сееш заплахи, без да ругаеш. А и той беше задник.

— Изправила си се срещу Светата Църква — майка?

Ив присви очи.

— Защо я наричат майка? — засмя се тя, когато той изправи рязко глава, смеейки се. — Не такъв тип майка. Имам предвид, че ако църквата е в женски род, как така всички свещеници са мъже?

— Отличен въпрос — хвана се той на шегата ѝ. — Не очаквай от мен да ти отговоря.

— Не си ли и ти католик?

Съвсем лек намек за неудобство се прокрадна в очите му.

— Не знам какво точно съм.

— Но семейството ти са католици. Майка ти е била. Сигурно ти е приложила онова с пръскането с вода — кръщаването.

— Не знам дали... — Изглежда, това го поразя и му донесе неприятно усещане. Той прокара ръка назад през тъмните си коси. — Ами... господи, трябва ли да се тревожа сега за подобно нещо? Във всеки случай след днешния ден, ако случайно стигнеш в ада първа, гледай да запазиш място и за мен.

— Можеш да бъдеш сигурен. Както и да е, ако успея да го сплаша и ми даде тези данни, ще знам със сигурност дали си имам работа с Флорес или с някой, който се представя за него. А ако се окаже, че това е позьор...

— Странното е, че Флорес трябва да е мъртъв от около шест години — Рурк прокара пръста си надолу по бузата ѝ, — и ти ще откриеш този, който си е присвоил самоличността му.

— Трябва да е някой, свързан с него, така че... да — допусна Ив, — ще го открия. Самоличността на Флорес изглежда солидна. Но нека те попитам нещо. Ако ти искаше да се скриеш — себе си и вероятно още нещо, — защо да не бъде като свещеник?

— Ще трябва да горя в ада, както и да изуча задълженията, необходими, за да утвърдя това, за което се представям. Ритуалите, правилата и бог знае още какво.

— Да, но предимствата са доста примамливи. Говорим за свещеник без близки, чието, да кажем, „духовно семейство“ е починало или умира. Някой, който за около година е бил освободен от задълженията си, за да се помотае наоколо и заздрави вярата си. Бил е убит или е умрял в подходящия момент. Ти вземаш неговата самоличност и всичко, което притежава. Правиш си добра лицева реконструкция, за да заприличаш на него. Не е голяма работа да се снабдиш с нова снимка на личната карта.

— Разгледа ли и предишните снимки?

— Да, мъртвият е, отпреди поне десет години. Тогава може би — тя замислено се вгледа в Рурк, — може би ще са ти необходими някакви специални умения или много пари, за да наемеш професионалист, който да преправи картата ти за самоличност, така че да минава безпроблемно през скенерите.

— Да.

— Ще ти трябва и някой със сериозни умения, който да може да влезе и провери дали този, който ти е преправил самоличността, е оставил някакви следи по пътя си.

— Да — той потупа брадичката ѝ с пръст, — не си ли щастливка, че познаваш толкова добре подобен човек?

Тя се приближи и го целуна.

— Първо ще програмирам вечеря. Какво ще кажеш за мексиканско?

— Оле! — бе отговорът му.

Вечеряха на терасата, похапвайки моли паблано, гарнирано със студена мексиканска бира. „Беше някак си прекалено разглезващо“, помисли си тя — приятна вечеря, вечерният въздух и проблясването на свещите на масата. И отново женени.

Прекрасно.

— Отдавна не сме били в къщата в Мексико — каза Рурк. — Трябва да отделим време някой път.

— Ходили ли сме навсякъде, където притежаваш къща?

Очевидно развеселен, той остави бирата си на масата.

— Все още не.

Тя предложи:

— Може би трябва да обиколим навсякъде, преди да започнем да повтаряме едни и същи места два пъти — отново се потопи в начосите си тя, добавяйки салса, лютива като ядосан доберман. — Защо не си купил още някоя в Ирландия?

— Притежавам няколко места там.

Салсата превърна устата ѝ в бойно поле. Тя си сипа още.

— Хотели, бизнес интереси. Но не и къща.

Той се замисли за момент и след това и сам леко се изненада от отговора си:

— Когато си тръгнах оттам, си обещах, че ще се върна само когато вече имам всичко. Власт, пари и както не съм го признавал дори и пред себе си — поне малко уважение.

— Това вече си го постигнал.

— И съм се върнал — връщам се. Но къща... ами това е установяване, нали? Обвързване. Това да имаш къща някъде, ти създава силна и осезаема връзка с мястото. Не съм готов за това.

Тя кимна разбиращо.

— Искаш ли къща там? — попита я той.

Не трябваше да се замисли дори и за миг и не се изненада от отговора си, нито, когато го погледна:

— Имам всичко, което искам.

4.

След вечеря Ив прехвърли данните за Флорес на Рурк, така че да могат да поработят отделно от свързаните си кабинети. Програмира кафе в миниатюрната кухничка и го занесе на бюрото си, свали сакото си и нави ръкави.

Свит на кълбо на стола ѝ за почивка, Галахад ѝ отправи с пъстрите си очи един объркан взрян поглед.

— Не съм виновна аз, че си прекалено напласен, за да излезеш навън — отпи тя от кафето и също се взря в него. Времето минаваше в тишина. Внезапно тя изправи пръст във въздуха, когато котката примигна първа.

— Ха! Аз спечелих!

Галахад просто обърна тантурестото си тяло на другата страна, изпъна крак и започна да се мие.

— Добре, достатъчно с удобното излежаване вкъщи тази вечер. Компютър — започна тя, поръча му да отвори файла за Флорес и след това да направи повторен преглед на списъка с хора, за които се е потвърдил достъп до нартековата кутия.

Чейл Лопес, свещеник-боксьор, роден в Рио Поко, Мексико, я заинтересува пръв. При него не усещаше нотки на подозрителност, но нещо я притесняваше. Той би имал най-лесен достъп до кутията — и като свещеник би му било по-лесно да разпознае фалшив от истински мирянин?

Но просто го нямаше усещането.

Нито пък можеше да изрови евентуален мотив.

Сексуално привличане? Трима мъже споделят една и съща къща, работа, храна, свободно време. Можеше да си станат близки. Това не трябваше да се изключва.

Не се очакваше от свещениците да си стават близки — един с друг или с когото и да било, но те го правеха — и бяха го правили през годините.

Флорес не е бил свещеник. Пет, почти шест години обет за безбрачие? Дали той, като добре изглеждащ и здрав мъж, не би имал интерес от сексуално удовлетворение, или се е самообслужвал през цялото това време, за да запази прикритието си?

Не е типично.

Така че... Лопес го хваща да чука някой от енорията или да си наема лицензирана компаньонка, което и да е. Със сигурност би го обзел справедлив гняв.

Но на Ив не ѝ се връзваше.

Лопес беше на четиридесет и осем и беше влязъл в семинарията на тридесет. Не е ли бил малко позакъснял, за да става свещеник?

Флорес, или който и да беше той, бе влязъл на двадесет и две, а третият — Фрийман — на двадесет и четири.

Но Лопес — Чейл Лопес с искрените тъжни очи, с години е бил професионален боксьор. От полусредна категория, забеляза тя, с двадесет и две пълни победи, шест от които с нокаут. Не е бил женен (дали това им е било разрешено, преди да поставят белите якички?), няма данни да е съжителствал официално с някого.

Имаше малка празнота в данните за времето, през което е бил зает. Липсваха около три години, след като се бе отказал от бокса и преди да влезе в семинарията. Имал е нещо, което да свърши.

Тя се насочи към Роза О'Донъл и проследи пътя на семейство Ортис до момента на погребението. „Изскочиха няколко неща, но нищо неочаквано, помисли си Ив — така е, когато става въпрос за огромна фамилия.“

Какво правеха хората с големи семейства? Братовчеди, лели, чичовци, племенници и племеннички — как се оправяха с всичките?

Как успяваха да наподобят някаква семейна функция?

Имаше няколко нападения — никое отскоро — от членове на семейство Ортис, забеляза тя. Кражба на моторно превозно средство, скорошна. Няколко дребни провинения и други незначителни неща. Няколко приключени и архивирани дела за престъпления като непълнолетни — щеше да ги отвори ако и когато се наложеше.

Някои бяха влизали и в ролята на жертви. Обири, нападение, две изнасилвания и цял куп домашни проблеми.

Няколко развода, няколко смъртни случая, доста раждания.

За момент тя оттласна стола си назад и качи крака на бюрото.

Никаква връзка с Флорес, освен това, че е бил свещеник на енорията. Но, замисли се тя, връзката не трябваше да се търси с Флорес. Лино беше този, който бе взел чужда самоличност.

По-добре беше стоматолозите да го потвърдят, мислеше си тя, но не се съмняваше в това. Според данните Флорес сам бе поискал назначаването си тук, точно в тази енория, през 2053 година.

„Завърнал си се вкъщи, Лино, или си избягал?“ Това беше въпросът, на който трябваше да намери отговор. „Някой разпознал ли те е? Някой, който живее тук или просто е дошъл? Някой, който се е чувствал достатъчно силен, достатъчно вярващ, за да те екзекутира в църквата?“

Какво си направил? Кого си ядосал, предал, наранил?“

И така, след дълго търпение, той получи обещаното.

„Какво си чакал? Какво е било обещанието в края на очакването?“

— Фалшива е — съобщи Рурк от свързващата врата между кабинетите им.

— А?

— Самоличността му е фалшива. Ти вече го знаеше, затова не знам за какво ме накара да изгубя цялото това време, за да го потвърдя.

— Добре беше да се потвърди.

Той я изгледа с интерес и се приближи, за да седне на края на бюрото ѝ.

— Е, значи я имаш. Беше добра работа, скъпа. Не най-добрата възможна, но далеч над някоя посредствена. Отпреди малко повече от шест години е. Флорес декларира, че е изгубил личната си карта и подава молба за нова.

— Кога по-точно?

— През октомври 2053-та.

— Месецът, преди да поиска да бъде прехвърлен в „Сен Кристобал“. — Тя удари леко с юмрук по крака на Рурк. — Знаех си.

— Както ти казах. Новата снимка е представена от наново кандидатствалия, заедно с копие на всички необходими данни. Това си е обичаен начин за правене на подобна размяна.

— Отпечатъци?

— Ами точно тук идва скъпата част. Трябва много добре да знаеш от чия длан да ги извлечеш или да си много добър в хакерската

работа и да не си известен на полицията. Така че се налага да промениш всички пръстови отпечатъци назад по веригата и да ги подмениш със собствените си. А това ще рече подмяната им от детските години насам, ако искаш да бъдеш изряден — е, той го е направил. Това е и първата промяна, която е най-лесна за проследяване. След това официално това си ти, нали? Вмъкнал си се в новата си кожа.

Тя му отправи нацупен поглед:

— Колко фалшиви самоличности си направил и/или използвал в сенчестата си кариера?

Той се засмя.

— Предоставя добри възможности за младеж с определени умения и значително количество свобода на действие, но не мога да я нарека работата на живота си.

— Хм. Да, проверих отпечатъците. Излиза, че са на Флорес, явно е отишъл и по-надалеч, като е хакнал или е платил на някого да хакне базата данни. Останалото си е просто стандартна кражба на самоличност.

— Да направи нещо различно, за да спести някой друг долар, би било глупаво.

— А операцията на лицето, това качва и цената, и времето, и създадените проблеми. Дълго се е влачил — отгласна се тя от бюрото си и се изправи, за да се пораздвижи и помисли. — Това вече е голям ангажимент.

— Да отидеш толкова далеч за толкова време, би означавало да се откажеш от себе си, нали? От името, лицето, връзките си. Трябва да смъкнеш собствената си кожа и да навлечеш нечия чужда. Ангажиране е, да. Може би жертвата ти е искала да започне на чисто. С нов живот.

— Искал е повече от това. Мисля, че се е върнал тук, в Ню Йорк, по-специално в квартала. Сам е избрал мястото, следователно го е познавал. Криел се е и е имал нужда да промени лицето си — бил е търпелив. — Тя се замисли за миг и промълви: — „И така, след дълго търпение, той получи обещаното“.

— Така ли е всъщност?

— Мисля, че свещеникът е бил изигран през повече от половината време, прекарано в Страната на обещанията, но Библията твърди обратното. Той си беше подчертал този пасаж. А другият... —

Тя се върна до бюрото си, за да го намери. — „С Мене са богатството и честта, носещи добруване и благоденствие“.

— Обещание за пари, уважение, висок статус — забеляза Рурк. — Да, всичко съвпада, а според някои хора заради това си струва да убиеш, струва си да чакаш. А междувременно е хубаво да си заобиколен от познати неща — може би понякога дори се зареждаш от това да виждаш хора, които познаваш, и да знаеш, че те няма да се усетят.

Ив присви очи:

— Хората казват на свещениците разни неща, нали? Лични, интимни. Това може да е от полза, не мислиш ли?

— Веднъж се запознах с един човек, който се представяше за свещеник.

— Поради?

— Признанията. Както и ти каза, признават се грехове, което е много удобно за изнудване, а и таблите за събиране на дарения се пълнят редовно. Самият аз не харесвам гамбита.

— Защото?

— Ами, грубо е, нали?

Тя само поклати глава. Беше наясно с нещата, които е вършил, и все пак разбираше, че той е човек, който би намерил изнудването на грешници за неморално.

— Може би това е част от играта. Може да е изнудвал някого от съгрешилите и той или тя го е изпратил в ада. Забелязва се интересна закономерност — мним свещеник използва бялата яка, за да научава признания, призналият използва свещен ритуал, за да отстрани свещеника.

Ив се обърна настрана от бюрото и се заразхожда из стаята.

— Но няма да го схвана, няма да получа онова нещо, докато не разбере всичко. Кой е бил той? Трябва ми татуировката, трябва ми лабораторните резултати от реконструкцията на изображението ѝ. Това вече е нещо. Като се има предвид, че я е премахнал и си е преправил лицето преди около шест години, и след като получа и окончателна информация къде истинският Флорес е бил видян за последно жив и здрав, това ще ми даде район, към който да се насоча.

Тя отново погледна към Рурк, който просто си седеше и я наблюдаваше.

— Винаги има ехо, нали? Винаги се появяват сенки. Това казвате вие, компютърните факири, за хакерската работа, наслояването, изтриването на данни? И винаги има начин това ехо и сенките да бъдат проследени.

— Почти винаги — отговори ѝ Рурк.

„Те не биха намерили твоите“, помисли си Ив. Но колко големи бяха възможностите и уменията на Рурк?

— Ако той беше толкова добър, колкото теб, или ако можеше да плати на някой, толкова добър като теб, нямаше да му се налага да се прави на свещеник в Испанския Харлем. Щеше да се крие някъде и да чака, каквото там чакаше, излегнат на някой спокоен плаж.

— Не мога да се противопоставя на логиката ти.

— Всичко е само наблюдение, само проекция. Не искам да работя по този начин. Ще накарам Фийни и детективите от електронния отдел да се поразровят за това утре.

— Ами ти? Ти какво ще правиш утре?

— Ще се върна в църквата.

Той се изправи и се приближи до нея.

— Ами тогава да вървим първо да съгрешим.

— Дори и аз знам, че не е грях, ако си женен.

Той се наведе надолу и ухапа долната ѝ устна.

— Това, което имам предвид, може и да е грях.

— Хей, аз тук все още работя.

— И аз. — Той разкопча най-горното копче на ризата ѝ, притискайки гърба ѝ към вратата на асансьора, а следващото, когато вече бяха в самата кабина. — И обичам работата си — каза той, свеждайки устни към нейните.

Беше много добър в това, помисли си тя, ръцете му непрекъснато изследваха тялото ѝ, а пулсът ѝ препускаше в галоп. Тя се остави да бъде отнесена от целувката му и вече бе много възбудена, когато вратите на асансьора се отвориха отново, а ризата ѝ падна на пода.

Хладният въздух се плъзгаше по голата ѝ кожа; зениците ѝ се разшириха.

Той я опря с гръб към покритата тераса, откъдето отвореният стъклен купол пускаше нощта в спалнята им.

— Какво...

В този миг устните му отново я намериха и последното усещане, което я завладя, бе това, че мозъкът ѝ сякаш се изпари.

— Разхождахме се навън, вечеряхме ал фреско — притисна я той с гръб към каменния парапет, — спокойно можем да броим тази вечер за хеттрик.

Тя плъзна ръка надолу и усети твърдостта му.

— Е, виждам, че си донесъл и стика си за хоккей.

Смеейки се, той разкопча сутиена ѝ — обикновено бяло памучно бельо, което не преставаше да го съблазнява — но първо си поигра с едрият диамант, който тя носеше на верижка.

— Сега чувствам, че трябва да измисля нещо умно за твоята шайба за хоккей, но всичко, което ми хрумва, звучи грубо.

Той плъзна ръцете си по гърдите ѝ. Бяха малки и стегнати, а диамантът, който ѝ беше подарил, проблясваше между тях. Почувства туптенето на сърцето ѝ под гладката кожа и усети как топлината ѝ се разлива под дланите му. Колкото и да бяха ясни очите на Ив и независимо от хумора, който се прокрадваше в тях, той знаеше, че тя също е така силно възбудена като него.

Обърна я и я постави нежно да седне на широкия подплатен шезлонг.

— Ботушите — каза той и вдигна единия ѝ крак. Тя се облегна назад на лакти, гледайки го как стои изправен пред нея, и събува първо единия ботуш, а след това другия.

Беше гола от кръста нагоре, кожата ѝ леко светлееше под бледата градска луна, а усмивката на лицето ѝ бе просто неустоима. Той седна до нея, за да свали и своите обувки, и се наведе, за да намери отново устните ѝ. Ив се зае с копчетата на ризата му, после се извъртя, възседна го и се притисна към него.

Вече по-скоро се гмуркаше, отколкото потъваше — в негата, в потребността, в чудото, което си даваха един на друг. И сега, както и всеки друг път, това бе като шок за системите ѝ, смайващо изживяване, оставящо я без дъх чувство, че това е единственото правилно нещо, което никога не се бе надявала да узнае. Тук. Той. Неин. Великолепните му устни едновременно я изкушаваха и търсеха, а така умелите му ръце я притежаваха. Самото чувство, че той е до нея — кожа до кожа — така познато, все още зашеметяваше сетивата ѝ.

Рурк я обичаше, искаше я, нуждаеше се от нея също толкова невъзможно силно, колкото и тя го обичаше, искаше и се нуждаеше от него. Вълшебно.

Той прошепна името ѝ, просто Ив, само Ив. А след това го каза на ирландски — *А гра*. Любов моя. Неговата любов. Останалото се изгуби, когато ръцете му я насочиха сякаш за танц и тя се облегна назад, откривайки му тялото си.

Устните му изследваха тялото ѝ, прокарвайки нежна топла линия, а след това устата му жадно пое едната ѝ гърда. Въздишката ѝ премина в учестено дишане, което прерасна в стон.

Всичко и всички — това означаваше Ив за него. Нищо от това, за което си беше мечтал, дори и тайните му мечти, когато беше там, из мръсните задни улички на Дъблин, нищо не можеше да се доближи до реалността, която представляваше тя. Нищо, което той притежаваше, не можеше да бъде толкова ценно. Нейният вкус в хладната вечер под бледата лунна светлина пораждаше ненаситно желание, което той знаеше, че никога няма да угасне.

Той се изправи, вдигайки я със себе си, и почувства страстната жажда, която го прободеше и разкъсва, когато устните ѝ бурно обхванаха неговите. Той отново я притисна към камъка, спусна я да стъпи на крака и смъкна панталона ѝ, а тя бързо свали неговия.

— Моя си — каза той, разделяйки бедрата ѝ и прониквайки в нея.

Да, о, господи, да! Първият оргазъм избухна в нея като верижна експлозия, която я остави замаяна, опиянена и отчаяно търсеца още. Тя обгърна тялото му с единия си крак, отваряйки се за него, а бедрата ѝ се раздвижиха в такт с неговите, улавяйки бесния му ритъм.

Хладният камък на гърба ѝ, горещото му тяло пред нейното, в нейното, отново я възбудиха и я караха да му се отдава пак и пак.

Когато нуждата отново стана непоносима, когато почувства, че след миг ще потъне в тези диви сини очи, тя го прегърна силно с ръце и крака:

— Ела с мен, ела с мен, ела с мен...

Последва проблясък на удоволствие, ярък и ослепителен като диамант, докато двамата заедно потънаха в бездната.

Тя не знаеше дали е съгрешила, но на следващата сутрин се събуди дяволски свежа.

Може би от спокойствието и отпочиналия ѝ мозък, докато си вземаше душ, ѝ хрумна една идея. Когато влезе в изсушаващата кабина и от всички страни я обляха топли струи въздух, се захвана да я обмисли. Разсеяна, забрави да си наметне робата, която висеше на вратата на кабината, и се върна гола в спалнята.

— Скъпа — усмихна ѝ се Рурк, който вече пиеше кафето си с котката, излегнала се край него, — облякла си любимия ми костюм.

— Ха-ха! — Въпрос... — Тя отиде до скрина, за да си намери бельо. Ръката ѝ за миг замръзна на място, а след това извади един червен сутиен с блестящи и силно изрязани чашки. — Това откъде се появи?

— Хм, вероятно от Феята на бельото — предположи той.

— Не мога да нося подобна цицодържачка на работа, господи, ами ако се наложи да се съблека?

— Права си. Този сутиен ще ти придаде непристоен вид, когато застанеш полугола в работата.

— Ами възможно е. — И тъй като през половината от времето изобщо не носеше сутиен, за удобство Ив измъкна един от любимите си обикновени.

Той я гледаше как се вмъква в семплия и практичен сутиен.

— Въпрос?

— Какво? А, да, въпрос. — Тя си сложи и чифт също толкова семпли и практични бели бикини.

Той се замисли, че да я вижда облечена в нещо семпло, го възбуждаше също толкова много, колкото червена коприна и черен сатен.

— Ако ти се налагаше да се покриеш за известно време, да кажем за няколко години, би ли казал на доверен приятел?

— Доколко му вярвам на този приятел?

— Това също е фактор, но да кажем — достатъчно.

— Според мен зависи от рисковете и последствията, ако някой ме извади на светло, преди да съм готов за това.

Тя си помисли за това, докато отиваше към гардероба. „Пет години са дълго време, дяволски много време, да се правиш на някого, който всъщност не си — а подчертаното в Библията ме кара да си мисля, че е възнамерявал да разкрие тайната си, когато настъпи подходящият момент. За пет години трябва доста силна воля, за да не

се свържеш с приятел, с роднина, някого, с когото да свалиш част от притеснението или да споделиш шегата. Ако Ню Йорк е родното място на мнимия отец Флорес, странното е, че трябва да е имал приятел или роднина подръка.“

Рурк почеса разсеяно Галахад зад ушите, което накара котарака да замърка от удоволствие, издавайки звуци като реактивен двигател.

„От друга страна, може да е избрал Ню Йорк, защото се намира на достатъчно голямо разстояние от някой, който го е познавал, и/или е близо до нещото, което е очаквал.“

— Да, да — намръщи се тя, измъквайки чифт панталони. — Да — поклати отново глава. — Не, той е можел да поиска назначаване на изток, да кажем в Ню Йорк или Джърси. Но е посочил точно тази църква. Ако се стараеш да си създадеш разстояние, няма сам да си стесняваш възможностите. Но, да, от друга страна, мястото може да е свързано с това, което е чакал. — Тя си помисли за младежкия център. — Може би, може би — ще проверя.

Когато приключи с обличането, Рурк отиде до автоматичната печка. Галахад се попротегна в очакване на поредното похапване. Ив закопча кобура на оръжието си и погледна в чиниите, които Рурк донасяше обратно към всекидневната.

— Палачинки?

— Искам да закуся с жена си, а те са й особена слабост. — Рурк остави чиниите и насочи показалец към котката, когато видя, че Галахад се готви да скочи. Животното се излегна отново, замижа и обърна глава на другата страна.

— Мисля, че току-що те изруга — каза Ив.

— Може и така да е, но няма да му дам от моите палачинки.

За да спести време, Ив каза на Пийбоди да я чака в младежкия център. Пететажната бетонна сграда се гордееше с ограденото си асфалтово игрище със зона за баскетбол в отдалечения край. Няколко младежи играеха безразборно под акомпанимента на траш рок, дрънкане на глупости и обичайните сблъсъци. Няколко чифта очи я следяха, докато прекосяваше асфалтовата настилка. Тя забеляза в погледите им смесица от нервност и пренебрежение. „Типичната реакция спрямо ченге“ — помисли си.

Приблужи се до най-високия от бандата, издължено хлапе от смесен произход, около тринадесетгодишно, облечено в черни

торбести панталони, стари маратонки и червена бейзболна шапка.

— Ваканция от училище?

Той тупкаше с топката, дриблирайки намясто.

— Има двадесет минути до звънеца. Какво? Значката ли си си запиляла тук?

— Да ти приличам на някоя, която ще си запилее значката?

— Не. — Той се обърна и фино изстреля топката, която докосна обръча на баскетболното табло. — Приличаш на онази със значките, голяма лоша значка — напевно изказаното му мнение предизвика кикот и ръмжене сред аудиторията му.

— Прав си. Познаваш ли отец Флорес?

— Всички познаваха отец Мигел. Той е готин. Беше.

— Той ли ти показва как да стреляш така?

— Показа ми някои трикове и аз му показах това-онова. Е, и?

— Имаш ли име?

— Всеки има. — Той я игнорира и поиска да му подадат топката.

Ив се извъртя на място и му препречи пътя. След няколко пробни дрибъла, тя се завъртя отново и изстрелът ѝ попадна директно в кош.

Момчето повдигна вежди изпод шапката и я удостои с един хладнокръвен поглед.

— Киз!

— Окей, Киз, знаеш ли някой да е имал зъб на Флорес?

Момчето вдигна рамене.

— Може и да е имал, защото е мъртъв.

— Тук вече уцели. Познаваш ли някой, който му е имал зъб?

Едно от другите момчета подаде топката на Киз. Той подриблира с нея и вкара кош, отбелязвайки от разстоянието на трите точки. С пръст направи знак да му хвърлят топката отново и я подаде към Ив:

— Можеш ли го това?

Защо не? Тя се прицели и стреля — отбеляза три точки. Киз кимна в знак на одобрение и я измери с поглед.

— Знаеш ли някакви трикове, Голяма лоша значка?

— Имаш ли отговор на въпроса ми? — засмя се тя хладно.

— Хората харесват отец Мигел. Както казах, беше готин. Не се опитваше да те поучава на всеки пет минути, нали се сещаш? Казваше си нещата както са.

— И как са?

Киз отново получи топката и я завъртя умело на върха на показалеца си.

— Доста е шибано.

— Да, шибано е. Той с кого се занимаваше?

— Имаш ли някакви трикове? — повтори Киз и ѝ метна топката с рязък скок.

— Имам много, но не и с тези ботуши, които нося само когато издирвам убийци. — Ив му метна топката обратно. — Той с кого се занимаваше?

— С другите свещеници, предполагам. С нас тук, с Марк и Магда — той посочи с глава към сградата. — Те ръководят мястото през повечето време. С някои от възрастните, които наминават насам и се правят, че могат да стрелят добре.

— Наскоро да се е карал с някого?

— Не знам. Не съм видял. Трябва да вървя, това е моят звънец.

— Окей.

Киз ѝ подаде топката за последен път.

— Донеси си някакви обувки, Значка, ще те вкарам в играта.

— Ще видим.

Когато Ив улови топката и я пхна под мишница, Пийбоди поклати глава:

— Не знаех, че можеш такива неща — баскетболни изстрели и така нататък.

— Имам много скрити умения. Да вървим да намерим Марк и Магда.

Мястото миришеше на училище или на всяко друго място, където редовно се събират групи деца. Младежка пот, бонбони и още нещо, което можеше да определи само като детско — миризма, която ѝ напомняше на нещо тайнствено и нечисто — малко плашещо.

Мъже и жени, които изглеждаха забързано-разтревожени, успокоени или нещастни, предаваха на персонала бебета и току-що проходящи деца. Рисунки, едни по-добри, други — не, и множество ръчно изработени картички и плакати покриваха стените, боядисани в сиво, и наподобяваха някакъв безумен колаж. В средата на всичко това зад рецепция беше застанала симпатична блондинка, която поздравяваше децата и тези, които Ив предположи, че са родителите и идват да ги оставят.

Крясъци, писъци и плач, както и високи писукащи гласове жужаха из въздуха като изстрели лазерен огън.

Блондинката имаше дълбоки кафяви очи и усмивка, която изглеждаше искрена и заинтересована от атаката, която се водеше наоколо ѝ. Кафявите ѝ очи изглеждаха чисти, подобно на ясения ѝ глас, но Ив нямаше намерение да ѝ прави химичен анализ.

Блондинката говореше на испански с едни, на английски с други, а след това се обърна с топло посрещане и към Ив и Пийбоди.

— Добро утро, с какво мога да ви помогна?

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди. — Ив извади значката си. — Търсим Марк и Магда.

Топлината в погледа ѝ веднага се превърна в скръб.

— Става въпрос за отец Мигел, нали? Аз съм Магда. Дайте ми само няколко минути — ръководим детска градина и предучилищна група и точно в момента уцелвате доста натоварен момент. Можете да ме почакате в офиса — оттук надолу по коридора, първата врата вляво. Ще намеря някой да ме замести веднага щом мога.

Ив избегна следващата вълна от деца, водени, дърпани, гонени или тикани към центъра, и се скри в офиса, в който имаше две бюра, поставени така, че седящите зад тях да гледат един към друг. Тя хвърли бърз поглед на таблата за съобщения, на които имаше окачени още брошури и бележки. Малка автоматична печка и хладилник се мъдреха на един рафт, а купчини спортно оборудване, дискове, книги и материали за писане бяха натрупани едни върху други.

Ив се доближи до прозореца и забеляза, че той гледа директно към игрището, където точно в този момент излизаха някои от децата. Те тичаха и крещяха като хиени.

— Защо издават този звук? — зачуди се Ив. — Този пронизителен, пробиващ тъпанчетата звук?

— Така освобождават енергия, предполагам. — Пийбоди се загледа в някакви документи, които лежах на неприбрани по бюрата. — Поради същата причина повечето от децата тичат, вместо да ходят, и се катерят, вместо да седят на едно място. Всичко им се събира вътре и трябва да го изкарат по някакъв начин.

Ив се обърна и посочи с показалец към Пийбоди:

— Сега разбрах. Всъщност разбирам — те не могат да правят секс и да пият алкохол, затова пицят, тичат и се щипят едно друго като

вид заместител на оргазъм или транквиланти.

— Хмм — беше всичко, което дойде наум на Пийбоди. Тя погледна с известно облекчение, когато Магда влезе в офиса.

— Извинявам се за това. Много от родителите пристигат в последната минута и става хаос. Моля, седнете. Ааа, мога ли да ви предложа кафе, чай, нещо студено?

— Само пълното ви име, благодаря.

— О, разбира се. Магда Лоус. Аз съм един от директорите — тя посочи малкото сребърно кръстче на шията си. — Това е заради отец Мигел.

— Да. От колко време го познавахте?

— Откакто дойде в енорията. От пет години? Или малко повече.

— А взаимоотношенията ви?

— Бяхме приятели. Държахме се приятелски. Той бе силно посветен на центъра и участваше с голяма енергия. Честно казано, не знам какво ще правим без него. Звучи толкова егоистично. — Тя издърпа един от столовете зад бюрата и го побутна на колелцата му към столовете на посетителките. — Все още не мога да го приема. Някак си очаквам да подаде глава, за да каже здрасти.

— От колко време работите тук?

— От около осем години вече. Марк, извинете, него го няма тази сутрин, ходи на курс по психология и не идва сутрините, а само следобед. Но това ще е само за още няколко седмици. Това е Марк Тулуз.

— Те двамата с Флорес също ли бяха приятели?

— Да, много добри. През последните няколко години, мога да кажа, че ние тримата бяхме екип. Тук имаме много добри хора — съветници, преподаватели, обгрижващ персонал. Но, ами как да кажа, ние тримата бяхме, сме, не знам... — тя вдигна ръце, сякаш не знаеше какво да направи с тях — ... ядрото. Мигел работеше много активно. Не само с децата, но и с дарителите за фонда, а и информираше общността, намираше спонсори и гостуващи преподаватели.

Докато говореше, очите ѝ се напълниха със сълзи; гласът ѝ стана по-твърд.

— Трудно е. Това е много тежко. Тази сутрин направихме кратка беседа за децата в училищна възраст, ще направим и още една в края на деня. Предполагам, че помага, но... толкова много ще ни липсва за

толкова много неща. Двамата с Марк през изминалата нощ си говорихме да наречем физкултурния салон на него.

— През нощта?

— Аз и Марк живеем заедно. Ще се женим през септември, Мигел щеше да ни венчае. — Тя погледна настрана за миг, борейки се да не заплаче. — Мога ли да ви попитам? Имате ли някаква представа какво се е случило или как, защо?

— Работим по някои версии. След като сте били приятели и сте работили заедно, Флорес споменава ли ви е някога с какво се е занимавал, преди да дойде тук?

— Преди? — Тя прокара пръсти през лъскавата си коса, сякаш се опитваше да приглади мислите си. — Ами работил е в Мексико и на запад. Роден е там някъде, на запад. Това ли имате предвид?

— А говорил ли ви е за работата си там, на запад, по-специално?

— Господи. Сигурно е говорил от време на време, но ние винаги бяхме така заети с настоящето и с утрешния ден. Знам, че там също е работил с деца. Спортувал е, привличал ги е към спорта, към екипната игра. Учеше ги да ценят това, че са част от отбор. Той, въ... останал е сирак много малък и не обичаше да говори за това, но често казваше, че собственият му опит е основната причина, поради която иска да посвещава толкова голяма част от времето си на децата. Той се отнасяше страхотно с тях.

— Да е имал по-специално отношение към някое дете или деца?
— попита Пийбоди.

— О, с няколко през годините. Зависи, както знаете, от това какво е необходимо на детето, какво можем да му дадем.

— От този район ли сте? — попита я Ив.

— Учих в колеж тук и останах. Знам, че съм точно където винаги съм искала да бъда.

— Ами Марк?

— Той се е преместил тук със семейството си, когато е бил тийнейджър. Всъщност сестра му е омъжена за един от братовчедите Ортис. Тя беше на погребението вчера, когато... всъщност тя дойде да ни каже.

— Познавате ли някой, който е имал проблеми с Флорес? Някой, който не го е харесвал? Спорил е с него?

— Това има много нюанси. Понякога е имало случаи, в които Мигел е трябвало да се занимава с определено дете или родител. Спорове се пораждаат и в спорта. Но ако имате предвид нещо сериозно, нещо, което да доведе до това, ще ви отговоря с не, освен...

— Освен?

— Има едно момиче — Барбара Солас — на петнадесет е. Дойде един ден преди няколко месеца с ожулено лице. За да уточня — баща ѝ често биел майка ѝ и както научихме, е малтретирал сексуално и Барбара.

Ръцете на Магда, лежащи до този миг в скута ѝ, се свиха в юмруци.

— Тя му се противопоставила и той я пребил. А в деня, в който дойде при нас, ни призна, че му посегнала. Побесняла и му посегнала. Той я пребил и я изгонил, затова тя дошла при нас да търси помощ, разказа ни какво се случва в дома им. Помогнахме ѝ. Съобщихме на съответните власти, на полицията и „Закрила на детето“.

— Този Солас да е обвинявал Флорес?

— Сигурна съм, че го е правил, както и нас. Барбара ни каза, а и по-късно се потвърди, че баща ѝ се е бил насочил и към по-малката ѝ сестра. Към дванадесетгодишната ѝ сестричка — точно тогава и Барбара му е посегнала. Убедих майката да отиде на сигурно място и да вземе със себе си Барбара и другите си деца. Но преди да успее да отиде и да я видя, преди да дойде полицията и да арестува Солас, Марк и Мигел отидоха да се видят с него насаме.

— Противопоставили са му се?

— Да. Не ни е политика и не се предполага по такъв начин да се справяме с проблемите, но Мигел... не можахме да го спрем, затова Марк отиде с него. Знам, че нещата са се нажежили, въпреки че нито един от двамата не искаше да ми разкаже в подробности. Знам, че е станало напечено, защото Мигел се върна с ожулени и разкъравени кокалчета.

— Преди колко време се случи това?

— През февруари.

— Те посещават ли църквата?

— Госпожа Солас и някои от децата — да. Но не и той, не и Солас.

— А сега? Все още ли са в района?

— Да. Останаха в убежището около месец и тогава ние — Марк, Мигел и аз — успяхме да им намерим ново място и друга работа на госпожа Солас. Лейтенант, тя не би наранила Мигел, благодарна му е.

— Няма значение, трябва ми адресът ѝ.

Докато Пийбоди записваше адреса, който Магда им даде, Ив опита друга следа:

— Казвате, че това е мястото, където винаги сте искали да бъдете. Можете ли да кажете дали и Флорес е успял да се почувства като у дома си тук толкова бързо?

— Бих казала — да. Разбира се, не съм го познавала отпреди, но ми направи впечатление, че той е открил това място. — Тя се усмихна, очевидно заинтересована от тази мисъл. — Да, определено да. Той обичаше квартала. Често се разхождаше или правеше джогинг насам. Двамата с отец Мартин — отец Фриймън — обичаха да тичат през повечето от сутрините. Мигел редовно спираше из магазините и ресторантите, просто така, за да си поговори.

— Някога да си е падал по вас?

— Какво? — още веднъж Магда се вкопчи в кръстчето си.

— Вие сте много привлекателна жена и сте работили тясно един с друг тук.

— Той беше свещеник.

— Но на първо място е бил мъж.

— Не, не си е падал по мен.

— Но? — наклони глава Ив.

— Не съм казала „но“.

— Но си го помислихте, Магда, той е мъртъв. Всичко, което ми кажете, може да ни помогне да разкрием кой и защо. Не ви карам да правите нещо нередно.

Жената издиша тежко.

— Може би съм чувствала, че е имало нещо, може би той си е мислил за това или се е чудил. Но е грях да го кажа.

— Имали сте усещането — уточни Ив.

— Да, точно така. Имах усещането. Може от време на време да ме е поглеждал по-скоро като мъж, отколкото като свещеник, но това е всичко. Той никога не е казал нещо неподходящо, нито се е опитвал да ме докосне. Никога!

— Възможно ли е да е имал някой друг?

— Нямах такова впечатление.

— Окей. Има ли някой друг, освен вие двамата с Марк, с когото той да е прекарвал времето си?

— С Лопес и Фриймън, разбира се. Особено с отец Фриймън. И двамата се занимаваха много със спорт — играеха и гледаха, а и отец Фриймън също често ни помага тук. И той, като Мигел, отделяше време за децата и за енориашите си, дори и за хора от квартала. Беше много дружелюбен.

5.

Ив и Пийбоди се върнаха в църквата.

— Мислиш ли, че госпожа Солас е размислила относно благодарността си? — запита се Пийбоди.

— Няма да е нещо ново — отровата е типична за жени. Идвала е на църква тук, може да е знаела какво е положението или пък да е открила случайно. Няма я в списъка на присъстващите на погребението, но сигурно не е било трудно да влезе и излезе. Не бих заложила само на тази теория, но ще трябва да проверим.

— Може самият Солас да го е поръчал. Може би трябва да проверим с кого си е комуникирал от затвора.

— Ще го направим.

— Но и на тази идея не възлагаш много надежди?

— Не е върхът на предположенията ми. Ако човек получи ритник в задника, би искал физическа, насилствена отплата — още по-голям ритник в задника. — Ив премина през вестибюла и се отправи към вътрешността на църквата. Гледаше как високият тъмнокож мъж коленичи и след това се обърна.

— Добро утро — каза той с красивия си баритонен тембър, който отекна театрално.

Носеше черни спортни панталони и спортно горнище с къси ръкави. Ив се замисли дали вече не е разглеждала снимката от документите му за самоличност и дали не би познала от пръв поглед, че е свещеник — точно както децата на игрището бяха разпознали, че тя е ченге.

Не беше съвсем сигурна.

— Отец Фриймън, аз съм лейтенант Далас, а това е партньорката ми — детектив Пийбоди.

Според Ив на снимката изглеждаше неустоим, но на живо още повече. Висок, мускулист, изненадващо привлекателен, с големи кафяви очи и атлетична походка. Той ги посрещна по средата на пътеката и протегна към тях голямата си ръка.

— Извинете ме за вида, в който ви посрещам, лейтенант, детективе. Чейл — отец Лопес — ми каза, че вероятно ще искате да говорите с мен. Искате ли да отидем в енорийското жилище?

— И тук е добре, освен ако нямате някаква работа там.

Той се усмихна и веднага се превърна от симпатичен в страхотен.

— Обикновено по това време сутрин тук е тихо. Мислех си да отида да потичам след ранната служба, но... някак си не ми се щеше. В крайна сметка дойдох в църквата. Исках да остана за малко сам, да помисля за Мигел и да се помоля.

— Двамата сте тичали заедно сутрин.

— Да, през повечето сутрини бягахме заедно, обикаляхме из квартала. Предполагам, затова дойдох тук, вместо да потичам по нашия маршрут. Просто...

— Да, били сте близки.

— Бяхме. Допадахме си, обичахме да обсъждаме разни неща, харесвахме дългите дискусии — за всичко под слънцето. Църковният закон, политика, защо янките продадоха Алф Надър.

— Аха. — Ив смушка леко Фриймън с пръст. — С какво ли са се били напушили?

— С идиотска трева, ако питате мен, но Мигел смяташе, че това е правилен ход. Спорихме за това с часове в нощта, преди да замина за Чикаго.

Порази го и това се изписа на лицето му, когато си спомни, че това всъщност е бил последният път, когато се е видял и е говорил с Флорес.

— Тримата гледахме мач на янките на телевизора във всекидневната. Чейл се качи горе по време на седмия ининг, но двамата с Мигел останахме да гледаме, поспорихме за продажбата, за мачовете и за всичко друго и унищожихме шест бири.

— Може ли да правите това? Да пиете бира?

Лека усмивчица се заигра по устните на Фриймън.

— Да. Останал ми е хубав спомен, нещо добро, към което да се връщам — как сме гледали мача и сме спорили за Алф Надър. — Фриймън се обърна и се загледа в олтара. — По-добре е, отколкото да се опитвам да си представя какво е било, какво ли трябва да се е случило, когато е умрял тук. Светът е пълен с ужасни неща, но това...?

Да използваш вярата и призванието му като оръжие... — Фриймън поклати глава.

— Трудно е да загубиш приятел — каза Ив след малко.

— Да, така е. Трудно е още и да не се съмняваш във волята божия.

Ив се замисли, че Бог носи голяма доза от вината, поне що се отнасяше до това да определи едно човешко същество, което да убие друго.

— Споменахте „маршрут“. Имахте ли определен маршрут за джогинга?

— Сутрин ли? Да. Защо?

— Никога не се знае. Къде тичахте обикновено?

— Отправяхме се на изток до Първа, след това на север до Ийст 122. Там обръцахме на запад по Трето Авеню и после на юг, за да завършим маршрута. Той често, или поне понякога, спираше в младежкия център, преди да се върне у дома. Отиваше, за да вкара няколко коша с децата.

— Кога за последно тичахте заедно?

— Преди около седмица, в деня, преди да замина за Чикаго. Совалката ми тръгваше рано, затова в онази сутрин не излизах.

— По пътя срещал ли се е с някого, спирал ли се е да говори? Или да е споменавал човек, с когото си има проблеми?

— Нищо подобно. Срещяхме познати, които отиват на работа или се връщат вкъщи след нощна смяна. Хората спираха, за да кажат „здрасти“ или за по няколко думи. Всички живеят или работят в района на нашия маршрут. Например господин Ортис. Всеки ден минавахме покрай къщата му, а когато времето беше хубаво, той излизаше да се поразходи и го засичахме навън.

— Господин Ортис? Този, който почина?

— Да. Ще ни липсва. Липсва ми това да го виждам по време на бягане сутрин, точно както ще ми липсва и тичането с Мигел.

— Флорес говорил ли ви е за някого или нещо, което го е притеснявало?

— Всички се борим с вярата си и със смисъла да сме тук. От време на време, когато почувствахме нужда от това, обсъждахме с общи думи проблемите на някой, който е дошъл при нас, и как най-добре можем да му помогнем.

Линкът на Ив иззвъня, тя кимна към Пийбоди да продължи и се оттегли настрана.

— Отче, какво ще кажете за господин Солас? Казаха ни, че двамата са се скарали.

Фриймън въздъхна леко.

— Да, Мигел беше разгневен, по-точно беше бесен, когато научи, че Барбара е била малтретирана. Учени сме да мразим греха, а не грешника, но понякога това е много трудно. Имаше разправа с господин Солас. Всъщност Мигел е нокаутирал Солас и е щял още да го бие, ако Марк Тулуз не го е спрял. Но Солас е в затвора.

— А госпожа Солас?

— Тя и децата ѝ получават консултации. Чувам, че напредва.

Ив се върна при тях.

— Може би все пак е по-добре да продължим този разговор в енорийското жилище. Отец Лопес там ли е?

Очевидно объркан, отец Фриймън погледна ръчния си часовник.

— Би трябвало. След малко има срещи в квартала.

— В такъв случай ще се видим там.

Пийбоди изчака двете да излязат навън.

— Какво става?

— Пристигнаха са денталните данни. Можем да спрем с предпазливите действия наоколо.

Роза ги заведе до кабинета на Лопес, където той седеше до бюрото си, а Фриймън се беше изправил до прозореца.

— Научили сте нещо — каза Лопес в мига, в който влязоха.

— Потвърдихме нещо. Мъжът, който е умрял вчера, не е бил отец Мигел Флорес.

— Не разбирам какво искате да кажете. — Лопес сложи ръце на бюрото и се отгласна назад със стола си. — Бях там, видях го.

— Човекът, когото вие познавате като Флорес, сам си е определил тази самоличност. Предполагаме, че я е придобил някъде между юни и октомври 2053-та, като си е направил пластична операция на лицето, за да подобри заблудата. Тъй като никой не е чувал или виждал истинския Флорес от горе-долу същото време, предполагаме, че е мъртъв.

— Но... той беше изпратен тук.

— По негово собствено желание и като е използвал фалшивата си самоличност.

— Лейтенант, той отслужваше литургии, извършваше тайнства. Трябва да е станала някаква грешка.

— Казвате, че сте го потвърдили — прекъсна ги Фриймън. — Как?

— Дентални данни. Тялото в моргата има следи от лицева реконструкция и премахване на татуировка. Има и белези от прободни рани.

— Виждал съм ги — каза Фриймън, — раните. Той ми обясни за тях. Излъгал ме е. — Сега Фриймън седна. — Излъгал е. Защо?

— И ние се питаме. Направил си е труда да иска назначение тук, именно тук — това е другият въпрос. Някога говорил ли ви е за човек на име Лино?

— Не. Да, почакайте. — С треперещи пръсти, Фриймън разтърка челото си. — Говорехме за опрощението, за възмездието и наказанието, за прошката, за това как извършените грехове могат да бъдат изкупени с добри дела. Поддържахме различни философии. Той даде този Лино за пример. Каза нещо подобно на: „Да вземем например един човек, нека го наречем Лино“.

— Окей. И?

Фриймън вдигна тъмните си очи и отправи поглед към другия свещеник.

— Това е като втора смърт. Даже и по-лошо, струва ми се. Тук бяхме като братя, едновременно слуги и пастири. Но той не беше такъв. Умрял е в грях. Човекът, за когото току-що се молих, е умрял в грях, изпълнявайки служба, която е нямал право да извършва. Изповядвал съм му се и той на мен също.

— Сега ще отговаря пред Бога, Мартин. Сигурни ли сте, че не грешите? — запита Лопес Ив.

— Не, няма грешка. Какво ви е разказвал за Лино?

— Беше като пример, както казах. — Фриймън седна отново, сякаш нямаше доверие на краката, че го държат прав. — Каза, че този млад човек, този Лино, той съгрешил, извършил дори смъртни грехове, но след това посветил част от живота си да върши добри дела, да помага на другите, да ги съветва и да ги води далеч от греха. Той считаше, че това би било възмездие и че той можел да продължи

живота си така, сякаш плочата, на която са се записвали лошите му дела, е била изчистена.

— Вие не сте бил съгласен.

— Нужно е повече от добри дела. Важно е намерението — дали доброто се прави, за да уравни везните, или защото така трябва? Дали човек изпитва истинско покаяние? Мигел спореше, че и добрите дела са сами по себе си достатъчни.

— Мислите, че той е бил Лино? — намеси се и Лопес. — Заради медальона, който намерихте в стаята му. И че разговорът е бил за него самия, че е използвал времето си тук... да му бъде простено това, което е направил в миналото си?

— Възможна е подобна версия. Как ви насочи да проведете онази дискусия? — обърна се Ив към Фриймън.

— Беше разпален. Често се разпалвахме един друг, това е и една от причините, поради които харесвахме дебатите. Измамил е всичките тези хора — извършвал е женитби, успокоявал е душите на умиращите, кръщавал е, изповядвал е. Какво ще трябва да се направи сега?

— Ще се свържем с архиепископа. Ще защитим стадото си, Мартин. Мигел е... този човек е действал с опорочена вяра, а не заради тези, на които е служил.

— Кръщаване — каза Ив замислено. — Това е за бебетата, нали?

— В повечето случаи, но...

— Засега нека се спрем на бебетата. Ще ми трябва списък на всички кръщенета тук, в църквата, да кажем между 2020 и 2030 година.

Лопес сведе поглед към скръстените си ръце и кимна:

— Ще ги изискам.

Пийбоди седеше замислена в колата през обратния път от енорийското жилище.

— За тях трябва да е наистина тежко, за свещениците.

— Винаги е дразнещо да разбереш, че си бил разиграван.

— Не е само това. Става въпрос за приятелство, за братство — и да разбереш, че всичко това е било измама. Това е като, да речем, ти да си отидеш.

— Аз да си отида.

— Не, това е моят сценарий. Ти да слезеш от сцената... с героизъм...

— Точно така.

— Да, и аз, съкрушена от загубата ти, да се удрям в гърдите от мъка.

Ив огледа замислено приятните закръглености на Пийбоди и каза:

— Доста време ще мине дотогава.

— А дори не си и помислям: „Хей, като мине малко време за приличие, ще скоча на Рурк“, защото съм толкова разбита.

— По-добре си остани разбита, друже, или ще се върна откъдето съм и ще ти сритам задника.

— Примерно. Както и да е, а на следващия ден става ясно, че ти не си Ив Далас. Убила си истинската Ив Далас преди години, разчленила си трупа и си я смелила в машина за човешки отпадъци.

— Върни се към момента, в който си удряш циците.

— Гърдите, иначе не е същото. Та така, сега съм съкрушена отново, защото човекът, когото съм смятала за приятел и партньор, и т.н., и т.н., всъщност е бил една лъжлива кучка.

Пийбоди се обърна и присви очи, изучавайки профила на Ив.

— Продължавай и ще бъдеш разчленена и хвърлена в машина за рециклиране на човешки отпадъци.

— Исках само да кажа... Както и да е, да се върнем на Флорес, когото отсега ще наричаме Лино.

— Взехме архивите на църквата, сега ще проверим всички Линовци наоколо и ще стесним обсега.

— Освен ако не е бил кръщаван тук, защото семейството му трябва да се е преместило насам, когато е бил около десетгодишен. Или пък никога не е бил кръстен, може просто да е хвърлял стрелички по картата и точно тази енория да се е паднала за място, където да се скрие.

— Ето защо електронният отдел ще се заеме с фалшивата карта за самоличност, ще прекараме отпечатъците и ДНК-то му през глобалната система и така нататък. Все нещо ще изскочи.

— Мисля, че това е супер долно — добави Пийбоди, — да лъжеш, че си свещеник. Ако искаш фалшива самоличност, винаги

можеш да избереш друго, като например такава, каквото си правил в миналото. Хей-хей! Може би той е бил свещеник. Искам да кажа, не е бил Флорес, а някой друг свещеник. Или може да се е пробвал да бъде такъв и да се е провалил.

— Това не е зле — „да се е провалил“. Ще намерим архивите и ще свериш данните за свещениците, които са се отказали. След това ще свериш отново със семинарията, в която е учил Флорес, може жертвата да го е познавал, ако са учили заедно.

— Разбрано. Ще се потрудя още малко и ще направя по-подробно проучване на мъжете от същата възрастова група, които са посещавали същите частни училища като Флорес, може да се е свързал с него оттам.

„Това беше нишка, помисли си Ив, и ще пороботят над нея. Човекът трябва да е смятал, че е намерил идеалното прикритие. Никой не би тръгнал да издирва свещеник, поне не и с нашите методи. Не и ако той гледа да не се замесва в проблеми. А единственият път, когато знаем, че е бил близо до прекриване на границата, е този случай със Солас, ще проверим и това.“

Докато говореха, Ив паркира край бордюра пред „Тринидад“ — малък бизнес хотел на Ийст 98. С едно движение отвори знака „Дежурен“ на автомобила.

Не се сблъскаха с портиера — за жалост, понеже на Ив й харесваше да им се зъби — но фойето бе ярко осветено и чисто, а зад рецепцията стоеше една знойна брюнетка. Ив се отправи към открояващия се сивокос мъж, застанал като портиер.

— Трябва да поговорим с Елена Солас за момент.

— Разбирам. — Той хвърли поглед на баджовете им. — Някакъв проблем ли има? Да? Извинете ме. — Той се отдалечи в другия край на работното си място и започна да говори с някого в слушалките си. Когато се върна, неутралната му усмивка отново беше заела мястото си. — На петия етаж имаме малко жилищно помещение за работещите тук. Ще ви придружа, ако е подходящо да се срещнете с нея там.

— Добре.

Той ги заведе до асансьора за служители.

— Госпожа Солас е назначена тук отскоро, но се доказва като отличен работник.

— Това е хубаво.

Ив не каза нищо друго, а просто го последва извън асансьора, завиха и тръгнаха по един коридор, като портиерът използва служебната си карта, за да отвори чифт двойни врати.

По-скоро можеше да се нарече гардеробна, отколкото жилище, но както във фоайето, и тук беше чисто и светло. Жената, която седеше на една от подплатените с подложки за сядане пейки, бе скръстила ръце в скута си със заключени като за молитва пръсти. Носеше сива рокля и обикновена бяла престилка, обута беше в бели обувки с дебела подметка. Черната ѝ лъскава коса бе навита на плътен голям кок на тила. Щом вдигна глава, в погледа ѝ се четеше ужас.

— Излязъл е, излязъл е.

Още преди Ив да отвори уста, Пийбоди побърза да каже:

— Не, госпожо Солас, той все още е в затвора. — Тя седна и постави ръка върху сплетените пръсти на Елена. — Не може да нарани нито вас, нито децата ви.

— Благодаря на бога! — прекръсти се тя и една сълза се плъзна по бузата ѝ. — О, благодаря на бога, помислих си... дечицата ми. — Тя скочи подплашено и се изправи. — Нещо се е случило с някое от децата ми?

— Не. — Този път Ив проговори първа, и то доста рязко, за да прекрати надигащата се истерия. — Става въпрос за човека, когото сте познавали като отец Флорес.

— Отец... — Тя видимо потрепери и седна отново. — Отец Флорес, да ми прости Бог, бях толкова себична, толкова глупава, толкова...

— Спрете! — изстреля думата Ив, подобно на заповед, а Елена се изчерви. — Разследваме убийство и имаме няколко въпроса, трябва да се стегнете.

Тя се обърна към портиера:

— Вие можете да тръгвате.

— Госпожа Солас очевидно е притеснена. Не разбирам...

— Ще бъде доста по-притеснена, ако се наложи да я отведе в центъра, защото отказвате да напуснете стаята. Ако не сте неин адвокат или законен представител, тогава не позволявайте на вратата да ви удари отзад на излизане.

— Всичко е наред, господин Алонзо. Благодаря ви, добре съм.

— Само трябва да ме повикаш, ако не си. — Той отправи един смразяващ поглед към Ив, докато си тръгваше.

— Никога не бих си помислила, че е за отец Флорес — промълви Елена, — когато ми казаха, че полицията е тук, си помислих за Тито и това, което заплаши да направи на мен и на трите ми момичета. Имам три дъщери.

— И той ви е заплашвал?

— Да. Удряше ме. Пиеше и ме биеше или ме смазваше от бой трезвен.

— Посегнал е и на дъщеря ви.

Лицето ѝ се изопна в болезнена гримаса.

— Да, да, моята Барбара. Не знаех. Как така не узнах? Тя никога не ми беше казвала, докато... Никога не ми казваше, защото аз не правех нищо, когато той ме биеше. Мислела е: „Как ще ме защити, когато не защитава самата себе си?“

— И тук изниква въпрос — каза Ив, но веднага се овладя, за да не се отклони от темата. — Но не този, заради който сме тук в момента. Знаем, че Флорес е имал сблъсък със съпруга ви заради по-малкото ви момиче.

— Да, той, Марк и Магда са се обадили в полицията, но двамата с Марк дойдоха първи. Така всъщност разбрах какви ги е вършил с бебчето ми. И какво е започнал да прави и с малката ми Донита.

— Как се почувствахте, когато разбрахте?

— За това какво е направил Тито ли?

— За това какво е направил Флорес по въпроса?

Елена изопна рамене.

— Всеки ден благодаря на Бог, че го изпрати. Всяка вечер казвам молитва и за него, той ни спаси, когато аз самата бях твърде уплашена и глупава да го направя, той го направи. Знаем, че сега е при Бог, и все още продължавам да благодаря на Господ всеки ден и всяка нощ.

— Съпругът ви обаждал ли се е от Рикерс?

— Той не знае къде сме. Магда ни намери убежище далеч оттам. В Докас.

Ив отправи към Пийбоди един предупредителен поглед, когато партньорката ѝ се опита да каже нещо.

— Останахме там три седмици. Тито направи самопризнания. Десет години — не е достатъчно, но това ще бъдат десет години на

спокойствие. Преместихме се и вече имам нова работа. Когато спестим достатъчно, ще се преместим отново. Извън града. Далече. Той никога повече няма да ни намери, отец Флорес ни обеща.

— Така ли? А каза ли ви откъде е толкова сигурен?

Тя въздъхна.

— Каза, че има начини, ако се наложи, и има хора, които могат да ни помогнат, ако трябва да се скрием. Каза, че не трябва да се тревожа. Той вярваше, че Тито никога повече няма да ни създава проблеми. Аз не съм толкова сигурна.

Когато отново се качиха на колата и се отправиха към центъра на града, Пийбоди се покашля и каза:

— Всъщност нямаше да спомена пред нея за твоята връзка с Докас.

— Това не е моя работа, а на Рурк.

Въпреки връзката, мислеше си Пийбоди.

— Това е за добро. Там наистина помагат на жени и деца в беда. Беше малко рязка с нея, с Елена Солас.

— Така ли?

Студенината в тези две думи увисна в пространството между тях и накара Пийбоди да извади преносимия си компютър.

— Както и да е, ще проверя в Рикерс дали през последните няколко месеца Солас се е свързвал с някой, който може да представлява интерес.

— Направи го.

Тишината висеше като ледена завеса между тях по пътя през цели десет квартала.

— Заслужавала си го е — сопна се накрая Ив. — И това, и още повече — защото е разчитала на детето да ги отърсва. Задето е поемала шамарите и боя, хленчеца в ъгъла, докато дъщеря ѝ е била изнасилвана. Заслужавала си го е, защото не е направила нищо.

— Може и така да е — боязливо каза Пийбоди, усещайки, че стъпва на несигурна почва. — Но не е знаела... — Тя се отдръпна, поразена от единствения яден поглед, който партньорката ѝ отправи към нея. — Трябва да е знаела. Предполагам, че това е наказанието, с което трябва да живее сега.

— Детето живее с нещо по-лошо — заключи Ив и продължи. — Няма начин онази боксова круша да е участвала в отравянето на Лино.

Тук ще излезем на задънена улица. Свържи се с Марк Тулуз и виж дали можем да го накараме да дойде при нас.

Ив трябваше да се върне в офиса си. Нуждаеше се от пет минути насаме, за да се отърве от врящата ярост в себе си, заради която усещанията ѝ се изкривяваха. Трябваше ѝ хубаво кафе, за да прочисти съзнанието ѝ и да може отново да преразгледа фактите, да ги подреди.

Трябваше да провери докъде са стигнали от електронния отдел и евентуално да си уговори среща с Майра. „Не“ — внезапно реши тя. Профайлърът прекалено лесно разкриваше твърде много. Докато не овладее яростта си, ще стои далеч от нея. Не ѝ трябваше някой, който да ѝ казва, че проектира собствените си чувства върху дете, което никога не е срещала. Това вече го знаеше.

Трябваше ѝ книгата с убийствата и работна дъска, лабораторните резултати, това, което електронният отдел бяха намерили. Нуждаеше се от работата си.

Едва се бяха отдалечили на 3 метра от предварителния арест на отдел „Убийства“, когато Пийбоди вдигна нос, подобно на хрътка по време на лов.

— Подушвам понички.

Пийбоди ускори крачка, което накара Ив да завърти раздражено очи, но тогава и тя ги усети, което означаваше, че хората ѝ вече бяха в различна фаза на захарно опиянение, а тя не беше.

Първо видя Бакстър — изглеждаше висок и строен, облечен в един от стилните си костюми. Устата му беше пълна с шоколадова поничка с крем. След това Дженкинсън се отблъсна от бюрото назад със стола си, почеса се по корема, докато напъхваше една от поничките. Другата беше Карнаги, която изглеждаше заета с линка си, докато отчупваше миниатюрни парченца поничка с цветна глазура.

Пийбоди грабна бялата лъскава сладкарска кутия, а когато я повдигна, лицето ѝ изразяваше смесица от тъга и отвращение.

— Изяли сте ги. До трошичка. Лешояди такива!

— Много хубави понички — засмя се Бакстър с последните хапки в уста. — Жалко, че ги изпусна.

Ив ги изгледа вкиснато.

— Това отвсякъде ми прилича на подкуп от Надин.

— Тя е в офиса ти.

— Донесла ли е още? — забързано се обърна Пийбоди и се закова на място, когато Ив стовари длан на рамото ѝ.

— Бюро. Работа. Тук.

— О! Но. Понички...

— О! Но. Убийство. — С което Ив се обърна и се отправи към собствения си офис, за да види за какво толкова нейната приятелка и топрепортерка от новините на живо си струваше да носи подкупи днес.

Надин Фарст седеше на единствения пооръфан стол за посетители в малкия и никак немодерен офис на Ив. Косата ѝ с цвят на слънчева целувка беше оформена в идеална прическа — последен писък на модата. Перфектните ѝ крака бяха кръстосани елегантно и допълнително подчертани от миниполата на костюма ѝ с цвят на арктически лед. Котешките ѝ очи се усмигнаха на Ив, докато тя самата продължаваше да води оживения си разговор по своя мини линк. Посочи към бюрото на Ив, където стоеше втора кутия със сладкиши.

След това се върна обратно към разсеяното съзерцаване на обувките си в същия убийствено секси червен цвят като дантелата, която леко се подаваше от деколтето ѝ.

— Да, ще бъда там. И там. Не се притеснявай. Просто осигури да имам изследването на бюрото си до два. Трябва да затварям, следващата ми уговорка току-що пристигна. — Тя затвори, пъхна линка в един от външните джобове на чантата си, която изглеждаше достатъчно голяма, за да погълне цял Кливланд.

— Имали сме уговорка?

— Имаме понички — отговори Надин и посочи към таблото с убийствата. — Много се шуми около това. Свещеник, отровен с вино за причастие. Ще стане добра новина. Има ли нещо ново, което искаш да споделиш?

— Може би. — Ив разтвори кутията и веднага усети зашеметяващия аромат на пържено и захар. — Може би.

Отиде направо при автоматичната печка, за да програмира кафе, и след кратко колебание програмира и още едно за Надин.

— Благодаря! Имаме минутка за лични неща, преди да се върнем обратно към обичайните си роли. Чарлз и Луиз. Сватба.

— Ох, по дяволите.

— Ооо, спри — през смях каза Надин, надигна кафето си и отпи.
— Докторката и пенсионирания лицензиран компаньон. Прелестно е и отчайващо романтично — знаеш го.

Ив се намръщи:

— Мразя прелестни и романтични неща.

— Глупости. Омъжена си за Рурк. Във всеки случай, смятам, че е страхотно, че ще домакинстваш на сватбата и ще ги подкрепиш. Само исках да ти кажа, че ще се радвам да помогна с душа.

— Луиз може и сама да си вземе душ, голямо момиче е.

— Със сватбения душ^[1].

— О! По дяволите.

Надин припърха с мигли.

— За щастие си прекалено сантиментална. Предвиждаш ли парти за „голямото момиче“ у вас? Може да наемеш бална зала или цяла планета, но двете с Пийбоди си мислехме за нещо по-забавно и неангажиращо в твоята къща.

— Пийбоди. — Ив изрече името ѝ, сякаш споменаваше предател.

— Говорихме за това няколко пъти.

— Защо не поговорите още малко и тогава вече ще ви кажа аз на вас кога и къде.

Надин засия и размаха ръка във въздуха, сякаш държеше въображаема магическа пръчка:

— Фокус-бокус-препаратус! Идеално! Точно както се надявахме. Сега да минем и към работата. — Надин се протегна към огромната си чанта и извади отвътре един диск. — Това е книгата.

— Аха!

— Моята книга, Далас. „Смъртоносен перфекционизъм: Поглед отвътре“. Или поне смятам да бъде книга, когато я предам за печат. Искам ти първа да я прочетеш.

— Защо? Аз нали бях там и знам как свършва.

— Именно затова. Ти беше там и го спря. Рисува живота си да го спреш. Искам да ми кажеш дали съм се поувлякла някъде и къде. Това е важно, Далас, и не само за мен. Въпреки че, момиче, важно е, информацията е важна, историята е това, което има значение, а нея нямаше да я има, нямаше да бъде моята история без теб.

— Да, да, но...

— Моля те, прочети я, моля те.

Ив дори не успя да си придаде намръщен вид.

— О! По дяволите!

— И бъди честна, бъди брутална. И аз съм голямо момиче. Искам всичко да бъде точно, искам да му придам значимост.

— Окей, окей. — Ив взе диска и го остави на бюрото си. За компенсация си взе една поничка. — Имам работа, Надин. Чао!

— Каза „може би“ — посочи Надин обратно към таблото с убийствата.

Беше го казала и не беше само заради поничките. Надин можеше и да захапва здраво всяка история, до която се докопа, подобно на териер, но никога не забравяше, че зад тях стояха хора. И държеше на думата си.

— Нюйоркската полиция и Департаментът по сигурност чрез проверка на медицинските данни потвърди, че човекът, отровен в църквата „Сен Кристобал“, не е Мигел Флорес, а неидентифицирано до момента лице, което се е представяло за него.

— Да бе!

— Да, така излиза.

— Къде е Мигел Флорес? Какви медицински данни? — Надин изрови диктофона си от чантата. — Имаш ли представа каква е истинската самоличност на жертвата и какви са мотивите да се преструва?

— Спокойно, момиче. Полицията проследява всички улики.

— Не ме отправяй по каналния ред, Далас.

— Каналният ред е нещо, което върши работа. Проследяваме всички улики. Не знаем местонахождението на Мигел Флорес, но усилено го издирваме. Имаме денталните данни — тези на Мигел Флорес и тези на човека, представящ се за него през последните пет-шест години. За момента проверяваме и вероятността истинската самоличност на жертвата да е била мотив за убийството.

— Значи някой го е разпознал?

— Това е само теория, която не сме доказали с факти. Жертвата е претърпяла операция за промяна на чертите на лицето, която, вярваме, е била с цел постигане на по-близка прилика с истинския Флорес.

— Представял се е за свещеник цели пет години — почти шест, нали така?

— Може и за по-дълго. Трябва да уточним множество допълнителни подробности.

— И никой не се е усъмнил? Ами другите свещеници, с които е работил, хората, които са посещавали църквата?

— Очевидно е бил доста добър в това.

— Защо смяташ...

— Няма да ти кажа какво или защо смятам. Имаш само това и след няколко часа ще се излее и по другите медии.

— Тогава по-добре да го представя в ефир — изправи се Надин.
— Благодаря!

Тя се спря за момент на вратата, докато Ив облизваше захарта от палеца си.

— Извън протокола. Ти защо мислиш, че той се е представял за свещеник през цялото това време?

— Извън протокола. Трябвала му е маска и Флорес е бил подръка. Чакал е нещо или някого и е искал да го дочака у дома.

— У дома?

— Извън протокола — да, мисля, че се е върнал у дома.

— Ако успееш да го потвърдиш и ми подхвърлиш информацията, бъди сигурна, че ще има още понички.

— Ти печелиш! — засмя се Ив.

Когато спечелилата Надин си тръгна с отдалечаващо се по коридора отривисто чаткане на невъзможно високите ѝ токчета, Ив се обърна отново към таблото си. „Нещо или някой — каза тихо тя — трябва да е било дяволски важно за теб, Лино.“

[1] В американската традиция така се нарича партито, на което булката събира приятелките си и получават подаръци. Обикновено се организира от шаферките, които канят гостите и предлагат какви да са подаръците за дома на бъдещото семейство. — Б.пр. ↑

6.

Ив се свърза с Фийни и го намери седнал зад бюрото си. Бившият ѝ партньор, вече капитан от електронния отдел на полицията, тъкмо дъвчеше захаросани бадеми и изглеждаше небрежно разрошен.

— Има ли някакъв напредък по моята идентификационна карта?

— Две от момчетата ми работят по нея — Макнаб и Календър.

Фактът, че Календър имаше гърди и не притежаваше У-хромозома, не ѝ пречеше да бъде „едно от момчетата на Фийни“.

— И?

— Работят по нея. Аз само погледнах набързо. Дяволски добре е направена и е дълбоко замаскирана. Няма да стане за пет минути. — Уморените му очи се присвиха върху унилата физиономия. — Какво е това? Какво си открила?

— Какво? Къде?

— Понички?

— Как така? Това да не е някоя нова играчка от електронния отдел, като „Ароматен линк“?

— Виждам ъгълчето на кутията, а мога да позная сладкарска кутия — премести се Фийни отдясно наляво на екрана, за да погледне по-добре. — Бисквити? Датски сладкиши?

— Уцели от първия път.

— И само ме дразниш, вместо да дойдеш и да споделиш?

— Тук съм по работа. Чакам лабораторията да възстановят изображението от татуировката на жертвата, трябва да взема кръщелните архиви, да проверя пръстовите отпечатъци и ДНК-то му и... не трябва да споделям пониците си. Те са си подкуп за мен.

— В такъв случай не трябва да ги размяташ под носа ми.

— Аз... — „По дяволите!“ — помисли си тя, хвана кутията и я отмести далеч от обхвата на уебкамерата. — Виж, ти не беше ли католик или нещо такова?

— Почти.

— Окей. Значи, ако си католик, кажи ми — по-голям грях ли е да убиеш свещеник, отколкото обикновен човек?

— Исусе, не. Ами, може би. Почакай. — Фийни се почеса по главата, с прическа, подобна на четка от сребриста тел. — Не, в крайна сметка той въобще не е бил свещеник, нали?

— Точно така. Просто се опитвам да начертая отправните точки — имаме два пътя: или са убили свещеника, или са убили човека, а може и трети вариант: убили са човека, който случайно е бил и свещеник. Но мисля, че най-вероятният е вторият.

— Забравих кой беше вторият.

— Човекът. Мисля, че са го познавали, но след като е бил там от години, защо са чакали толкова дълго?

Фийни изсумтя и налага още няколко бадема:

— Може досега убийците да не са били наоколо.

— Може би, може би. Или той им се е измъквал. За пет години се случва да забравиш предпазливостта и да кажеш или направиш нещо... Мамка му! Не знам. Трябва да помисля. Обади ми се, като откриеш нещо.

— Натъпка ли се хубаво със сладкиши?

— Вероятно — засмя се тя и прекъсна връзката.

Подреди бележките си и добави снимките на семейство Солас на таблото — въпреки че ги считаше за странична следа. Тъкмо се чудеше дали да не се обади в лабораторията и да ги попитат за възстановяването на татуировката, когато Пийбоди подаде глава през вратата.

— Имаме... ей, това са понички!

— Ще си получиш своя дял. Какво имаме?

— Марк Тулуз. Тук ли да го извикаме за разпит, или във фойето?

— Това е въпросът — започна Ив. — Ако отидем във фойето, според теб колко понички ще са останали в тази кутия, след като се върнем?

— Ще го доведе тук.

Мъжът имаше издължена структура на атлет, която Ив асоциира с бегач, а кожата му бе с цвят на кафе с повече мляко. Погледът му изглеждаше мътен и изтощен, но в него се събуди живот, когато срещна този на Ив.

— Лейтенант Далас.

— Господин Тулуз, благодаря ви, че дойдохте. Моля, седнете.

— Магда ми каза, че тази сутрин сме се разминали. Все още не сме заработили с пълния си капацитет. Мигел... ами, мисля, че Магда ви е казала, че ние тримата се имахме за един екип. И за приятели.

— Понякога приятели от един и същи пол си споделят много повече, отколкото с тези от противоположния.

— Да, предполагам, че е така.

— И така, разкажете ми за вашия приятел и колега.

— Окей — Марк вдиша и издиша няколко пъти, — трудно е да мисля за него в минало време. Мигел беше умен и интересен човек. Имаше дух на състезател. Играеше за победа. Вложи много от себе си в центъра и в това да привлече децата и те да се забавляват от това, че участват в нещо — в отбор, да чувстват съпричастност. Той не им четеше проповеди, затова те го слушаха, вместо да пропускат покрай ушите си половината, за което им говореше. Бяха свързани с него и той с тях. Хм, през половината време те дори не мислеха за него като за свещеник. Той беше просто един от нас.

— Звучи интересно — каза Ив и погледът ѝ се изостри, когато се спря върху лицето на Марк. — Защото той не е бил. Не е бил свещеник, нито името му е било Мигел Флорес.

Лицето, което Ив внимателно изучаваше, изведнъж придоби съвсем объркано изражение:

— Извинете, какво казахте?

Ив хвърли един поглед към Пийбоди и ѝ подсказа да продължи тя.

— След експертиза на денталните данни се потвърди, че човекът, когото сте познавали като Мигел Флорес, е присвоил тази си самоличност преди около шест години. Все още не сме идентифицирали мъжа, който се е подвизавал под това име. — Пийбоди спря за момент, наблюдавайки Марк, който се опитваше да смели информацията. — За момента се стараем да установим самоличността му и да разберем защо се е представял за друг. Щом направим това, ще се доближим с една стъпка и до този, който го е убил. Но без значение кой е бил той, господин Тулуз, вие сте били приятели от няколко години, добри приятели. Всичко, което ни кажете, може да помогне, за да стигнем до убиеца.

— Дайте ми само минутка, става ли? Това е като... направо ме изкара извън орбита! Значи, току-що ми казахте, че Мигел не е бил свещеник?

— Не само, че не е бил свещеник — наблегна на думата Ив, — ами не е бил и Мигел Флорес.

— Ами, тогава кой... Току-що казахте, че не знаете. — Марк притисна с две ръце челото си. — Нещо не мога да го схвана, просто не мога. Не е свещеник. Не е Мигел. Не е... Абсолютно сигурни ли сте в това? Което, разбира се, е глупав въпрос, защото не бихте ми казали, ако не бяхте, нали? През цялото това време... Нереално е! Просто... благодаря! — каза той, когато Пийбоди му предложи бутилка вода.

Марк отпи на три бавни и дълги глътки.

— Умът ми не го побира. Просто изключих! Не мога дори да си спомня името ви.

— Лейтенант Далас.

— Да, да, лейтенант Далас, той наставляваше тези деца като свещеник, изслушваше изповедите им. На някои от тях е дал Първо причастие. Те го слушаха, вярваха му. Това е ужасно предателство. И мога да кажа, че аз съм още по-притеснен, осъзнавайки, че всеки ден ме е лъгал. Аз го обичах — тихо каза Марк с мъка в гласа си. — Така, както се обича брат. И си мисля... че ако е имал някакъв проблем, ако се е криел от нещо или някого, щеше да ми каже. Щях да запазя тайната му и щях да намеря начин да му помогна.

В отговор Ив попита:

— Какво се случи в деня, в който нападнахте Солас?

— По дяволите — Марк издиша шумно, — не трябваше да го правим. И двамата бяхме бесни. Мигел... не знам как иначе да го наричам. Той имаше буен характер. Задържаше го в себе си, работеше върху овладяването му, но от време на време избиваше на повърхността. Един от тези изблици се случи със Солас. Когато дойде при нас, Барбара беше отчаяна. Цялото ѝ лице беше издрано и едва можеше да говори или да плаче. Не тя го е предизвикала, предполагам. Оказа се, че копелето я е насилвало от години и тя е търпяла, прекалено изплашена, за да направи нещо. Но той се е насочил и към по-малката ѝ сестра, а това вече не е успяла да понесе. Мигел се отнесе много добре с нея, беше много добър, мил и спокоен. Поръча на Магда да я заведе в клиниката и оттам да се обадят в полицията.

Веднага щом двете излязоха, той каза, че ще се отбием да видим Солас.

Марк разтърка врата си.

— Не се опитвах да споря. Нямаше да мога да го спра, а и честно казано — не исках да го спирам. Когато отидохме, Мигел направо започна да го бие.

— Нападнал е Солас — подтикна го да продължи Ив, когато Марк внезапно замлъкна.

— Скочи му и започна да го налага. Не както се бие със спаринг-партньора си на ринга — бой в уличен стил. За по-малко от десет секунди Солас беше повален и зашеметен. Започнаха да си разменят ругатни на испански — доста добре се справям както с официалния, така и с уличния език, но от това, което си казаха, не можах да разбера много. — Марк отпи още вода и поклати глава. — Но съм дяволски сигурен, че на Мигел и грам не му пукаше, че „изрича Божието име напразно“. Госпожа Солас и другите две момичета се бяха свили и хленчеха в ъгъла, а Мигел изрита Солас в лицето и това го нокаутира, но той не се спря — не искаше да спре. Трябваше да го дръпна назад. За миг си помислих, че няма да успея... а ако не бях успял, той можеше да го убие. До такава степен бе излязъл извън кожата си. Никога преди не го бях виждал такъв, както и никога след това. Когато управляваш място като това, в което ние работим, виждаш някои лоши неща — бременни млади момичета, запътили се към третия си аборт, гаджетата им, които ги пребиват където сварят, родители — боклуци. Нелегални, гангстерски боеве, тотално родителско безразличие. Знаете как е.

— Да, знам как е.

— Той се справяше с това. Може да полудяваше от време на време, беше нетърпелив, но никога не си беше изпускал нервите, не и преди Солас. И все пак, когато дойде на себе си, бе много добър към жената и децата. Нежен, мил, беше... сякаш се беше преобразил в някой друг, не онзи, който преби Солас.

— Може и да е бил друг — каза Ив. — Той говорил ли ви е някога за стари приятели или врагове?

— Разказвал е, че пощурял малко за няколко години, когато бил дете, нещо като бунтарски период, през който всички преминаваме. Никога не е споменавал имена, или поне аз не мога да си спомня.

— Освен с вас с Магда и със свещениците, с кого е прекарвал свободното си време? С кого е излизал?

— Мога да кажа, че беше приятелски настроен и много контактен. Познаваше децата, повечето от родителите, по-големите им братя и сестри, братовчеди и други роднини. Ако някое от тях беше наоколо, те се размотаваха заедно или се присъединяваха към някоя игра.

— Ами забелязвали ли сте го някога да избягва някого?

— Не — каза Марк бавно, — не знам за такова нещо, съжалявам.

— Благодарим ви за отделеното време. Ако се сетите за още нещо, моля, обадете ми се.

— Добре — изправи се той. — Чувствам се... сякаш съм се върнал пак в колежа и съм прекалил със „Зоунър“-а — главата ми е замаяна и малко ми се гади.

Пийбоди отиде да изпрати Марк, а Ив се завъртя на стола си. След малко партньорката ѝ се върна и отпрати изпълнен с надежда поглед към кутията със сладкишите. Когато Ив направи жест с ръка, означаващ „взemi си“, Пийбоди лакомо се нахвърли върху тях.

— Оох! Пълни са с крем. Сега ще падне ядене!

— Лино сигурно има сестра или друга близка роднина или приятелка, която е била малтретирана сексуално като дете.

— Хмфх! — успя да изфъфли Пийбоди с пълна уста.

— Вижда това нещо, чува го по време на изповед, но единственият случай, за който е сигурно, че е нарушил свещеническата си клетва — единственият път, когато показва истинското си лице, е, когато научава, че дете е било насилвано сексуално.

Пийбоди преглътна с мъка.

— Сексуалните насилници над деца са жертви в затвора. Дори убийци искат и са се опитвали да ги трепят с камъни.

— Той е успявал да се контролира цели пет години. Имал е контрол над част от своето минало, за която никой не е знаел, но го е изгубил, когато е разбрал за Барбара Солас. Трябва да е било нещо изключително лично и интимно за него.

— И сега ще проверим досиетата на всички насилници над деца за последните няколко десетилетия, така ли?

— Тъхъм, ще го направим. Не е сигурно дали насилието е било докладвано в полицията, но ще се опитаме да открием нещо. Изрови ги и ми изпрати копия.

Ив отново се завъртя на стола си. Налагаше се да се консултира с Майра, но можеше да изчака един ден, докато има повече информация. Засега реши просто да ѝ изпрати досиетата и данните и да я помоли да направи профил и/или да даде съвет. Ив набра лабораторията, за да намери на кого да зашлеви една словесна плесница.

В същия миг компютърът ѝ подаде сигнал за входящо съобщение.

— Тъкмо навреме — измърмори тя, щом видя от кого е. С интерес прочете текста и след това разгледа възстановеното изображение.

Татуировката представляваше черен кръст със сърце по средата. От сърцето капеше кръв — три капки, които се процеждаха от върха на нож, забит в него.

— Не, съвсем не мисля, че това е подходяща за свещеник телесна декорация. Компютър, потърси значението на това изображение, употреба, смисъл, колко често се среща. Има ли някакво местно или културно значение? Дали е някакъв символ на групировка, религиозен знак или антирелигиозен символ? Второстепенна задача: издири и покажи имената и адресите на ателиетата за татуировки и/или татуировчиците в Испанския Харлем от периода между 2020 и 2052 година.

Прието. Търсене...

Докато компютърът търсеше информация, Ив се изправи, за да влее във вените си още кафе.

И така — човекът бе загубил контрол при новината за изнасилено дете. В известна степен, не беше ли направила същото и тя? Дали не бе попрекарила с Елена Солас? И не смяташе ли, дори сега, когато се успокои, че тази жена си го заслужаваше? Това и дори още повече?

Той беше пребил Тито Солас и го наругал на уличен испански. Продължил е да го бие дори когато мъжът вече е бил на земята в безсъзнание. Било е лично, по дяволите. Това беше мотивът!

Тя знаеше всичко за това. Беше го преживяла.

Но с жените е бил внимателен, спомни си тя. Мил, състрадателен, защитил ги е. Смятал е, че вината не е в тях. Майка, сестра, млада любовница? Ив можеше да се обзаложи на останалите понички, че една от тези нишки щеше да се окаже вярна.

„Една нишка — помисли си тя — води до следваща, а цялата верига ще ме доведе до името.“

Първоначална задача — приключена. Данните са на екрана. Продължавам към второстепенната задача.

„Браво на теб!“ — Ив се приближи отново, седна и започна да чете.

Доволна от резултатите, тя копира файловете и ги прикачи към съобщението до Майра. След това ги прибави към доклада си и принтира две копия от снимката и обяснението към нея. Взе едното и го сложи на бюрото пред Пийбоди.

— Гангстерска татуировка. „Солдадос“. „Бойци“. Банда, известна с жестокостта си, сформирана малко преди Гражданската война и задържала се допреди около дванайсет години — въпреки че доста преди това е изгубила голяма част от движещата си сила. Това е била тяхна татуировка и Лино я е заличил, преди да дойде тук. Въпреки че е имало няколко банди, представящи се за част от „Солдадос“ в Ню Джърси и Бостън, може да се каже, че територията ѝ е била предимно в Ню Йорк и корените ѝ тръгват от Испанския Харлем. Най-големите им вътрешни съперници са „Лобос“, въпреки че се предполага, че по време на Гражданската война са били в примирие, а по-късно двете групировки са се слели в една. Извън бандата, най-редовно са воювали с „Черепите“ — за територия, за продукти или просто защото не са се понасяли едни други. Ако си дръзнул да носиш татуировката им, без да си член, отвеждат те насила пред съвета им, смазват те от бой и след това я премахват вместо теб — с киселина.

— Ох! Странното е, че нашата жертва е бил от „Солдадос“.

— Обзалагам се на това. И е умрял на родната си почва. Приобщаването към бандата е започвало най-рано към осемгодишна възраст.

— На осем? — Пийбоди направи невярваща физиономия. — Господи!

— За да станеш пълноправен член, което означавало да получиш и татуировката, трябвало да станеш поне на десет. А за пълното

членство трябвало да си се бил. За да имаш трите капки кръв и ножа си, по време на тази битка е трябвало да пролееш кръв. Виждаш ли черния знак хикс в основата на кръста?

— Аха.

— Означава убийство. Само членове на бандата с татуиран хикс можело да служат в съвета. Той не е бил просто член — бил е от ръководството и е убиец.

— Е, защо не е в базата данни?

— Дяволски добър въпрос! Трябва да разберем.

Ив отиде при командира си. Уитни ръководеше отдела като генерал — със сила, престиж и боен опит. Познаваше улиците, защото бе работил на тях. Познаваше политиците, защото му бяха необходими — за добро или зло. Имаше широко мургаво и закалено лице, което завършваше с късо подстригана коса, вече сериозно прошарена.

Не покани с жест Ив да седне, знаеше, че тя предпочита да стои права.

— Лейтенант.

— По случая „Сен Кристобал“, сър.

— Така си и мислех. Говорих с архиепископа. Църквата не е много доволна от създалата се публичност и са доста възмутени от неуважението на главния разследващ случая, проявено при опит да се получи повече информация.

— Човек няколко години се представя за свещеник и е убит по време на служба, нормално е това да събуди вниманието на медиите. Колкото до проявеното неуважение, поисках денталните данни. Когато започнаха да ме карат да мина по каналния ред, аз просто минах напъряко. Данните потвърдиха, че човекът в моргата не е Мигел Флорес.

— Така чух и аз. Католическата църква е сериозна институция с много власт. Тактичността може и в повечето случаи проправя път, почти толкова често, колкото и заплашването.

— Може би, командире, но тактичността нямаше толкова бързо да ми даде тези дентални данни. Архиепископът може доста да се поизпоти, когато разбере, че измамник си е играл на свещеник точно

под носа му. Няма да споменаваме срама от разкриването на подобна измама.

Уитни се облегна назад на стола си.

— Това, разбира се, зависи от гледната точка.

Ив усети как изправя гръб, готова да посрещне предизвикателството, но се въздържа.

— Ако считаш, че действията и методите ми са неподходящи...

— Казал ли съм подобно нещо? Слез от метлата, Далас, и докладвай.

— Неидентифицираната жертва, както и по-рано беше докладвано, е била убита с калиев цианид, добавен във виното за погребалната служба на Хектор Ортис. Виното е било съхранявано в заключена дървена кутия, но достъпът до нея е бил достатъчно лесен за няколко души. От ключово значение е да идентифицираме убития, за да уточним броя им. За целта двете с партньора ми разпитахме хората, свързани с жертвата и негови близки приятели. По време на аутопсията Морис е открил следи от професионално премахната татуировка, както и белези от стари рани и лицева реконструкция. От лабораторията току-що са възстановили татуировката.

Ив остави копие на бюрото на Уитни.

— Това е гангстерска татуировка — продължи тя.

— Солдадос. Спомням си я. Помня ги. Посъбрах каквото беше останало от тях по мое време. Не са се появявали от десетина години или малко повече. Отпреди твоето време са, лейтенант.

— Значи си наясно какво означава татуировката.

— Пълноправен член с поне едно убийство. Жертвата трябва да се е чувствала доста у дома си в Испанския Харлем.

— Точно така, сър. Медальонът, който намерих, носи надпис: „На Лино“. Работим по събирането на данни от църквата за всички кръщенета. Освен това смятам, че може би е имал близка приятелка или роднина, която е била малтретирана сексуално като дете.

— Защо смяташ така?

Тя му обясни накратко.

— Тези фактори довеждат до извода, че по някое време лицето е попадало в системата. Трудно е да се повярва, че като член на бандата никога не е попадал зад решетките и че отпечатъците му и/или

неговото ДНК не са в базата данни. От тялото взехме проби и за двете, но не намерихме съвпадение.

Уитни изсумтя.

— Досиетата на малолетни, които са били членове и нямат повдигнато обвинение в конкретно престъпление, са били заличени. Реабилитираща клауза от 2045. Била отменена през 2046-а.

— Дори и така да е, сър, досиетата би трябвало все още да съдържат отпечатъци и ДНК проби, дори и ако данните са били изчистени.

— Не изчистени, лейтенант — заличени. Няма досиета за малолетните по онова време. А тези, които са събирали онези досиета, със сигурност отдавна са пенсионирани. Бих казал, че твоята жертва е бил малолетен, който се е възползвал от реабилитиращата клауза. Ако след това е избягвал системата, няма да намериш отпечатъците или ДНК-то му в нашите досиета или в глобалната база данни.

„Е, това вече е вбесяващо!“ — мислеше си Ив, докато вървеше обратно към отдел „Убийства“. Няколко „милосърдни сърца“ са били загрижени за градските улични плъхове и са намерили начин да потупат по рамото всички малки убийци, престъпници и гангстери изнасилвачи и да им кажат: „Вървете и повече не вършете грехове“.

Сега ѝ се налагаше да се рови из купища евентуално съотносими данни, за да намери информация, която по принцип трябваше да ѝ е достъпна с натискане на няколко клавиша.

Лино си имаше име и тя беше дяволски сигурна, че убиецът му го е знаел. Докато и тя го научеше, той щеше да пребивава като неизвестен труп в моргата.

А и истинският Мигел Флорес. Трябваше да идентифицира жертвата, за да има някакъв шанс да открият Флорес — жив или мъртъв. Той, разбира се, беше мъртъв, всичките ѝ инстинкти го сочеха, но това не значеше, че е маловажен.

Колкото повече научаваше за жертвата, толкова по-голямо значение имаше Мигел Флорес.

Тя се спря пред автомата за напитки и го изгледа намръщено. „Хайде, дай ми още напрежение, предизвиквам те!“ Набра бързо кода

си — кутийка пепси, добави и проклетите си витамини и енергийна стойност.

Автоматът изплю поръчката и издаде писукащ звук. Ив продължи нататък по коридора, докато машината свиреше рекламната мелодия на Пепси.

— Това е достатъчно, за да те накара да се почувстваш жаден — промърмори тя и докато завиваше по коридора, почти се сблъска с отец Лопес. — Извинете!

— Вината е моя. Не бях сигурен къде точно отивам, затова и не гледах накъде вървя. Никога преди не съм идвал тук. Доста е... голямо.

— И шумно, и пълно с много лоши хора. Какво мога да направя за вас?

— Нося ви данните, за които ме помолихте.

— О, благодаря ви. Можеше и аз да дойда да ги взема. — „Или можеше да ми ги изпратите по електронната поща“ — помисли си тя.

— Аз... всъщност, исках да поизляза за малко. Имате ли няколко минути?

— Разбира се. Офисът ми е точно зад ъгъла. А, искате ли нещо?
— Тя вдигна кутийката с напитка и почти ѝ се прииска той да каже „Не“. Не ѝ се щеше отново да рискува с машината.

— Не бих отказал малко кафе, просто...

— Имам в офиса — каза тя, когато той се запъти към автомата.

Поведе го по коридора към предварителния арест, където завариха Дженкинсън да крещи по линка:

— Виж, проклет насран подлец такъв! Аз получавам информацията, ти си получаващ парите! Да ти приличам на идиот, който си седи тук и се мотка? Хич няма да ти се ще да дойда там, педал нещастен!

— А... — каза Ив. — Офис. Извинявам се.

Изражението на Лопес си остана невъзмутимо.

— Пропуснахте да добавите и „цветисто“ към описанието си за „шумно и пълно с много лоши хора“.

— Така е. Как предпочитате кафето?

— Черно е идеално. Лейтенант... донесох ви кръщелните свидетелства.

— Така ми бяхте обещали.

— И възнамерявам да ви ги дам, преди да си тръгна.

— Това е целта — кимна Ив.

— Правя го, без да имам право на това, тези над мен... — продължи той, когато тя се върна с кафетата, — разбира се, искат да съдействат на разследването, но също така са разтревожени от... неочакваната враждебна реакция. И от публичността. Информираха ме, че ще обсъдят молбата ви, а обсъждането често означава...

— ... че никога няма да стане?

— Горещо-долу. Аз извадих данните без разрешение.

— Това ви прави подъл. Достатъчно ли е да ви се изплатя с кафе?
— подаде му чашата тя.

Той тихо се засмя.

— Да, благодаря ви. Харесвах го — Лино. Много. Уважавах работата му, енергията, която влагаше. Той бе моя отговорност. Усещам, че не мога да разбера всичко това или да знам как да постъпя, докато не узная кой е бил той и защо е направил това, което е направил. Трябва да посъветвам и енорияшите. Да им дам отговор, когато дойдат при мен притеснени и разтревожени. Женени ли сме? Бебето ми кръстено ли е? Опростени ли са греховете ми? И всичко това, защото този човек се е преструвал на свещеник.

Той седна и отпи от кафето си. След това отдръпна чашата и се взря в нея. Отпи отново, този път по-бавно. По бузите му се разля червенина:

— Никога преди не съм опитвал подобно кафе.

— Вероятно защото никога преди не сте пили истинско кафе. Не е соево или растително, нито изкуствено. Истинско е. Имам си източници.

— Благословена да сте — каза той и отново отпи.

— Виждали ли сте това преди? — попита тя и му подаде разпечатана снимка на татуировката.

— О, да. Това е гангстерска татуировка — бандата отдавна се разпадна. Някои от енорияшите ми са бивши членове и все още я носят — някои с гордост, други със срам.

— Лино също я е имал. Премахнал я е, преди да дойде тук.

Лопес разбра какво означаваше това и очите му потъмняха.

— Значи това е мястото — той си е бил у дома.

— Може да са ми от полза имената на хората, за които знаете, че имат такава татуировка — каза Ив, когато той леко притвори очи. —

Може да получите още кафе.

— Не, но все пак ви благодаря. Лейтенант, хората от онова време, които не са в затвора, вече са пораснали, имат работа и семейства, изградили са живота си.

— Не се опитвам да променя това. Освен ако някой от тях не е убил Лино.

— Ще ви дам имената им, тези, които знам или мога да науча. Дайте ми време до утре. Трудно е да вървиш срещу сила, в която вярваш.

— Утре ще бъде чудесно.

— Мислите ли, че е бил лош човек този Лино? Че е убил Флорес, за да отнеме свещеническата му яка — името му, живота му. И все пак продължавате да работите, за да намерите този, който е отнел живота на Лино. Разбирам ви. Вярвам ви и затова ще направя каквото мога.

Той понечи да се изправи и Ив заговори:

— С какво се занимавахте, преди да станете свещеник?

— Работех в кръчмата на баща си и се боксирах. Известно време и в професионалния бокс.

— Да, и аз така проучих. Имали сте известни победи.

— Обожавах спорта, тренировките, дисциплината. Чувството, което ме изпълваше, щом стъпех на ринга. Мечтаех да видя големи градове, да постигна слава и богатство.

— Какво ви накара да промените желанието си?

— Една жена. Момиче. Обичах я и тя ме обичаше. Беше красива и толкова непорочна. Щяхме да се женим. Спестявах пари — почти всяко пени, което успявах да спечеля от мачовете, така че да можем да се оженим и да си имаме собствено местенце. Един ден, докато съм тренирал, тя тръгнала от дома на родителите си към града, за да ме види и да ми донесе обяд. Мъжете — трима мъже — я видели и я отвлекли. Търсихме я два дни, преди да я открием. Бяха я оставили край реката. Удушена. Първо я бяха изнасилили, пребили и я бяха оставили гола край реката.

— Много съжалявам.

— Никога не съм изпитвал омраза като онази. Беше дори по-голяма от мъката, от яростта и от жаждата да отмъстя за нея. Или за себе си. Човек не може да бъде сигурен... Живях с тази омраза две години — пиех, вземах наркотици и правех всичко друго, което

задушаваше мъката, но запазваше омразата ми жива. Изгубих себе си. След това ги намериха, след като сториха същото с друго момиче. Правех планове да ги убия. Планирах го, съставях сценарий, мечтаех за това. Имах нож — въпреки че се съмнявах, че ще мога да се доближа достатъчно, за да го използвам. Вярвах, че ще мога. И щях. И тогава тя дойде при мен. Моята Ана-Мария. Вярвате ли в такива неща, лейтенант? Във видения, в чудеса, във вярата?

— Не знам. Но вярвам в силата на това да им вярваш.

— Тя ми каза, че трябва да я оставя да си отиде и че е грях да изгубя себе си за нещо, което вече го няма. Помоли ме да тръгна сам, да тръгна на странстване и да отида на поклонение в гробницата на Светицата от Сен Хуан де лос Лагос. И тъй като имах и малко талант — да рисувам икона на Светата Майка, която да оставя там. Там щях да намеря остатъка от живота си.

— Направихте ли го?

— Да. Обичах я, затова направих така, както ме помоли. Изминах дълъг, много дълъг път — вървах с месеци. Спирах се по пътя да си потърся работа, за да ям, да спя, за да заздравеят раните в душата ми и отново да намеря вярата. Нарисувах иконата, въпреки че лицето ѝ беше с чертите на Ана-Мария. И когато коленичих в гробницата и заплаках, тогава разбрах, че животът ми оттам насетне ще е посветен на Бог. Върнах се у дома след много време и работих, за да спестя пари и да вляза в семинарията. Намерих живота си. Понякога все още сънувам, че тя е до мен, а децата ни спят на сигурно място в леглата си. Често си мисля дали този сън е божия благословия, задето съм приел волята Му, или наказание, задето съм я подлагал на съмнение.

— Какво стана с онези мъже?

— Бяха осъдени, доказа се, че са виновни, и бяха екзекутирани. По онова време в Мексико все още изпълняваха екзекуции. Смъртта им не ми върна Ана-Мария, нито другото момиче, нито онова, което се разкри, че са убили преди нея.

— Не. Но те никога повече не са насилили, пребили, тероризирали и удушили със собствените си ръце нито едно момиче. Може би това също е божия воля.

— Не мога да кажа със сигурност, но мисля, че смъртта им не ми донесе истинско успокоение. — Той се изправи и остави чашата си край автоматичната печка. — Убивали ли сте?

— Да.

— И не ви е донесло успокоение.

— Не.

Той кимна.

— Ще ви донеса имената. Може би заедно ще успеем да намерим пресечната точка на справедливостта и божията воля.

„Може би“ — помисли си тя, когато остана сама. Но докато носеше значката си, справедливостта щеше винаги да бъде на първо място.

7.

Ив беше вкисната. Не знаеше точно за какво се беше ядосала, но това чувство я преследваше през целия път към къщи. Дори потоците туристи, пъплещи из Ню Йорк в тази пролетна вечер подобно на пилета из птицеферма, не успяха да променят настроението ѝ от леко раздражено към цинично-весело. Анимираните билбордове, рекламиращи всичко — от новата лятна колекция обувки, които очевидно щяха да бъдат прозрачни, за да показват красиво лакиран педикюр, до рекламите за извайване на готин задник с пластична хирургия, — също не свършиха работа. Тя се опита да си представи града, пълен с невидими обувки, лакирани нокти на краката и задници с имплантиран силикон, но това не успя да разведри настроението ѝ.

Нито блещукащите реклами над главата ѝ, които изстрелваха своето неизменно съобщение на няколко езика: „Разпродажба! Разпродажба! Скай Мол!“, нито задръстеният трафик успяха да се промъкнат през мъглявата пелена на раздражението ѝ.

Не успя, както се случваше друг път, да намери очарование в хаоса, какофонията и лудостта на града, който обичаше, затова, когато най-накрая влезе през портала, не усети и удоволствието от това, че вече е далеч от всичко, че се прибира у дома.

Какво, по дяволите, правеше тук? Трябваше да остане на работа, където можеше да обърне лошото си настроение в своя полза. Трябваше да се заключи в офиса, да си програмира цяла кана кафе и да се зарови в работа — във фактите, в уликите, във веществените доказателства.

Защо, по дяволите, беше попитала Лопес какво е правил, преди да сложи свещеническата якичка?

Това нямаше нищо общо с разследването, нямаше значение. С какво се променяше случаят от това, че някакво копеле е пребило, изнасило и удушило любовта на живота му? Това нямаше никаква връзка.

Имаше връзка идентифицирането на жертвата. От значение е да се намери убиецът. Работата не включваше това да си представя млада мексиканка, изоставена мъртва и гола край реката. В съзнанието ѝ имаше достатъчно кръв и смърт, за да добавя още — при това, без да се отнася към работата ѝ.

Тя се измъкна от колата си, затръшна вратата и се отправи към къщата. И както беше вкисната, и без да съзнава — депресирана, едва успя да изръмжи на Съмърсет.

— Може да ми целунеш неразкрасения задник — излая тя, преди той да е успял да отвори уста, и продължи да върви — или мога да сритам твоя с прозрачните си обувки.

Подобно на буреносен облак тя се качи в асансьора и натисна бутона за гимнастическия салон. „Всичко, от което имам нужда — мислеше си, — е една хубавичка тренировка, която да ме поизпотят“.

Останал във фойето, Съмърсет едва-едва повдигна едната си вежда, изгледа ленивия Галахад и отиде до домашния линк, за да се обади горе в офиса на Рурк.

— Лейтенантът е нещо разтревожена, повече от обикновено. Отиде долу във фитнеса.

— Ще се погрижа за това. Благодаря.

Даде ѝ час насаме, въпреки че веднъж-дваж я погледна какво прави на мониторите долу. Започнала бе първо с бягане и Рурк можеше да се обзаложи, че е избрала виртуална среда от улиците на Ню Йорк, вместо обичайните си плажове. След това вдига тежести и здраво се поизпотят. Рурк я наблюдаваше с леко разочарование как не включи спаринг-функцията на боксовия дроид, ами започна да го налага, където свари.

Когато стигна до басейна и се гмурна в него, той приключи с работата си. Докато слезе долу, тя вече беше излязла от басейна и се подсушаваше. Като цяло, плуването я отпускаше, а тя обичаше да удължава удоволствието с правенето на дължина след дължина.

— Как си? — усмихна ѝ се той.

— Добре. Не знаех, че си вкъщи. — Тя извади една хавлия. — Искан малко да потренирам, преди да се кача.

— Тогава сигурно е време да се качваш. — Той взе ръката ѝ и докосна устните ѝ със своите. „Барометърът за чувства на Съмърсет,

както винаги, е точен — помисли си Рурк, — наистина нещо тревожеше лейтенанта.“

— Трябва да поработя няколко часа. — Той кимна и я поведе към асансьора. — Случаят е закупен.

— Рядко се случва да е другояче. — Той я наблюдаваше, докато се качваха към спалнята.

— Не знам дори самоличността на жертвата.

— Не за пръв път ти се налага да се занимаваш с неизвестен Джон Смит.

— Не, със сигурност нищо от това не ми е за пръв път.

Той не отговори нищо, само отвори вграденото в една от стените барче и избра вино, докато тя грабна първите попаднали ѝ панталон и риза от чекмеджето.

— Ще се наляя с кафе. — Рурк остави чашата ѝ с вино и отпи от своята. — И ще си програмирам някакъв сандвич. Трябва да направя проучване на докладите, които току-що получих, и да засека някои неща.

— Чудесно. Можеш да се захванеш с кафето, сандвича и докладите си веднага щом ми кажеш какво има.

— Казах ти вече — случаят е закупен.

— Падали са ти се и по-лоши, много по-лоши. Мислиш ли, че не забелязвам, че нещо те тормози отвътре? Какво стана днес?

— Нищо, нищо. — Тя прокара пръсти през сплетените кичури на косата си, която не си направи труда да подсуши. — Потвърдихме, че жертвата не е Флорес, и проследихме една нишка, която не излезе на никъде, имаме още няколко, от които може и да изскочи нещо. — Тя взе чашата си с вино, което каза, че не иска, и отпи, докато се разхождаше из спалнята. — Прекарах доста време в разговори с хората, които са познавали или са работили с жертвата, и се нагледах на изумените им реакции при новината, че това не е било Флорес, както и че не е бил свещеник.

— Това не е всичко. Какво има още?

— Няма друго.

— О, има. — Със съвсем естествен жест той се облегна на тоалетната масичка и още веднъж отпи от виното си. — Но имам

много време и ще почакам да спреш да се правиш на мъченик и да си излееш всичко.

— Ти не можеш ли да си гледаш работата? Защо вечно се месиш в моята?

Той знаеше от опит, че най-бързо щеше да стигне до същината на проблема, ако продължи да я навива. Устните му се разтегнаха в съвсем преднамерена усмивка:

— Моята работа е жена ми.

Ако Ив можеше да убива с поглед, той щеше вече да е мъртъв.

— Можеш да ми се махнеш с това нещо — „жена ми“. Аз съм ченге, имам случай. За късмет, няма нищо общо с теб, така че — изнеси си задника оттук.

— А какво ще кажеш за това? Няма!

Тя заряза чашата си с вино и се засили подобно на торнадо към вратата. Той просто застана на пътя ѝ, което я накара да свие юмруци.

— Давай! — подкани я той, сякаш се забавляваше. — Удари ме.

— Налага се. Пречиш на правосъдието, приятелю.

— Арестувай ме — предизвика я той, навеждайки се още малко.

— Това няма нищо общо с теб, по дяволите, затова се махни и ме остави да работя.

— И отново ще кажа — не. — Той хвана брадичката ѝ и я целуна малко насила, а след това се отдръпна. — Обичам те!

Тя се отскубна, но не и преди той да забележи яда и раздразнението на лицето ѝ.

— Гаден номер. Много гаден номер — каза само тя.

— Да, така е. Разкарай ме, аз съм гадно копеле.

Тя погали с две ръце лицето му, а след това ги отдръпна и зарови пръсти в разрошената си коса. Изрита с все сила тоалетката. „Сега ще се усмири“ — помисли си той, взе чашата ѝ с вино и се приближи да ѝ я подаде.

— Виж, това няма нищо общо със случая! Просто съм вкисната, това се е загнездило в мен.

— Значи го премахни оттам. Иначе ти ще си тази, която пречи на правосъдието.

Тя отпи бавно, наблюдавайки го над ръба на чашата.

— Може да си копеле, но си много умел в измъкването на информация. Добре, добре, проследихме малко данни — започна тя и

му разказа за Солас. — И така, мисля си, този Лино или който и да е, по дяволите, може да е убил Флорес. Хладнокръвно да го е ликвидирал, сигурна съм в това. Бил е убиец.

— Установи ли го със сигурност?

— Бил е от „Солдадос“. Улична банда гадняри от Ел Барио. Имал е татуировката на бандата и я е премахнал, преди да приеме новата си самоличност. По онова време е бил част от нюйоркска банда, а татуировката му сочи, че е стоял доста високо в йерархията. На изображението се виждаше означението за извършено убийство, така че знаем, че поне веднъж е убил.

— Доста по-трудно е, когато жертвата ти също е причинила смъртта на някого, нали?

— Може би. Но поне е направил нещо за това дете. Смазал е Солас от бой и е защитил момичето, когато никой друг не е можел или искал да го направи. Той я е измъкнал, спасил я е.

„Никой не е измъкнал теб — помисли си Рурк. — Никой не те е спасил, докато не си го направила сама.“

— И така, отидохме да се видим с майката, за да разберем дали тя или онзи педофил не са оправили Лино. — Ив пъкна ръце в джобовете си и се заразхожда из спалнята. — Няма начин да е тя, никак не се връзва. Видях го ясно в мига, в който зърнах и нея самата — тресеше се от страх само при мисълта, че мъжа ѝ може да е излязъл от затвора. Щеше ми се да я зашлевя. — Ив се спря и затвори очи. — Шамарът е по-унизителен от юмрука. Исках да ѝ забия един шамар и предполагам, че поне с думи го направих.

— Той не каза нищо, изчака я да завърши изповедта си. — Тя е била там, по дяволите! — Гласът ѝ иззвънтя с целия ѝ яд, гняв и горчицина. — Била е там, когато онова копеле е изнасилвал детето, отново и отново. Позволявала му е да я пребива — това си е нейна работа — но не е направила нищо, за да спаси собственото си дете, абсолютно нищичко. „Не знам, не съм видяла. О, малкото ми бебче“. Не го разбирам. Как може да не видиш, да не знаеш?

— Не знам. Може би някои хора не виждат и отказват да възприемат това, което не могат да понесат.

— Това не е извинение.

— Не, не е.

— И знам, че случаят не е като при мен. Майка ми ме мразеше, мразеше мисълта, че въобще съществувам. Това е нещо, което помня — едно от малкото неща, които със сигурност си спомням за нея. Ако тя беше там, когато той ме изнасилваше, не мисля, че щеше да се трогне. Не е същото, но... — Тя млъкна и притисна клепачите си с пръсти.

— Това отново е изплувало в съзнанието ти — довърши Рурк, — преживяла си го. Още веднъж.

— Предполагам, че да.

— И е било още по-лошо, нали? Още по-зле за това момиче, защото то е имало някой, който е трябвало да види, и да знае, и да спре всичко това.

— Да, да! — тя свали ръце от лицето си. — В един миг се оказа, че ненавиждам тази жалка, тъжна и уплашена жена и подкрепям мъртвец, за когото силно подозирам — по дяволите, сигурна съм — че е убиец.

— Това, че го подкрепяш, задето е направил правилното нещо за това дете, Ив, не означава, че останалото може да се заличи.

Вече поуспокоена, тя отново взе чашата си с вино.

— Това се загнезди в мен — повтори тя. — По-късно дойде свещеникът — онзи, истинският — Лопес. И в него има нещо.

— Подозрително?

— Не, по-скоро интересно. Някак си... неустойимо. Той... — Изведнъж мисълта я порази. — Напомня ми за теб.

Ако го беше фраснала с топка в лицето, той нямаше да изглежда чак толкова стъписан:

— На мен?

— Той знае точно кой е и какъв е и го приема. Коров е и доста бързо се вписва в представите ми за теб. Лино му се е изплъзнал и това го тормози. Поема отговорност и е готов да кривне встрани, за да направи нещо, което счита за правилно.

— Всичко това? — попита я Рурк.

— Аха. Той ми донесе информацията, която ми трябваше, въпреки че висшестоящите му искаха първо да направят обсъждане и проучване. Той ги заобиколи и последва вътрешния си глас, който му диктува правилата. А после го попитах нещо, което няма нищо общо

със случая. Не знам защо го направих... Какво е правил, преди да стане свещеник.

Тя седна, имаше нужда да седне за момент, и му разказа за Лопес и Ана-Мария.

— Отново си си представила себе си — как си била беззащитна и в капан през цялото това време, докато баща ти те е пребивал и изнасилвал. Представила си си и Марлена — добави Рурк, намеквайки за дъщерята на Съмърсет.

— Господи! — В очите ѝ се четяха спомените и кошмарите. — Виждах го ясно, докато ми го разказваше. Виждах себе си последния път в онази стая, когато той ми счупи ръката и ме изнасили, а аз полудях и го убих. Можех да видя Марлена и какво трябва да ѝ е било, когато онези мъже са я хванали, за да се доберат до теб, докато са я измъчвали, насилвали и накрая са я убили.

Тя избърса сълзите си, но не успя да ги спре.

— Той ми говори още за срещи и чудеса и аз си помислих: „Ами преди? Ами страха и болката, и ужасната безпомощност? Какво да правя с тях? Защото аз съм жива и все още ги чувствам. Трябва ли да умреш, за да премахнеш чувствата?“

Гласът ѝ потрепери, а Рурк почувства пукнатината в собствената си душа.

— Той ме попита дали съм убивала, а знаеше, че отговорът е „да“, защото ме беше питал и преди. Но искаше да знае дали ми е доставило удоволствие — автоматично му отговорих: „Не“. Отнемала съм живот, защото се е налагало — никога не съм използвала служебното си оръжие за удоволствие. Но тогава се замислих за миг, трябваше да се замисля, дали в онази нощ изпитах удоволствие. В онази нощ, когато бях на осем и за пръв път забих ножа в тялото му, а след това го пронизвах отново и отново... дали ми беше донесло удовлетворение?

— Не — каза той и седна до нея, като взе лицето ѝ в ръце. — Ти знаеш най-добре. Убила си го, за да оживееш — нито повече, нито по-малко. — Той допря устни до челото ѝ. — Знаеш най-добре. А това, което се чудиш, е дали аз съм изпитал удоволствие, когато убих мъжете, които затриха Марлена.

— За нея няма справедливост. Убиха я — жестоко и брутално — за да стигнат до теб, а това бяха могъщи мъже в едно превратно време.

Никой не се застъпи за нея — никой, освен ти.

— Не това имам предвид.

Тя постави ръцете си върху неговите и прилепи дланите му:

— Едно ченге не може да потисне бдителността си, не може да премине от другата страна на закона и да тръгне да преследва убийци, за да ги екзекутира. Но жертвата в душата на ченгето, човекът в нея, разбира, дори нещо повече — вярва, че това е била единствената справедливост, която едно невинно момиче някога ще получи.

— Няма ли да ме попиташ това, което всъщност искаш да разбереш? Или се страхуваш, че няма да можеш да понесеш отговора и предпочиташ да не го знаеш?

— Нищо, което би ми казал, не може да промени начина, по който те чувствам. — Гласът ѝ почти заглъхна. — Нищо! Така че — да, питам те. Испита ли удовлетворение, когато ги уби?

Очите му останаха на едно ниво с нейните, все така ясни и безкрайно сини.

— Повече от всичко исках да го изпитам, исках да му се насладя изцяло. По дяволите — исках да отпразнувам смъртта им, болката им, края им. Заради всеки миг от болката, която са ѝ причинили, заради всяка секунда от живота, който са ѝ отнели! Исках, но не изпитах удоволствие. Когато го направих, почувствах просто, че съм изпълнил дълга си, това не беше отмъщение, а дълг, ако можеш да ме разбереш.

— Мога, предполагам.

— Почувствах гнева, яростта, а накрая може би и известно облекчение. Аз мога да убия, изпитвайки много по-малко болка от теб — зная, че теб те боли дори и за най-злите от тях. Ние двамата не стоим на едно и също място в морално отношение и невинаги мислим еднакво. И понеже и не вярвам, че трябва да мислим еднакво, ще бъда честен и няма да те излъжа, за да съхраним чувствата ти. Ако бях усетил удоволствие от това, щях да ти го кажа. Но също така нито тогава, нито сега изпитвам дори и капка съжаление.

Тя затвори очи и допря челото си до неговото, а една сълза се плъзна надолу по бузата ѝ.

— Добре, всичко е наред.

Той галеше косата ѝ и двамата стояха така, докато се успокои, докато дойде отново на себе си.

— Не знам защо се оставих да затъна така.

— Именно това те прави такава, каквато си — добро ченге, невероятна жена и трън в петата на лошите.

— Предполагам, че си горе-долу прав — почти успя да се усмихне тя. — А и за това, което ми каза преди малко... Аз също те обичам.

— Е, значи ще вземеш хапче за главоболието и ще хапнеш прилична вечеря.

— Какво ще кажеш първо да хапнем прилична вечеря и да проверим дали тя няма да повлияе на главоболието, което така или иначе вече не е толкова силно?

— Звучи ми доста добре.

Храниха се в къта за сядане в спалнята си, където бяха закусвали. Тъй като така или иначе си беше изляла всичко върху него, Ив реши, че ще е честно да го запознае с развитието на случая. За цивилен той проявяваше доста силен интерес и сериозно чувство към полицейската работа.

Знаеше, че Рурк програмира чийзбургери поради същата причина, заради която хората предлагат бисквита на децата, когато се чувстват нещастни — за да я успокои.

— Ирландските банди татуират ли се? — попита го тя.

— О, да. Поне го правех по времето, когато все още обикалях улиците.

— Познавам всеки милиметър от тялото ти в подробности — наклони глава тя, — нямаш нищо.

— Така е, нямам, но отново ще ти напомня, че не смятам, че старите ми другари от улицата и другите, с които се занимавах, са някаква банда. По мое мнение в бандите има прекалено много правила и вътрешни нареждания, а и цялата тази врява с „Пазенето на територията“, сякаш е някаква свещена земя. Тогава можеха да вземат моя площад в Дъблин и да го изгорят на пепел и нямаше да ми пука. Татуировките, както наскоро си имала възможност да разбереш, са вид разпознавателен знак — дори и когато са били премахнати. А последното нещо, което един млад и предприемчив бизнесмен с достатъчно мозък би искал, е да носи лесно разпознаваема дамга.

— Разбира се, затова и Лино е заличил своята. Следите са почти незабележими и не се набиват толкова при невъоръжено око, а при обикновен поглед въобще не се виждат. Дори и някой да им обърне

внимание, лесно е можел да каже, че това са белезите на младежка глупост.

— Но това ни дава нов път за разкриване на самоличността му — каза Рурк и замислено отхапа от бургера си. — Що за глупак би си татуирал X, за да покаже, че е убивал? И какъв убиец трябва да е, щом цени егото повече от свободата си?

Тя сви рамене.

— Това е гангстерското мислене. И все пак само с едно X не мога да вкарам делото в съда. Трябва да разбере защо е напуснал любимата си родна територия, колко време го е нямало и за какво му е трябвала нова самоличност, за да се завърне. Всичко това говори, че трябва да е направил нещо, и което е по-важното — станало е след реабилитацията или след като е навършил пълнолетие.

— Вярваш ли, че е убил Флорес?

— Трябва да е станало преди това. Доколкото можем да проследим, Флорес е бил някъде на запад. А защо и Лино е бил на запад? И тъй като не вярвам Лино да е смятал да прекара остатъка от живота си, преструвайки се на свещеник, трябва да има причина, за да се върне под това прикритие и да довърши играта. Трябва само търпение.

— Бих казал, че в цялата работа е замесена някаква печалба.

— Пари, бижута, забранени вещи — кимна Ив, — които могат да се обърнат и в пари. Достатъчно средства, за да може този гангстер от Испанския Харлем да си позволи скъпа пластична операция на лицето и идеален фалшификат на карта за самоличност. Достатъчно, за да се покрие за известно време или защото нещата са все още напечени, или защото е смятал да използва това време, за да се добере до лъвския пай. — Ив присви очи. — Трябва да направя проучване на по-големите грабежи, обири, взломни кражби и сделки със забранени стоки и субстанции през последните шест до осем години. Може би между шест и девет години, но това са подробности. И да проверя кръщелните свидетелства. После трябва да намеря ченге, което е работило в онзи сектор по времето, когато Лино е бил активен член на „Солдадос“. Някой, който си го спомня, може да ми даде по-ясна представа за него.

— Защо не дадеш първото издирване на информация на мен? Знаеш колко обичам грабежи, обири и взломни кражби. А и аз

направих вечерята, така че заслужавам награда.

— Така си е. — Ив седна обратно. — Голяма кучка ли бях, когато се прибрах у дома?

— О, скъпа, била си и по-голяма.

Тя се засмя и му подаде ръка:

— Благодаря!

Зад кулисите на наскоро отворената наново Медисън Скуеър Гардън Джими Джей Дженкинс — основателят на Църквата на „Вечната светлина“, се подготвяше да приветства „стадото си“. Подготовката се състоеше в доза водка на екс, последвана от две дълбоки вдишвания, докато гласовете на хора на „Вечната светлина“ се лееха от тонколониите в гримьорната му и напяваха за вяра и пълна хармония.

Той беше едър мъж, който ценеше добрата храна, имаше общо двадесет и шест чисто бели официални костюма, които комбинираше с различни цветни папийонки и тиранти, зашита за колана; имаше си любеща съпруга на име Джолийн — на тридесет и шест, три деца и петима внуци; тайничко гаврътваше по някоя и друга водка, в момента имаше и любовница — Ула, и проповядваше Божието слово.

Не непременно в този ред.

Беше основал Църквата си преди около тридесет и пет години, бе положил основите ѝ с пот на челото, вложил бе харизма и талант на шоумен, както и солидно количество от непоколебимата вяра, че винаги е прав. От проповедите на палатки в провинцията, с които беше започнал, сега вече си бе изградил бизнес с приходи от няколко милиарда на година.

Живееше като крал и проповядваше, сякаш самият Бог даваше жар на езика му.

На вратата се почука, Джими Джей нагласи папийонката си в огледалото, приглади бялата си коса, с която видимо се гордееше, и с веселия си басов глас пропя: „Идваам!“

— Пет минути, Джими Джей.

Лицето му се озари от широка усмивка.

— Просто проверявам пакета. Как е в залата, Били?

Неговият мениджър — слаб мъж с много тъмна коса, влезе в гримьорната.

— Всичко е разпродадено. Ще приберем над пет милиона, и то без членския внос и даренията.

— Това си е доста тлъста сума — ухили се Джими Джей и весело посочи с пръст към мениджъра си, сякаш насочваше пистолет. — Хайде да си заслужим парите, Били. Давай да излизаме и да спасим няколко души.

Казвайки това, Джими Джей наистина го мислеше. Вярваше, че може и наистина беше спасил доста души, откакто за пръв път се бе отправил на път като проповедник от Литъл Язо, Мисисипи. Вярваше, че начинът му на живот, както и двата диамантени пръстена, които красяха всяка от ръцете му, бяха отплата за добре свършената работа.

Приемаше факта, че е грешник — водката, сексуалните забежки — но и вярваше, че само Бог може да твърди, че е съвършен.

Усмихна се, когато хорът на „Вечната светлина“ приключи изпълнението си с бурни аплодисменти, и намигна на жена си, която чакаше зад кулисите в лявата част на сцената. Тя щеше да излезе заедно с него, за да се срещнат в средата на сцената при вдигането на последната завеса, докато издигащ се екран предава образите им за позадните редове на горните балкони.

Неговата Джолийн попадеше в светлините на прожекторите и грееше и блестеше там като ангел. След като заедно поздравят събралото се множество и след като тя изпълни солото си, превърнало се в нейна запазена марка: „Вървя в светлината Му“, той щеше да ѝ целуне ръка — тълпата обичаше тази част. После тя щеше да се върне зад кулисите, а той да продължи работата си по спасяването на души.

Тогава вече ставаше време да се заеме със сериозната работа на Господ.

За любещите очи на Джими Джей неговата Джолийн изглеждаше като картинка. Щом започнеха ритуала, който с годините се бе превърнал в част от самите тях, розовата ѝ рокля проблясваше под светлините на сцената по същия начин, както очите ѝ проблясваха в неговите. Косата ѝ бе като водопад от злато — лъскава и светеща като трите златни огърлици, които носеше. Гласът ѝ му се струваше богат и чист като скъпоценните камъни, инкрустирани по накитите ѝ.

Както винаги, песента ѝ предизвикваше сълзи и у двамата и направо разцепваше залата. Парфюмът ѝ го упояваше и изпълваше сетивата му, докато ѝ целуваше нежно ръка и наблюдаваше как излиза от сцената сред облаци изкуствена пара. След това се обръщаше и изчакваше цялата зала да утихне съвсем.

Зад него сцената избухваше в светлина — божието копие проблясваше сред позлатените облаци. Тълпата ахваше от изумление.

— Всички сме грешници!

Той започваше леко като самотен глас в утихнала катедрала. Молитва. Постепенно извисяваше глас, променяше тона, влагаше повече енергия и правеше паузи с умението на шоумен, който предусеща въодушевлението, аплаузите и виковете „Алилуя“ и „Амин“ на публиката.

Докато работеше, се разгорещяваше доста, потта лъсваше по лицето му и подгизваше яките му — бършеше я с кърпичка в десена на папийонката си. А когато свалеше бялото сако и останеше по риза и тиранти, тълпата пощуряваше от рев.

„Души“ — мислеше си той. Можеше да почувства как в тях се заражда светлината — възвисяваха се, разпростираха се и грееха. Докато въздухът все още ечеше от възгласите им, той надигна третата от седемте бутилки вода (с по малко водка във всяка), които щеше да изпие през тази вечер.

Докато забърсваше потта си, той отпи с удоволствие и пресуши почти половината бутилка на един дъх.

— Жъни! — казва Светата книга — „Каквото си посял, това ще пожънеш!“ Кажете ми, кажете на всемогъщия Бог — дали ще пожънете грях, или ще пожънете...

Той се закашля, размаха ръце и задърпа папийонката си. Задави се, докато тялото му се разтресе в конвулсии, борейки се за глътка въздух. Строполи се. Джолийн изтича през сцената с писък, все още обута в блестящите си розови обувки с високи токчета.

— Джими Джей! О, Джими Джей! — изкрещя тя, а мърморенето на тълпата изведнъж се превърна в ураган от вопли, писъци и рев.

Щом видя втрещения поглед на съпруга си, Джолийн изгуби съзнание и падна напречно на мъртвото тяло, като двамата образуваха розово-бял кръст.

Седнала на бюрото си, Ив стесни кръга на търсените лица до дванадесет бебета от мъжки пол, които бяха кръстени в църквата „Сен Кристобал“ през годините, които приблизително съвпадаха с възрастта на жертвата с малко или второ име Лино. Имаше още пет резервни деца, за които времевите граници не отговаряха напълно.

— Компютър, направи стандартна проверка по имената от зададения списък. Търси и... Стоп! — каза тя и изруга под носа си, когато линкът ѝ иззвъня. — Далас.

— Съобщение до лейтенант Ив Далас. Доклад от Медисън Скуеър Гардън, зала „Клинтън“. Предполагаемо убийство чрез отравяне.

— Прието. Разпозната ли е жертвата?

— Потвърдено. Жертвата е разпозната като Дженкинс, Джеймс Джей. Да се докладва незабавно като престъпление. Детектив Дилия Пийбоди ще бъде уведомена.

— Тръгвам. Откъде ми е познато името на жертвата?

— Ръководи Църквата на „Безкрайната светлина“ или не, по-скоро беше „Вечната светлина“, точно така — каза Рурк, който в този момент се подаде на вратата.

Ив присви очи и погледът ѝ се изостри:

— Още един свещеник?

— Ами, не точно, но е близо до представата за такъв.

— Мамка му! — Тя погледна работата до момента, списъците и файловете си. Дали не се беше подвела и поела по грешен път? — Трябва да вървя! — каза тя.

— Защо и аз да не дойда с теб?

Тя понечи да му откаже, да го помоли да остане и продължи с ровенето. „Няма смисъл да търси — помисли си тя, — ако преследваме убиец на божии служители.“

— Компютър, продължи зададената проверка. Запази данните.

Прието. Работен режим...... показа екранът, когато тя се отправи към вратата.

— Мислиш си: „Мъртъв свещеник и мъртъв проповедник, а ти сигурно си повела разследването по грешен път“.

— Мисля си как, ако се окаже, че и този е погълнал калиев цианид, това никак няма да прилича на съвпадение. Няма смисъл, няма

никакъв смисъл!

Тя поклати глава и млъкна. Трябваше първо да отиде на мястото и обективно да разгледа местопрестъплението. Зави към спалнята, преоблече се в дрехи за навън и закопча кобура на оръжието си.

— Захладняло е — подаде ѝ Рурк и едно късо кожено яке. — Засега мога да ти кажа, че не съм открил никакви по-големи кражби или грабежи, нищо, което да отговаря на профила. Няма нищо особено като информация и за извършителите. Поне — добави той — не и за тези, които познавам лично или професионално. — Тя се взря в него. — Ами ти ме помоли да се върна с няколко години назад. А за тези няколко години назад във времето може и да съм се забърквал в някоя и друга интересна ситуация. — Той се усмихна. — Така да се каже.

— Нека не го казваме — реши тя. — Да не говорим за тези няколко „интересни ситуации“. По дяволите! Направи ми услуга и карай, става ли? Искам да намеря малко предварителна информация за жертвата, преди да стигнем.

Докато двамата излизаха от къщата, Ив извади компютъра си и започна проучване на мъртвия отскоро Джими Джей.

Цял взвод униформени удържаха огромната армия от зяпачи зад полицейските ограждения на Медисън Скуеър Гардън. Предишната зима терористичната групировка „Касандра“ бе взривила голяма част от сградата, предизвиквайки кърваво опустошение.

Както изглежда, смъртта на един проповедник бе предизвикала не по-малка истерия и хаос.

Ив показва значката си, докато се опитваше да си пробие път в навалищата.

— Той е с мен — каза тя на униформените, които трябваше да допуснат и Рурк.

— Нека да ви въведа, лейтенант.

Ив кимна на униформената полицайка — добре изглеждаща и с къдрици червеникава коса, подаваща се изпод фуражката.

— Какво е известно до момента?

— Местопрестъплението е вътре, жертвата е проповядвала пред препълнена до пръсване зала — всички билети са били разпродадени. Поел е малко вода, имало е на сцената с него — и е паднал мъртъв.

Полицайката мина направо през фойето и посочи с глава един от плакатите с образа на едър мъж с шокиращо бяла коса — бяла като цвета на костюма му.

— Джими Джей, велик евангелист — каза тя. — Местопрестъплението е било подсигурено светкавично, лейтенант. Един от бодигардовете на жертвата е бивш полицай. Може да се каже, че той е ръководил всичко. Отговарял е за основната сцена — добави тя и заведе Ив при други двама униформени, които пазеха главния вход към залата. — Връщам се на поста си, ако не ви трябва нищо друго — каза тя.

— Да, това е.

В самата зала осветлението бе включено, работеха и прожекторите на сцената. Въпреки това вътре бе студено и Ив се зарадва, че е взела сакото си.

— Защо е толкова студено тук?

— Било е препълнено — сви рамене единият от полицаите. — Предполагам, че с това са компенсирали задуха. Искате ли да проверят дали могат да регулират температурата?

— Да.

В залата все още се долавяше мирисът на претъпкано с хора помещение — пот, парфюми, сладки напитки и закуски, разсипани по пода между редовете. Още полицаи, както и първият вече дошъл чистач сновяха между редиците, около сцената и по страничните пътеки.

Тялото все още лежеше в центъра на сцената, а зад него имаше огромен екран, на който бе спрял кадър от страховита буря, замръзнала на кадър с проблясък от светкавица — Гневът на боговете.

Ив закачи значката си на лентата над лакътя и взе от Рурк комплекта със следователските инструменти.

— Препълнена зала. Както и при погребението на Ортис. Мащабът там е по-малък, но идеята е същата. Свещеник и евангелистки проповедник — очистени пред погледите на вярващите.

— Същият убиец или някой го копира.

Ив кимна, оглеждайки обстановката.

— Имам един въпрос, но няма да питам, докато не разберем причината за смъртта. Може да е получил инсулт или сърдечен удар, с наднормено тегло е — продължи тя, докато вървяха към сцената. —

Може да се е претоварил от представянето пред толкова голяма публика. Хората все още умират и по естествен път.

„Но не и Джими Джей Дженкинс, помисли си Ив, когато се качи на сцената и се приближи до тялото.“

— Кой е дежурен тук?

— Сър. — Двама униформени полицаи пристъпиха крачка напред.

Тя вдигна пръст и се огледа за човека с прошарената коса с тъмния костюм. Бившето ченге си личи — реши тя.

— Вие ли сте бодигардът?

— Точно така. Клайд Аткинс.

— Били сте полицай.

— Тридесет години в Атланта.

— Ранг?

— Последно детектив-сержант, преди да си подам документите.

По погледа му се четеше, че е ченге.

— Имате ли нещо против да ме въведете в обстановката на престъплението?

— Не, разбира се. Джими Джей владееше сцената, половината представление изнасяше само той.

— Половината?

— Ами, горе-долу проповядваше около час, преди това пееха, след проповедта хорът се връщаше на сцената, а Джими Джей отиваше да си сложи друга риза, защото тази, с която излизаше първоначално, към този момент вече е прогизнала от пот. После, след кратката почивка, се връщаше и отново нажежаваше обстановката. Оставаха му не повече от десет минути представление, когато се строполи. — Челюстта на Аткинс видимо се стегна: — Отпи малко от водата и се строполи.

— Пил е от една от бутилките там, на масата?

— От онази, която още стои отворена. Отпи, остави бутилката, каза още няколко думи, закашля се, след това се задави и сграбчи яката си и папийонката... след това падна. Жена му — Джолийн, изтича при него преди мен и когато го видя, припадна. Обезопасих местопрестъплението, колкото можах по-бързо и сигурно, но за няколко минути настана страшно безредие.

Той погледна към тялото и отново отмести поглед.

— Няколко души се опитаха да се качат на сцената и трябваше здравата да се потрудим, за да ги спрем. Други тичаха към изходите, трети припадаха.

— Безредие — повтори Ив.

— При това голямо. Факт е, че никой реално не знаеше какво се случва. А дъщерите им — на Джими Джей и Джолийн — дойдоха на бегот и се вкопчиха в майка си и татко си. Тялото е било преместено малко, а една от дъщерите му, май Джоси, се опита да го съживи с изкуствено дишане, преди да успея да я спра.

— Добре, а тези бутилки с вода да са пипани или местени?

— Не, сър. Сам се уверих в това. Охраната доста се поозори с тълпата и хората от сценичния екип, но аз успях бързо да подсигурия нещата.

— Оценявам това. Господин Аткинс, можете ли да останете тук още малко?

— Със сигурност. — Той отново погледна към тялото. — Това е една ужасна нощ. Мога да остана толкова, колкото се налага.

Ив извади флакона и запечата ръцете и ботушите си. След това отиде до гладката бяла маса и взе отворената бутилка с вода. Помириса я.

Намръщи се и отново я подуши.

— Тук има и нещо друго, освен вода. Не мога да определя какво е, но със сигурност има нещо.

— Имаш ли нещо против? — каза Рурк и пристъпи напред. Ив му подаде шишето и той се наведе над него.

— Мисля, че е водка.

— Водка? — Ив хвърли един поглед назад към Клайд и по изражението му разбра, че Рурк е прав. — Можете ли да потвърдите това?

— Да, сър, мога. Джими Джей обичаше да има по глътка водка в бутилките си с вода. Казваше, че тя го държи спокоен по време на проповедите. Той беше добър човек, лейтенант, истински божи човек. Със сигурност ще ми е много неприятно, ако това се разчуе и очерни името му.

— Ако това няма отношение към престъплението, няма да се разчуе. Кой я е добавял в бутилките му?

— Обикновено някоя от дъщерите му. А ако те са заети — добавяше я Били, мениджърът му.

— Ето защо всичката вода е распечатана. Къде е водката?

— Сигурно е в гримьорната му. Един от вашите хора я заключи.

Ив се върна до тялото и клекна. Бузите на трупа бяха тъмноморави, а очите му — силно червени. По гърлото му личаха червени следи от борбата за глътка въздух. Когато се наведе по-близо до лицето му, съвсем ясно успя да долови мириса на водка и пот. И да — определено имаше и лек дъх на бадеми.

Докато отваряше комплекта следователски принадлежности, Ив се обърна и видя Пийбоди, придружена от кльощавия и русокос колега — нейната сърдечна тръпка в живота, които бързаха към сцената.

— Не съм викала отдела „Електронни престъпления“.

— Бяхме излезли с Календър и най-новото й гадже — каза Пийбоди. — Това е самият Джими Джей, нали?

— Така изглежда. За протокола ще му снема отпечатъци за потвърждение на самоличността, както и време на смъртта. — Ив изгледа Макнаб и червено-оранжевата експлозия от десена на лилавата му вратовръзка. Носеше лъскави зелени спортни обувки, които подхождаха на лъскавия му зелен колан. Приспособлението служеше, за да прикрепя яркооранжевите панталони около кльощавия му кръст.

Ако изключим екстравагантното облекло и половин дузина цветни халки, които висяха от дупката на лявото му ухо, той беше много добро ченге. И тъй като така или иначе вече беше тук, можеше да го използва за малко работа.

— Детектив, носите ли диктофон?

— Не излизам от къщи без него.

— Господин Аткинс, бих искала да седнете ето там — посочи Ив с неопределен жест към залата — и да дадете показанията си на детектив Макнаб. Благодаря ви за помощта.

Тя се обърна към главния дежурен на местопрестъплението:

— Офицер, къде е съпругата на жертвата?

— В гримьорната, сър. Ще ви заведе.

— След минута. Пийбоди, когато приключиш, опаковайте тялото и се обади на Морис. Искам причината за смъртта незабавно. Опаковай отворената бутилка отделно от останалите. Всичките заминават за лабораторията и там са с приоритет. Жертвата е имал три дъщери,

всичките са тук. Ти ги поемаш. Аз се заемам с жена му и мениджъра. Макнаб ще разпита охраната.

— А ти — обърна се Ив към Рурк — искаш ли да се прибереш?

— За какво?

— Тогава намери едно тихо и удобно място и се поразрови малко за Джими Джей. — Тя му предложи личния си компютър. — Имам първоначалните данни тук.

— Ще използвам моя.

— Проверката вече е стартирана върху моя.

Той въздъхна, взе нейния компютър и натисна няколко клавиша.

— Вече е и на моя. Искаш ли да търся нещо конкретно?

— Много ще се радвам, ако намериш някаква връзка между Дженкинс и човек на име Лино от Испанския Харлем. Иначе... — тя огледа цялата зала — ... Бог е голям бизнес, нали?

— Огромен.

— Ха! Намери всичко, което е влизало в джоба на Джими Джей, и кой какво е получавал. Мерси! Офицер?

Излязоха зад сцената и тръгнаха към страничните крила.

— Къде се намира гримьорната на жертвата? — попита Ив.

— От другата страна — посочи полицаят с пръст.

— Така ли?

Ченгето сви рамене.

— Госпожата на мъртвия я е хванала истерията. Трябваше да я отнесем и да се обадим на медицински екип. Една жена полицайка се погрижи за нея. Лекарите ѝ дадоха слабо успокоително, но...

Той продължи нататък, докато риданията и хлипането започнаха да отекват все по-силно.

— ... не помогна много — довърши той.

— Страхотно! — Ив се спря пред вратата, иззад която плачът напираше така, сякаш щеше да изкърти метала. Тя разкърши рамене и отвори.

Можеше да се зашемети не само от виковете, но и от цялото това розово. Вътре изглеждаше като че ли цял камион със захарен памук е експлодирал, а това сякаш веднага ѝ причини едва доловим зъбобол.

Самата жена също беше облечена в розова рокля с огромна пола, която се диплеше на каскади около нея, подобно на планина от сладкиши. Косата ѝ, с цвят на ослепително яркожълто злато, се бе

разпаднала и висеше разрошена около лицето, където няколко слоя грим се стичаха в черни, червени, розови и сини ивици.

За момент Ив си помисли, че в мъката си Джолийн е оскубала част от косата си и е захвърлила наоколо цели снопчета, но после разбра, че това всъщност бяха изкуствени кичури за удължаване и сгъстяване на прическата.

Ченгето на вратата успя да изгледа Ив с поглед, който изглеждаше едновременно загрижен, циничен, успокоен и заинтригуван.

— Сър, офицер Макклинтън. Досега стоях тук с госпожа Дженкинс.

Скритото съобщение, което се четеше в погледа ѝ, беше: „Моля ви, освободете ме“.

— Вземете си почивка, офицер. Аз ще говоря с госпожа Дженкинс.

— Да, сър. — Макклинтън тръгна към вратата и под носа си промърмори: „Желая ви късмет“.

— Госпожо Дженкинс — започна Ив, а в отговор Джолийн изпищя и закри очите си с ръка. И тъй като ръката ѝ цялата беше покрита с размазани гримове и помади, на Ив ѝ заприлича на една голяма странна рана.

— Аз съм лейтенант Далас — каза тя, надвиквайки крясъците и хленченето. — Знам, че за вас моментът е труден, и много съжалявам за загубата ви, но...

— Къде е моят Джими Джей! Къде е съпругът ми? Къде са дечицата ми? Къде са момичетата?

— Искам да спрете. — Ив се приближи и хвана треперещите рамене на Джолийн. — Трябва да спрете или ще си тръгна. Ако искате да ви помогна, на вас и на семейството ви, значи ще спрете. Сега.

— Как можете да помогнете? Съпругът ми е мъртъв! Сега само Бог може да помогне. — Гласът ѝ, натежал от сълзите и със силен южняшки акцент, се извиси до истерия и сякаш прониза Ив в челото. — О, защо! Защо Бог го взе от мен? Нямам достатъчно вяра, за да разбера. Нямам сили да продължа нататък!

— Добре. Тогава стойте си тук и плачете.

Тя се обърна и вече беше прекосила половината стая, когато Джолийн я извика:

— Чакайте! Чакайте! Не ме оставяйте сама. Съпругът ми, моят другар в живота и във вечната светлина ми беше отнет. Имайте милост.

— Имам много милост, но имам и работа за вършене. Искате ли да разбера как, кой и защо ви го е отнел?

Джолийн скри лицето си в шепи, като още повече размаза грима си, който сега заприлича на рисунка с пръсти.

— Искам да го върнете.

— Не мога. Искате ли да ми помогнете да открия кой го е направил?

— Само Бог може да отнема или да дава живот.

— Кажете го на всички хора, дори и само в този град, които всяка седмица биват покосени от друго човешко същество. Вярвайте в каквото ви се иска, госпожо Дженкинс, но не Бог е сложил отровата в онази бутилка с вода.

— Отрова! Отрова! — Джолийн притисна с една ръка сърцето си и вдигна другата във въздуха.

— Съдебният лекар трябва да го потвърди, но да, вярвам, че съпругът ви е бил отровен. Искате ли да намеря човека, който го е направил, или само ще стоите и ще се молите?

— Не богохулствайте! Не и в такъв момент. — Джолийн потрепна и притвори очи. — Искам да го намерите. Ако някой е наранил моя Джими, искам да знам кой е. Християнка ли сте, мис?

— Лейтенант. Аз съм ченге и в случая само това има значение. Сега ми кажете какво стана, какво видяхте?

С плач и хълцане в основната си част разказът на Джолийн се припокриваше с казаното от Аткинс.

— Изтичах на сцената. Мислех си: „О, Господи, помогни на моя Джими“. И тогава видях, погледнах надолу и видях... очите му — той не ме виждаше, бяха отворени, но не можеше да ме види, а по гърлото му имаше кръв. Казват, че съм припаднала, но аз не си спомням. Помня, че ми се зави свят и ми се гадеше, а някой се опитваше да ме вдигне, и предполагам, малко не съм била на себе си. Те... мисля, че беше някой от полицаите и Били — доведоха ме тук, някой дойде и ми даде нещо, което да ме успокои. Но това не помогна. Какво би могло да ми помогне?

— Съпругът ви имаше ли врагове?

— Всеки човек с власт има врагове. А човек като Джими Джей, който говори с Божиите думи... не всеки би искал да чуе словото Му. Той си имаше бодигард, имаше Клайд.

— А имена на конкретни врагове?

— Не знам, не знам.

— Човек с неговите възможности обикновено натрупва значително богатство.

— Той изгради църквата и ѝ служи. Даде много от себе си, толкова много, колкото никога не би могъл да събере. Да — сковано продължи тя, — имаме удобен живот.

— Какво ще стане сега с църквата и нейната собственост?

— Аз... аз... — Тя притисна устни с длан. — Той предприе някои стъпки, за да бъде сигурен, че църквата ще продължи и след като си отиде. И ако той пръв от двамата ни се представи пред Бога — да бъде спокоен, че се е погрижил за мен, децата и внуците ни. Не знам подробностите. Опитвам се да не мисля за тях.

— Кой му приготви водата тази вечер?

— Предполагам, че някое от момичетата — каза тя и затвори съсипаните си от плача очи. Ив сметна, че спокойствието вече е надделяло над истерията ѝ. — Или Били. Може би Клайд.

— Знаехте ли, че съпругът ви редовно си добавя към водата водка?

Подпухналите ѝ очи отново се отвориха. Тя издиша шумно и поклати глава.

— О, Джими Джей! Той знаеше, че не одобрявам. Обичайната чаша вино е нещо нормално, но дали нашият Господ Спасител е пил водка на Тайната вечеря? Дали е обърнал водата на водка в Кана^[1]?

— Предполагам, че не.

Джолийн се усмихна леко.

— Услаждаше му се на моя Джими. Но не е прекалявал. Не бих го понесла. Но не знаех, че все още кара момичетата да му сипват по малко във водата за сцената. Това все пак е малка глезотия, нали? Не е нещо сериозно. — Тя издърпа бухналите си ръкави и нови сълзи избликнаха в очите ѝ. — Искане ми се да можех да му се скарам за това.

— Ами другите глезотии?

— Това са дъщерите и внуците. Той напълно ги е разглезил, както и мен. — Тя въздъхна, а гласът ѝ звучеше вече леко замаяно от

взетото успокоително. — Той ме разглези, аз му го позволих. Децата — те бяха негова слабост. Затова изгради онова училище в родното си място. Вярваше в насърчаването на детския ум, тяло и душа и в развиването на въображението. Офицер... съжалявам, забравих...

— Лейтенант Далас.

— Лейтенант Далас, съпругът ми беше добър човек. Не беше идеален, но беше добър, може би дори велик. Беше любещ съпруг и баща и отдаден на каузата си пастир на своето стадо. Служеше на Бога всеки ден. Моля ви, сега искам да видя децата си, искам дъщерите си. Може ли да ги извикате?

— Ще проверя.

Когато взе показанията на най-голямата от дъщерите, Ив разреши двете жени да се съберат и отиде да разпита мениджъра.

Били Крокър седеше в една по-малка гримьорна от тази страна на сцената, откъм която беше и гримьорната на Джими Джей. Очите му бяха подути и зачервени, а лицето — посивяло.

— Той наистина е мъртъв.

— Да, мъртъв е. — Ив предпочете да започне от другаде. — Кога за последно разговаряхте с господин Дженкинс?

— Няколко минути преди да излезе на сцена. Минах да му кажа, че вече е негов ред — отидох в гримьорната му, за да го предупредя, че остават пет минути до неговото излизане.

— За какво друго си говорихте?

— Казах му как е в залата и че всички места са разпродадени. Харесваше му да го чува, идваха му допълнителни сили от това да знае, че толкова много души ще бъдат спасени. Самият той го казваше.

— Сам ли беше?

— Да. Винаги е сам в последните тридесет минути преди сцената, понякога двадесет, ако времето ни притиска.

— От колко време работите за него?

— От двадесет и три години — почти се задави Били.

— Каква беше връзката ви?

— Аз съм негов мениджър — бях негов мениджър и приятел. Той бе мой духовен наставник. Бяхме като семейство. — Устните на Били потрепнаха и той избърса очите си. — Джими Джей караше всеки да се чувства като част от семейството.

— Защо жена му ползва гримьорна в другия край на сцената?

— Просто за удобство. Двамата излизат от противоположни страни и се срещат в центъра, нещо като традиция е... Джолийн. О, господи, бедната Джолийн!

— Какви бяха взаимоотношенията им?

— Бяха напълно отдадени един на друг. Те се обожават.

— Някакви забегки встрани — за когото и да било от двамата?

Той сведе поглед към ръцете си.

— Би било жестоко да го кажа.

— Дали ако се поразровя малко, Били, няма да се окаже, че ти и Джолийн сте нарушили някоя и друга божя заповед?

Главата му подскочи рязко.

— Няма да намерите такова нещо. Джолийн никога не би предала Джими Джей по подобен начин. Не би го направила въобще. Тя е истинска дама и добра християнка.

— Кой е сипал водката във водата на Дженкинс?

— Тази вечер Джоси се погрижи — въздъхна Били. — Няма нужда да изкарвате това на показ и да поставяте Джолийн в неудобно положение. Не е голяма работа.

— Църквата е грандиозен бизнес с много пари. Кой какво получава?

— Много е сложно, лейтенант.

— Опростете го.

— Църковното имущество си остава на Църквата. Някои неща се използват от семейство Дженкинс — например самолетът — за транспорт при църковните работи. Има няколко превозни средства и други придобивки. След повече от тридесет и пет години на усилна дейност Джими Джей и Джолийн са събрали значително лично богатство. Тъй като той се консултира и с мен, знам, че Джими Джей е уредил... направил е така, че ако си замине пръв, Джолийн и децата да имат достатъчно средства, а също и Църквата да може реално да продължи да съществува. Това бе трудът на живота му.

— Оставил ли е нещо на вас, Били?

— Да. Аз ще наследя някои лични вещи, един милион долара и отговорността по управлението на Църквата по начин, какъвто той би желал.

— С кого е изневерявал на Джолийн?

— Няма да удостоя това с отговор.

„Тук има нещо“ — реши Ив.

— Ако по този начин се опитвате да го защитите, може би защитавате и убиеца му.

— Джими Джей не се нуждае от защитата ми. Той е в божиите ръце.

— Рано или късно убиецът му ще ми падне — изправи се тя. — Къде сте отседнали в Ню Йорк?

— В „Марк“. Семейството бе настанено в дома на човек от нашето паство — в къща на Парк Авеню. Останалите сме отседнали в „Марк“.

— Свободен сте да се приберете там, но не напускайте града.

— Никой от нас няма да си тръгне, докато не приберем тленните останки на Джими Джей у дома.

След това Ив се огледа за Пийбоди и я откри, запътила се към поредната гримьорна.

— Това място си е цял лабиринт, а? Докладвай.

— Приключих с две от дъщерите и сега съм на път към третата. И трите са в шок и искат да се видят с майка си, която сега е с първите две. Тревожат се и за децата си, които са при бавачката — тя пътува навсякъде със семейството. Най-малката дъщеря е бременна в третия месец.

— Гадост.

— Понася го и засега се справя.

— Коя от тях е Джоси?

— Тази от вътрешната страна. Казват се Джаки, Джейми и Джоси. — Пийбоди сбърчи физиономия. — Какво им става на всички с това „Дж“.

— Кой знае... Трябва да задам няколко въпроса на тези госпожи с „Дж“ в имената.

— Добре. Слушай — казах на Макнаб да се заеме със съпрузите им веднага щом приключи с охраната.

— Чудесно. Може би ще успеем да си тръгнем оттук преди утре сутрин — каза Ив и влезе в гримьорната.

Жената вътре бе облечена цялата в бяло. Косата ѝ бе с по-мек златист цвят от този на майка ѝ и падаше свободно до раменете. Ако беше използвала някакви гримове, сега със сигурност се беше

погрижила да ги почисти. На бледото ѝ лице светеха две тъжни очи, потънали в сълзи.

След бонбоненорозовата гримьорна на Джолийн, червено-златистата декорация тук бе като отмора за окото. Пред осветеното огледало имаше кутия с гримове, гребени и снимки в рамки.

На една от фотографиите починалият Джими Джей държеше пухкаво бебе.

— Джоси?

— Да.

— Аз съм лейтенант Далас. Съжалявам за загубата ви.

— Опитвам се да убедя себе си, че сега е при Бог, но ми се иска да беше тук с мен. — Докато говореше, Джоси потърка леко закръгленото си коремче. — Току-що си мислех колко заети бяхме всички днес — подготвихме се за вечерта, и колко малко време успях да прекарам с него. Спомних си как цял следобед правех това-онова и си мислех: „Ох, трябва да говоря с татко и да му кажа как Джили — малкото ми момиченце — днес написа сама името си, без да сгрешит нито една буква“. Но така и не успях. А сега вече никога няма да мога да го направя.

— Джоси, вие ли сложихте бутилките с вода на сцената?

— Да — и седемте. По три за всяка половина от шоуто и една допълнителна. Обикновено изпиваше само шест, но винаги слагаме по седем за всеки случай. Стоят на маса зад пердето.

— Перде?

— Зад завесата. Вижте, шоуто започва с певците, качват се на сцената, след това влизат мама и татко и завесата се вдига. Масата е там, зад нея.

— Кога ги изнесохте?

— Ами, мисля, че беше около петнадесет минути преди неговото появяване, но не повече.

— Кога добавихте водката?

Младата жена се изчерви като розовата рокля на майка си.

— Може би около час преди това. Моля ви не казвайте на мама.

— Тя знае. Разбира. Бутилката в неговата гримьорна ли стои?

— Да, точно така. — Момичето избърса избилите наново сълзи. — Тогава той не беше там — понякога е в гримьорната си и си говорим, докато приготвям бутилките му, ако е мой ред да го правя.

Шегувахме се, той обичаше шегите. След това ги взимах в моята гримьорна. Ние със сестрите ми също пеем. Излизаме и през втората половина заедно с мама и накрая с „Вечните светлини“, мама и татко.

— Забелязахте ли някой да се мотае около гримьорната на баща ви?

— О, не знам. Ние сме доста хора. Видях някои от екипа да обикалят насам-натам, както и гардеробиерката — Кими. Тя дойде с костюма на татко точно когато излизах, тук-там имаше и хора от техническия екип. Не обърнах особено внимание, госпожице Далас. Мислех си как искам да се върна в гримьорната при сестрите си и да полегна за няколко минути. — Ръцете ѝ отново погладиха корема. — Напоследък много се изморявам.

— Добре, да опитаме нещо друго. Видяхте ли някой или нещо, което не беше на мястото си?

— Не, съжалявам.

Ив се изправи.

— Детектив Пийбоди ще приключи с въпросите, а след това ще ви заведе при майка ви. — Ив се отправи към вратата, после спря за момент и се обърна. — Казахте, че днес сте били много заети. Баща ви сигурно е прекарал деня тук, репетирайки?

— О, не. Закусихме всички заедно в дома, където сме отседнали. След това беше сутрешната молитва. После децата отидоха да учат. Днес преподаваха сестра ми Джаки и Мерна — жената, която ни помага с малките. Мама слезе долу първа, за да се срещне с Ками и Фостър, който се занимава с прическите ни. На майка ни много ѝ се удават неща, свързани с хубавия гардероб, поддръжката на косите и грима. Татко излезе за разходката и медитацията си.

— Кога?

— Ами... около обяд, предполагам. Не, по-скоро около единадесет.

— С бодигарда си ли беше?

Джоси прехапа устни:

— Забравих, че това е едно от нещата, подобно на водката. Татко понякога дава на Клайд по няколко свободни часа, по-скоро го оставя с впечатлението, че ще остане вкъщи да работи. Но той просто иска да поизлезе навън, да се разходи и да помисли сам.

— Така, значи баща ви е бил навън, за да се поразходи и помисли от единадесет до около...

— Не съм сигурна до колко, защото излязохме преди един часа, за да отидем на репетиция, да проверим с мама гардероба за представлението и така нататък.

— Всички ли бяхте тук в един часа?

— Ами не знам. Но така или иначе всички от момичетата се бяхме върнали около един и половина. Знам, че звучи глупаво, но хорът е от момичета и стоим вляво на сцената, така че това е „мястото на момичетата“.

— Някоя от вас да е отсъствала или закъсняла?

— Не знам. Със сестрите ми отидохме направо на репетицията и не мога да си спомня някоя да я е нямало, когато приключихме, за да започне репетицията на „Вечните светлини“.

— Ами баща ви?

— Чух го, докато проверяваше звука. Имаше толкова силен глас. След това всички заедно изрепетирахме финалната песен и изпълнението за биса. Отидох да видя Уолт и Джили за няколко минути — съпруга и дъщеря ми.

— Окей. Какъв е адресът на мястото, където сте отседнали? — Ив си го записа и кимна. — Благодаря ви, Джоси.

— Знам, че Бог има план. Знам също, че който и да е направил това, ще отговаря пред Бога. Но се надявам, че ще намерите извършителя и той ще отговаря за стореното първо тук, на земята.

— Е, това пък е моят план.

Ив излезе и се върна обратно при Рурк, който седеше на средната редица в центъра на залата и се занимаваше с джобния си компютър.

— Докъде стигна?

— Бог е голям и много доходен бизнес. Искаш ли доклад?

— Да, но не сега. Трябва да отидеш у дома.

— Защо винаги бързаш да ми развалиш удоволствието?

Тя се наведе напред, докато погледите им се изравниха.

— Жена му го е обичала. Без глупости. И аз те обичам.

— Това не е глупост.

— Ако аз разбера, че ми кръшкаш, може ли да те разкарам?

Той наклони глава:

— Да се считам ли за предупреден, че ще танцуваш румба — след като, разбира се, вземеш необходимите уроци — върху студеното ми и вкочанено тяло?

— Да, да — това я развесели. — Само дето не съм сигурна дали на розовата Джолийн ѝ стиска да го направи.

— Джими Джей е нарушавал... коя заповед беше тази за прелюбодеянието?

— Откъде да знам аз, по дяволите, след като със сигурност няма да те чакам да срещнеш вечното си наказание, ако те засека, че я нарушаваш, и ще се скъсам да танцувам румба.

— Ето какво е истинска любов.

— Обзалагам се на страхотния ти задник. Имам чувството, че той ѝ е кръшкал, но може би просто съм прекалено цинична.

— Ауу! Друго добро предположение са и парите. За какви доходи говорим приблизително?

— Ако смятаме общо придобивките на църквата, личното му имущество, оставеното на името на децата и внуците му и личното имущество на жена му, става въпрос за около шест милиарда.

— Охо, доста тлъста сума. Ей сега се връщам.

Ив отиде да потърси Клайд и го намери в една от малките столови зад кулисите, седнал с мизерна чаша течност, на мирис наподобяваща кафе. Той се усмихна вяло.

— Кафето тук е по-зле дори и от това в полицията.

— Вярвам ви. — Тя също седна и го погледна в очите. — Джими Джей забърсвал ли е и „нещо странично“?

Мъжът изду бузи.

— Никога не съм го виждал да се държи неприлично с жена, нито веднъж за осемте години, откакто съм с него.

— Това не е отговор, Клайд.

Той се понаместил на стола си и това ѝ подсказа, че интуицията ѝ я води по правилен път.

— Развеждан съм два пъти. Пиех прекалено много, бях видял прекалено много, носех всичко с мен вкъщи и загубих две съпруги заради работата си. Изгубих вярата си, изгубих себе си. Намерих всичко отново, когато чух една проповед на Джими Джей. Дойдох при него и той ми даде работа, даде ми втори шанс да се покажа като добър човек.

— Това все още не е отговор на въпроса ми. Той е мъртъв. Някой е сложил нещо повече от глътка водка във водата му. Затова ще ви попитам още веднъж, детектив-сержант: Той имаше ли си нещо странично?

— Предполагам, че има такава вероятност. Както казах, никога не съм го виждал лично. Но в живота си съм имал една-две любовници, така че мога да разпозная признаците.

— Жена му знаеше ли?

— Ако ме накарате да се закълна, бих се поколебал, но по-скоро ще кажа — не.

— Защо?

— Щях да видя, да усетя. Със сигурност щях да чуя за това. Мисля, че Джолийн би останала с него дори и да разбере, но мисля... по дяволите, сигурен съм, че щеше да го възпре. Тя е мекушава жена, лейтенант, и го обичаше до безумие. Но си има характер и нямаше да се примири. Факт е, че и той я обичаше по същия начин. Знаем — възпротиви се Клайд, когато Ив се опита да каже нещо, — винаги казваме, че обичаме жена си, а в същото време ѝ изневеряваме. Но той я обичаше, човекът беше луд по Джолийн. Просто греиваше, когато тя е наоколо. Ако тя беше разбрала и му беше казала, ако той бе видял колко я наранява това, щеше да спре.

— Не е спрял с водката.

Клайд отново изду бузите си.

— Не. Наистина не спря.

Ив отдели малко време, за да прегледа записа от шоуто и последните минути от живота и смъртта на Джими Джей Дженкинс. Показанията на свидетелите съвпадаха с времето. Но сега по-интересна ѝ бе реакцията на хората, отколкото самото действие.

Джолийн тича към падналия си съпруг. Шок и ужас, припада. Ако припадъкът ѝ не бе истински, Ив лично би я номинирала за евангелисткия еквивалент на Оскарите.

След това Клайд изскача от противоположния край на сцената, докато крещи заповеди по охраната да задържат хората назад. Дъщерите, съпрузите им, тичащи хора от екипа, тропот, писъци и блъсканица.

Пълен хаос.

Клайд успява да ги задържи далеч, остри думи — език на ченге. „И, хм... — помисли си тя — група жени в блестящи бухнали рокли със син цвят. Всичките блондинки, всичките притиснати заедно като едно цяло.“

Предположи, че това са певиците от „Вечната светлина“. Една от тях пристъпи напред и се задави, изричайки името на жертвата — Ив можеше да види как бонбоненорозовите ѝ устни изговарят думите — а след това се свлече на колене и зариде, скрила лицето си с две ръце.

Интересно. Тя изключи бутона за повторение на записа и тръгна да излиза. Макнаб я пресрещна, докато се промъкваше из района на гримьорните.

— Говорих със съпрузите на дъщерите му и с хората от охраната. Секси Боди приключи с дъщерите и по-голямата част от снимачния екип. Сблъскахме се с едно неочаквано препятствие — един от зетъвете е адвокат.

— По дяволите!

— Винаги става така! — каза Макнаб и извади лентичка дъвка от един от джобовете на флуоресцентните си панталони, предложи и на Ив. Когато тя поклати глава в знак на отказ, той я напъха цялата в устата си. — Така че и този вдига врява като всеки адвокат. Вече минавало два часа през нощта и хората били задържани тук повече от четири часа, и други подобни глупости.

— Успя ли да измъкнеш нещо при разпитите?

— Нищо съществено не изскочи. Адвокатът вдигна малко врява, но ми се струва, че по-скоро иска да изведе семейството си от всичко това.

Ив се замисли за момент — засега можеше да пусне най-близките да си вървят. Или...

— Нека всички да си ходят, няма да избягат и да се укрият. Нека да дадем на убиеца няколко часа, за да помисли, че се е отървал или отървала. Да дадем и на останалите малко време, за да свикнат с мисълта — може би ще научим повече при втория разпит. И все пак открих нещо, което искам да проверя.

— Ще наредя да отворят входа.

— Искам докладите на двама ви с Пийбоди в осем нула нула. По същото време Пийбоди да е в офиса ми у дома.

— Ох! — добронамерено се възпротиви Макнаб.

Ив се върна при Рурк.

— Ще ги пусна да си ходят. Утре ще разпитаме тези, които не успяхме сега.

— Не е ли прекалено великодушно от твоя страна?

— Един от зетъвете на жертвата е адвокат.

— Във всяка тълпа се намират по един-двама.

— Не само че не си струва да спорим с него, ами това даже може и да бъде в наша полза. След малко ще приключат с почистването — добави тя, като погледна обратно към сцената. — Искам да проверя още нещо и след това се прибираме.

— Добре — каза той, прибра компютъра в джоба си и се изправи.

— Намери ли нещо съмнително във финансовите им дела?

Той се засмя:

— Повечето финансови въпроси, ако наистина си струват, имат по нещо съмнително. Но тук не засякох нищо. Поразрових нещата от различни страни — жертвата ти е бил достатъчно умен и изобретателен, с доста рентабилна дейност. Бил е достатъчно щедър с хората, които са му вършели добра работа, но циникът в мен ми подсказва, че спокойно е можел да си го позволи. Тези добри служители са си опекли идеално работата откъм данъци и публичност на доходите. Жертвата не се е срамувал да парадира навсякъде с богатствата си.

— Предполагам, че ако имаш за какво да тръбиш — правиш го, така че това за мен няма смисъл.

— Публичността на дейността му е донесла повече дарения, които са се превръщали в много, много хубав начин на живот за Дженкинс и семейството му. Имат няколко къщи — продължи той, — луксозни коли, внушителен обслужващ персонал, произведения на изкуството, бижута. Освен това всеки от тях, включително и малолетните деца, са на заплата към Църквата. Всичко е изпитано юридически, така че всеки от тях си има специфични задължения и трудова характеристика, а Църквата плаща доста добре.

— Значи не са имали сериозни финансови загуби напоследък.

— Точно обратното — това турне е било напълно разпродадено за всички градове и е предизвикало сериозно увеличение на приходите от дарения.

— Явно мотивът не са парите, не се връзва. Със сигурност някои от плановете им са пропаднали заради шума около смъртта му и по-точно около насилствения ѝ характер. Важен е самият факт, че е настъпила по време на предаване на живо, излъчвано на огромни екрани по цялата планета и извън нея. Той е изграждал целия имидж.

Докато вървяха към колата, Ив посочи към един от билбордовете с картина в реален мащаб:

— Той е бил в центъра на нещата, основната фигура. Защо да убиват човека, който им осигурява целия този хубав начин на живот? Може да е заради секс или пък завист — професионална или лична. А може и да се сблъскваме с убиец — религиозен фанатик, който убива свещеници.

— Това със секса ми допада поради много причини — засмя се глуповато Рурк.

— Обзалагам се, че Джими Джей е мислил също като теб. — Ив му даде адреса на къщата, в която са отседнали семейство Дженкинс. — Ти ли ще караш? А после ще се отбием през „Марк“.

— Къде според теб е получавал този секс?

— Ако някой иска да забърше нещо странично с минимален риск, би си наел лицензирана компаньонка. Но ако човек проповядва срещу легализирането на проституцията, не би рискувал да го хванат заради едната свирка или секс. Така че за да е сигурно всичко, предполагам, че би се насочил към някой, който може да е винаги наблизо и е доверен човек — така никой няма да мига неразбиращо, ако ги засече, че прекарват времето си заедно.

— И все пак има риск, но той може да е бил част от тръпката.

Ив поклати глава.

— Не ми прилича на човек, склонен да поема рискове. Освен това ми се струва, че се е чувствал защитен, също както и с финансите. Предприемал е определени стъпки, но е действал внимателно. Обикновено дъщеря му е добавяла водката във водата му за сцената, всичко е оставало в семейството или е спирало до дългогодишния мениджър или доверения бодигард. Водката му е била навик, а жена му не знаеше. Не се престори, че не знае, наистина не беше наясно. Щом е успявал да скрие това, защо да не се отдаде и на малко приятни моменти встрани от брачното легло?

— Сигурен съм, че Майра би се изразила с по-научни термини — каза Рурк след миг, — но патологията, която описа, е доста ясна и логична. Ето адреса, който търсехме.

Ив огледа градската къща в Парк. „Хубаво. Имаше пространство. Лъскаво. Уединен вход за семейството, охрана на най-високо ниво. Днес се е разхождал — нещо обичайно според най-малката му дъщеря. Отървал се е от бодигарда и е излязъл да се разходи, за да медитира и да събере енергия.“

— Обзалагам се, че е дошъл тук до ъгъла и си е извикал такси.

— И е отишъл в „Марк“ — Рурк обърна и поеха с колата към Медисън. — Трафикът по това време на нощта не е силен, през деня е било по-натоварено.

— Трябва да му е отнело двойно повече време, отколкото на нас сега, за да стигне там. Ако е тръгнал пеша, сигурно би стигнал за същото време, колкото и ако е бил с кола в следобедния трафик. Но това са шест или седем пресечки — твърде голям риск, прекалено много хора е можело да го разпознаят. Нюйоркчани са свикнали да виждат известни лица и по-голямата част от тях по-скоро биха опитали котешко лайно, вместо да покажат някаква реакция. Но забележи, че в момента минаваме покрай много магазини и ресторанти.

— Където се тълпят туристи.

— А те като цяло не са толкова преситени на зрелища. Така че, грабва такси и пристига точно във... — Ив погледна часовника на китката си, докато Рурк паркираше колата пред „Марк“. — Ако удвоим времето, стават десет минути, по-скоро осем. — Вдигна значката си, когато един от портиерите забързано се приближи до колата. — Налага се да оставим колата тук.

— Добре, мо'е ли да я дръпнете малко напред? През следващите няколко часа очакваме доста коли да пристигнат и да тръгнат — изсъска през зъби портиера.

— Разбира се. — Рурк премести колата няколко метра по-напред. Ив излезе на тротоара и зараглежда сградата на хотела, докато го чакаше.

— Това не е твоя собственост, нали?

— Не, но може да се уреди, ако това би помогнало.

— Мисля, че ще се справим и без него. Защо не е твой?

— Въпреки постоянните ти подозрения, не притежавам абсолютно всичко. А това?

Той пхна ръце в джобовете си и също като нея заразглежда сградата.

— Мястото е добро, но архитектурата не ми харесва. Стилът „След Градските войни“ в комбинация с цялата тази помпозност граничи със скука. А и не е достатъчно старо, за да има вида, който бих искал да му придам. Освен това и интериорът трябва да се преправи и да се подреди наново, за да отговаря на идеята ми. Общо взето, сигурно работи с половината от капацитета си. Цените са твърде високи за предлаганата обстановка и обслужване, а и ресторанта никакъв го няма.

Ив се залюля на токове и каза:

— А аз само си мислех, че сградата е грозна.

— Ами това е краткият отговор — каза той.

— Ти мислеше да я купуваш.

— Не. Само я гледах. Разглеждам разни неща, скъпа, това е нещо, което ни сближава с теб. Предполагам, че си тук, за да видиш нещо, а не просто да стоим на тротоара в два и половина през нощта на свеж въздух и да изучаваме непривлекателната архитектура.

— Всеки момент ще дойдат. Ще се приберат право тук след ужасната нощ и ще се качат в стайте си. Или ще се посетят един друг в обща стая, за да се успокояват и отново да обсъдят случилото се. Но тя няма — тя ще иска да остане сама.

— Страничната забелка?

— Да. Залагам на русокосата певица.

— Всички бяха русокоси.

— Аха, да. Русата певица с най-големите цици.

— Е, не всички мъже търсят големи цици — аз съм живото свидетелство за това. Предполагам, че залагаш на русата с големите гърди заради това, че тя падна на колене и заплака.

— Гледал си записа значи — смушка го с пръст тя.

— Е, погледнах това-онова.

— Ти на коя залагаш?

— Не бих се осмелил да заложа срещу теб — вдигна той ръката й към устните си.

Ив се обърна точно в мига, в който една лимузина се плъзна бавно и паркира зад полицейския ѝ автомобил. Загледа се в излизащите от нея хора — мъж и жена, още една двойка, друг мъж и квартета певици. Те се скупчиха заедно, подобно на пухкава синя топка, и се придвижиха към хотела.

— Да им дадем няколко минути, за да стигнат до стаите си. Това може да почака и до сутринта — каза Ив почти на себе си, — но може би ще ѝ е по-лесно да се разкрие, докато е в стаята си. Далеч от мястото, където се е случило, и от всички останали.

— Ако, да речем, излезе, че тя му е била любовница, това какво ти говори?

— Не знам. Зависи. Едната нишка води към друга. Това може да е мотив — искала е повече, а той не е можел да ѝ го даде. А може и да се сблъскаме с ревнив приятел или бивш любовник, или... мога да помисля и за други варианти. Добре, да вървим да сплашим нощната смяна, без да подкупваме никого — добави тя, — защото това му отнема целия чар.

Тя влезе в хотела и се отправи през фойето със скучен сив под и износени тапети на цветя. Вървеше с наперената си походка, забеляза Рурк, а това винаги много го забавляваше.

Ив шляпна значката си на рецепцията, където един дроид, облечен в строг черен костюм, изпълняваше функцията на рецепционист.

— Добър вечер — каза той и Рурк се учуди чия е идеята да се програмира робот да говори с толкова надут английски акцент. — Добре дошли в „Марк“.

— Ула Пинц. Трябва ми номерът на стаята ѝ.

— Съжалявам. Не съм упълномощен да разкривам номерата на стаите на нашите гости. Обикновено за мен би било удоволствие да се обадя на гостенката и да помоля за разрешението ѝ, но госпожа Пинц току-що дойде и пожела да не бъде обезпокоявана. Случила се е ужасна трагедия.

— Да, имаме мъртъв човек, а аз съм ченге. — Тя вдигна значката си и я размаха пред лицето му. — Познай защо съм тук!

Той просто я изгледа с празен поглед, което, предполагаше Ив, бе проблемът при обслужващите работи — обикновено те не разбираха от сарказъм или намеци.

— Нека да обясня с по-прости думи — реши Ив. — Госпожа Пинц е свидетел на споменатата ужасна трагедия. Аз съм главният разследващ. Дай ми номера на стаята ѝ или ще те замъкна в Централата, където ще вземем заповед да те изключим заради възпрепятстване на правосъдието.

— Тук, в „Марк“, желанията на гостите ни са неприкосновени.

— А какво ще кажеш за това: как ще обслужваш желанията на гостите, ако отидеш в Централата и момчетата от електронния отдел си поиграят с теб?

Изглежда, това го проумя, доколкото можеше да се каже, че дроидите проумяват нещо.

— Трябва да потвърдя самоличността ви. — Тънък червен лъч, излизащ от очите му, сканира значката ѝ, оставена на рецепцията. — Изглежда, всичко е наред, лейтенант Далас. Номерът на стаята на госпожа Пинц е 1203.

— Има ли някой, който е настанен при нея?

— Не. Останалите от „Вечните светлини“ са в общ апартамент, но госпожа Пинц предпочита отделна стая.

— Обзалагам се, че е така.

Доволна, тя се отправи заедно с Рурк към асансьора.

— Сплашването на работи не е много забавно.

— Е, понякога трябва да приемем малките разочарования. Помисли си само какво удоволствие ще ти достави разпитът на Ула.

— Да — каза Ив, влизайки в асансьора. — Може би нещата ще се изяснят. Но може и да се окаже, че гоня собствената си опашка и се ровя в нещо, което няма никаква връзка с първото убийство, вместо да заложи на сигурното и очевидното.

— Предпочиташ да вярваш на инстинкта си, вместо да се довериш на сигурните факти?

— Ако сега трябваше да прекарам нещата през компютърен анализ, дяволски сигурна съм, че щях да получа осемдесет на двадесет вероятност убиецът в двата случая да е един и същ.

— А ти мислиш, че не е.

— Мисля, че не е. Струва ми се, че знам кой е убил Дженкинс, но все още не съм съвсем сигурна.

Ив слезе от асансьора и тръгна по коридора към 1203. Над вратата светеше надпис: „Не безпокойте“. Тя почука.

— Ула Пинц, полиция. Отворете вратата.

След няколко секунди, в които бе тихо, Ив почука отново и даде същата команда.

— Здравейте! — Един писклив глас проговори в домофона. — Аз съм въъ... неразположена. Казаха, че няма да се налага да говоря с никого до утре.

— Грешали са. Трябва да отворите вратата, Ула, или ще се наложи да използвам универсалния си ключ, за да вляза.

— Не разбирам. — Сега думите ѝ бяха примесени с подсмърчане, а ключалките изтракаха. — Самюъл каза, че можем да се върнем и да не говорим с никого, а той е адвокат. Вратата вече е отворена — допълни тя.

— А аз пък съм ченге. Лейтенант Далас — добави Ив и нарочно не представи Рурк, когато двамата влязоха вътре. — Тежка нощ, а, Ула?

— Толкова е ужасно — избърса сълзите си Ула. Беше свалила бухналата рокля и носеше бял халат от хотела. Бе имала достатъчно време, за да премахне няколко пласта от сценичния грим и лицето ѝ изглеждаше голо, бледо и на петна. Беше младолика. — Той умря. Стана точно пред нас, не знам как.

Рурк разпозна, че момичето не си играеше на „девицата в беда“, а просто беше себе си и хвана ръката ѝ.

— Защо не седнете?

Хотелската стая не беше голяма, но въпреки това имаше обособена част за сядане близо до леглото. Рурк я заведе до един от столовете.

— Благодаря ви! Всички сме толкова разтревожени. Джими Джей беше голям здрав мъж, можеше да се пребори с всякакви предизвикателства на живота и бе толкова изпълнен с енергия, за бога! — издаде тя хлипащ звук и зарови лицето си в кърпичка. — Не знам как може да го няма!

— Работата ми е да разбере точно това. Защо не ми разкажете за вашата връзка с Джими Джей?

Когато Ула отново вдигна глава, очите ѝ бяха широко отворени и почти щяха да изскочат от орбитите си.

— Защо казахте това? Аз пея. Ние пеем — аз, Патси, Кармела и Уанда, ние сме „Вечните светлини“. Ние носим радост.

„Късно е — мислеше си Ив — и няма никакъв смисъл да я разигравам.“ Тя седна на ръба на леглото, така че погледът ѝ се изравни с потъналите в сълзи очи на Ула.

— Знаем, Ула — каза тя.

Жената бързо я погледна и след това измести поглед встрани — точно като дете, което отрича да е крало бисквити, дори ръката му все още да е в кутията.

— Не знам какво имате предвид.

— Ула.

Рурк заговори пръв, за което Ив го изгледа строго, но неговото внимание бе изцяло насочено към жената:

— Джими Джей би искал да ни кажете истината. Той има нужда от помощта ви, някой го е убил.

— О, боже мой! Господи!

— Той се нуждае от това да ни кажете истината, за да открием кой го е направил — заради тези, които са го обичали, и заради последователите му, заради хората, които са му вярвали.

Ула сплете пръсти и притисна ръце в дълбината между изкусителните си гърди.

— Всички му вярвахме. Мисля, че без него сме загубени, наистина. Не знам как ще намерим пътя към Просветлението отново.

— Истината е първата стъпка по пътя.

Тя примигна и просълзените ѝ очи се взряха в Рурк:

— Наистина ли?

— Сега носите едно бреме — бремето на тайната. Той би искал да се освободите от него и да направите първата стъпка от пътя. Сигурен съм, че е така.

— О! — Очите ѝ продължаваха да се взират в Рурк — Само ако можех! Но не искам да правя нещо, което би наранило него, Джолийн или момичетата. Просто никога не бих си простила.

— Ако ни кажете, това няма да ги нарани, а ще им помогне. Ако те не трябва да знаят отговора, той никога няма да напусне стените на тази стая.

Ула затвори очи за миг, а устните ѝ се размърдаха в тиха молитва.

— Толкова съм объркана, толкова ми е болно. Искам да помогна. Искам да продължа по пътя — каза тя, като се обърна само към Рурк. Ив осъзна, че тя самата сякаш се беше изпарила от стаята.

— Предполагам мислите, че двамата с Джими Джей сме имали по-специални взаимоотношения — връзка, която е преодолявала земните бариери.

— Обичали сте се — подсказа й Рурк.

— Да, обичахме се. — Благодарност заструи от гласа й, когато усети разбирането от негова страна. — Обичахме се по начин, различен от този, по който той обичаше Джолийн и момичетата, и от начина, по който аз обичах Ърл — мъжа, за когото почти бях сгодена, когато все още живеех в Тупело.

Ула погледна към снимката край леглото си, на която се хилеше кокалест мъж с широка, сякаш гумена усмивка.

— Донасяхме светлина в живота на другия. А аз му помагах с тялото си, за да добие силата да проповядва божие слово. Вижте, това не беше просто физическа връзка. Не беше просто... секс.

Ив настоятелно и чрез съвсем мъничка заплаха я попита какво е било, ако не е било заради секса.

— Въпреки че си доставяхме взаимно удоволствие, което не отричам — каза Ула и прехапа долната си устна, като очите й отново плунаха в сълзи, умолявайки за малко разбиране, — освен удоволствието, между нас съществуваше и дълбоко разбирателство. Не всеки разбира разбирателството, затова трябваше да го запазим само между нас.

— Мога ли да попитам от колко време поддържахте тази специална връзка? — намеси се Ив.

— Четири месеца, две седмици и пет дни — усмихна се сладко Ула. — Двамата винаги първо се молехме, а тази сила — духовната мощ — бе толкова осезаема, че знаехме, че това е правилно.

— А колко често... взаимно си създавахте светлина?

— О, два или три пъти седмично.

— Включително и днес следобед.

— Да. Тази вечер беше много специална за всички нас. Бе много важно Джими Джей да получи цялата светлина и енергия, която можехме да създадем. — Тя взе друга кърпичка и деликатно издуха носа си. — Дойде тук днес следобед. Останах в стаята си, докато момичетата излязоха да поразгледат малко забележителности, преди да отидем на репетиция. Отне им около час. Очакваше ни много специална вечер, така че трябваше да създадем много светлина.

— Той някога давал ли ви е нещо? — попита Ив. — Пари, подаръци?

— О, не, за бога! Това би било нередно.

— Аха. Излизали ли сте някога заедно? Да сте пътували във ваканция, да сте излизали на вечеря?

— Не, о, не! Той просто идваше в стаята ми, независимо къде се намирахме. Заради светлината. И може би няколко пъти и зад кулисите, ако той се нуждаеше от малко повече енергия, преди да излезе да проповядва.

— А не се ли притеснявахте, че може да ви намери някой, който няма да разбере разбирателството?

— Ами притеснявахме се малко. Но Джими Джей казваше, че по-висшата ни цел ни пази, както и чистите ни намерения.

— Никой ли не ви е питал за взаимоотношенията ви?

Устните ѝ оформиха малка нацупена муцунка:

— Никога досега.

— И никога не сте казвали или намеквали за това на приятелите си? На другите певици или на вашия, тъй... почти годеник?

— Не, не съм. Бях обещала. Двамата с Джими Джей се заклехме в Библията, че никога и на никого няма да казваме. Надявам се, че щом казах на вас, това няма да е грешно. Вие казахте...

— Сега е различно — увери я Рурк.

— Да, защото той отиде при ангелите. Толкова съм уморена. Искам само да си кажа молитвите и да си легна. Става ли?

Когато отново излязоха на тротоара, Ив се облегна на колата си.

— Няма начин това да бе театър. Тя наистина е толкова наивна. Прилича на паднала от луната в чувал!

— И въпреки това е много сладка.

Ив обърна очи към него и каза:

— Мисля, че трябва да имаш пенис, за да останеш с такова впечатление.

— Да, така си е.

— Освен това — или по-скоро заради това — успя да уцелиш правилната комбинация в случая. Доста добре я предразположи, без да се налага аз да я заплашвам и да замъквам глупавия ѝ задник в

Централата — каза Ив, като не успя да се сдържи да направи кисела физиономия. — Да се освободи от товара на тайната си и да продължи по правилния път.

— Ами такава беше темата. Във всеки случай тя е от типа жени, които гледат на пениса като на нещо, което им говори и може да им каже какво да правят и какво да мислят. И Дженкинс се е възползвал, а може и наистина да е вярвал в това, което ѝ е наговорил.

— Както и да е, това е следа — отвори тя вратата на колата от своята страна. Когато и двамата се качиха, тя погледна към Рурк. — Възможно ли е да са били толкова глупави, че да си мислят, че никой не би се усъмнил, че двамата правят секс? Че никой не ги е заподозрял? Два или три пъти седмично в продължение на няколко месеца плюс някое и друго чуване зад кулисите, а както видяхме там винаги гъмжи от хора.

— Мислиш, че някой ги е разкрил — каза Рурк, докато шофираше по пътя към дома — и е убил Дженкинс заради това?

— Това е следа. Какво би се случило с Църквата — с репутацията ѝ, с мисията и с дарителите, ако това разбирателство беше излязло наяве?

— Сексът е управлявал цели държави и е унищожавал световни лидери. Предполагам, че това би причинило доста вреди.

— Аха. Представям си повече, доста повече от смъртта на основателя и основната фигура. Може да се каже, че убиецът на тази основна фигура си набелязва божии служители. Може да различиш случаите, ако правилно изиграеш картите. Може и да имаш няколко правилни предположения, но ще се наложи да задълбаеш повече, да се поогледаш за възмутени или за такива, които са ги подкрепяли. Може и да продължиш разследването, докато ново главно действащо лице влезе в полезрението на убиеца.

„О, да — помисли си тя. — Връзва се. Връзва се и още как! Междувременно имам вдовицата и семейството му — силно опечалени и готови на всичко. А и медиите ще ми прикриват задника през цялото време, докато около това се шуми. По дяволите — ако пипам внимателно, това може да е голям плюс за мен.“

— А кой знае какво ще правят те?

— О, това ще е само мениджърът му — Били Крокър.

— И ти знаеш всичко това само от един негов разпит, предполагам — засмя се Рурк, — и от няколкото часа, през които водиш разследването.

Тя сви рамене и разтърка клепачите си:

— Трябваше да спомена, че подозирам мениджъра. Когато съм изморена, ми идват неочаквани сили. Ако това е съвсем отделно убийство, струва ми се, че е бил мениджърът. А ако греша и е свързано с Флорес/Лино, да пукна, ако знам кой може да е!

Ив се прозина широко:

— Кафето не ми е достатъчно — промърмори тя. — Мисля, че имам нужда да полегна за няколко часа и оставя мозъка ми да се позанимае с това, докато си почивам. — Погледна часовника си и изруга. — Добре, максимум два часа, защото трябва да съм готова с доклада, преди да дойде Пийбоди. А ми трябва и време за няколко проучвания и поглед върху финансовите резултати, които ти изрови. Ако заложа на вероятност, дори и след твърденията на Ула, рискувам в даден момент нещата да се обърнат и да ме ударят в гръб. Трябва ми повече информация.

Рурк вкара колата през портала на дома им.

— Да считам ли, че двамата с теб няма да създаваме светлина тази сутрин?

— Хей, приятел, аз търся тъмнината — засмя се полузаспала тя.

— Добре. Полягаме за два часа и се събуждаме сутринта с енергиен шейк.

— Действа възстановяващо.

— Имаме с нов вкус — „Страстна праскова“.

— Възстановяващо и доста глупаво. Сладко!

Но тъй като дотогава имаше два часа, тя нямаше да го мисли още отсега. Концентрира се само върху това да се качи горе, да се съблече и да се свлече в леглото, където вече се беше разположил Галахад и я гледаше раздражен от това, че го безпокоят.

Още преди котката да се изправи отново на крака, а тя да се сгуши в Рурк, Ив вече спеше.

Насън отново излезе на сцената в голямата зала на Медисън Скуеър Гардън. Олтарът стоеше осветен от лъч бяла светлина. Лино,

облечен в свещеническите си одежди, и Дженкинс с белия си костюм бяха застанали зад него.

Черното и бялото под блясъка на светлината.

— Тук всички сме грешници — каза Дженкинс и ѝ се усмихна. — Всичко струва само колкото един билет. И всички са грешници.

— Греховете не са в моята власт — отговори му Ив. — Но престъпленията са. Убийствата са моята религия.

— Започнала си от рано — вдигна Лино един сребърен потир и направи жест към нея като за тост, след това отпи. — Защо евтиното вино е трябвало да се превърне в Христовата кръв? Искаш ли глътка? — попита той Дженкинс.

— Имам си собствено, падре — надигна Дженкинс своята бутилка с вода. — Всеки човек трябва да отпие от отровата си, братя и сестри! — извиси глас той и разпери ръце. — Нека се помолим за грешницата, която ще намери пътя си, ще открие светлината. Тя се разкайва!

— Не съм тук заради греховете си.

— Греховете са тежестта, която ни дърпа надолу и ни пречи да докоснем божията ръка!

— Искаш ли малко опрощение? — предложи ѝ Лино. — Раздавам го всеки ден и по два пъти дневно в събота. Не можеш да си купиш билет за рая, без да си платиш за спасението.

— Нито един от вас не е такъв, за какъвто се представя.

— Дали? — настоя Дженкинс. — Нека да върнем лентата назад.

Екранът зад тях проблесна. Някъде примигваше приглушена червена светлина. Процеждаше се през едно малко прозорче и изписваше: „Секс! Секс на живо!“, в стаята, където Ив се виждаше като детето, което някога е била. По нея пробягнаха ледени тръпки, като се видя как се опитва да си отреже малко парченце плесенясало сирене.

В съня сърцето ѝ започна да тупти учестено. Гърлото ѝ сякаш гореше.

Той идваше.

— Виждала съм това и преди. — Ив се насили да задържи очите си върху екрана и си заповяда да не се обръща и да не бяга от това, което се задаваше.

Той идваше.

— Знам какво направи той. Знам какво направих аз. Това няма нищо общо.

— Не съди! — каза Лино, докато навиваше нагоре ръкава на расото си, а татуировката на ръката му започна да кърви. — Освен ако ти самата не си съдена!

На екрана баща ѝ — пиан, но не достатъчно — я удари. И падна върху нея. Пречупи костта на ръката ѝ, докато я изнасилваше. На екрана тя пицеше, а застанала на сцената, порасналата Ив чувстваше всичко това отново. Болката, шока, страха и накрая хладната дръжка на ножа в ръката си.

Уби го, забивайки острието отново и отново в тялото му, чувстваше кръвта по ръцете си, тя оплиска лицето ѝ, а счупената ръка болеше страхотно. Ив стоеше на сцената и гледаше. Стомахът ѝ се преобърна, но продължи да гледа, докато детето, което някога е била, се сви в един ъгъл и се сгуши като диво животно.

— Признай греха си — заповяда ѝ Лино.

— Покай се за греховете си — изкрещя Дженкинс.

— Ако това е било грях, ще си понеса заслуженото от Бог, ако и когато трябва.

— Покаяние — настояваше Лино.

— Прераждане — проповядваше Дженкинс.

Двамата заедно се втурнаха към масата, оставена на сцената като олтар, а тя се разби на назъбени каменни парчета. От ковчегата зад нея се надигна кървавият призрак на баща ѝ. И се засмя.

— Адът те чака, малката. Време е да дойдеш тук при мен.

Без да се поколебае нито за миг, Ив извади оръжието си и освободи предпазителя. Стреля и отново го уби.

— Ив, събуди се! Стига. Трябва да се събудиш.

Първо почувства топлината на силните ръце, които я прегръщаха, и учестените удари на сърцето му до нейното.

— Добре, добре. — Тук можеше да диша спокойно, можеше да си отдъхне. — Всичко свърши.

— Студена си, направо ледена. — Рурк притисна устни към челото и бузите ѝ, като не спираше да разтрива настръхналата кожа по ръцете и гърба ѝ.

— Тя не беше тук.

— Коя?

— Майка ми. Мислех, че ако го сънувам, ако отново си го спомня, тя ще бъде там. Заради Солас, заради всичко. Но не беше заради това. Не беше заради нея. Добре съм.

— Нека да ти донеса малко вода.

— Не — тя го прегърна по-силно, — просто остани до мен.

— Тогава ми кажи какво сънува.

Двамата се държаха в прегръдките си, а студените тръпки престанаха да пронизват кожата ѝ, изпариха се от костите и оставиха сърцето ѝ свободно.

— Убих го отново. Не почувствах целия онзи страх, нито яростта или отчаянието. Не почувствах и удоволствие. Просто трябваше да го направя. Можех да стоя там и да гледам как се случва отново на екрана, дори почувствах как се случва. Беше, сякаш присъствах и на двете места, но...

— Но?

— Това не ме заболя толкова много, нито ме изплаши тъй силно. Можех да гледам и да разсъждавам: Свърши се. Всичко ще бъде наред. Колкото и време да отнеме, всичко ще бъде наред, защото ще направя каквото трябва. Колкото и пъти да се наложи да го направя, накрая той пак ще бъде мъртъв. Добре съм.

— Светлините включени — заповяда Рурк — петнадесет процента. Имаше нужда да я погледне, да я види добре, за да е сигурен. А после хвана лицето ѝ в шепите си и целуна едната ѝ вежда. — Можеш ли вече да заспиш?

— Не знам. Колко е часът?

— Наближава шест.

— Почти време за ставане е — поклати глава тя. — Ставам и ще започвам.

— Добре тогава. Ще отида да направя онзи енергиен шейк.

— Знаех си, че ще го кажеш — нацупи се тя.

— И понеже ти си любовта на живота ми, аз също ще изпия един.

[1] Кана Галилейска. — Б.пр. ↑

10.

Би предпочела кафе, но изпи шейка, който не ѝ се стори толкова отвратителен, колкото очакваше.

— Има вкус на плодове — реши тя. — Такива, от планетата Зевс.

— Това е идеята. — Той разгледа останалото количество в собствената си чаша, въздъхна леко и го допи. — Е, свършихме и тази неприятна задача.

— Защо не ги правят с вкус на кафе?

— Има всякакви напитки с вкус на кафе, нали? Идеята на протеиновия шейк е да изпиеш нещо здравословно. Нещо, което е добро за теб и става бързо и лесно.

— Може би повече хора щяха да го пият, ако имаше вкус на нещо не толкова здравословно, което наистина се харесва. Тогава, вместо да ги пиеш по задължение, ще си казваш: „Мм, обичам тези толкова хранителни протеинови шейкове!“

— Хм! — понечи да каже нещо той, но само наклони глава.

— Само отбелязвам. Както и да е... Трябва да взема душ, преди да започна.

— Аз също.

Тя го изгледа с присвити очи и попита:

— Душ ли имаш предвид, че трябва да вземеш, или мен.

— Хайде да разберем.

Ив смъкна нощницата си по пътя от спалнята към банята и първа се пъкна под душа.

— Всички дюзи на 101 градуса — изкомандва тя.

— Господи, ще се свариш като яйце за закуска.

Запръскаха кръстосани струи вода, които подействаха като шок върху кожата, а топлината им достигна право до костите ѝ. Когато горещата вода я обля, Ив се обърна и го сграбчи.

— Чувствам прилив на енергия — засмука тя устните му в жадна целувка и леко го ухапа. Засмя се, когато гърбът ѝ се сблъска с мократа стъклена стена. Той проникна в нея.

— Ей, и на теб ти е дошла енергия. Какво съвпадение!

Той прокара ръцете си по нея, мокра и гладка, а всеки милиметър от тялото ѝ закопня за още.

— По-бързо! — каза тя и го обгърна цялата. Отново го захапа, а златистокафявите ѝ очи се озариха от предизвикателството. — По-бързо, по-силно, по-горещо! Сега!

Той я сграбчи за хълбоците, което я наелектризира цялата. Тръпката пробягна чак до пръстите на краката ѝ, а след това ѝ даде това, което искаше.

Обзе я тъмно удоволствие. Очите му — невероятно сини и пламтящи — не изпускаха от поглед нейните, докато тялото му се движеше бясно, отвеждайки я до първия остър връх на насладата.

Тя извика, усещаше тръпката, знаеше, че той е тук, тук и сега, осъзнаваше силата на откриването, приемаше го напълно, сливаше се с него. Отново усети познатия огън, който я обземаше, когато е с него — само с него — доверявайки се напълно на силата му, която се беше превърнала в любов.

Каквото и да се бе случило преди това, каквито и кошмари да я преследваха, тя знаеше коя е и се наслаждаваше на целия нов свят, който беше открила чрез любовта си.

Ив се притисна към него още по-силно, колкото можеше по-силно, докато цялото ѝ същество потръпна. Устните ѝ, толкова бързи и ненаситни, нетърпеливо търсеха горещата му мокра кожа, а сърцето ѝ препускаше.

— Още! Още!

Обвиха ги облаци пара; водата се лееше по мокрото стъкло. Тя заби нокти в раменете му, все още плътно обгърнала го. Но не свърши в този миг. Той знаеше, че няма да го направи. Заедно бяха открили, че може да издържи още, можеше да почака още малко.

Изпепеляващото страстно желание, което тя събуждаше в него, ги вплиташе в свирепа и всепоглъщаща любов — възел, в който сплетените им тела бяха стегнати толкова силно, че за тях двамата крайт и началото не съществуваха.

Той отново я възбуди, като доведе и двама им до върха. Когато почувства извисяването на тялото ѝ и видя зашеметения от наслада поглед, той също се присъедини към нейното удоволствие.

Тя все още го прегръщаше. Тялото ѝ се изопна с освобождаването, но ръцете ѝ останаха обвити около него. Зашеметен, той сгуши лице в извивката на шията ѝ. След това устните му намериха нейните в дълга и сладка целувка.

— Боже! — изпъшка тя. — Господи! Уау!

— Това ли е твоята „Света Троица“? — попита я той и натисна един стъклен панел, като подложи шепа за кремообразната субстанция, която потече от него. — Усещам как трябва да се запаса за цял живот с достатъчно количество от тази енергизираща напитка.

Тя се усмихна, докато ръцете му нежно разтриваха сапуна по раменете, гърба и гърдите ѝ.

— Не мисля, че ще ни е необходима.

Дали от зареждането с енергия, от страхотния секс или от това, че бе преодоляла кошмара, Ив седна да напише доклада си по разследването на Дженкинс с прояснено съзнание.

Прегледа отново показанията на свидетелите и започна да ги подрежда във времето на извършване на престъплението. И защото такава беше процедурата, извърши и проверка за вероятни съвпадения между двете убийства.

Както и очакваше, компютърът определи с вероятност от 86,3 процента, че двете жертви са покосени от един и същ убиец.

Въпреки че не се налагаше, тя раздели работната си дъска на две части — една за случая „Флорес/Лино“ и една за — този на Дженкинс.

Разгледа резултатите, докато отпиваше малки глътки от кафето си.

Привидно съвпадението бе голямо. Привидно — промърмори тя, — но това не е достатъчно задълбочено; не се вземат предвид някои тънки моменти.

Обикновен свещеник — този, който всъщност не беше такъв — в енория с предимно латино население и велик евангелист — богат и с широка изява в медиите. Различна вяра, различни култури, различни доктрини.

Тя замислено започна да обикаля в кръг около таблото. Компютърът бе прав, а тя може би грешеше — може би медиите бяха част от мотива. Първият убиец е имал солидно прикритие, което при

втория случай е отишло по дяволите. И двете убийства са извършени пред свидетели, и двете — по време на събитие, което може да се определи като добре отрепетирано представление, и в двата случая оръжието е било приготвено зад кулисите, а там, дори и при наличието на охрана в случая на Дженкинс, хората са обикаляли доста свободно.

И двете жертви са имали тайни и никой от тях не е бил: толкова добър и непорочен, колкото се е представял. Или колкото е предполагал изграденият имидж.

Тя се обърна, когато видя Рурк да влиза в стаята.

— Според компютъра вероятността да имаме две жертви и един убиец надхвърля осемдесет процента.

— Ти предполагаше, че ще отчете така.

— И ето какво си мисля: Ако убиецът е един, възможно ли е да е разкрил двойствения живот на всяка от жертвите? Фалша на Флорес и Дженкинс с неговия ликьор и страничната забелка?

— Убити заради двуличието? — Рурк се приближи, за да разгледа новата подредба на работната ѝ дъска. — Значи хиляди религиозни водачи трябва да започнат да внимават какво пият.

— Да, но не само. Защо точно тези двамата и именно в този град? Защото убиецът живее тук. Дженкинс не е местен. Има няколко къщи, но нито една в Ню Йорк. А и е пътувал доста интензивно, така че е можело да бъде убит почти навсякъде и по всяко друго време.

— Но е бил убит точно тук и сега. И то само няколко дни след Флорес.

— Аха, след него. Може би фанатичен убиец психопат? Тогава защо да започва със скромния свещеник, а не с голямата си цел? А и къде отива желанието за изява на самия убиец?

Ив поклати глава и заобиколи таблото.

— Със сигурност доста серийни убийци и такива, които оставят свой знак, успяват поне за известно време да запазят пълно мълчание. Но ми се струва, че ако се целиш в религиозни водачи, значи си фанатик. Вярващ. А когато си фанатично вярващ, за бога — трябва да направиш така, че да се разчуе.

— Иначе къде му е удоволствието да си фанатик? — съгласи се Рурк.

— О, да. Но засега не се е чуло нищо. Убиваш фалшивия свещеник и се надяваш ченгетата да разкрият, че той не е бил този, за

когого се е представял? Ти — фанатикът — не се уверяваш предварително, че със сигурност ще бъде изобличен? Не мисля. Би оставил знак, дори би наел огромен светещ билборд, от който да го изобличи.

Рурк ѝ направи знак с пръст да изчака и отиде до кухнята, за да си направи кафе.

— Като цяло изяснихме, че не си съгласна с компютъра.

— Мисля, че компютърът е пълна дупка — раздразнено го изгледа тя. — При първото убийство имаме ритуал. Сякаш е било много лично, както и самото присъствие по време на церемонията. А при второто? Сякаш...

— ... е направено за изгода — предположи Рурк, при което Ив насочи пръст към него.

— Точно! Възползване от представилата се възможност. Изпратих доклада си до Майра и помолих да ми определи час за среща.

— Искаш ли да чуеш и моето мнение?

— Да.

— Високата вероятност убиецът да е един и същ не ми се връзва, не и след като повърхностният слой на престъпленията е бил разнищен. И двете жертви привидно са били божии хора. Но за първата няма мотив — или поне нищо не се знае.

Рурк почука с пръст върху снимката на Лино.

— Като Флорес — продължи той — е бил харесван от тези, с които е работил, и е бил популярен сред хората, посещаващи църквата, а като всеки енорийски свещеник той е можел и е щял да бъде заменен. При втория имаме налице значителен мотив — финансов, както и потенциал за реализиране на загуби. Поне в краткосрочен план. В този случай, за да бъде заместен, трябва да мине известно време. Дженкинс все пак е управлявал нещо, което в основната си същност е било бизнес. Със сигурност ще бъдат предприети определени действия за запазване на тази дейност. Дори бих се изненадал, ако вече не са направени стъпки в тази посока. И в двата случая бих казал, че убийствата са на лична основа и че са били насочени точно спрямо тази жертва. Убиецът или убийците са изпълнили точно това, което са възнамерявали да направят.

— Целели са да бъдат елиминирани. Но не задължително да бъдат изобличени. — Тя отпи още от кафето си и погледна към таблото. — Всъщност изобличаването на Дженкинс би поставило бизнеса в сериозен риск. А човек, който е заинтересован от този бизнес, не би искал това.

— Точно така.

— Да се надяваме, че сме тръгнали на прав път, иначе съвсем скоро в моргата може да се озове някой равин или монах, или друг подобен. А, ето я и Пийбоди, довела е и Макнаб.

— Чуваш добре като котка.

Ив погледна към един от удобните столове, където Галахад тъкмо се беше излегнал за дрямка между закуската и обяда.

— Зависи от котката. Докладвайте — каза Ив в мига, в който Пийбоди и Макнаб влязоха.

— Ето. — С все още размазан от съня поглед, Пийбоди ѝ подаде дискове. — Може ли кафе, моля, както и малко храна или още по-добре — директно вливане на солидна доза витамини?

Ив посочи с палец към кухнята и се пресегна, за да постави дисковете в компютъра си. Без все още да ги е прочела, тя изпрати копия от докладите и до Майра и командир Уитни. Щеше да навакса след това.

— Докато твоите хора пребъркват кухнята, аз имам да свърша малко своя работа — каза Рурк, вдигна брадичката ѝ с пръст и нежно я целуна по устните. — Успешен лов, лейтенант.

— Благодаря. Ей, имаш си достатъчно работа, за която да се грижиш.

— Едно-две неща — обърна се той на вратата, преди да излезе.

— Безкрайно много неща — довърши тя. — Имаш да се занимаваш с обезопасяване на възникнали повреди, с непредвидени обстоятелства и какво ли още не, да говориш с различни хора, които ще направят най-различни неща, когато в неясното и тъй далечно бъдеще, когато станеш на двеста и шест, умреш, след като сме правили секс под горещ душ.

— Надявах се да са двеста и дванадесет години, но да.

— И предполагам, че Съмърсет отново ще е на линия и ще отговаря за координацията. Той е единственият човек, който ще успее да жонглира с всички топки, без да изпусне нито една.

— Осъзнаваш, че това би означавало, че той ще доживее поне до двеста и четиридесет, но да. Мога да се доверя и на теб, но не очаквам да оставиш настрана собствените си... топки, за да жонглираш с моите. Особено когато ще бъдеш в безсъзнание от мъка и ще оплакваш празнотата на годините, които ти остава да доживееш без мен.

— Точно така.

— Все още ли мислиш, че е мениджърът?

— Ще видим.

Тя се върна на бюрото си и стартира цялостно проучване на данните за Били Крокър. Пийбоди и Макнаб се върнаха с по една чиния с вафли.

— Въглехидрати — каза Пийбоди между две хапки. — Енергия.

— Да, днес ще бъде доста енергичен ден. Били Крокър е вдовец. Жена му — единствен брак — е умряла при автомобилна катастрофа преди шест години. Има две пораснали деца. Дъщеря му е професионална майка, живее в Алабама със съпруга си и двете си малолетни дъщери. Синът му работи за „Вечната светлина“ (ВС), женен е, съпругата му работи като журналист за ВС. Доста добре се е уредил финансово, въпреки че двадесет процента от годишните му приходи се връщат обратно във ВС. Домът му в Мисисипи е буквално врата до врата с дома на Дженкинс, а има и второ, по-малко, жилище в близост до дома на омъжената си дъщеря.

Ив седна.

— Мениджърът отговаря за уреждането на участията му, уточнява местата, където ще се проведат, съставя график на всички срещи на Дженкинс и осигурява сигурността на транспорта му — съвместно с началника на транспортния им отдел. За да се стигне до Джими Джей, задължително е трябвало да се мине през Били.

— Вторият в строя — каза Пийбоди.

— Абсолютно. Определял е срещите му — повтори Ив. — Аз съм сто процента сигурна, че Каро и Съмърсет знаят къде се намира Рурк по всяко време на деня или нощта. Ако не точно, то поне знаят как да се свържат с него винаги и по всяко време. Ако някога е толкова глупав, че да ми изневери...

— Това го чух — извика Рурк от другата стая.

— ... те ще знаят. Единият от тях или и двамата ще знаят.

— Така, значи Били е бил наясно, че Дженкинс е... проповядвал на певиците от хора? — предположи Макнаб.

— Според Ула — страничната забелка — тя и Дженкинс са викали „Алилуя“ почти пет месеца. Редовно. Обзалагам се, че Били е знаел, а и съм сигурна, че Ула не е първото прегрешение на Дженкинс.

— Значи да разпитаме Били какво точно е знаел и да видим какво ще стане — добави Пийбоди. — Да пробваме да научим нещо и за предишните прегрешения.

— Междувременно провеждаме разследването на Флорес паралелно, но е възможно линиите да се пресекат. Получих резултатите от проучването, което започнах снощи, преди да научим за второто убийство. Имам почти половин дузина Линовци, кръстени в „Сен Кристобал“ в този период от време, които не са живели в енорията през последните шест години. На първия етап елиминирах тези, които са женени или имат признат партньор, съжителстват съпружески с някого или са в затвора. Ако не успеем на този етап, ще направим още едно проучване на тези, които са били елиминирани. Възможно е да е създал капан, фалшива самоличност за прикритие, също толкова мнима, колкото и него самия.

— Това е доста повече работа — дояде вафлите си Макнаб. — Става много по-сложно. Ако добавим и данните от данъчните служби, няма да има кой знае колко голяма полза.

— Значи да се надяваме, че ще ударим джакпота от първия път. Фийни може ли да се лиши от теб, ако поискам ти да се занимаеш с това?

— Изобщо не знам как успява да управлява електронния отдел без мен, но ако го питаш и той се съгласи — твой съм. Какво стана с издирването на самоличността?

— Не може ли Календър да го поеме?

— Тя е добра почти колкото мен — направи физиономия той, — а и така или иначе вече съм я насочил в правилна посока.

— Ще се свържа с Фийни. Междувременно идете в Централата и започнете да викате тези Линовци за разпит — тя им подхвърли диска. — Ако Фийни не може без теб, просто засега се заеми с това. Аз си имам копие. Пийбоди, идваш с мен. И ако двамата трябва да сключите устни, преди да се разделите, бъдете бързи.

Ив тръгна да излиза, така че да не ѝ се налага да гледа. Но розовите страни на партньорката ѝ, когато я настигна, ѝ подсказаха, че е имало нещо повече от бързо докосване на устните.

— Първо накъде?

— Към моргата.

— Вафли, мъртъвци и дисекционни маси — трите най-важни неща в живота на ченгето. Успя ли да поспиш?

— За няколко часа.

— Щеше ми се и аз да се задоволявах с няколко часа като теб.

— Аз не те задоволявам. Макнаб те задоволява.

— Аха — Пийбоди потисна една прозявка, докато излизаха през външната врата, — ти само ме ръчкаш да работя, а аз едва пълзя.

Пийбоди се тръшна на предната седалка на колата, която чакаше паркирана пред стълбите.

— Значи страничната забележка не е в списъка ти със заподозрени?

— Тъпа е като царевичен кочан. Рурк каза, че е сладка, и мисля, че има нещо такова. Бих казала, че му е била предана. Може би е била част от мотива, но не е участвала в екзекуцията.

— Спомена, че може да има преплитане със случая на Флорес, но аз не мисля така.

— Защо?

— Ами знам, че изглежда така, сякаш двете са свързани — един и същ метод и тип на жертвите. С изключение на това, че жертвите съвсем не са еднакви по тип. А и ако убиецът ги затрива с мисия, защо да я пази в тайна само за себе си? Възможно е жертвите да са свързани по друг начин, но не мога да намеря такъв. Отделих малко време да направя основно проучване на Дженкинс. Просто не мога да открия къде може да се е срещал с човека, представящ се за Флорес, нито дали имат нещо общо.

— Може да не си задоволена, но доста добре си „попълзяла“ за тези няколко часа. — Ив успя да измине почти пет пресечки, преди да се сблъска с първото задръстване на трафика, и изръмжа: — По дяволите! Мамка му! Защо го наричат „забързано време“^[1], когато продължава с дни и никой не може да се придвижи, за да бърза за някъде?

Ив извади линка си, за да се свърже с Фийни.

Едва бе успяла да осигури Макнаб в екипа си, когато линкът ѝ отново иззвъня.

— Далас.

— Лейтенант — на екрана се появи електронният администратор на Майра, — програмата на доктор Майра за днес е претрупана.

— Трябва ми само...

— Въпреки това доктор Майра ще се радва да обсъдите настоящите ви случаи по време на обедната почивка. В дванадесет часа, „При Ърнест“.

— Ще бъда там.

— Бъдете точна. Докторката няма време да чака.

Преди да успее да измисли подходящ хаплив отговор, екранът угасна.

— Все едно по цял ден си стоя и играя маджонг^[2].

— Какво точно е маджонг?

— Откъде, по дяволите, да знам? Да не би да го играя?! Зарежи това! — Ако не друго, то само отношението на дракона пазител на Майра раздразни Ив достатъчно, за да включи сирените и да излети вертикално с колата.

Пийбоди стисна зъби и сграбчи седалката, докато Ив се плъзгаше над покривите на бързите таксита и летящите влакове и маневрираше умело между тежките макси буси и опушените спирачки на една вагонетка за доставки.

— Все още ще си е мъртъв, когато стигнем — с писък се опита да протестира Пийбоди. После успя да си поеме дъх, когато Ив приземи колата на едно свободно място на пътя.

— Погледни — посочи Ив към един от анимираните билбордове, който в момента показваше заглавия от основните новини.

Там, точно над кръговото кръстовище на Таймс Скуеър, тъкмо показваха как Джими Джей Дженкинс се бори за последните си глътки въздух и пада, подобно на голям бял бор, отсечен от брадва.

— Този клип ще се върти с дни — предрече Пийбоди, — както ще го прожектират и всеки път в бъдеще, когато правят филм за него, отново и отново. Който държи правата за това клипче, в момента е дяволски богато копеле.

— Тъпачка! — Ив стовари юмрук върху волана и отново излети вертикално, за да избегне друго, по-малко задръстване. — Идиотка!

Дебил!

— Кой? Какво?

— Аз. Кой е собственик на глупавото клипче? Кой взема печалбата? Намери го. Сега.

— Чакай, чакай. — Пийбоди се концентрира само върху преносимия си компютър и престана да си представя как след жесток въздушен сблъсък изваждат смачканото ѝ тяло от разбитата полицейска кола.

— Ако това не е Църквата, значи аз съм още по-голям дебил! Защо да дават тази печалба на друг? Дори и да е различен клон, основното тяло ще е същото. По дяволите, трябва да е същата институция.

— Излиза само „Добрия пастир Продакшънс“.

— Това е нещо от Църквата. Добрия пастир — едва ли се занимава с овце. Свържи се с Рурк. Той може да ги намери по-бързо. — Погледът на Ив нито за миг не се отмести от пътя, докато маневрираше. — Свържи се с Рурк и го питай може ли да разбере дали „Добрия пастир Продакшънс“ е клон на Църквата на „Вечната светлина“.

— Само секунда. Здравей, извинявай — каза Пийбоди, когато Рурк се появи на екрана, като в същия миг си помисли: „Господи, красавец!“. — Тъ, Далас се чудеше дали можеш да откриеш дали „Добрия пастир Продакшънс“ е част от църквата на Дженкинс. Тя самата в момента се опитва да ни опази живи в сутрешния трафик, така че е малко заета.

— Ако лейтенантът е успяла да прочете данните, които добавих към файла на нейния случай, трябва да е намерила пълен списък на различните клонове и подразделения на Църквата на „Вечната светлина“, сред които е и „Добрия пастир Продакшънс“.

— Знаех си! Благодаря. Чао, до после.

— Добре, и аз ти благодаря — усмихна се Пийбоди. — Пожелавам ти приятен ден.

— Църквата ще направи цяло състояние дори само от този клип. Ако трябва да работим с точни цифри, Надин би могла да ни каже приблизителната сума. — Ив проби сред трафика и отпраши на юг. — Значи, изгубва се основната фигура и основният източник на доходи. Но се изгубва по начин, който носи моментален приход — няма спад в

постъпленията, нито вероятност от загуби. Налице е обаче потенциал, ако си достатъчно умен, да печелиш от това с години. Да кажем за следващата безкрайност.

— Ей! Аз го казах! — изперчи се Пийбоди и след това си размени един шокиран поглед с шофьора на една от носещите се във въздуха коли, която задминаха на една боя разстояние.

— Все още имаме семейството и си дяволски права, че вече е решено кой да го замести. Като добавим и факта, че основната фигура е пиел и кръшкал наред, излиза, че влакът трезор ще се наложи да направи дълго и непредвидено спиране. Ами това? Цялото ламтене за повече печалби?

Ив размишлява върху това, като наум разгледа въпроса от всички възможни ъгли, докато стигнаха до моргата. Докато вървяха през белия тунел, Ив извади линка си, за да провери един от възможните варианти, но внезапно спря, когато видя Морис, застанал пред един автомат за напитки. Беше с детектив „Магнолиев цвят“.

Детективът първа забеляза Ив и Пийбоди и отметна назад един копиренен кичур от косата си с цвят на разтопено масло.

— Лейтенант, детектив — поздрави ги тя.

— Детектив — кимна Ив. — Ще изпиете ли по нещо с нас?

— Всъщност, не, тъкмо си тръгвах. Благодаря за кафето — каза тя на Морис с блясък в дълбоките сини очи, който подсказа, че му благодари за нещо много повече от възгорчивата соева напитка.

— Ще те изпратя. Изчакайте ме една минута — каза той на Ив и тръгна рамо до рамо с детектив Колтрейн през кънтящия тунел. Ръката му се протегна и леко погали гърба ѝ.

— Уау! Изглежда се докосват! О, гледай! Тя прави онова нещо с накланянето на главата. Това определено си е покана. Обзалагам се, че на вратата ще си разменят една сладникава целувка — предрече Пийбоди.

— Дали? — От мисълта за сладникава целувка на Ив ѝ се дощя да направи бърз преглед на трудовото досие на детектив Амарилис Колтрейн. И тъй като това я смути, тя веднага го изтика от съзнанието си. — Той е голямо момче.

— И аз така съм чувала — ухили се Пийбоди, когато Ив я изгледа свирепо. — Е, чувам разни неща. Да, голяма и сантиментална

ще да е била — прошушна Пийбоди под носа си, докато Морис се връщаше. — Той определено изглежда щастлив.

Наистина изглеждаше щастлив, призна Ив. Това беше достатъчно.

— Съжалявам, че ви прекъснахме — каза тя.

— Сега или когато ме извика като на пожар?

— Когато и да е — и в двата случая.

— Не се притеснявай. Да отидем да кажем „добро утро“ на Благоговейния Дженкинс.

— Успя ли да започнеш с него?

— Всъщност да. Все още имам да правя някои тестове — добави Морис, докато слизаха към залата за аутопсии. — Причината за смъртта е била същата, която, предполагам, очаквате. Отравяне с цианид. През последните няколко часа от живота си е поел също така и около 220 мл водка и почти 850 мл минерална вода. Ял е пържено пиле, картофено пюре и запържен лук, задушени зеленчуци, бисквити и прасковен пай с ванилов сладолед около шест следобед. И тъй като това явно не му е било достатъчно, около осем вечерта е хапнал и към 300 грама пържени свински кожички с кисел сос.

— Изненадана съм, че е имало място и за цианида — смотолеви Ив.

— Предполагам, че редовно се е хранил така, защото е с около 13 килограма над нормата. Повечето се е събирало около корема му, както можете да забележите.

Трудно беше да не се забележи подобно нещо, тъй като в момента Джими Джей лежеше гол на една дисекционна маса.

— За разлика от предишното убийство, бих казал, че този не е залягал над редовните физически упражнения и е харесвал да се тъпче, като е предпочитал да яде пържено, тестени храни и/или такива, пълни с рафинирана захар. Дори и да не беше цианидът, вашият спасител на души е нямало да изкара още много.

— Какво е количеството на цианида?

— Почти половината от това, използвано за първия свещеник.

— Свалили са го, бързо и здраво. Ами ако го е поемал бавно в течение на час, да речем? Ако е бил добавен по малко във всяка от бутилките му с вода?

— Щеше да се почувства зле — слаб, объркан, да не му достига въздух.

— Значи не е станало така. Цялото количество е поето наведнъж. Първите две бутилки от сцената бяха почти чисти. Тук важно е било времето. Третата бутилка е била изпита малко преди почивката. Всичко и всички са били превъзбудени, бил е в стихията си. Потял се е, проповядвал е, свалил е сакото си — обикновено е правел точно така — публиката го харесвала. Не е можело да се рискува да се случи след почивката — почти само на себе си каза Ив. — Не е можело нито за миг да се рискува някой друг да отпие от бутилката или тя да бъде подменена. Затова е трябвало да стане преди почивката, когато все още е сам на сцената. Но за да е максимално внушително, е трябвало да бъде към края на първата част.

— Дъщеря му ги е оставила на масичката — изтъкна Ив.

— Да, да, какво ѝ е коствало? — Ив се отдалечи от тялото. — Трябвало е единствено да пресече сцената. Всички са свикнали да я виждат наоколо, докато се занимава с уреждането на подобни подробности. Кой ли би я попитал: „Хей, какво правиш?“ Никой. Просто е проверявала водата. Уверявала се е, че капачките са леко отворени, за да му е лесно на добрия стар Джими Джей. Тогава добавя цианида. Водата стои на маса зад завесата — спомни си Ив и отново се приближи. — По-умно би било да го направи, когато певиците вече са излезли на... как се наричаше... горната сцена. Пред завесата. Жертвата е в гримьорната си, почти всички са по стаите си, освен тези на сцената. Би отнело около минута. Ръцете са били запечатани с тънки ръкавици, подобни на лекарските. Обзалагам се, че в персонала има и доктор. Умно, доста умно. И все още може да е била достатъчно глупава да изхвърли запечатващото вещество, ръкавиците или кутийката от отровата в някое от кошчетата за боклук. И защо да не го направи? Това би доказало единствено, че иска да разберем. Някой го е отровил.

Морис ѝ се усмихна:

— След като двамата с Благоговейния Дженкинс вече се познаваме толкова добре, а ти, изглежда, знаеш кой е бил този „някой“, защо не споделиш с нас?

— Казва се Били Крокър. И е време пак да си поприказвам с него.

[1] Rush hour — забързано време (англ.). Терминът се използва за часа, в който обикновено стават най-много пътни задръствания в големите градове. — Б.пр. ↑

[2] Популярна китайска игра с двойки цветни плочки — Б.пр. ↑

11.

Потърсиха Били в градската къща в Парк. Привлекателната брюнетка, която им отвори, изглеждаше бледа, угрижена и... изненадана.

— Детектив Пийбоди, има ли... имате ли някакви новини?

— Не, мадам. Лейтенант Далас, това е Мерна Бейкър, детегледачката.

— О, здравейте. Съжалявам, когато ви видях на екрана на домофона, си помислих... Моля, заповядайте.

Фоайето бе тясно и дълго, като в края си се стесняваше в коридор, който разделяше цялата къща на две — забеляза Ив. Мерна стоеше пред тях с подпухнали клепачи, облечена в тъмнокафява пола и синя блуза. Късо подстриганата ѝ коса се къдреше около лицето, на което не личеше никакъв грим.

Не е от типа на Дженкинс, реши Ив.

— Казаха ни, че господин Крокър е тук — започна Ив. — Бихме искали да говорим с него.

— О! Да, тук е. Отзад, при Джолийн и част от семейството. Ние... днес е доста тежък ден за всички.

— Ще се опитаме да не го утежняваме повече.

— Да, разбира се. Бихте ли изчакали тук за момент?

Тя мина по коридора и почука на една врата. Когато ѝ отвориха, започна да говори с толкова тих глас, че едва се чуваше. Но Ив успя да долови гласа на Джолийн отвътре.

— Полицията? Знаят ли какво се е случило с моя Джими? Дали...

Тя излезе бързо от стаята и забърза по коридора към тях — носеше дълга розова роба, а косите ѝ се сипеха по раменете като пуснати на свобода водопади. Бе боса и без никакъв грим, а Ив за миг си помисли колко по-хубава бе без пластове боя, които си нанасяше.

— Джими Джей? — сграбчи тя ръката на Ив, а дългите ѝ розови нокти се вкопчиха в здрава хватка. Няколко души излязоха от стаята и

преминаха в салона. — Тук сте заради Джими Джей. Разбрали сте какво е станало.

— Да, госпожо, разбрахме.

— Сърцето е било, нали? — Думите ѝ се сподавиха в хлипане. — Това разправям на всички. Сърцето му — то беше толкова голямо и толкова пълно с любов. То просто е отказало, това е всичко. Отказало е и Бог го прибра при себе си.

Джолийн доби умоляващо изражение, а очите ѝ се изпълниха с ужасна нужда.

„Какво можеше да бъде по-лошо от това да кажеш на някого, че любимото му същество е мъртво? — помисли си Ив. — Да кажеш, че е било убито.“

— Съжалявам. Господин Дженкинс е починал от отравяне с цианид.

Очите ѝ се извъртяха навътре в орбитите си, малката армия от хора се засили към нея, но Ив успя да я хване и да я задържи изправена. Джолийн примигна и погледът ѝ се проясни. Стана студен. Тя изблъска протегнатите към нея ръце и задържа ясните си леденостудени очи върху Ив.

„Промени се от нула до сто — помисли си Ив, — превърна се от крехка матрона в отмъстителна.“

— Стоите тук, гледате ме в лицето и ми казвате, че знаете — абсолютно без никакво съмнение — че някой е отровил съпруга ми. Гледате ме в очите и ми казвате, че това е божията истина. Как смеете?

— Да. Някой е отровил съпруга ви.

Обкръжаващото ги семейство избухна в плач и викове „Мамо“ или „Мамо Джо“. Те се приближиха и се опитаха да я докоснат, но Джолийн избяга.

— Тихо всички! Всички до един млъкнете!

Шумът стихна, сякаш бе натиснала някакво копче. Когато отново се обърна към Ив, устните ѝ трепереха, но тя успя да се стегне. В очите ѝ отново се появиха сълзи, но тя ги задържа, като примигна няколко пъти.

— Откъде знаете с такава голяма сигурност?

— Работата ми е да знам. Току-що говорих с медицинския експерт — Главен медицински експерт в града, госпожо — и причината за смъртта се потвърди. Лабораторните резултати ще

докажат, че цианидът е бил добавен във водата му на сцената. Освен ако не стоите тук, гледате ме в лицето и твърдите, че съпругът ви се е самоубил с цианид, то аз ви казвам, че е бил убит.

— Той никога не би посегнал на живота си. Животът е дар от Бога. Той никога не би ме напуснал, както и семейството, и Църквата — не би отнел живота си.

Джолийн отстъпи крачка назад и се посъвзе. Всяка следа от вида ѝ, подобен на пухкав захарен памук, бе изчезнала.

— Намерете кой го е направил. Открийте кой отне този божи дар от съпруга ми, от бащата на децата ми. Трябва да си свършите работата.

— Така и ще направя.

— Люк?

— Да, мамо Джо! — излезе напред един от мъжете и внимателно я прегърна.

— Ти си глава на семейството сега. Очаквам да направиш каквото е нужно.

— Знаеш, че ще го направя. Нека сега Джаки да те заведе горе, мамо Джо. Качи се горе и си почини. Ние ще вземем мерки всичко да бъде направено така, както Джими Джей би го харесал, по начина, по който ти искаш. Обещавам ти.

Тя кимна и го потупа по рамото.

— Благодаря ви, че дойдохте да ми кажете, лейтенант. Сега ще се кача горе.

— Ела с мен, мамо. — Джаки прегърна майка си и я поведе нагоре по стълбите. За един миг Джолийн се спря и се обърна:

— Били, помогни им и ги насочи сега, както помагаше и на баща им.

— Ще го направя. Не се тревожи, Джолийн, не искам да се притесняваш — докато я гледаше как се изкачва по стълбите, на лицето му бе изписано огромно страдание.

— Лейтенант, аз съм Люк Гуудуин, съпруг на Джаки — представи се мъжът и въпреки че се ръкува здраво с тях, очите му издаваха ужасната му умора. — Чудя се, въъ, дали знаете кога можем да приберем тъст ми у дома. В момента уреждаме погребението и паметника му. Бихме искали семейството да се прибере у дома час по-скоро.

— Надявам се, че няма да се наложи да чакате дълго. Ще помоля някой да се свърже директно с вас веднага щом приключим.

— Извинете ме! — направи крачка напред и друг мъж. Той не беше толкова висок като Люк, имаше заострени скули, а устните му стояха сякаш изсечени върху лицето.

— Освен ако тъща ми не е сред заподозрените — каза той, — настоявам да бъде дадено разрешение тя да се прибере у дома. Вече е дала показанията си и нямате правно основание да я задържате.

— А вие сте?

— Самюъл Райт — зет на Джими Джей. Адвокат съм.

— Наистина ли? Нямахте да се сетя. Не задържам госпожа Дженкинс, а изисквам тя, както и всички останали, присъствали на местопрестъплението, да останат на разположение в Ню Йорк за времето на разследването. А и не чух госпожа Дженкинс да поиска разрешение да се завърне в дома си.

— Уреждаме го. Тя трябва...

— Тогава самата тя може да разговаря с мен за това. Междувременно, имам няколко допълнителни въпроса. Бих искала да говоря с вас, господин Крокър.

— Да, разбира се. Можем ли да си уговорим среща? — пресегна се той за бележника си. — Все още имаме да свършим доста работа... да уредим някои неща, да отменим участия.

— Няма да ни отнеме много време. Налага се да стане сега.

— Но...

— Освен ако Били не е заподозрян... — намеси се адвокатът.

— Добре, нека улесним нещата. Всички сте заподозрени. Мога да твърдя, че всеки един от вас, както и останалите хора, присъствали на сцената и зад нея, е имал възможността да отрови водата с цианид. А какво значи това? Цианидът не е вещество, което може да се купи от местната аптека, но е лесно да се набави на черния и сивия пазар. А мотивът? — купища и купища пари.

— Всичко това е както обидно, така и неуместно.

— Осъдете ме. Междувременно мога да задам няколкото си допълнителни въпроса на господин Крокър тук или да отидем в управлението.

— Това няма да е необходимо, Сам — каза Били и потупа успокояващо Сам по рамото. — Всички искаме да направим каквото е

нужно, за да помогнем на полицията.

— Няма да говориш с нея, без аз да присъствам като твой защитник.

— Става — каза Ив зарадвано. — Искате ли да го направим тук, в салона?

— Само за момент, моля — вдигна ръце Люк. Въпреки че гласът му бе мек, Ив успя да долови заповедта в тона му. — Всички сме на ръба. Лейтенант, дали е възможно вие и офицерът да използвате стаята за гости? Може ли да ви предложим нещо? Чай? Вода? — Той млъкна и затвори очи за момент. — Ще мога ли въобще някога вече да си наляя чаша вода и да не помисля за това?

— В стаята за гости е чудесно — отговори му Пийбоди. — И нямаме нужда от нищо, благодаря ви.

— Има един кабинет на втория етаж. Ще работя там, ако ви потрябвам. Били, Сам, ще продължа с уреждането на нещата, докато приключите. Лейтенант — Люк отново предложи ръката си, — мама Джо ви е доверила вярата си. Аз също ще ви се доверя.

Той не е просто главата на семейството, помисли си Ив, когато Люк излезе. Можеше да се обзаложи, че току-що са си стиснали ръцете с новия ръководител на Църквата на „Вечната светлина“.

Обзавеждане, скулптури, предмети за спомен и снимки изпълваха цялата гостна, декорирана в тъмни тонове. Защитни екрани покриваха единствения прозорец, през който се процеждаха два тънки лъча утринна светлина.

По масите бяха оставени няколко порцеланови и стъклени чаши и кубчета за бележки.

— Моля, извинете ни за бъркотията — започна Били. — Правехме план, уреждахме нещата и обсъждахме паметника, когато пристигнахте. — Той прочисти гърлото си. — Медиите все още не са научили адреса, както и директния номер на тази къща. Надяваме се да си остане така.

— Няма да ги научат от мен или от член на моя разследващ екип.

— Репортерите успяха да изнамерят номера на моя линк. Не съм правил каквито и да било публични коментари. Мисля, че засега така е

най-добре. Но ще се наложи да направя изявление. Или по-скоро Люк ще го направи. Скоро, колкото се може по-скоро.

— В случай че за да направи изявлението си, господин Гуудуин се нуждае от информация по разследването, каквато моят департамент може да му даде, ще се радвам да я обсъдя с него. Междувременно — извади диктофона си Ив, — тъй като вашият представител желае да спазим необходимата формалност, информирам ви, че разпитът ви ще бъде записан. Имате право да запазите мълчание.

Докато Ив му разясняваше правата, Били стана още по-блед.

— Нужно ли е това?

— За ваша защита е, както ще ви разясни и представителят ви.

— Така е най-добре, Били. Най-добре е да се придържаме възможно най-близо до буквата на закона.

— В този смисъл, разбирате ли правата и задълженията си, господин Крокър?

— Да, разбира се — каза той и ръката му неволно се заигра с възела на вратовръзката.

— И също така посочвате тук присъстващия Самюъл Райт за ваш защитник по време на този разпит?

— Да.

— Много добре — започна тя. — Лейтенант Ив Далас и детектив Дилия Пийбоди — разпит на Били Крокър във връзка с разследване убийството на Джими Джей Дженкинс. Господин Крокър, имаме ваше изявление от предишната нощ, дадено на мястото на извършеното престъпление, записано за протокола. Има ли нещо, което бихте искали да промените в него към настоящия момент?

— Не. Не се сещам за нищо.

— Посочили сте, че сте видели жертвата в гримьорната приблизително пет минути преди да излезе на сцената.

— Да. През последните пет минути му напомних репликите и си поговорихме малко. После тръгнах с него към лявото крило на сцената.

— В какво настроение беше той?

— Кипеше от енергия.

Ив се усмихна на това определение.

— По времето, когато сте отивали с него към крилото, масата с бутилките вода беше ли вече на сцената?

— Да, както винаги. Стои зад завесата. При представянето му завесата се вдига и излизат певиците — вдясно на сцената, а Джими Джей и Джолийн влизат, съответно от лявата и дясната ѝ част.

— Джоси Дженкинс Картър потвърди, че тя е оставила бутилките на сцената. Тя ги е отворила, отляла е малко от водата и ги е запълнила с водка.

— Това няма нищо общо с разпита — разпалено се намеси Самюъл. — И ако се опитвате да намекнете, че Джоси има нещо общо със случилото се...

— Вие ли представлявате и балдъзата си?

— Ако се наложи — каза той през зъби.

— Чудесно. Ще ви уведомя, ако се наложи и ако реша да задам няколко допълнителни въпроса и на госпожа Картър. Господин Крокър, наясно ли бяхте, че във водата на жертвата, използвана на сцената, редовно са били прибавяни алкохолни добавки?

— Да — въздъхна Били. — Лейтенант, тъй като не това го е убило, не бих искал тази информация да бъде оповестявана.

— Посочили сте също така, че по време на началото на представлението и въведението от певиците сте бил зает да проверите някои детайли. Придвижвали сте се зад завесата от едното до другото крило на сцената, нали?

— В различни моменти от време, да.

— А видяхте ли някой да се приближава до бутилките с вода? Някой, който не е на мястото си? Някой да се е държал нервно или подозрително?

— Не, съжалявам. Певиците и музикантите бяха на сцената. Останалите бяха в гримьорните си, някои от тях в малката столова. Мисля, че за кратко видях Мерна там, беше с някои от децата. Техниците може да са обикаляли около мястото, но през по-голямата част, или поне в последните минути, всички трябва да са били по местата си. Никой не би следвало да стои зад завесата. Не видях никого там.

— Добре. Като мениджър, вие ли съставяхте програмата на господин Дженкинс? Вие ли уреждахте срещите му?

— Да, такива бяха задълженията ми.

— Имали сте номерата на неговите линк устройства, имали сте възможност да се свържете с него по всяко време.

— Абсолютно.

— И като негов мениджър сте знаели къде ходи? Особено когато сте били на турне, както в случая?

— Това е от съществена важност — съгласи се Били. — Джими Джей искаше да знае, ако се появи нещо непредвидено. Той не бе просто фигурант, лейтенанте, той бе главата на Църквата. Работеше много здраво и участваше във всичките ѝ аспекти и сфери на дейност.

— И ваша работа беше да уреждате присъствието му, когато и където е необходимо?

— Точно така.

— Също така сте се намирали в дългогодишни близки взаимоотношения с жертвата.

— Да, така беше.

— Прекарвали ли сте време заедно — имам предвид свободно време.

— О, да, доста често. — Той отпусна рамене, но ръката му сега се отмести от вратовръзката и задърпа плата на панталоните на коляното. — Семействата ни понякога прекарваха ваканциите си заедно, обичахме да си правим барбекю. Когато съпругата ми беше жива... Спомняш ли си, Сам?

— Да. Тя правеше най-хубавата картофена салата в Мисисипи. Нека душата ѝ почива в мир!

— А дали вие и жертвата — само двамата — сте прекарвали понякога свободното си време заедно?

— Ходехме за риба. Често бяхме с момчетата или с други приятели, но, да — случвало се е да бъдем и само двамата.

— Двамата сте прекарвали доста време заедно — както в църквата, така и през свободното си време.

— Рядко минаваше ден, в който да не прекараме поне малко време заедно.

— Значи сте запознат, че е имал извънбрачна връзка?

Въздухът изскочи от дробовете на Били, сякаш Ив го бе изтеглила с невидима сила. Но в този миг Самюъл скочи от стола си, треперещ от гняв.

— Как смеете! Как смеете да клеветите човек като Джими Джей! Ако и една дума от тази непростима лъжа излезе извън стените на

стаята, обещавам ви, че ще съдим вас, както и полицейското управление и Департамента за сигурност на Ню Йорк.

— Връзката му вече е била потвърдена и документирана — каза хладнокръвно Ив.

— В такъв случай настоявам да се запозная с това потвърждение, с всички документи. Ако мислите, че ще повярвам на думите ви или ще позволя да излезете с това в медиите...

— По-кратко, Райт. На първо място, за момента нямате право на достъп до тази информация.

— Ще я видим тази работа.

— Да, ще имате възможност да я видите. Междувременно не се интересувам от клюките, а от убийството и мотивите за него. През последните четири месеца и половина жертвата е имала извънбрачна сексуална връзка, всъщност следобеда на деня, в който е бил убит, е прекарал с любовницата си.

Ив премести погледа си от Самюъл към Били:

— Но вие вече знаете това, нали?

Той подскочи, сякаш го бе смушкала в ребрата с оръжието си.

— Не знам за какво говорите!

— Ходили сте за риба, правили сте си барбекю, прекарвали сте ваканциите си заедно. Вие сте управлявали дейността му, ръководили сте времето му и до голяма степен и живота му. Знаете къде е бил и къде е трябвало да бъде във всеки момент на деня. И искате да повярвам, че не сте знаели, че три пъти седмично е прекарвал по час-два в хотелска стая с друга жена? Както и че често е получавал стимулации от същата тази жена минути преди да излезе на сцената, за да проповядва?

— Достатъчно! — изстреля Самюъл. — Опитват се да се изкарате велика, като очерняте репутацията на един добър християнин. Нито аз, нито клиентът ми имаме повече какво да кажем.

— Няма ли какво друго да ни кажете, Били? — подкачи го Ив. — В такъв случай мисля, че ще трябва да говорим с други хора, които може и да са знаели. И няма да мога да контролирам ситуацията, ако тези хора решат да се разприказват пред други хора, включително и пред медиите.

— Подобни заплахи... — започна Самюъл.

— Имам работа за вършене — изстреля Ив, — това не са заплахи.

— Моля ви, недейте — тихо каза Били. — Сам, моля те, седни. Съжалявам, толкова много съжалявам. — Той прочисти гърлото си, навик, който Ив разпозна като нещо, което бе свикнал да прави, за да спечели време и да събере мислите си. — Само Бог е идеален, Сам — каза Били.

— Не! — Обидата на Самюъл прерасна в пълно недоверие. — Не, Били.

— Джими Джей беше велик водач. Беше мечтател и скромно дете на Бога. Но освен това беше мъж — и си имаше своите слабости. Той стана жертва на похотта. Опитах се да го поуча като приятел и като дякон на църквата ни. Той се бореше с нея, но ѝ се поддаде. Не трябва да си мислите лоши неща за него, не трябва да хвърляте първия камък.

— Колко пъти? — запита Самюъл с тон, нетърпящ възражение.

— И веднъж е прекалено много, затова не мисля, че има значение.

— Може да има значение за разследването — поправи го Ив.

— Предполагам, че през годините се е поддал на изкушението с шест различни жени. Той се бореше, Сам. Това беше неговият демон. Трябва да вярваме, че ако бе останал жив, щеше да го надвие. Сега наш дълг е да защитим Джолийн и Църквата, да запазим спомена за Джими Джей, така че Люк да може да заеме неговото място и да продължи работата му.

— И вие го убихте, преди да е станал прекалено непредпазлив и всичко да се разкрие? — предположи Ив. — Това би бил добър начин да запазите имиджа му.

— Този разпит приключи! — каза Сам и бързо се отправи към вратата, а в очите му блестяха гневни искри. — Не се връщайте тук без заповед за арест, в противен случай ще ви съдя за тормоз и за обида на законно призната Църква.

Ив се протегна, за да вземе диктофона си, изключи го и каза тихо на Били:

— Знам какво си направил, знам и защо си го направил. Ще го разкрия. Ще се върна за теб и ще измъкна и останалото. Чух, че

изповядването било добро за душата. Пийбоди? — подкани я Ив, докато се изправяше.

Излязоха и оставиха Били съкрушен и свит на дивана, а Самюъл почти се разрева на вратата.

Когато се качиха в колата, Пийбоди стоеше тихо, докато Ив се опитваше да провере превозното средство през натоварения трафик. Внезапно партньорката ѝ поклати глава:

— Откъде си сигурна, че той го е направил?

— Е, не е закопчан с белезници и на път към управлението заедно с нас, нали?

— Може би все още не можем да го арестуваме. Но ти знаеш. Ти знаеше! Как?

— Как иначе, освен по това, че отвсякъде вонеше на виновност?

— Сериозно?

— Добре де, „воня“ е прекалено силно казано. Но си имаше отличителна миризма. Той последен е разговарял с жертвата. Той е човекът, който води график за всичко и следи за детайлите. Той е знаел и най-малките подробности около заниманията на убития. А и се държеше надут, сякаш имаше бастун в задника. Досетих се и от леката промяна в тона му и в начина, по който гледаше, когато заговори за Джолийн.

— И аз го забелязах, но чак сега.

— Е, аз го разпитвах и преди, не ти. Той си пада по нея. Тя изобщо не е наясно с това, но той определено я харесва. Прегледай отново записа на убийството. Той е зад кулисите, когато Дженкинс започва да се дави, но стои там и излиза чак когато Джолийн пада в несвяст на сцената. Тогава отива при нея, не при мъртвия, него почти не го поглежда.

— Аха! И аз го забелязах — каза Пийбоди, докато си представяше сцената, която бе гледала на видео, — но толкова много неща се случиха, че това не успях да го отсея. Смяташ ли, че го е направил, защото иска Джолийн?

— Той не мисли така. Не би си позволил. Но подсъзнателно... Мисля, че го е убил, или поне така разсъждава, заради държанието на Дженкинс и отказа му да спре. Това е можело да съсипе Църквата и да разбие семейството. Направил го е, защото си е казвал, че Дженкинс не заслужава тази позиция, нито такова семейство.

— Допуснал е доста грешки. Даже и без „вонята на вина“ пак щяхме да стигнем до него.

— Импулс — каза Ив, докато натискаше газта, за да премине на жълто на светофара. — Чул е за мъртвия свещеник и е събрал две и две. Не го е обмислил толкова добре като убиеца на Лино. Този просто е действал.

— Защо не го притисна по-сериозно? Можеше да го разпитаме и да измъкнем всичко — със или без адвоката му.

— Вината му ще свърши тази работа вместо нас — каза Ив и погледна часовника на китката си. — Няма да може да я понесе още дълго. Ще има нужда да си признае. А ако греша и не го направи, съвсем скоро пак ще го притиснем. Междувременно, виж дали не можем да намерим откъде се е снабдил с цианида. Трябва да е станало през последните няколко дни. Отново импулсивно. Да отидем да видим как се справя Макнаб с толкова много Линовци.

— Хрумна ми нещо за Лино — каза Пийбоди. — Медальонът. Той е от майка му, от собствената му майка. Възможно е тя просто да е искала да му подари нещо специално и само от нея. Но вероятно по това време е била самотна майка. Може да направим проучване за хората от твоя списък — колко от тях са били отглеждани от самотни или разведени майки. Мисля, че разводите все още се считат за голяма работа при католиците. Ще прегледаме и за жени, чиито съпрузи са починали или са ги напуснали.

— Това е добра идея, Пийбоди, много добра. Да се поразровим повече! Или по-добре ти се порови, а аз трябва да се срещна с Майра.

— Ще се захвана. Всъщност имам среща с Надин и Луиз около един часа, ако нямаме някоя по-спешна задача. Ще довършваме плана за двете партита — за бъдещата булка и ергенското.

— Това са тъпи и унижителни събития.

— Да, но са много сладки. — Дори самата идея за парти караше Пийбоди да се върти радостно на седалката си. — Както и да е, тъй като сватбата приближава, решихме да ги комбинираме. Предположих, че и на теб ще ти хареса, защото така се получава само едно събиране.

— Да, да...

— А и най-много да ти се наложи само да се покажеш за няколко минути.

— Без никакви игри. — Ив освободи едната си ръка от волана и вдигна предупредително показалец. — Това е моето условие. И без стриптийзъорки — никакви игри и стриптийзъорки.

— Разбрано! Виждаш ли, лесно е.

„Може би прекалено лесно“, помисли си Ив, но отхвърли тази мисъл веднага щом колата се шмугна в гаража на Централата.

— Виж докъде е стигнал Макнаб — каза Ив — и започвай със съпоставката. Аз отивам да се срещна с Майра и ще се върна до час.

— Ще ти оставя каквото успея да намеря, в случай че не се засечем. А, и ако случайно се появи Били с непреодолимо желание да се изповяда, ще ти се обадя.

— Непременно! — каза Ив, но си помисли, че ще му трябва малко повече време, преди да осъзнае, че не може вече да понася вината си.

Харесваше ѝ да върви пеша, просто да се разхожда по улиците на Ню Йорк с целия шум, тълпите и специфичния му дух, който струеше иззад всеки ъгъл. Мина през облак маслен дим, който се носеше от една каравана за готова храна, и пое миризмата на печени соеви наденички, пържени картофи и задушени зеленчуци. Чу как продавачът крещеше на един смутен клиент:

— Ти пък 'кво искаш за пет долара? Проклето „филе миньон“ ли да ти дам?

Мина покрай няколко полицаи в цивилни дрехи, които водеха един мазен тип към Централата, а той твърдеше, че е невинен по всички обвинения.

— Не съм направил нищо! Не знам как тази глупост се е озовала в джоба ми! Само си говорех с онзи. Кълна се в господ!

Загледа се как един куриер на велосипед, облечен в блестяща униформа и възседнал лъскавото си колело, умело задмина едно такси и профуча с космическа скорост, без да обръща никакво внимание на клаксоните и псувните, които останаха да му дишат праха. Огромен чернокож мъж, който разхождаше миниатюрно бяло кученце, спря за момент, за да опакова миниатюрното кучешко лайно, оставено от същото.

На светофара Ив пресече улицата с цяла тумба пешеходци. Мина покрай една улична будка за продажба на цветя, която периодично изпускаше приятен аромат и го оставяше да се рее из въздуха наоколо,

премина и покрай една кръчма, откъдето я лъхна миризма на туршия и лук, когато един клиент излезе през вратата. Покрай нея минаха няколко жени, които говореха на език, много подобен на кантонски.

Пресече още веднъж и тръгна на север.

В този момент две жени изхвърчаха от вратата на един магазин, пиццейки и борейки се, и се стовариха в краката ѝ. Двете се скубеха, дращеха и със зъби и нокти водеха ожесточена схватка.

— Защо? — зачуди се Ив. — Толкова добре си прекарвах.

Наоколо започнаха да се тълпят пешеходци, привлечени от гледката. Приближаваха се и крещяха окуражително, като вадеха линкове и фотоапарати, за да заснемат боя. Ив едва устоя на желанието да продължи пътя си, но се намеси. Сграбчи едната за косата и рязко я дръпна. Собственичката на издърпания кичур изпищя и се обърна, в този момент Ив вече държеше в здрава хватка главата на опонентката ѝ.

— Престанете веднага!

Оскубаната се изви напред и заби зъби в рамото на Ив, но в замяна получи един лакът в брадичката.

— Аз съм ченге! — изкрещя Ив. — По дяволите! Следващата, която се опита да хапе, дере, удря или пищи, ще бъде замъкната в Централата и хвърлена в карцера.

— Тя започна първа!

— Лъжлива кучка! Искам да подам оплакване.

— Аз искам да подам оплакване.

— Аз първа я видях.

— Не, аз!

— Мамка му! Млъкнете! — На Ив ѝ се дощя да им чукне главите една в друга и да извика полицейска кола. — И грам не ми пука кой какво е започнал. Свърши вече! Престанете, изправете се и отстъпете крачка назад. В противен случай ще ви закопчая и двете за нарушаване на общественото спокойствие и за създаване на публични безредици, както и за каквото друго ми хрумне.

Двете жени се изгледаха кръвнишки, но не казаха нищо, изправиха се и застанаха от двете страни на Ив. Трета жена предпазливо отвори вратата на магазина и каза:

— Обадох се на полицията.

— Аз съм полицията — отговори Ив.

— О, благодаря ти, боже! — Продавачката отвори вратата малко повече. — Просто не знаех какво да направя. Тези дами бяха в магазина. Днес имаме разпродажба и двете искаха една и съща тройно сгъваема чанта в божуреночервено на „Бетси Ларош“. Имаме само една. Нещата доста се разгорещиха и преди да се усетя, двете вече се биеха.

— Нека да изясним нещо — вдигна ръка Ив. — Тук имаме разкъравена уста, една съдрана риза, съсипани панталони и насинено око. И всичко това заради чанта?

— Тъ... Ларош — каза тази от двете с разцепената устна. — Има десет процента намаление. Аз първа я видях. Протегнах ръка...

— Глупости! Аз я видях първа, а ти дотърча отнякъде...

— Лъжкиня!

— Кучка!

Двете отново скочиха покрай Ив и се опитаха да се хванат за гърлата.

— Ох, за бога!

Този път ги прекъсна, като сграбчи и двете за косите и забодде лицата им в стената.

— Сега имаме две опции: можете да си тръгнете в различни посоки, освен ако дамата тук не желае да отправи обвинение.

— О, не! — подаде се през вече съвсем леко откренатата врата продавачката. — Не. Всичко е наред.

— Да се разделите в различни посоки, е едната ви възможност — продължи Ив, като забеляза как една от черно-белите полицейски коли спря край тротоара. — Нито една от вас няма да идва в този район през следващия месец, в противен случай аз бързо ще науча. Втората възможност, която ще ви дам... Поех случая — каза Ив на униформените, които точно в този момент се приближиха, пресичайки от другия край на улицата, — но точно в момента не мога да ви покажа значката. Втората ви възможност — обърна се отново към жените тя — е тези двама офицери да ви закопчат и двете, да ви качат в онази кола и да ви закарат няколко пресечки по-надолу в полицейската централа, за да ви предявя някои доста неприятни обвинения. И в двата случая никоя от вас не получава онази глупава чанта. Избирайте!

— Аз ще си тръгна, ако и тя си тръгне.

— Окей, добре.

— Ти — смушка Ив първата — тръгвай на юг. А ти — посочи другата — върви на север. Не говорете и не се гледайте. Просто тръгвайте. Сега!

Тя ги пусна и остана на мястото си, докато двете побойнички закуцукаха всяка по пътя си. Бръкна да извади полицейската си карта и леко се намръщи, когато ухапаното на рамото ѝ се възпротиви на това движение.

— Благодаря за подкреплението — каза Ив. — Мисля, че изяснихме нещата тук.

— Благодаря ви, офицер, толкова много ви благодаря — каза магазинерката с ръка на сърцето. — Може ли да ми оставите името си и начин да се свържа с вас, ако тези двете се върнат?

— Няма да се върнат — каза Ив и тръгна пеша по останалата половин пресечка до ресторанта „При Ърнест“.

Беше съвсем обикновено място за обяд, където можеше да поръчаш направо на покрития с неръждаема стомана бар, докато седиш на някое от удобните високи столчета. Обслужването беше бързо, а храната — непретенциозна.

Майра седеше на един от двата свободни високи стола и пиеше някаква студена напитка от прозрачна чаша. Гъстата ѝ кестенява коса се диплеше на тила ѝ и падаше закачливо около приятното ѝ лице. „В този весел пролетен костюм и светлосини обувки на високи токчета повече би се вписвала в някое от модните кафенета наоколо, отколкото тук, където обядват ченгетата“ — помисли си Ив.

Но след това реши, че полицейският психолог и профайлър не разполага с повече свободно време за претенциозни обеда от самата нея.

Майра я видя и се усмихна.

— Извинявай, закъснях. Имаше сбиване заради една тройно сгъваема чанта на Ларош. Божуреночервена.

— Била си се заради едно портмоне?

Ив се намръщи при шокирания вид на Майра.

— Не, трябваше да разтърва едно сбиване. Това портмоне ли било? Представях си, че трябва да е поне с големината на куфар, за да отнесе толкова голямо внимание. А може и да е било заради десетте процента намаление. Както и да е...

— Чакай! Има разпродажба на тройно сгъваемото на Ларош? Къде?

— Малко по-надолу по улицата, половин пресечка на юг. Тъ, мисля, че магазинът се казваше „Енкаунтърс“.

— Знам го — каза Майра и измъкна линка си. — Защо не си избереш какво ще ядеш за обяд, докато аз... Да, Мизи, обажда се Шарлот Майра. Да, радвам се отново да се чуем. Да не би да имате разпродажба на тройно сгъваемото в божурено на Ларош? Ще ми го отделиш ли? Тъкмо обяждам в „При Ърнест“ и ще мина да го взема на път към работа. Да, благодаря ти. Оу! Чудесно, с удоволствие ще погледна и това, ако имам време. Ще се видим след малко.

Майра затвори с доволна усмивка.

— Не съм ли късметлийка? От известно време все се навивам да си взема тази чанта и сама се убеждавам да не я купувам. Но, както се казва: „Това си е знак!“

— Предполагам.

— Аз ще ям гръцка салата — каза Майра, когато сервитьорът дойде до тях. — Още един чай с лед.

— Нека да са две салати — каза Ив. — И пепси за мен.

— Не е ли прекрасен ден? — въздъхна Майра. — Толкова е хубаво човек да излезе от офиса, да си вземе Ларош и да се види с теб. Добре изглеждаш, като се има предвид, че преди малко си разтървавала бой.

— Едната от тях ме ухапа.

— Оу! — Майра я изгледа загрижено. — Зле ли е? Искаш ли да го погледна?

— Не — размърда рамо Ив. — Не разбирам защо жените се бият така — с драскане, хапане и писъци? Все пак имат юмруци. Позорят целия женски род.

— Да, струва ми се, че юмручен бой заради тройно сгъваемото щеше да е далеч по-приличен за всички участници.

Ив се разсмя.

— Хм, не мисля така. Както и да е, знам, че нямаш много време. Имам новини по убийството на Дженкинс — изобщо не е свързано с Флорес.

— Въпреки голямата вероятност?

— Извършено е импулсивно, като е копирано от първото убийство. Вероятно идеята му е дошла и се е оформила, след като новината за Флорес заля медиите. Така че може да се каже, че има някаква слаба връзка. Но убиецът е различен, както и обстоятелствата.

— Тревожехме се да не е убил втори път или да сме по следите на сериен убиец.

— Така ли го виждаш?

— Вероятността не може да бъде отхвърлена напълно. Мишените са религиозни лица, имаме церемония или „представление“. Но трябва да се отбележи също, че двете жертви са много различни както във вярванията си, така и като представяне пред обществеността. Имаш ли самопризнания по случая на Дженкинс?

— Още не. Оставила съм го да се пържи в собствен сос. Ако не се появи до няколко часа, ще отида да го поразбъркам още малко. Сега трябва да обърна малко внимание и на случая Флорес.

Майра си взе една солена бисквита от останените на масата, която изглеждаше не по-апетитна от „католическите бисквити“, както ги нарече Ив. Отчупи си микроскопично парченце от единия ъгъл и го загриза.

— Мнимият свещеник — каза Майра — е убит по време на ритуал, когато най-силно си е личала ролята му на божи служител и земен наместник на Бога. „Това е моята кръв“ — така се казва. Ако убиецът му е считал, че това е Флорес, и е вярвал, че е истински свещеник, това клони към пряко нападение над Църквата и нейните ритуали, над цялото свещеничество. Разследването ви не е разкрило никакви доказателства за лични проблеми с жертвата в самоличността ѝ на Флорес. Възможно е, разбира се, той да е чул нещо по време на изповед, а изповядалият се след това да е съжалил силно, че го е разкрил.

— Което означава, че убиецът вероятно ходи в тази църква или поне е католик.

— Независимо дали мишената е бил свещеникът или човекът, който се е правил на такъв, смятам, че убиецът е силно привързан към Църквата, и по-специално към тази конкретна енория. Методът на убийството е бил просто още един ритуал и не ми се вярва изборът това да стане по време на погребална служба да е бил случаен.

— И аз мисля така — съгласи се Ив.

— Отровата е оръжие, което поражява от разстояние. Тя отдалечава убиеца от жертвата, но му дава предимството да стои прикрит и да наблюдава смъртта. Тълпата в църквата е осигурила идеалното прикритие — едновременно близко, но и достатъчно отдалечено. Бих казала, че с публичната екзекуция умишлено са търсени и двата ефекта.

— Защо да го правиш пред очите на толкова хора, ако самият ти не можеш да гледаш?

— Да, но зависи от престъплението. То е имало пряко въздействие върху убиеца. Публичността не му е била достатъчна. За вярващия този ритуал, избраният метод, времето и мястото на убийството сочат, че грехът и последвалото престъпление трябва да са били дълбоко и изцяло лични.

— Става въпрос за целия квартал, за дома му и за връзката с бандата. Отговорът трябва да е някъде тук.

— Да, методът и мястото на извършването определено са имали значение. Убиецът е бил достатъчно умен, за да ги подбере и планира предварително. Познавал е вярата достатъчно добре, за да знае как да я използва. Този, който го е убил, е умен, организиран и вероятно силно вярващ. А интимността и отдалеченото действие на отровите ги правят женско оръжие.

— Да, същото е като това, дето жените не използват юмруци — каза Ив. — Отровата не е кърваво оръжие, не изисква сила и физически контакт. С нея петдесеткилограмова жена може да покоси стокилограмов мъж, без да си счупи дори нокът.

Когато им донесоха салатите, Майра се облегна назад на стола си.

— Вярваш ли, че убиецът на Дженкинс ще си признае?

— Вината ще го изяде отвътре.

— Е, значи е вярващ мъж или жена?

— Да, предполагам. Да, вярващ е.

— Двата ти случая може и да не са свързани с един и същ убиец, но мисля, че са от един тип. Освен това мисля, че той или тя е вярващ, а ако наистина е такъв, ще изпита нужда да си признае. Не на теб. При „Вечната светлина“ няма изповеди, покаяние и опрощение, давани от представител на Христос.

— Но при католиците има.

— Да. Убиецът ще се изповяда на своя свещеник.

Ив се отправи обратно към отдел „Убийства“ с идеята с Пийбоди отново да проверят всички свещеници в „Сен Кристобал“. Изповед, помисли си тя. Вярваше, че Били Крокър ще има нужда да се освободи от бремето си. Импулсът, който го е предизвикал, дори сдържаната страст, която е вложил в него, са го накарали да убие. Но последиците от това, цялата мъка наоколо му ще го раздират отвътре. А като се прибави и нейното обвинение, това, че му беше показала, че знае, да — той със сигурност щеше да се сломи под тежестта на бремето. Вече го беше забелязала в погледа му.

Но оставаше убиецът на Флорес. Тук нещата отиваха по-дълбоко, чувствата бяха по-силни. Убийството тук беше много лично и обвързано с ритуалността на вярата. Според Ив Майра беше права — убиецът щеше да потърси още един от ритуалите на вярата.

Може би вече го беше направил.

Можеха да проучат свещениците и някои от ателиетата за татуировки от списъка ѝ, но така стреляха напосоки. Да намерят художника, който е изрисувал точно този Лино, след като са минали почти двадесет години, нямаше да им свърши кой знае каква работа. Но ако не можеше да го закове по друг начин, струваше си да опитат и това.

Тъкмо бе завила по коридора към своя отдел, когато си спомни, че Пийбоди я нямаше. Планираха партито, за бога! Защо, по дяволите, се налагаше хората постоянно да ходят на партита? Храна, напитки, подаръци, украса, планове — всичко това написано на листове и обсъждано до припадък чак до най-дребния детайл.

Ето ти още един ритуал, мислеше си тя, забавяйки крачка. Трябва да е бил в църквата, когато Лино е пил от виното. Трябвало е да види смъртта — ритуалната смърт. Възможно бе да е някой от познатите на Ортис, но чувството ѝ подсказваше, че това е малко вероятно — щеше да е проява на неуважение към стареца, освен ако... освен ако грехът и престъплението, което Лино е извършил, не са били свързани по някакъв начин с Ортис.

„Тичал е покрай къщата на семейство Ортис всяка сутрин — спомни си Ив. — Дали не е било нарочно?“

В противен случай връзката трябва да е по-далечна — някой приятел на семейството, съсед, дългогодишен клиент, служител.

Докато тези мисли се въртяха из главата ѝ, Ив влезе в общата стая на своя отдел и видя Бакстър да флиртува с Грасиела Ортис. „Няма съмнение“ — реши тя, — езикът на тялото, блясъкът в очите, всичко говореше за сексуален интерес. Но като се замислеше, Бакстър би флиртувал и с холограмна снимка на жена.

— Офицер Ортис?

— Лейтенант. Отбих се да ви видя, но детективът ми каза, че и двете с партньорката ви сте излезли.

— Сега съм тук. Офисът ми е оттук вдясно. Да вървим.

— Детективе — каза Грасиела и дари Бакстър с един последен зелен магнетичен поглед.

— Офицер — ухили се още повече той и невъзмутимо изгледа Ив. Когато Грасиела се обърна, той се потупа по гърдите и направи жест, сякаш сърцето му щеше да изхвъркне от вълнение.

— Трябва много да харесваш жени в униформа — каза той на Далас.

— Не, наистина не ги харесвам. Ако ти остава време да се занасяш с по-нисшестоящите, Бакстър, може би трябва да прегледам натовареността ти по случаите.

— Далас, понякога човек просто трябва да изнамери отнякъде малко време.

— Не и според моя часовник. Но след като си изнамерил толкова време, може да го използваш, като направиш едно проучване на всички лица с неизвестна самоличност, починали в Невада, Ню Мексико и Аризона през последните шест или седем години.

— Всички? Господи, ти си корава мацка!

— Такава съм. Можеш да ми благодариш, че ще добавя възрастова граница между двадесет и пет и четиридесет.

Ив се обърна, а той измърмори нещо от сорта на: „В такъв случай...“, но тя вече влизаше в офиса си.

— Офицер? — подкани тя Грасиела Ортис.

— Искях да говоря с вас лично заради разпитите на членовете от семейството и приятелите. Не излезе нищо неочаквано — шок, мъка, дори обида. Както ви казах, отец Флорес беше много популярен. Е, поне когато вярвахме, че той наистина е отец Флорес.

— А сега?

— Сега шокът, мъката и обидата са още по-големи. А с факта, че през последните пет години е оженил, погребал и кръстил голяма част от членовете на семейството, може да се добави и че всички са доста угрижени. Част от роднините ми много държат на традициите и стриктно ги следват. Възникват въпроси дали женитбите им са признати пред Бог и Църквата, както ни уверява отец Лопес. Но въпреки това двамата с отец Фриймън предложиха да подновят обетите на тези, които пожелаят. Честно казано, лейтенант, стана доста голяма бъркотия. — Грасиела поклати глава. — Ще ми се да вярвам, че като човек съм доста прогресивна и практична. Но и аз съм се изповядвала пред този свещеник и съм получавала причастие от него. Чувствам се... излъгана и ядосана. Така че разбирам как се чувства една голяма част от семейството ми.

— Смъртта му е прекратила лъжата.

— Ами, да, но освен това я разкри. Ако никога не бяхме узнали... — сви рамене тя. — Но сега знаем и предполагам, че всички заедно ще решим как да се справим с това. Майка ми смята, че трябва да гледаме положително — масово ще подновим брачните си клетви и кръщенетата. Ще стане голямо парти. Може би тя е права.

— На погребението имаше много хора, които не са от семейството.

— Да. Говорих с някои от тях, с които сме близки или дядо е бил близък. Разговорите водят в същата посока, не знам доколко някой от тях би могъл да бъде полезен за разследването.

— Спестихте ми някои необходими стъпки — замисли се Ив за момент. — Предполагам, че няколко от роднините ви са на същата възраст като жертвата, около тридесет и пет.

— Да. Ние сме цял легион.

— Доста от тях са живели в района, когато са били деца и тийнейджъри. А и доста от тях ходят именно в тази църква.

— Да.

— А някой да е бивш член на „Солдадос“?

Грасиела изненадано отвори уста, но веднага я затвори и въздъхна.

— Предполагам за няколко души.

— Трябват ми имена. Не се стремя да им създавам проблеми, нито ще се ровя в миналото им. Но това може да има връзка.

— Ще говоря с баща ми. Той не е бил част от това, но... вероятно ще знае.

— Възможно ли е направо аз да говоря с него?

— Не, по-лесно ще е, ако разговаря с мен. Знам, че братовчед му е бил член и е загинал, когато са били момчета. Той не обича бандите.

— Как се е казвал братовчед му?

— Хулио. Бил е само на петнадесет, когато са го убили. Баща ми е бил на осем и може да се каже, че тогава му се е възхищавал. Той така и не го е забравил и винаги го даваше за пример и предупреждение, особено на братята ми и братовчедите. „Така става, когато излезеш от семейството си, от закона и от Църквата — когато използваш насилие, а не труд и учение, за да постигнеш каквото искаш“.

— Изглежда, баща ви е мъдър човек — каза Ив и набързо пресметна наум, че смъртта на Хулио е била твърде рано, за да се отнася до Лино.

— Такъв е, но е и особняк. Ще говоря с него довечера.

— Оценявам го. Само още едно нещо — казаха ми, че жертвата редовно е тичал сутрин и маршрутът му е минавал покрай къщата на дядо ви.

— Да, така е. Дядо понякога го споменаваше и разказваше, че се шегувал с отците, че трябва да благославят къщата всеки път, щом минат покрай нея. Виждали са се понякога по време на сутрешната му разходка.

— А да са имали някакви търкания?

— Между дядо и свещениците или само с този, който не е? Не, никакви. Точно обратното — жертвата често се е хранил в ресторанта на дядо, а когато баба беше жива — дори и в къщата им. Той идваше на семейните празненства. Мислехме го за един от нас.

— Добре.

Когато остана сама, Ив се приближи до таблото си, пренареди снимките и доказателствата. Поразходи се малко около него и отново го пренареди. Връзки. Чий живот се докосва с този на другия, кога и как.

Върна се при бюрото си и се свърза с Макнаб.

— Дай ми нещо — настоя тя.

— Проучих двама от Линовците — каза той. — Единият живее в Мексико в нещо като комуна. Сменил си е името, затова се е изплъзнал при някои от проучванията. Проследявам го до Лупа Винсента, но всичко е легално. Човекът си е обръснал главата и носи кафява роба. Отглежда кози. Жив е и си е добре, ако може да се каже, че си добре, ако си облечен в грозна кафява роба, която, ако питаш мен...

— Не те питам.

— Добре. Другият се крие от радарите и избягва няколко бивши съпруги, за които е бил женен едновременно. Той е в Чили — или поне е бил, когато го проследих — последните му следи са от преди три месеца. Вади около двеста и петдесет месечно. Вероятно досега се е изплъзвал, защото и двете жени имат заведени висящи дела срещу него. Освен това има към шест деца, за които не е плащал издръжка.

— Живее си като принц. Предай информацията на съответните власти.

— Вече го направих. Щом имаш деца, трябва да се грижиш за тях. В момента работя върху още един.

Последното Ив можеше и сама да забележи, тъй като Макнаб постоянно подскачаше и шаваше пред екрана. Никога не беше виждала компютърен факир, който да може да стои мирен, докато работи.

„Освен Рурк“, помисли си тя.

— Постоянно ми се изплъзва — добави Макнаб. — Този е скиторил доста, сменял е имена и после си ги е връщал. Виждам, че с една от самоличностите си се е бил позабъркал с някои неща, измъкнал се е, сменил си е името, после си върнал истинското, известно време не е имал проблеми, а по-нататък се подвизава под нов псевдоним.

— Как е истинското му име?

— Лино Салвадоре Мартинес.

Ив го въведе в компютъра си.

— Възрастта съвпада и мястото на раждане е същото. Продължавай да търсиш. — Ив затвори и се опита да си спомни повече от данните за Мартинес.

Имаше досиета и за двамата му родители, забеляза тя, но следите на бащата се губеха — беше в неизвестност, откакто Лино е бил на пет години. Майката — Тереза — кандидатства и придобива статут на професионална майка след раждането му, а след това е получавала

помощи за това. Предишна заетост... Ив разшири критериите за търсене и седна на бюрото си — „Хектор Ортис — Абуелос“. Интересно! Да, това беше доста интересно. Върнала се е на работа, когато синът ѝ е станал на петнадесет, отново като сервитьорка при Ортис. Работила е там шест години, преди да се омъжи отново и да се премести в Бруклин. Добре, Тереза.

Ив си записа настоящия ѝ адрес. „Мисля, че ще трябва малко да си поговорим“ — каза си тя.

Извади линка си, за да се свърже с Пийбоди.

— Докъде стигна — попита я веднага, щом лицето на партньорката ѝ изскочи на екрана.

— Тъкмо идвам към Централата. Проведохме най-доброто...

— Чакай ме в гаража. Отиваме в Бруклин.

— О! Добре, защо...

Но в този момент Ив прекъсна връзката, прибра линка си и се приготви да излиза. На вратата почти връхлетя върху Бакстър.

— Няма начин да си приключил с търсенето.

— Няма начин да го приключа в близките двадесет човекочаса — засмя се той. — Имаш трима посетители — Люк Гуудуин, Самюъл Райт и Били Крокър са тук.

— О, по-бързо, отколкото си мислех. — Тя се въртна обратно към офиса си и направи знак на Бакстър да я последва. — Ще ми трябва и подготвена стая за разпит. Изчакай.

Провери в компютъра дали има свободна и запази стая за разпити „С“.

— Окей, кажи им, че идвам след няколко минути и ги придружи до стаята. Дръж се мило, предложи им нещо освежаващо.

— Това ще ми отнеме от времето за другата задача.

— Половината, от която така или иначе вече си прехвърлил на заместника си. Трухарт може да поеме за малко, докато ти настаниш господата. Ако имам подписани самопризнанията на Крокър и той е зад решетките в следващите деветнайсет минути — погледна часовника на ръката си, — засичам отсега, ще поема половината от това, което ти е останало за търсене.

— Имаме сделка.

Когато Бакстър излезе, Ив отново се свърза с Пийбоди.

— Промяна в плана. Ела горе и ме чакай пред стая „С“. Пристигнаха Крокър и компания.

— Иха! Ако бях такъв човек, щях много да се вкисна от това колко често се оказваш права.

— И понеже аз съм такъв човек, днес ще ти дам ти да играеш „доброто ченге“.

Ив прекъсна връзката с Пийбоди и се обади едновременно в офисите на Уитни и Майра, за да съобщи, че основният заподозрян за убийството на Дженкинс вече е в Централата.

— Окей, Били — мърмореше си тя. — Да видим какво ще ми кажеш за себе си.

Даде още няколко минути на Бакстър, за да ги настани, и на Пийбоди, за да дойде от гаража. Вече имаше оформена в съзнанието си стратегия, която се доуточни след срещата с Майра, затова не беше изненадана, че Били е дошъл с Люк.

„Изповедникът“ — помисли си тя.

Първо влезе в залата за наблюдение и разгледа как се бяха настанили. Били седеше край масата, а от двете му страни бяха двамата зетъве на жертвата. Адвокатът гледеше мрачно и не смееше да погледне към Били. Люк изглеждаше... сякаш го съжаляваше, помисли си Ив. На нея ѝ заприлича на подобрена нагледна версия на отец Лопес.

Ами Били? Целият трепереше изплашен и всеки момент щеше да се разплаче.

Ив излезе от залата за наблюдение, когато чу, че Пийбоди идва по коридора.

— Довел си е свещеника и адвоката — каза Ив.

— Свещеник?

— Така да се каже — Люк Гуудуин. Сигурно вече им е казал всичко, което смята да каже и на нас, а може би и нещо повече. Аха, повече, защото адвокатът може да е вкиснат и шокиран, но все пак си остава адвокат. Ще го посъветва как да представи нещата. Ти играеш съчувствие, разбираш го защо е трябвало да го направи. Искаш да му помогнеш.

Лицето на Пийбоди веднага посърна и тя попита:

— Ще може ли въобще някога аз да играя лошото ченге?

— Ще може — веднага щом си готова да сригаш малко кученце от пътя си, за да догониш заподозрян.

— Оуу, защо трябва да е точно малко кученце?

— Опс, задръж този поглед ала „спасете кученцето“ — идеален е за случая. — Ив отвори вратата и кимна на Бакстър. — Благодаря ви, детектив. Господин Гуудуин, господин Райт, господин Крокър.

— Клиентът ми иска да даде показания — започна Самюъл.

— Страхотно. Задръжете мисълта си. Запис на протокола — включен. Лейтенант Ив Далас — започна тя и изреди всички присъстващи, докато отиваше към мястото си, за да седне. — Господин Крокър, вече сте запознат с правата си, нали?

— Да.

— И за протокола сте потвърдили, че разбирате правата и задълженията си за целите на разследването на смъртта на Джеймс Джей Дженкинс.

— Да, аз...

— И сте дошли на този разпит доброволно, придружаван от Самюъл Райт като ваш правен повереник?

— Да — каза Били и прочисти гърлото си.

— Също така искате господин Гуудуин да бъде свидетел на показанията ви в този момент?

— Да.

— Тук съм като свидетел — каза Люк — и в качеството си на духовен наставник на Били. Лейтенант Далас, това е много трудно за всички нас. Надявам се да вземете предвид факта, че Били идва доброволно и че показанията, които смята да даде, са искрени и от сърце.

— Мисля, че от всички замесени най-трудно е било за господин Дженкинс, предвид това, че е мъртъв. Колкото до сърцето и искреността... — вдигна рамене Ив — за мен няма особено значение. Аз се интересувам от фактите. Вие сте сервирали на приятеля си Джими Джей коктейла с цианид, нали, Били?

— Не отговаряй на това. Лейтенант Далас — започна Самюъл строго, — клиентът ми иска да даде показания в замяна на внимателно и човечно разглеждане на въпроса.

— Днес не се чувствам особено човечна.

Нещо от блясъка в погледа на Самюъл подсказа на Ив, че днес и той не се чувства особено човечен. Но трябваше да си свърши работата.

— Медииите непрекъснато тръбят за двете скорошни убийства и особено за смъртта на тъста ми. Колкото повече време отнеме разследването, толкова повече внимание ще се обръща на това — в по-голямата си част във вреда на вас и вашия отдел.

— Искате от мен да предложа на клиента ви сделка, преди той да ми е казал каквото и да било? И трябва да го направя, за да запазя себе си и нийоркската полиция от малко медиен шум? — Тя се приведе напред. — Знаете ли какво, Сам! Харесва ми този шум и дори още не съм започнала истински. Ще сложа белезници на клиента ви и ще го окошаря за двадесет и четири часа и без показанията му. Ако това е всичко...

Ив тръгна да се изправя и тогава се намеси Пийбоди.

— Лейтенант, може би трябва да изчакаме за момент.

— Може би имате повече време за губене от мен.

— Стига, лейтенант. Искам да кажа, че господин Крокър е дошъл и щом двама от зетьовете на жертвата изявяват желание да са до него, мисля, че трябва да изслушаме какво има да ни каже. Обстоятелствата са такива — каза тя и изгледа Били със съчувствие. — Това не е лесно за никой от нас. Знаем, че двамата с господин Дженкинс сте били приятели — добри приятели, и то за много дълго време. Каквото и да се е случило, за вас трябва да е било трудно. Трябва да ви е било ужасно тежко.

— Бяхме приятели — успя да каже Били, — бяхме близки като братя.

— Разбирам. Но не можете да спрете с обяснението дотук. Дори не знаем какво точно искате да ни кажете, но това не означава, че не можем или че няма да ви изслушаме непредубедено.

— Можете да отпишете едното убийство — започна да спори Самюъл. — Обадете се на прокурора и уредете всичко, преди да продължим.

— Не — каза простичко Ив.

— Прокурорът не би могъл да направи подобно нещо — продължи Пийбоди със същия разумен тон, казващ: „Бих искала да ви помогна“. — Дори и ако ние...

— Аз няма да го направя. — Ив изгледа Пийбоди. — Не ми трябва показанията му, за да приключа този случай. Може те да го приключат по-бързо и елегантно, но аз не си падам много-много по елегантните завършеци. Или дайте показанията си, или недейте. Вие решавате. А вие — погледна тя към Били, — вие можете да се пробвате да сключите сделка с прокурора по-нататък, сега не ми губете времето.

— Били — каза Люк благо, — трябва да го направиш. Сам... — Той просто вдигна ръка, за да спре Самюъл, който понечи да опонира. — Не само заради човешките закони. Трябва да го направиш също и за да се спогодиш с Бог. Трябва да го направиш за душата си. Не може да има спасение без признание на греха.

Настана тишина. Времето минаваше, Ив чакаше.

— Вярвах, че това е единственото правилно нещо, което можех да направя — пое тежко дъх Били. — Единственото... Може би дяволът ме е тласнал, но аз вярвах, че действам по божия воля. Джими Джей се беше отклонил и все повече се отклоняваше от правилния път — каза той и умоляващо вдигна ръце. — Той пиеше и не можеше да види, че това е грях, а слабостта разяде душата му. Лъжеше жена си, лъжеше последователите си и не мислеше, че това е измама. Намираше го за шега. Забавляваше се. Започна все по-малко да му пука, пиеше все повече и често пишеше проповедите, дори си позволяваше да проповядва, под влиянието на алкохол.

— Убили сте го, защото е злоупотребявал с водката? — настоя Ив. — По дяволите, защо не наминете към някой клуб или бар в петък вечер и да затриете всичките му клиенти?

— Лейтенант... — каза кротко Пийбоди и погледна към Били. — Не можахте ли да го убедите да спре с пиенето?

— На него му харесваше и смяташе, че всеки човек е обречен, дори е задължително да има определени пукнатини и слабости в характера. Да търсиш съвършенство, според него бе да се бориш за мястото на Бог. Но... той започна да намесва дори децата си в тази измама, като караше Джоси — предимно нея — да му осигурява напитката. Това не е голям признак на бащинска любов, нали? Той беше изгубил пътя си. Пиенето го разяде отвътре и го направи слаб, така че по-лесно бе склонен да се поддаде на плътските изкушения.

— И е започнал да кръшка на жена си.

— Това е много грозен израз — внезапно вдигна глава Люк.

— И поведението му е било грозно — засече го Ив. — Вие сте знаели за връзките му.

— Да. Той й изневери пет пъти и наруши клетвата си. Но после се разкая. Идваше при мен, за да се молим заедно и да търси опрощение и сили да устои на изкушението.

— Вие сте го прикривали.

— Да, правих го доста дълго време. Той съзнаваше какво рискува, отдавайки се на този грях — душата, съпругата си и семейството, дори Църквата. Опитваше се да се бори.

В очите на Били проблеснаха няколко сълзи, но той ги забърса с опакото на ръката си.

— Беше добър човек, велик човек, но и с големи слабости — доброто и злото се бореха в него. А този път, като за последно, той не успя да устои, не се покая. Отказа да види, че това е грях. Виждате ли, той би преиначил и божие слово, за да отговаря на низките му потребности. Твърдеше, че с онази жена и чрез пиенето добива повече светлина, повече прозрение и по-голяма истина.

— И все пак сте продължили да го прикривате.

— Ставаше все по-трудно за съвестта ми. Такъв товар... а и да знам, че и аз съм част от всичко това, той беше замесил и мен. Предаде Бога и добрата си жена. И както и с пиенето, в един момент започна все по-малко да му пука и да внимава. Беше само въпрос на време кога греховете му щяха да бъдат разкрити, а те можеха непоправимо да навредят на цялата му дейност преди това. Всичко, което беше направил и съградил, бе поставено на риск, когато той попадна в порочния водовъртеж на греха.

— И вие сте спрели този водовъртеж?

— Нямах друг избор. — Погледът му срещна този на Ив, настоявайки да бъде разбран. — Вижте, Църквата — тя е по-голяма от всеки от нас и трябва да бъде защитена. Молих се за него, поучавах го, спорехме. Той не пожела да види, бе сляп за това. Всички ние сме просто хора, лейтенант, дори и Джими Джей. Той се представяше за главата на Църквата, за божи наместник на Земята, но в крайна сметка бе само човек. И този човек трябваше да бъде спрял, за да се спаси душата му и да продължи съществуването на „Вечната светлина“.

— Убили сте го, за да го спасите.

— Да.

— И да запазите Църквата.

— Да запазя всичко, което бе изградил, за да може да продължи и след него, да живее и да процъфтява, така че и други души да бъдат спасени.

— Защо точно тук и сега?

— Аз... заради католическия свещеник. Заприлича ми на знак. Тогава разбрах, че за да може Джими Джей да бъде спасен и „Вечната светлина“ да продължи без него, смъртта му трябва да бъде бърза и пред публика. Това би подтикнало другите да се вгледат в себе си и да потърсят светлината, да разберат, че всички сме смъртни и че спасението трябва да бъде заслужено.

— Откъде намерихте цианида?

— Аз... — Той нервно облиза устни. — Свързах се с един дилър на забранени вещества в подземията на Таймс Скуеър.

Ив изненадано вдигна вежди:

— Ходили сте в метрото в тази зона? Това или е много смело, или е ужасно глупаво.

— Нямах друг избор. — Той сплете пръсти и постави ръце на масата. — Трябваше да стане бързо. Платих му, за да осигуря всичко, и му дадох двойно повече, когато донесе обещаното.

— Име?

— Не си разменихме имената.

Ив не се изненада и кимна. „Имаме много време да го притисна за това по-късно“ — помисли си тя.

— Осигурили сте отровата. После?

— Наистина, необходимо ли е... — вдигна ръка Сам.

— Да. И после? — повтори Ив.

— Държах я в себе си. Количеството беше толкова малко, молах се да е достатъчно. Не исках той да страда. Обичах го. Моля ви, повярвайте ми. — Били поглеждаше ту към Люк, ту към Самюъл. — Моля, повярвайте ми.

— Продължавай, Били — леко постави ръка на рамото му Люк.

— Смятах отново да говоря с него, да се опитам да го убедя да признае греховете си и да се покае. И тогава, същия този ден, той отиде в стаята на онова момиче. А когато след това говорих с него, той само се изсмя. Изсмя се! Каза ми, че никога не се бил чувствал по-силен, нито пък по-близо до Бог. За да проповядва против греха, човек

трябвало да го познава. Каза ми, че започнал да изучава Светото писание. — Били затвори очи. — Изучавал го с нов поглед и открил, че Бог всъщност е искал да каже, че човек трябва да има повече от една жена и всяка от тях да задоволява една или повече от нуждите му, да прочиства сърцето и съзнанието му за добрите божии дела. Тогава разбрах, че вече е прекалено късно да го върна, твърде късно, за да го дръпна обратно в правия път. Осъзнах, че единственият начин да го спася — да спася всички ни — е да сложа край на земния му живот, да го изпратя при Бог.

Ив не каза нищо, а той си пое дълбоко дъх.

— Изчаках да поставят водата за сцената на мястото ѝ. Молих се, непрекъснато се молах — дори и когато добавях отровата в третата бутилка. Част от мен все още се надяваше, че ще го видя да се завръща в светлината, преди да е посегнал за тази бутилка. Надявах се, че ще се появи друг знак, но нямаше нищо.

— Някой друг знаеше ли какво смятате да правите и какво сте направили? Доверихте ли на друг това, което мислите?

— Само на Бог. Вярвах, че върша божие дело и следвам Неговата воля. Но миналата нощ сънувах страшни неща, видях адски огньове и ужасни страдания. Сега си мисля, че Дяволът е бил при мен, бил съм подлъган.

— Защитата ви ще се състои в това, че сте бил подведен от Сатаната? — заключи Ив. — Не е най-оригиналното оправдание, което може да се измисли. Ами чувствата ви към Джолийн Дженкинс не допринесоха ли за решението да отровите водата на съпруга ѝ?

Бледото лице на Били внезапно почервения:

— Надявах се да спася Джолийн от болката и унижението от предателството на мъжа ѝ.

— С допълнителната надежда да го заместите в сърцето или в леглото ѝ?

— Лейтенант — прекъсна я Люк, — той призна греховете и престъпленията си. Необходимо ли е повече? Готов е да приеме наказанието си и на този свят, и на другия.

— И вие сте задоволен?

— Става въпрос за мен — пресегна се Люк и постави ръката си върху тази на Били. — Ще се моля за теб — каза му той.

Били сложи глава на масата и се отдаде на сълзите си.

Докато той плачеше, Ив се изправи.

— Били Крокър, арестуван сте за предумишленото убийство на Джеймс Джей Дженкинс. — Тя мина от другата страна на масата, за да му сложи бележниците, и го вдигна на крака. — Пийбоди.

— Да, сър, аз ще го поема. Елате с мен, господин Крокър. Можете да се срещнете с клиента си, след като бъде записан — каза тя на Самюъл.

— Край на протокола — нареди Ив, когато Пийбоди го изведе от стаята. — Оценявам факта, че той се предаде доброволно — каза тя на Люк. — Записът е изключен — добави тя, когато той поклати глава. — Възхищавам се на вярата ви и на вашата сдържаност — каза на Самюъл, — както и на лоялността ви.

— Един добър човек е мъртъв — каза тихо Люк, — а един друг е съсипан. Бяха разбити животи.

— Така става с убийствата. „Пожелал е жената на ближния“, не беше ли така? И вие, и аз го знаем. Това е било част от него, въпреки че Били го отрече.

— Не е ли достатъчно, че ще отговаря пред Бог?

Ив внимателно изучаваше изражението на Люк.

— За голяма част от делата си ще отговаря тук и сега, така че останалото нека бъде за пред Бог. Ще продължите ли да бъдете негов представител? — попита тя Самюъл.

— Докато осигурим по-опитен наказателен адвокат. Искаме да се приберем у дома, искаме да заведем семейството у дома колкото се може по-скоро.

— Мисля, че мога да го уредя до утре. Ако по-опитният адвокат настоява за съд, ще станат явни повече от обстоятелствата и мотивите на престъплението. Имам нещо, което да реша сега — каза Ив и отвори вратата. — Ще ви покажа къде можете да изчакате.

Тя се върна в офиса си, написа доклад, архивира го и включи медийния блок, за да се запознае с подробностите. „Няма смисъл, реши тя, Джолийн и дъщерите ѝ също да се замесват в прегрешенията на жертвата. Поне не и за момента“.

Вдигна глава, когато влезе Пийбоди.

— Той е свършен — каза ѝ тя. — Поставих го под наблюдение, за да не се самоубие. Просто имам такова чувство.

— Не мисля, че ще поеме по лесния път, но наистина създава такова впечатление.

— Със сигурност оставя такова първо впечатление. Мислиш ли, че ще го осъдят?

— Да, но смятам, че ще е за непредумишлено убийство и ще го признаят за психически лабилен. Вярата е психоза. Ще прекара следващите двадесет и пет години в разкаяние.

— Единствено това ми се струва правилно.

— „Правилно“ е доста общо казано. — Ив погледна часовника си и видя, че е време да поеме част от задълженията на Бакстър. — Към края на смяната сме. Искам да отидеш при Макнаб и да продължите по случая на Лино. И тъй като знам, че ще си правите мили муцунки и ще ядете нездравословна храна, докато се занимавате с това, не искам да виждам никакви бележки за отработени допълнителни часове.

— Мислех, че ще ходиш в Бруклин.

— Ще видя дали Рурк няма да иска да дойде в ролята на подкрепление.

— И вие ли ще си правите мили муцунки и ще ядете боклуци?

Ив ѝ отправи още един смразяващ поглед.

— Освен ако не ти се обадя с друга задача, искам да ме чакаш утре точно в шест сутринта в „Сен Кристобал“.

— Оу! Толкова рано?

— Ще ходим на сутрешна служба.

Ив взе линка си, за да звъне на Рурк.

13.

Ив помоли Рурк да шофира до Бруклин, за да използва времето и продължи проучването, което бе започнала в офиса си. И тъй като никой от тях не успя да приключи работата в собствения си офис преди шест, очаквано уцелиха отвратителния трафик. От време на време тя поглеждаше настрани от екрана на компютъра си, докато Рурк провираше колата сред множеството други притиснати броня до броня автомобили с пищящи клаксони. Тя се зачуди защо чисто и просто хората, които работеха в Бруклин, не си живееха в Бруклин, а хората, които работеха в Манхатън — в Манхатън.

— Харесва ли им наистина? — чудеше се тя. — Да се справяш с цялата тази злоба и да я смяташ за всекидневно предизвикателство? Дали всичко това не беше някаква странна и изкривена форма на покаяние?

— Твърде дълго се занимаваш със случаи, свързани с религията.

— Ами трябва да има някаква причина, за да подлагаш себе си и околните на това всеки ден.

— Финансите и липсата на място за живеене. — Погледна я закачливо в огледалото и след това се стрелна в тясното пространство между едно мини и всъдеход. — Или желанието да се настаниш извън града в по-квартална среда, докато получаваш градската си заплата. А има и такива, които търсят енергичността и ползите от това да живееш в града, но да работиш в околностите. — С едно бързо движение той отново мина в другото платно, засукана маневра, която им спечели още десетина метра напредък. — Или пък просто им се налага да минават по проклетия претъпкан мост заради каквото и ние — принуден съм да изтъкна — набутали сме се точно в най-голямото меле.

— Отиваме да се срещнем с една жена, която, изглежда, разумно се е преместила от другата страна на проклетия претъпкан мост и си е осигурила заетост там, където е и домът ѝ. Даже може да се каже, че живее на десет минути пеша от работата си, може и по-малко, ако взима метрото. Ако се окаже, че тя е майката на моя Лино, чудя се дали

си е правил труда да ходи да я вижда, пъплейки бавно по Бруклинския мост в час пик.

Примирил се с мисълта, че е затворен от всички страни и че скоро няма да се раздвижат, Рурк се облегна назад и зачака възможност за някой добър ход.

— Ти на негово място би ли го правила?

— Трудно ми е да си представя, че бих се подложила на това, като се има предвид, че взаимоотношенията с майка ми хич не вървяха по мед и масло. Но... да се върнеш у дома, да се криеш пет-шест години и собствената ти майка — твоят единствен жив кръвен роднина, доколкото знам, ако изключим полубрата, който тя е родила, когато си си тръгнал — да живее отсреща на моста — дяволски претъпкан или не... изглежда, ще се чувстваш длъжен да я посетиш. Просто ей така — да видиш как е.

— Може и неговите отношения с майка му да не са вървели по мед и масло.

— Запазил е медальона, който му е подарила, затова може да се каже, че между двамата има някаква връзка. А ако съществува такава, поне ще е искал да се вижда с нея, да разбере как е, какво прави, кой е човекът, за когото е омъжена, и да се срещне със своя полубрат. Поне нещо.

— Ако това въобще е твоят Лино.

— Да, ако е той. — Ив се намръщи при тази мисъл, чудеше се дали си струва да бият целия път до Бруклин в най-натоварения час само заради предположенията й. — Това е първото голямо нещо, на което попадаме. Ако се окаже, че той се е свързвал с нея и е ходил да я вижда, значи тя трябва да знае, че синът й е мъртъв, въпреки затъмнението за пред медиите, което поддържахме. Как ли ще реагира на това? Никой не се е обаждал в моргата, освен отец Лопес, вече проверих. Няма никакви запитвания и никой не е искал да види тялото.

За момент Рурк замълча, но след това каза:

— Мислех си, че не се свързвам пряко с никой от семейството ми в Ирландия. Просто... ей така, да ги чуя как са, да видя какво става с леля ми по майчина линия и с останалите. Може да се каже, че стоя настрана. Разбира се, не правя никаква аналогия.

И Ив си беше мислила за това, знаеше, че бе много пиан в нощта, преди да отиде да се види с леля си. А не беше човек, който би се

напил.

— Защо?

— Поради дузина причини. Бих направил всичко друго, но не и да почукам на вратата на онази къща. Имах нужда да ги виждам, да говоря с тях, да чувам гласовете им... особено нейния, на Шиниъд — близначката на майка ми. Но по-скоро бих позволил да ме подложат на мъчения, отколкото да почукам.

Все още си спомняше онзи миг и сладостното чувство на паника, което го беше обзело.

— Беше ми ужасно трудно. Какво ли ще си помислят за мен? Дали щяха да ме погледнат и да виждат него? И ако станеше така, дали аз щях да виждам същото? Дали щяха да обърнат внимание само на греховете ми — които са твърде много — и да не забележат нищо от нея в мен, от майката, която за мен никога не е съществувала. Трудно е да си в ролята на блудния син.

— Но си почукал на вратата. Това все пак си ти! — Тя замълча и се замисли. — Не си Лино, не си направил това, което той е сторил — с години да живееш като някой друг, като нещо друго. Това трудно можеш да го обясниш на мама, освен ако въпросната мама не е от типа, на които хич не им пука какво прави тяхното малко момченце. И в крайна сметка роднините ти са заклали дебелата кокошка^[1].

— Казва се „заклали тлъсто пиле“.

— И каква е разликата?

— Бих казал няколко килограма. Но да се върнем на същността: запътили сме се към Бруклин точно в най-натоварения трафик именно за да разберем това ли?

— Отчасти. Знаеш ли, можеше да задържа Пийбоди извънредно и да го свършим двете, но си мислех, че след като ще се срещаме с Тереза на работното ѝ място, а то е в една италианска пицария, собственост на брата на съпруга ѝ, можем хубаво да похапнем двамата заедно.

— Да не искаш да кажеш, че това ще го сложиш в графата: „Излизане на вечеря с Рурк“, и да считаш, че с него си изпълнила съпружеските си задължения? — изгледа я той.

Тя, естествено, отрече, но не много убедително.

— Може би, но все пак ще прекараме доста време заедно и наистина ще се насладим на най-фантастичната пица в Бруклин.

— С този трафик, трябва да е най-прекрасната във всичките пет квартала наоколо.

— Е, поне не те карам да дойдеш с мен на църковна служба в шест сутринта.

— Скъпа Ив, за да ме накараш да направя това, количеството и разнообразието от сексуални услуги, които ще поискам в замяна, са толкова големи и всеобхватни, че дори и моето богато въображение трудно може да ги опише.

— Струва ми се, че не можеш да заменяш сексуслуги за посещение на църковни служби, но ако реша да проверя как стои въпросът и ми се удаде възможност за това, ще питам свещеника — каза тя.

След това се върна към работата си на преносимия компютър, а Рурк продължи да се бори с трафика.

По изчисления на Ив да стигнат от центъра на Манхатън до Кобъл Хил в Бруклин, им отне почти толкова време, колкото, ако бяха взели самолета от Ню Йорк до Рим. Пицарията се намираше в един ъгъл на търговската част от квартала и беше заобиколена от редици стари къщи с живописни веранди, където живеещите тук често седяха и гледаха как светът преминава покрай тях.

— Тази вечер трябва да е на смяна — каза Ив на Рурк, щом паркираха, — но ако по някаква причина не е на работа, живее няколко пресечки по-надолу.

— Да не би да имаш предвид, че ако не е на работа, и аз ще се размина с вечерята си?

— Не знам дали ще се разминеш изцяло, но може да се позабави малко — с толкова, колкото ще ми трябва, за да я намеря и говоря с нея.

Ив влезе в ресторанта и отвътре веднага я посрещна такъв аромат, че ако тук не предлагаха най-добрата пица в петте квартала, то със сигурност имаха нещо много близо до нея.

По стените с цвят на препечен хляб имаше пана с различни италиански сюжети, няколко сепарета и отделни маси за двама и четирима се гушеха уютно под висящите от тавана вентилатори, които разнасяха изкусителния аромат на храна.

Зад един тезгях, който отделяше откритата кухня от ресторанта, стоеше младеж с изцапана престилка и въртеше тесто за пица — след

това го хващаше ловко, мятеше го отново и обираше овациите и веселия кикот на децата от най-близкото сепаре и родителите им, както предположи Ив. Келнерите бяха облечени в яркочервени ризи, возеха колички за сервиране и сновяха насам-натам между масите, които обслужваха. Свиреше музика и някой с дълбок баритонов тембър пееше за „аморе“.

С един бърз поглед наоколо Ив забеляза най-различни хора — бебета, деца, тийнейджъри и възрастни, та чак до старци — всички дъвчеха, говореха, пиеха вино или разглеждаха старомодните хартиени менюта.

— Това е тя — каза Ив и посочи с поглед една жена, която тъкмо оставяше няколко димящи чинии със спагети на една от масите. Усмиваше се, докато сервираше, беше в началото на петдесетте, изглеждаше добре, имаше спретнат вид и влагаше грация в работата си. Тъмната ѝ коса, прибрана в кок на тила, красиво обрамчваше лицето ѝ и подчертаваше големите ѝ кафяви очи. — Не ми прилича много на жена, която наскоро е научила, че синът ѝ е бил отровен — забеляза Ив.

В този момент към тях забързано се приближи друга жена, малко по-възрастна от Тереза, по-закръглена и също толкова приветливо засмяна.

— Добър вечер. Маса за двама ли ще желаете?

— Да, моля — отговори Рурк на усмивката ѝ. — Би било чудесно, ако може да е в онази част — посочи той към масите на Тереза.

— Може да отнеме няколко минути. Бихте ли изчакали на бара — ето там?

— Благодаря ви.

— Ще ви повикам, когато се освободи маса.

Барът бе извит като дъга и бе също толкова оживен, колкото и ресторантът. Ив се настани на един висок стол и леко го обърна настрани, за да вижда какво става наоколо, докато Рурк поръчваше бутилка „Кианти“^[2].

— На това място бизнесът върви добре — каза тя, — ресторантът е тук вече почти четиридесет години. Деверът ѝ е второ поколение собственик, а тя е женена за брат му от около дванайсет години. Първият ѝ съпруг я е напуснал и е изчезнал безследно, когато

този Лино е бил около петгодишен. Сега Лино Мартинес трябваше да е на около трийсет и четири. С тези изтрити досиета не мога да намеря информация.

— Или дали някога въобще е бил член на „Солдадос“.

— Не. Мога само да потвърдя със сигурност, че през втората половина на живота си си е създал доста проблеми, за да остане незасечен. Сменял е местоживеенето си, самоличността. Ако това не е моят Лино, и този е бил загазил.

— Успя ли да погледнеш финансовото ѝ състояние? — попита Рурк и опита виното, което барманът наля. — Много е хубаво! — каза той.

— Успях, доколкото можах, без да нарушавам закона. Няма съществени постъпления или загуби, поне не и на пръв поглед. Добре си живее с това, което изкарва, и винаги е работила като сервитьорка.

— За семейство Ортис, както ми каза, когато е живеела от нашата страна на моста.

— Аха, и това е връзката, която искам да прегледаш по-обстойно. След това се е омъжила отново и се е преместила тук. Има деветгодишен син и през първите две години след раждането му е била в системата за професионални майки, а след това се е върнала на работа тук. Детето учи в държавно училище, с него няма проблеми и има малка спестовна сметка. Нищо прекалено. Съпругът ѝ е с чисто съдебно минало, имат ипотека, изплащат кола, обичайните неща. Всичко при нея е нормално.

В този момент хостесата отново дойде при тях.

— Масата ви е готова. Можете да ме последвате, ние ще се погрижим да донесат и виното ви. Много добър избор — добави тя, — надявам се, че му се наслаждавате.

След като седнаха, един от сервитьорите, още момче, донесе на табла чашите им с вино.

— Тази вечер Тереза ще сервира за вас.

— Как е пицата? — попита го Ив и момчето засия.

— Няма да намерите по-хубава. Тази вечер брат ми я приготвя.

— Забавно нещо са семейните ресторанти — каза Ив, когато останаха сами, — ето още една връзка. Работила е за семейство Ортис в техния ресторант, а след това идва тук, за да работи в друг добре уреден семеен бизнес.

— От това разбира и може би изпитва необходимост да го прави. Първият ѝ съпруг я е изоставил и ти спомена, че има доклади за домашно насилие. Родила е първото си дете много млада и синът ѝ също я е напуснал. Сега тя отново е омъжена и това добавя друга връзка във веригата. Изглежда удовлетворена от живота — добави той, когато видя Тереза да се отправя към тяхната маса.

— Добър вечер. Желаете ли нещо за начало? Тази вечер имаме чудесен печен артишок.

— Ще започнем направо с пицата, пеперони — поръча набързо Рурк, защото знаеше, че ако се забавят с избора, Ив ще си вземе само предястието.

— Сега ще донеса поръчката ви.

Тя се запъти към кухнята и по пътя един клиент я потупа по ръката. Спря се за момент, колкото да размени няколко оживени думи с хората на масата, а това подсказа на Ив, че бяха редовни посетители.

Популярна е, забеляза тя. Харесват я и е експедитивна.

— Престани — предупреди я Рурк — или след не повече от две минути вече половината ресторант ще знае, че си ченге.

— Аз съм ченге — каза тя, но обърна погледа си към него. — Ако тя е това, за което се представя, обзалагам се, че още поддържа контакти със семейство Ортис. Чудя се дали е отишла на погребението, името ѝ не фигурираше в списъка, който ми даде Грасиела Ортис.

— Провери ли лентите на венците? Картичките от присъствалите на службата?

— Хм. Направих го, но тогава не търсех Тереза Франко от Бруклин. Майра смята, че убиецът ще бъде принуден да си признае — когато се изповяда на свещеника си.

— Лепкава история.

— Да, може да се окаже такава. С Били беше лесно, той е действал импулсивно, а като се добави и вярата, и чувството му за справедливост... Той знаеше, че аз знам, и сам ми падна в ръцете. Докато ако убиецът признае пред Лопес или Фриймън, всичко ще се потули. Те ще се възползват от тайната на изповедта, защото вярват в нея.

— А ти не.

— По дяволите, не. Аз разследвам престъпление и имам отговорност да докладвам на властите.

— Черно и бяло.

Тя се намръщи на виното си и каза:

— Какво точно се очаква да видя? Пурпур? Има си причини, поради които разделяме Църквата от държавата. Никога преди не ми е хрумвало как се е стигнало до разделението — каза тя и измъкна една от дебелияте солети, които стърчаха от чаша на масата.

— Не ми харесва идеята да разчитам на свещеник, който да убеди убиеца да се предаде. Били? Той е дребен безгръбначен лицемер и не е успял сам да се справи с това, което е извършил. При него нещата са прости.

Тя отхапа малко и посочи с останалата част от солетата Рурк.

— Но убиецът на Лино — каза тя, — тук нещата са по-сериозни, обмислил го е предварително и има някакъв дълбоко заложен мотив. Може да е отмъщение, може да е печалба, може да е и защита — своя собствена или на другото, но тук я няма димната завеса като при Били, с неговите глупости за „спасение на душите“.

Тъй като сочеше към него, Рурк отмъкна солетата.

— Като цяло съм съгласен с теб и съм впечатлен от начина, по който зачеркваш религията.

— Защото все повече започнаха да я използват като извинение, като оръжие и като измама. Много хора — може би повечето — в действителност не са вярващи, освен когато не им изнася. Но не е така при Люк Гуудуин и Лопес — те наистина вярват в това, което проповядват, изживяват го. Можеш да го забележиш в сърцата им. Може би затова им е по-трудно да приемат грозните неща, не знам.

— Ами убиецът? Дали той е вярвал истински?

— Мисля, че да. Затова ще ни е по-трудно да го хванем. Той вярва, но не фанатично, не изпада в лудост — иначе щяхме да имаме повече информация за него, щеше да е оставил някакви следи или бележка. — Ив сви рамене, Рурк не заслужаваше да говорят само за убийството по време на вечеря. — Но, както и да е, не ти разказах за едно сбиване, в което се намесих днес.

— Успешна намеса, както виждам — не се забелязва да си ранена някъде.

— Кучката ме ухапа — потупа Ив рамото си, — останаха ми доста отчетливи следи от зъбите ѝ. Боят беше за една чанта, не беше грабеж, ами имаше разпродажба на портмонета, въъ, някакви Ларош.

— А, да. Много търсена марка ръчни чанти, куфари и обувки.

— Предполагам, след като тези двете щяха да се избият за нещо, наречено „тройно сгъваемо в божурено“. Какво, по дяволите, е „божурено“?

— Цвете.

— Знам, че е някакво си цвете, или поне така предполагам — каза Ив, — но това формата му ли е, миризмата или пък цветът?

— Предполагам, че е цветът, най-вероятно розов.

— Казах на Майра и очите ѝ светнаха. Веднага се обади в магазина и го купи.

Рурк се облегна назад и се разсмя, а точно в този момент Тереза донесе пицата им.

— Виждам, че се забавлявате, но се надявам да се насладите и на пицата. Само ми кажете, ако желаете да ви донеса още нещо.

Ив се загледа в движенията на Тереза — сервираше, бърбеше си с хората, вземаше поръчки. Научила си е урока, добила е рутина. Познава добре хората си — както от персонала, така и клиентите. Не прилича на жена с голяма тъмна тайна.

Когато прецени, че пицата ѝ е изстинала достатъчно, за да не пари, Ив си взе една пробна хапка.

— Мм, признавам — дяволски хубава е.

— Да. А Тереза не ми се струва жена, която би се сбила до смърт заради дизайнерска розова чанта.

— А?

— Има хубави удобни обувки и хубави бижута, но никак не е показна. Носи брачна халка — добави Рурк, — това значи, че е традиционалистка. Ноктите ѝ са късо подрязани и добре оформени, не си слага лак. Има хубава кожа и поне на работа слага минимално количество грим. Обзалагам се, че е жена, която се грижи за себе си и която харесва хубавите неща — такива, които ще ѝ останат, държи на това, което има.

Ив отхапа друго парче и му се усмихна:

— Гледаш я с очите на ченге.

— Грубо е да ме обиждаш, когато те извеждам на вечеря. Обзалагам се още, че и дамската ѝ чанта е също толкова удобна и практична, както и обувките, и че и тя би се изумила, също като теб, ако види някой да захапне ченге заради розово портмоне.

— Не мога да не се съглася с теб — каза Ив и нави на вилицата си един дълъг и разтеглив „конец“ от разтопен кашкавал, който хапна заедно с парченце от пицата. — Но нищо от това не значи, че не е знаела как първородният ѝ син живее от другата страна на моста и че участва в една голяма измама.

— Но ти не мислиш така.

Ив се заигра с чашата си:

— Не мисля така, но ще открия каква е истината.

Междувременно нямаше никаква причина да не се наслаждават на страхотната пица, докато тя следеше всяко движение на Тереза из ресторанта и отвореното пространство на кухнята.

Изчака я да дойде отново край тяхната маса.

— Как беше храната? — попита ги тя.

— Страхотна.

— Може ли да ви предложи десерт? — запита тя, като в същото време вдигаше празните им чинии. — Тази вечер имаме домашно приготвено тирамису, което е невероятно на вкус.

— Ще се въздържим. Има ли някъде удобно място, където можем да поговорим?

Погледът на Тереза внезапно придоби угрижен вид, тя сниши компютъра, на който си записваше поръчките, и попита:

— Някакъв проблем ли има?

— Необходими са ми само няколко минути — каза Ив и остави значката си на масата. Тереза погледна към нея и замря. — Най-добре е да е на удобно и усамотено място.

— Ами... има един малък офис зад бара, но...

— Става — каза Ив, изправи се и освободи място на Тереза, за да почисти.

— Трябва само да намеря някой, който да поеме и моите маси. Тъъ...

— Добре — Ив погледна към Рурк, когато Тереза забързано се приближи към една от другите сервитьорки. — Защо не дойдеш с нас? — каза му тя. — Ще видим колко близо си бил до истината, когато даде оценката си.

Двамата заобиколиха масите и се отправиха към бара. Офисът наистина беше малък, но удобно обзаведен. Когато влязоха вътре, Тереза преплете пръсти и попита:

— Наред ли е всичко? Да не съм направила нещо? Съжалявам за цветята, и Спайк беше много лош, но аз...

— Спайк?

— Кучето. Не знаех, че е разровил цветята, и обещах да ги подменя. Казах на госпожа Перини и тя ми отговори, че всичко е наред.

— Не става въпрос за кучето ви, госпожо Франко. Тук сме заради сина ви.

— Дейвид? Той добре ли е? Какво...

— Не за Дейвид — каза Ив, прекъсвайки мигновената майчина тревога, — заради Лино.

— Лино. — Тя притисна с ръка сърцето си. — Разбира се, че ако ме търсят от полицията, ще става въпрос за Лино. — Личеше си, че тревогата бавно започна да я обзема. — Какво е направил?

— Кога за последен път се свързахте с него?

— Ще станат почти седем години оттогава. Ни вест, ни кост цели седем години. Каза ми, че имал работа, големи планове, Лино винаги имаше големи планове. Къде е сега?

— Къде се намираше, когато последно се свързахте с него?

— Някъде на запад, каза, че е в Невада. Известно време е бил и в Мексико. Обажда се или праща електронна поща. Понякога ми изпращаше пари — през няколко месеца. Понякога минава и година, без да съм го чула. Казвал ми е, че ще се върне у дома, но не си идва. — Тя седна. — Същият като баща си е. Аз имам и друг син, имам Дейвид, а той е много добро дете.

— Госпожо Франко, знаете ли, че Лино е принадлежал към бандата „Солдадос“?

— Да, да — въздъхна тя. — Братята му, както ги наричаше. Беше си татуирал знака им. — Тя разтърка с длан ръката си. — Не успях да направя нищо, за да го спра — нищичко. Опитвах се да го убедя, той ми обещаваше, но само толкова. Вършеше всичко на своя глава. Около Лино винаги е имало полиция.

— Кога го видяхте за последно?

— Напусна ме, когато беше на седемнайсет. Никога повече не се върна.

— Някога сте работили за Хектор Ортис.

— Преди много години. Той беше много добър с мен — с нас. Даде работа и на Лино, нещо малко, което да прави, когато беше на петнайсет — бършеше масите, помиташе. А Лино открадна от него. — Дори и сега споменът за това предизвика изблик на червенина по бузите ѝ. — Той открадна от такъв добър човек, от толкова хубаво семейство. Много ни засрами.

— Бяхте ли на опелото на господин Ортис?

— Не. Искрах да отида, но същия ден имах видео родителска среща с учителите на Дейвид. Винаги се стараем и двамата с Тони, съпруга ми, да присъстваме. За нас е важно. На погребението изпратих цветя. — В този миг нещо проблесна в погледа ѝ. — По време на службата беше убит свещеникът, чух за това. И казват — от полицията твърдят, че той изобщо не е бил свещеник. О, боже! О, боже!

— Госпожо Франко — започна Ив, приклепна, за да е на нивото на погледа ѝ и извади пакетче за съхранение на доказателства, — това на Лино ли беше?

Дъхът на Тереза секна, когато видя какво има вътре. Тя го взе и леко го погали с палец през опаковката. Обърна го и в очите ѝ преляха сълзи, когато прочете надписа на гърба.

— Подарих му го за Първото му причастие. Той беше на седем и все още си беше моето момче, поне в по-голямата част от душата си все още беше малкото ми момченце. Това бе преди да добие онзи гняв, преди да поиска много повече, отколкото можех да му дам. Мъртъв ли е? Лино мъртъв ли е? Той ли е убил онзи свещеник? О, господи, да не би да е отнел живота на свещеник?

— Възможно е да го е направил, госпожо Франко, и то по няколко начина. На тялото на човека, представял се за отец Флорес, е открита заличена татуировка. На ръката — изобразявала е символа на „Солдадос“. Правил си е и лицева реконструкция. Държал е този медальон скрит в стаята си.

Цветът на лицето ѝ сякаш изведнъж изчезна.

— Мислите, че този човек, този свещеник, е бил Лино?

— Отец Флорес е пътувал на запад, когато е изчезнал преди около седем години. Оказа се, че последните данни за Лино Мартинес са отпреди горе-долу същото време. Тогава е имало някакво раздвижване около него — сменил е самоличността си, доколкото

успяхме да установим. Краденето на чужди самоличности е било част от начина му на живот, едно от нещата, които е умеел добре.

— Винаги е бил такъв. Беше умен — умно момче, и много разбираше от електроника. Можеше да го използва за обучението си, да си създаде добър живот и кариера, но вместо това уменията му се превърнаха в начин да влезе в бандата. Беше им от полза в тези неща. Богородице! — тя притисна с пръсти очите си. — Така ли е станало? Мъртъв ли е? — Тя започна да се полюшва напред-назад. — Умрял ли е? Моля ви, намерете съпруга ми. Трябва ми семейството ми, трябва да видя сина си. Трябва да видя Лино.

— Не сте го виждали от двадесет години и освен това е променил външния си вид. Ще го познаете ли?

Тереза безпомощно отпусна ръце в скута си, а сълзите ѝ закапаха по тях.

— Той все още е моят син — проплака тя.

Ив взе пакетчето с доказателството, което лежеше в скута на Тереза, и каза:

— Ще уредя да видите тялото.

В този момент Тереза се разтреса от внезапни тръпки:

— Моля ви, не може ли да е утре? Когато момчето ми отиде на училище. Не искам той да знае... Може да е станала грешка и така никога няма да трябва да узнава. А ако не е грешка, искам да намеря правилния начин, по който да му кажа за брат му.

— Утре сутринта. Ще изпратя кола да ви вземе.

— Моля ви, недейте. Съседите... — Тя спря да хлипа и притисна устните си с ръка. — Знам как звучи отстрани — изглежда ви срамно и себично, но целият ми живот е тук, както и животът на малкото ми момче. Досега не сме имали проблеми с полицията — можете да видите и да попитате за това. Той е добро дете, а съпругът ми е хубав човек. Можете...

— Госпожо Франко, не искаме да ви въвличаме в неприятности. Мога да ви кажа къде да дойдете и да се срещнем направо там. По кое време синът ви ще е отишъл на училище?

— Трябва да е там в осем. След това двамата с мъжа ми можем да дойдем в града. Ще тръгнем веднага щом замине за училище. Съпругът ми може...

— Окей, добре. Нека бъде в девет часа. — Ив извади една визитка и написа къде точно трябва да отиде. — Елате тук и търсете мен, аз ще уредя нещата предварително.

— Ще дойдем. Ще бъдем там двамата с Тони, но... сега трябва да се прибера. Моля ви, просто... трябва да кажа на София, че не се чувствам добре и трябва да си отида вкъщи.

— Добре, госпожо Франко — каза Ив, докато Тереза се изправяше. — Защо Лино е напуснал Ню Йорк, когато е навършил седемнайсет?

Тъмните ѝ очи, толкова дълбоки и блестящи, сега изглеждаха празни.

— За да стане богат и важен — каза тя. — Често ми казваше: „Когато се върна, ще бъда богат човек и ще живеем в голяма къща. Огромна, като тази на господин Ортис. Аз ще бъда Някой“.

— И само още нещо? — сети се Ив. — Можете ли да ми кажете имената на някои от най-близките му приятели? На други членове на бандата?

— Стив Чавез бе най-близкият му приятел и най-лошият от всички. Двамата със Стив тръгнаха заедно. — Тереза притисна очите си с пръсти и силно ги разтърка. — Джо Инез, Пени Сото. Пени беше приятелката му. Имаше и други, някои от тях са мъртви или изчезнали. Ще помисля и ще ви напиша имената им, но моля ви, сега трябва да си ида вкъщи.

— Ще се видим утре.

Ив излезе от офиса след Тереза и я видя как забързано отиде при жената, която ги беше настанила.

— Предполагам, че трябва да ѝ оставим голям бакшиш — каза замислено Ив. — Но колкото и голям да е, в крайна сметка ѝ съсипахме вечерта.

[1] Непреводим идиом — игра на думи. Смисълът е, че е бил посрещнат радушно като гост. — Б.пр. ↑

[2] От итал. Chianti — италианско червено сухо вино, доста силно, известно в цял свят. Произвежда се в Тоскана и се продава в плетени дамаджани. — Б.пр. ↑

14.

Докато Рурк шофираше обратно към къщи, Ив провери трите имена, които Тереза ѝ беше дала. Стивън Чавез имаше дълъг и наситен с какво ли не списък с провинения от няколко щата. Побой, още един побой с настъпила смърт, изскочиха и няколко притежания на забранени субстанции, сексуални посегателства — за които е бил оправдан — кражби на коли, измама, обир. Беше пресичал доста щатски граници и бе обиколил доста затвори.

— Пътуващ гадняр — изкоментира Рурк.

— Бил е арестуван няколко пъти и/или разпитван и пускан след това. Преди малко повече от седем години е бил прибран за притежание на крадени стоки, но е пуснат под гаранция и след това е изчезнал. Станало е в Аризона — тя хвърли един поглед към Рурк.

— А последния път, когато Тереза се е свързала с Лино, е било преди седем години в Невада — в съседство с Аризона.

— Залагаш ли на това, че те двамата с Лино са се засекли, за да си припомнят старите времена на по халба бира?

— Само смотаняк би се обзаложил за противното. А къде е той сега?

— Данните се губят от горе-долу същото време, когато изчезва и Лино. Инез и Сото са все още в Ню Йорк. Сега Инез е механик по поддръжката на един жилищен комплекс в стария квартал. За известно време в края на тийнейджърските си години е бил „на топло“ за обир. След като е излязъл, има няколко сбивания и хулигански прояви. След това профилът му е чист вече повече от десет години. Сото има няколко задържания заради продажба и притежание на забранени субстанции и за извършване на сексуални услуги без лиценз, както и за побой. Отскоро е освободена условно и работи... — хм, колко удобно — в закусвалнята, която е врата до врата с църквата „Сен Кристобал“.

— И кой може да я обвини? Да позная ли кой ще е следващият, когото ще посетим?

„Малко са ченгетата щастливци, помисли си Ив, които толкова лесно са залавяли престъпник — само за няколко часа. Мога да ги хвана и двамата сутринта, но... тъй като Инез живее в сградата, в която работи, може да се каже, че той е сигурна карта.“ Тя си записа адреса.

— Длъжник си ми, защото подобен род работа за ченгета е доста досадна с цялото това говорене и никой не се опитва да ни убие.

— Е, не може през цялото време да е весело. Но вероятно Джо ще раздвижи нещата.

— Не се опитвай да ме склониш, Ив.

Тя се разсмя и изпъна крака напред:

— Искаш ли да знаеш какво значи „гаден разговор“? Пийбоди днес имаше среща с Надин и Луиз за планирането на моминското парти. Съответно ще бъде у нас и аз съм домакинята, но те са ме освободили от каквито и да било задължения.

— Това не ми звучи толкова гадно. Всъщност струва ми се доста смислено и добро.

— Предполагам, че е така. Забраних игрите и стриптийзърките, да речем, че всичко друго мога да понеса. Сигурно само ще трябва да се размотавам наоколо, да пия женски питиета и да хапвам торта. — „Поне това с тортата не беше толкова зле“, помисли си Ив. — Вероятно трябва да купя подарък на Луиз.

Ив погледна крадешком към него.

— Не — отказа ѝ Рурк категорично, — няма да поема това твое малко задължение, защото вече нямам никаква идея какъв подарък би бил подходящ за булчинско парти.

След като и тази малка надежда се изпари, Ив сви рамене.

— Имат толкова много подаръци, свързани с толкова много поводи и след всичко това ще трябва да им купим и сватбен подарък, нали? Какво, по дяволите, да избереш за двама пораснали хора, които заедно и поотделно вече имат всичко, каквото искат — или поне могат да си го купят и сами?

— Обзавеждат цяла къща — напомни ѝ Рурк. — Говорих с майката на Пийбоди да им направи сервиз за чай. Чайник, чаши, чинийки и така нататък. Ще ги извае добре, има талант.

— Хм! Това е добра идея. Защо аз не се сетих първа? — Ив се умисли за момент. — Инез е единственият, за който Тереза спомена, който се е оженил.

— Я, как прескачаме от тема на тема — изкоментира Рурк.

— Просто това ме накара да се замисля, нали знаеш, партита, сватби. Той е единственият, който се е оженил, има деца.

— И единственият, който вече се е реабилитирал или поне така изглежда.

— Не знам дали едното нещо е свързано с другото, но това е интересно. А и самата Тереза — както изглежда, е била прецакана, оженила се е за погрешния човек. Той я е подритвал, тя е правела каквото може или е направила това, което е мислела, че трябва да направи. Онзи тип изчезва и тя остава да отглежда детето сама. Помага на сина си, но не успява да го опази от проблемите. След това и детето хваща пътя, тя се жени повторно за приличен мъж и има второ дете. Живее си спокойно и това й дете остава далеч от проблемите.

— Дали тук е намесен ген или начин на възпитание?

— Има и от двете. Винаги са замесени и двете. Освен това има и направен избор. Лино е прекарал първите години от живота си, виждайки как майка му е била подритвана насам-натам и тормозена от баща му. Затова, когато чува за онова копеле Солас, който пребива жена си и натиска дъщерята, той не издържа да се прави на свещеник и тръгва да скрие нечий задник. Това е слабостта му място. Носил е този медальон, не е виждал майка си, не си е идвал вкъщи при нея, но е продължил да носи медальона, който тя му е подарила.

— И от време на време й е пращал пари.

— Аха. Щял да се върне у дома като богаташ — важен. Да няма нищо общо с онова копеле, което е биело майка му. Това трябва да е факторът, на който заляга патологичното му поведение, ако въобще ни пука какъв ли може да е той.

— Защо?

За момент тя замълча. Знаела е, че той е изгубен. Тереза е знаела, че в него има нещо, което тя никога няма да може да изкорени; нещо, което го е накарало да тръгне по пътя, който е поел. Сега тя вече е получила добрия си живот, но все още скърби за него, по дяволите — тя вече скърбеше.

— Да, мъчно й е. И когато го освободя като доказателство и й го дам, тя ще запази този медальон до края на живота си. Това е споменът за малкото й момче. Разпитвах хора, които са го познавали през последните няколко години, работили са с него и са го харесвали —

бил е уважаван и хората са му се радвали. Мисля, че той е бил хладнокръвен убиец, или поне, че е убивал и е правил каквото си иска, когато му е изнасяло. Но тук имаше нещо, нещо се криеше под твърдата обвивка — понякога чак човек се чуди защо ли това е всичко, защо част от него е трябвало да бъде погребана.

— Искал е още — каза Рурк. — Искал е нещо, което не е можел да има или не е искал да се потруди, за да спечели. Подобно желание може да измести всички останали.

Ив спря за момент и каза:

— Ти също си искал да бъдеш богат. Да си важен човек. Това е била целта.

— Беше.

— Но никога не е трябвало да погребваш човека, който си, в името на тази цел.

— Сама виждаш какъв е паралелът. За мен законовият път беше... една възможност. Предизвикателствата бяха повече, а и когато можех да поема по много по-тъмна пътека, имах Съмърсет като своеобразен компас във времето.

— Ти не би тръгнал по този път. Прекалено горд си.

— Така ли? — вдигна той едната си вежда.

— Ти винаги си знаел, че не са само парите. Те са сигурност и символ, но не са основното нещо. Важното е да знаеш какво да правиш с тях. Много хора имат пари — направили са ги или са ги взели отнякъде, но не всеки съгражда нещо с тях. Лино нямаше да съгради нищо. Дори и да беше станал богат, все пак никога нямаше да стане важен, затова за кратко време си е откраднал малко важност.

— Свещеническата яка.

— В света, в който се е върнал, това го е правело важен. Обзалагам се, че му е харесвало, обичал е властта, която му е давало. Ето защо е издържал толкова дълго.

— Очевидно даже малко по-дълго, отколкото трябва.

— Да. А колко ли още е трябвало да извърви? — зачуди се Ив. — Колко още, преди да реши, че вече е спечелил богатство и слава? Всъщност Тереза може и да не е в състояние да го идентифицира — не мога да си представя как ли би могла. Но в онова стоманено чекмедже в моргата лежи Лино Мартинес. Сега само трябва да разбере кой е искал да го види мъртъв и защо.

Може би Джо Инез щеше да ѝ даде някои от отговорите. Ив разгледа дванадесететажната жилищна сграда — спретнат и тих блок от стомана и бетон с автоматично защитен вход и решетки на прозорците на първите два етажа.

Тя преодоля охраната с помощта на универсалния си ключ и огледа малкото фоайе. Миришеше съвсем слабо на почистващ препарат с аромат на цитруси, а в средата му имаше изкуствен фикус, поставен в шарена саксия, и два стола, подредени един до друг върху белия под с мозайка на точки.

— Той е в 2А. — Тя подмина двата миниатюрни асансьора и заедно с Рурк предпочете стълбите. От апартаментите до коридора долитаха приглушени шумове — предавания по телевизията, бебешки плач, салса. Но стените и вратите бяха чисти, също както и фоайето. Всички крушки на тавана в коридорите светеха.

От един поглед можеше да се каже, че Инез си вършеше работата.

Ив почука на 2А. Вратата се отвори почти веднага. Отвътре се показва едно момче на не повече от десет години, с перчем, който падаше ниско над очите му, както беше модерно в момента, и шумно отпиваше от някаква напитка за спортисти.

— Ей — каза то.

— Ей — отвърна му Ив, — искам да говоря с Джо Инез. — Ив показва баджа си.

Значката го накара да свали напитката от устата си, а очите му се разшириха в комбинация от изненада и въодушевление.

— Я? Как така?

— Защото така.

— Имате ли заповед или нещо друго? — Детето се облегна на отворената врата и отпи още една шумна глътка от яркооранжевата си напитка.

„Сякаш участвам в компютърна игра — каза си Ив, — на екрана винаги питаха подобни неща.“

— Баща ти да е правил нещо незаконно? — предизвика го Ив, а момчето изпухтя.

— Да бе! Татко! Хей, татко — ченгета на вратата.

— Мич, престани да търчиш насам-натам и се върни към домашното. Майка ти... — Човекът, който излезе от една от стаите, тъкмо избърсваше мокрите си ръце в панталона и в миг се закова на място. Веднага усети, че наблизко има полиция. — Извинявайте. Мич, иди да понаглеждаш близнаците за малко.

— Ооо! Стига де!

— Веднага! — каза Инез и посочи назад към стаята с палец.

Момчето промърмори нещо под носа си и сви рамене, но в крайна сметка се отпрати в посоката, в която сочеше баща му.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Инез.

— Джо Инез?

— Точно така.

Ив нарочно погледна към татуировката на лявата му ръка.

— От „Солдадос“? — запита го тя.

— Бях някога. За какво става въпрос?

— Лино Мартинес.

— Лино? — Изненадата изскочи в погледа му толкова бързо, колкото и при сина му, но в него не се четеше и грам от въодушевляването, обзело детето. Ив прочете в очите му единствено страх. — Върнал ли се е?

— Може ли да влезем?

Инез зарови и двете си ръце в косата си и отстъпи назад, за да им направи място.

— Днес гледам децата — жена ми е навън с приятелки. Не знам за колко време Мич ще успее да наглежда близнаците.

— Тогава да говорим направо по въпроса. Кога за последно сте осъществявали контакт с Лино Мартинес?

— Исусе! Трябва да е било преди петнайсетина години. Даже малко по-отдавна. Той замина, когато всички бяхме все още деца по шестнайсет-седемнайсет.

— И през цялото това време не сте се свързвали с него?

— Разменихме си някои неприятни реплики, преди да замине.

— За какво?

— По дяволите, кой ли ти помни? — каза той, но през очите му премина сянка.

— И двамата сте били членове на банда, известна с насието и кръвните си връзки.

— Да. Пазя си това, за да ми напомня и да направя всичко възможно децата ми да не повтарят моите грешки. Имал съм прегрешения, както вече знаете — пиех, биех се, но вече почти тринайсет години съм чист. Това не е ли достатъчно?

— Защо си тръгна Лино?

— Предполагам, че е искал да се махне. Той и Стив — Стив Чавез — казаха, че отиват в Мексико, може и да са го направили. Знам само, че заминаха заедно и оттогава не съм чувал нищо за тях.

— Ходите ли на църква?

— Защо питате? — върна ѝ той въпроса, но когато Ив го изгледа продължително, въздъхна и каза: — Старая се да ходя почти всяка неделя.

— В „Сен Кристобал“ ли ходите?

— Да, тя е... Това да не е заради свещеника? — Лицето му внезапно се отпусна спокойно. — За онзи, който умря на погребението на стария господин Ортис? Не успях да отида, имаше проблем с водопровода на петия етаж. Да не би да говорите с всички в енорията или само с бившите членове на бандата?

— Познавахте ли Флорес?

— Не, не бих казал. От време на време го виждах наоколо. Обикновено ходим на неделната служба в девет, жена ми харесва проповедите на отец Лопес и мен ме устройва, защото той обикновено гледа да говори кратко.

— Момчетата ви не ходят ли в младежкия център?

— Мич, луд е по скайбординга. За момента хич не се интересува от отборните спортове. Близнаците са само на пет и... — В този момент от задната част на апартамента долетяха викове и крясъци. На устните на Инез се изписа ледена усмивка. — Сега гледаме да ги държим изкъсо.

— Какво знаете за Пени Сото?

Погледът му в миг стана студен.

— Със сигурност живее някъде из квартала — каза той. — Пътищата ни вече са много различни. Аз имам семейство и хубава работа тук, от доста отдавна съм спрял да си търся белята.

— В какво се беше забъркал Лино Мартинес, когато си тръгна?

По погледа на Инез отново пролича, че знае нещо, в очите му се четеше страх и съжаление.

— Тук не мога да ви помогна. Лино винаги беше замесен в нещо. Вижте, не мога повече да оставя онези тримата в другата стая без наблюдение. Не знам нищо за Флорес, а колкото до Лино... това е единственото общо нещо, което сме имали от доста време насам — той потупа татуираната си ръка. — Сега трябва да ви помоля да си тръгвате, за да спра момчетата си да се сбият.

— Тук има нещо — каза Ив, когато излязоха. — Нещо е объркало нещата тогава и е накарало Лино да се покрие.

— Но не мислиш, че е знаел, че Лино се е върнал? — попита я Рурк.

— Не, не ми се стори да е знаел. На него му се иска вече да е приключил с всичко това и става раздражителен, когато му се припомни — нещо, за което не можем да го виним. И той е постъпил като Тереза — изградил е живота си наново и иска да си го запази. Но Лино все пак съществува. — Ив се качи в колата и се облегна на седалката си. — Лино все пак съществува — повтори тя, когато и Рурк се настани зад волана. — Като пречка, като нещо, което винаги да ти напомня, като бreme — както искаш го наречи. И Лино е този елемент от миналото, от грешките и проблемите, от онези трудни времена, който хвърля сянка върху новия им живот. Дори и те двамата да са го смятали за мъртъв, това пак нищо не променя.

Рурк стартира двигателя и двамата потеглиха към къщи.

— Каквото и да е станало, за да накара Лино да избяга от Ню Йорк, трябва да е било достатъчно голяма работа, за да го разкрием. Малко ровене в архивите на медиите от онова време може и да поразсее загадката.

— Може би. Но, знаеш ли, в погледа на майката нещо липсваше, нямаше го онова: „О, по дяволите, ето пак се случва“, което очите на Инез излъчваха. Защо тя не е знаела? Тя твърдеше, че си е тръгнал, за да стане богат и важен, а не защото е избягал. Може би прекалено много разчитам на това нещо. — Ив разтърка лицето си с две ръце. — По този случай започват да ме обземат противоречиви чувства. Всеки, с когото говоря, има различна версия, трябва да подреда нещата.

— Сега научаваш кой всъщност е бил той.

— За да го науча, ми трябва официалната му самоличност. Но, да — горе-долу схващам картинката. Утре обаче ще се наложи да

пропусна църквата — реши тя и написа съобщение на Пийбоди, за да ѝ каже за промяната в плана.

— Мисля, че Бог няма да ти се разсърди, защото ще разпитваш Сото и идентифицираш жертвата.

— Хм! Все още ми се иска да се видя с Лопес, трябва да го засека в жилището след срещата със Сото. Приятелката му... — разсъждаваше Ив на глас — познават се от деца. Не мисля, че аз имам някакви приятели оттогава. Ти сигурно имаш. Доколко далеч може да стигне лоялността им?

— Това е прекалено сложен и противоречив въпрос, за да мога да ти дам точен отговор.

— Приятел от онова време е направил или не е направил нещо и това е причинило разрыв между вас — нещо, за което сте се карали и спорили. Той си тръгва. Ти продължаваш ли да го защитаваш? Смяташ ли завинаги да си държиш езика зад зъбите, защото някога сте били част от един и същ отбор, да речем?

— Сега рисувате нещата прекалено черно-бели, лейтенант. Зависи какво точно е или не е направил и как или дали това ме засяга по някакъв начин. Ако кажа нещо, това би ли променило случилото се, или би поставило баланс, който имам нужда да установя?

— Ти би си мълчал — промърмори Ив. — Отново става въпрос за гордостта ти, както и за лоялност. Но мога да измъкна тази информация от Инез, ако се наложи.

— Без съмнение. Той нямаше знака за убийство на татуировката си — добави Рурк.

— Не, нямаше го, за разлика от Лино и Чавез. Но и той е правил някои поразии. А как да разбере кой е убитият от Лино, когато цяла банда лицемери — защитници на правата, хленчат: „О, бедните неразбрани дечица — които всъщност са убийци, измамници и хулигани — трябва да започнат начисто“, и са изтрили всички досиета, ако въобще е имало такива — добави Ив.

— Ако ми дадеш малко време и имената на хората, които те интересуват, мога да изровя тази информация — дали Лино е осъждан, или арестуван. Дори и да е бил само разпитван.

Ив го погледна изкосо — вече си беше мислила за тази възможност.

— Колко точно е „малко време“ според теб?

— Не мога да кажа, преди наистина да съм се заел с това.

— Мога да го уредя — въздъхна тя. — Доколкото знам, така не се застрашават пряко ничии интереси. Просто е по-лесният начин да получи каквото ми трябва.

— Я, какво дочувам тук? — потупа се той по ухото. — Аха, май в момента говори твоята гордост.

— Млъкни. Не е гордост, става въпрос за правила. Няма да заобикалям закона само за да съкратя процедурата и да задоволя любопитството си. Е, и какво от това, ако все пак е гордост?

Докато колата минаваше през централния портал, той взе ръката ѝ, вдигна я и я целуна по кокалчетата.

— Ето ни — двама души, изпълнени с гордост! Това май беше един от седемте смъртни гряха. Не искаш ли да поупражняваме и някои от останалите? Моят избор би се спрял първо на похотта.

— Винаги първият ти избор е похотта, както и вторият, и третият, и така нататък, чак до последно.

— Е, понякога обичам да я съчетавам с лакомията. — Дори не беше изключил двигателя, когато разкопча предпазния ѝ колан, сграбчи ризата ѝ и я притегли към себе си.

— Ей!

— Може би всичко е в това, че си говорим за отминалите времена и младостта. — Той леко отпусна облегалката си назад и настани Ив така, че да го възседне. — Навява ми сладки спомени за времената, когато гледах да съблека момичетата в каквото и да е превозно средство, което успее... да придобия.

— Имал си време за секс след кражба на кола?

— Скъпа, винаги има време за секс.

— Само по твоя часовник. Господи, колко ръце имаш? — Тя се опита да го отблъсне, но той вече беше успял да разкопчае ризата ѝ и да я възбуди. — Слушай, ако искаш да се понатискаме, горе има прекрасно легло — имаме двайсетина легла в къщата.

— Не е заради натискането, или поне не само. — Той прокара пръст надолу по шията ѝ. — Става въпрос за момента и за това, че за кратко си припомним глупостите от младостта.

— Говори за себе си. Аз не съм имала време за глупости. — Тя се пресегна към вратата с намерение да я отвори и да се измъкне, но той хвана ръцете ѝ, обвини ги около тялото ѝ и се засмя.

— Никога не си правила секс в кола.

— Да, правила съм. Идват ти подобни идеи почти всеки път, когато се озовем на задната седалка на някоя от лимузините ти.

— Въобще не е същото. Онова е място за пораснали, сексът там е по-изтънчен. А сега сме тук, смушени един върху друг на предната седалка на полицейска кола, а лейтенантът е възбудена и леко засрамена.

— Не съм нито едно от двете! — каза тя, но пулсът ѝ подскочи и гласът ѝ леко потрепери, когато пръстите му докоснаха тънкия плат, който покриваше гърдите ѝ. — Това е нелепо. Ние сме възрастни и сме женени. И освен това кормилото се е забило в основата на гръбнака ми.

— Първите две нямат значение в случая, а последното е част от удоволствието. Музика, програма пет, отвори горната част на покрива — изкомандва той.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Няма да стане. Неудобно е и е глупаво. А и после ще трябва да работя в тази кола.

— Мога да те накарам да свършиш за десет секунди.

Ив се засмя.

— Десет — каза тя, — девет, осем, седем, шест, пет... о, по дяволите. — Беше подценила бързите му ръце и умелите пръсти. Той разкопча панталона ѝ и откри вече овлажненото и трептящо хълмче. Тя свърши за миг.

— Искаш ли пак — измърка той, свали с едно движение сутиена ѝ и взе едната ѝ гърда в устните си.

Той отново я възбуди с ръце и устни, а хладният бриз галеше лицето ѝ. Нейният освобождаващ вик прозвуча в нощта.

Протегна ръце, за да го хване, и в този момент чу звука на раздиращ се памучен плат. Хладният нощен въздух нахлу по голата ѝ кожа и ѝ достави тръпки на удоволствие, контрастиращи с горещината на страстта им.

Тя се освободи, Рурк можеше да го види, да го почувства. Освободи се от деня, от работата, от тревогите. Привкусът на това странно чувство на границата между „трябва“ и „не трябва“ беше нещо изключително сладко и привлекателно.

Някога тя не бе имала време за глупости. Чудно ли беше, че той се чувстваше длъжен да ѝ даде това усещане? Както и цялата любов, с която беше заредено то — да го направи реалност?

Тя — съпругата му, любовницата му, любовта на живота му — се натискаше с него на предната седалка на колата, докато край тях свиреше музика и проблясваше звездно небе.

Ръката му се удари в кобура на оръжието ѝ и той се засмя. Не беше ли и това част от играта? Неговото опасно и сладко ченге, извиваща се над него и копнееща за ласките му, търсеца това, което само той можеше да ѝ даде.

Устните ѝ яростно се впиха в неговите, а целувката ѝ го изкара от равновесие и го накара да я желае също толкова отчаяно, както и тя него. Остана само една нужда, една мисъл — да се слоят ведно.

— Не мога... как... — дишаше на пресекулки тя, а тялото ѝ се извиваше, опитвайки се да се нагласи така, че въпреки тясното пространство той да може да проникне в нея.

— Само се премести... нека... По дяволите! — Той си удари кокалчетата във волана, докато се опитваше да раздели бедрата ѝ, удари коленете си в долната част на таблото и беше почти сигурен, че тя изруга, когато главата ѝ се блъсна в ръба на отворения люк на покрива.

В крайна сметка успяха да се нагласят.

Тя се смееше като луда, когато най-накрая успяха да вмъкнат устройство Б във вход А.

— О, благодаря ти, боже — прошепна той и я прегърна, само я прегръщаше, докато тялото ѝ се тресеше от смях. — Ами, когато приключиш с хиленето, може да се заловиш за работа. Приклещен съм тук и не мога да започна без малко твоя помощ.

— Сериозно? — Тя едва успяваше да си поеме дъх между смеха и... Защо тази абсурдна ситуация ѝ се струваше толкова секси? — зачуди се тя. — Заклеци ли се?

— Да им го начукам на дизайнерите, които са измислили полицейската ти кола.

— По-скоро дизайнът не е измислен за чукане — погледна го тя и се раздвижи съвсем малко, леко повдигна бедра и след това ги отпусна. — Това как беше?

— Убиваш ме.

— Ти пръв започна. — Тя отново се раздвижи, малко повече този път, измъчваше и него, и себе си. Постепенно, все повече и повече, докато остави нуждата ѝ да определи ритъма. Тръпнеше от контрола, който упражняваше над него, докато от този контрол остана само илюзия.

Усещаше колко е напрегнато тялото му, как се изопна в мига на освобождаването му, видя как невероятните му очи потъмняват от удоволствие, когато тялото ѝ го прие. Тя се движеше върху него и гонеше върха на удоволствието, докато в един миг се оказа точно там.

Тя се свлече върху него и се отпусна, доколкото можеше. Дишаше тежко; тялото ѝ се гърчеше и трептеше, а след това замря.

— Дано утре не ми се налага да се събличам някъде — каза тя. — Ще имам синини с формата на волан по задника.

— Отскоро ми се струваш съвсем обзета от идеята да се съблечеш, докато си на работа. Има ли нещо, което трябва да знам?

— Не, но не е лошо все пак да внимаваш.

— И като говорим за това, как е главата ти?

— Имам цицина — разсеяно потърка тя удареното място. — Как ще се разделим? Или ще стоим приклепени така, докато някой дойде и ни намери на сутринта?

— Чакай само минутка — погали я той по гърба. — Това беше в пъти по-добро и много по-предизвикателно, отколкото всеки друг път, когато сме правили секс в превозно средство.

„Виж го само!“ — помисли си тя. — Цялата му коса бе разрошена от допира на ръцете ѝ, копчетата на ризата му бяха изхвърчали, а очите му се затваряха за сън.

— Наистина ли си крал коли само за да правиш секс в тях?

— Имаше доста причини да задигнеш превозно средство — за забавление, за работа и за да си осигуриш някакво що-годе закътано местенце, където да закараш момиче. — Той се наведе напред, за да я дари с една бърза приятелска целувка. — Ако искаш, може да задигна нещо, за да усетиш и ти какво точно е чувството.

— За това съм пас — каза тя и се огледа. — Скъсал си ми бельото.

— Да — ухили се той, — наложи се. А сега да видим как ще се измъкнем оттук.

Той я повдигна нагоре, докато се освободи достатъчно, за да мине на другата седалка и прехвърли крака си над него. След като се пооправиха, той придвижи колата няколко метра по-напред и паркира пред къщата.

— Знаеш ли, Съмърсет всъщност е разбрал кога сме влезли през портала. И дори той с плиткия си ум може да се досети какво правихме досега навън.

— Да, мисля, че Съмърсет е напълно наясно, че правим секс.

Ив направи безнадеждна физиономия, извъртя нагоре очи и излезе от колата.

— А сега вече знае и колко дълго го правим и как точно.

Рурк поклати глава и тръгна с нея към вратата.

— Ти си най-невероятната света вода ненапита.

Тя промърмори нещо и двамата влязоха вкъщи. Ако огромното ѝ удовлетворение, че Съмърсет не се мотае във фойето, я правеше света вода, нека така да бъде.

Тя тръгна да се качва право горе в спалнята им.

— Аз ще продължа да работя и ще потърся някое събитие или престъпление, което е било отразено от медиите по времето, когато Лино е напуснал Ню Йорк.

— Искаш ли помощ?

— Мога и сама да пусна едно търсене.

— Добре. Аз искам душ и време да поработя час-два върху моите неща.

Тя присви очи — и на нея ѝ се искаше да си вземе душ, но знаеше, че съпругът ѝ е доста подмолен:

— Долу ръцете от мен, докато сме под душа! — нареди тя.

Той вдигна ръце и след това започна да се съблича. Беше стигнал до панталона, когато изведнъж се намръщи и се доближи до нея.

— Долу ръцете и докато сме тук! — започна тя.

— Тихо. Както виждам, не си се шегувала за ухапването.

Тя наведе глава и погледна към рамото си. Веднага се намръщи при вида на следите от сбиването.

— Кучката имаше ухапка на ротвайлер.

— Трябва да го почистим и да се погрижим за него, няма да е зле и да му сложим един студен компрес.

— Добре съм си, сестро Нанси — иронизира го тя, но изохка, когато пръстите му докоснаха мястото.

— Ще бъдеш добре, ако не упорстваш и не се държиш като малко дете. А сега — душ, дезинфектант, лекарство и студен компрес.

Тя отново присви раздражено очи, но не ѝ се искаше той пак да ѝ нарежда, а и проклетото рамо я болеше.

Остави го да се погрижи за нея, даже му позволи да добави и една малка успокояваща целувка. Нямаше как да не признае поне пред себе си, че след обгрижването се чувстваше много по-добре.

Облечена в памучен панталон и тениска, тя седна зад бюрото си с чаша кафе и нареди на компютъра да започне търсенето. Докато машината работеше по задачата, тя се облегна назад и започна да премята из ума си всички участници в този случай.

Стив Чавез. Двамата с Лино бяха напуснали Ню Йорк заедно, според Тереза, а това беше потвърдено и от Инез. Чавез прекарва известно време насам-натам; Лино ту се появява, ту изчезва. Няма досие или някакви обвинения. Но когато сравни резултатите от търсенето на Макнаб с данните за Чавез, Ив забеляза, че няколко пъти двамата мъже са се озовавали на едно и също място.

— Излизали са като стари приятели?

Доколкото успя да разбере, информацията и за двамата свършваше по едно и също време някъде към средата на септември 53-та. Нямаше начин това да е просто съвпадение.

Дали Чавез се беше върнал в Ню Йорк с Лино? Дали и той не бе приел нова самоличност? Възможно ли бе да е някъде наоколо и да очаква това, което е чакал и Лино? Дали бе елиминирал Мартинес и ако е така — защо? Или и той като Флорес — както си мислеше Ив — бе вече мъртъв и погребан?

Пени Сото. Все още имаше запазени добри отношения между нея и бившия ѝ съратник от бандата Инез. Беше го прочела на лицето му. Трябваше задължително да я разпита — Сото бе имала повече проблеми със закона, отколкото Инез, но нямаше семейство, което да се опитва да защити. Ако се поразровеше малко, сигурно щеше да изскочи нещо, което Ив да използва, за да измъкне повече информация от нея.

Трябваше да се види със Сото, преди да отиде в центъра, за да се срещне с Тереза в моргата.

А може би беше пропуснала нещо при Тереза. Вярваше, че жената ѝ бе казала всичко, което можеше в такъв момент, но с още един рунд може би щеше да извади и други неща на показ.

В този момент компютърът ѝ сигнализира, че е приключил с търсенето, и Ив започна да преглежда архивите на медиите за седмиците около изчезването на Лино.

Убийства, изнасилвания, обири, грабежи, побои, едно отвличане, различни групови обири, разпространение на нелегални вещества, подозрителни смъртни случаи и две експлозии.

Нито едно от имената в медийните архиви не съвпаднаше с тези в списъка ѝ, но тя все пак трябваше да ги провери. Експлозиите привлякоха вниманието ѝ. Бяха се случили точно през една седмица на териториите на две враждуващи банди, и двете бяха отнели живот. Първата бе на територията на „Солдадос“ в един училищен физкултурен салон по време на танцова забава. Равносметката беше един убит, двадесет и трима ранени непълнолетни и двама възрастни, имаше списък с имената им. Експлозията бе причинила щети за няколко хиляди.

Втората бе на територията на „Черепите“ в ресторант за сандвичи, известен като сборно място на бандата. И тази бе задействана с часовников механизъм, но беше много по-мощна — бе убила четирима непълнолетни и един възрастен, а шестима бяха ранени.

Полицията предполагаше, че втората експлозия е за отмъщение на първата и т.н., и т.н. — прочете по-нататък Ив. Известните членове на „Солдадос“ са били издирвани за разпит.

Ив използва правомощията си, за да изиска документацията за двете експлозии, но удари на камък. Файловете бяха запечатани.

— Мамка му! — изруга тя и без да се замисли, се свърза с командира у дома. Блокираната видеовръзка и пресипналият му глас я накараха да погледне часовника си и тя потръпна. — Извинете, сър. Не погледнах колко е часът.

— Аз погледнах. Какво има, лейтенант?

— Вървя по една следа, която включва двойка експлозии в Източен Харлем преди седемнайсет години. Смятам, че все още не съм идентифицираната ни жертва е била замесена. Но файловете по експлозиите са били запечатани. Ще ми бъде от полза, ако разбере

дали някои от хората в моя списък са били разпитвани или заподозрени за участие в това.

— Спешно ли е? — въздъхна той.

— Не, сър. Но...

— Изпрати молбата си до домашния и служебния ми компютър.

Ще разрешим нещата сутринта. Почти полунощ е, лейтенант. Лягай си.

Той прекъсна връзката.

За момент Ив се начумери, стана и замислено тръгна към вратата, която разделяше нейния офис от този на Рурк, но точно преди да отвори, спря за миг. Рурк можеше да разбие заключените файлове за минути, тя не се и съмняваше, а ако се беше сетила за това, преди да се обади на Уитни, можеше просто да помоли Рурк да го направи.

Сега трябваше да завърти колелото и да чака да се развие.

Изпрати официалната молба, прикачи и разпитите от тази вечер, както и бележките от собственото си проучване. Добави още няколко имена и снимки на таблото си — Тереза, Чавез, Джо Инез, Пени Сото.

След това Ив прекоси стаята и тръгна към кабинета на Рурк.

— Аз приключих. Ще си лягам.

— След малко и аз приключвам — вдигна поглед от компютъра си Рурк.

— Добре. А! Можеш ли да направиш часовников механизъм? Нямам предвид сега, ами... уфф — искам да кажа, когато си бил още дете?

— Да. Дори съм правил. Защо?

— Можеш, защото си сръчен с електрониката или с експлозивите?

— И с двете.

Тя кимна и реши, че това ѝ е достатъчно, за да има над какво да размишлява до сутринта.

— Окей. Лека!

— Кого или какво е взривил Лино?

— Все още не съм сигурна. Ще ти кажа, като разбера.

15.

Сутринта ги посрещна с буря, която се удряше в прозорците. Отдалечените гръмотевици звучаха така, сякаш небето си прочистваше гърлото. Дъждовните капки се стичаха по стъклата като безкраен поток от сълзи.

За малко уют и за да внесе повече светлина, Рурк програмира камината в спалнята им на ниска степен, докато преглеждаше данните от стоквата борса, изписани на екрана.

Не можеше да се концентрира. Превключи на сутрешните новини и откри, че и те не могат да задържат интереса му. Леко неспокоен, той погледна към Ив, която тъкмо измъкваше една риза от гардероба си. Забеляза, че е свалила студения компрес.

— Как е рамото?

— Добре е. — Тя нави ръкава нагоре, за да погледне. — Снощи изпратих съобщение на Пийбоди да дойде направо тук тази сутрин. Ще слеза долу и ще тръгваме, преди да се е качила тук и да е поискала закуска. Какво... — добави тя, когато го видя да се изправя и да се приближава към гардероба.

Той взе сакото, което бе извадила, прегледа другите неща и й избра друго.

— Сложи това.

— Обзалагам се, че всеки, когото арестувам днес, ще обърне много специално внимание на това с какво сако съм.

— Щяха, ако беше облякла другото с този панталон. — Той я целуна по темето. — А охраната най-вероятно щеше да подцени авторитета ти.

Тя изсумтя и се примири с неговия избор. Но той не се премести, а остана да блокира пътя ѝ.

— Какво? — запита го отново тя.

Този път той просто взе лицето ѝ в ръце и я целуна по устните, много, много леко.

— Обичам те.

Сърцето ѝ веднага се разтопи:

— Знам това.

Той се обърна и отиде да програмира още кафе и за двамата.

— Какво не е наред? — попита го тя.

— Нищо. Наистина няма нищо. Просто сутринта навън е ужасна.

— „Но не беше само това“ — помисли си той, докато зяпаше навън през плътната пелена от дъжд. Съвсем не беше това. — Сънувах нещо.

Тя промени намерението си и вместо да слезе долу, отиде при него и седна на дивана.

— Лош сън?

— Не. Ами, беше по-скоро притеснителен и странен, бих казал. Виждах всичко много ясно, което е по-характерно за твоите сънища, отколкото за моите.

Той се обърна, видя я, че е седнала и чака да ѝ разкаже. Това му подейства по-успокояващо, отколкото огънят в камината. Рурк подаде чашата ѝ с кафе, седна до нея и леко погали крака ѝ — жест, който изразяваше благодарност и привързаност.

— Всичко може да е заради това, че говорихме за едно време, за приятелите от детинство и така нататък, това подсъзнателно ме притесни.

— Притеснило те е? А защо не ме събуди?

— Когато се събудих, вече беше свършило, не беше същото и нямаше смисъл да те будя. И сега... ами сънувах, че бях в Дъблин, отново бях момче, кръстосвах улиците и преджобвах минувачи. Тази част не беше притеснителна, дори бих казал, че ми беше интересно.

— Добри времена.

Той се засмя леко:

— Някои от тях наистина бяха добри. Все още го усещам във въздуха — тълпата на Графтън Стрийт, там ставаха добри пари, ако си достатъчно бърз. Уличните музиканти свиреха старинни мелодии, за да привличат туристите. Сред тях имаше и такива, които срещу малко пари можеха да задържат тълпата по-дълго, за да можеш да я пообрулиш. Работехме светкавично, като си предавахме откраднатото от Графтън. Аз задигах портфейл или дамска чанта, предавах го на Джени, тя на Мик, а Брайън последен пускаше прибраното на скришно място в една от малките улички. Не можехме да работим там прекалено често, не и за повече от един-два удара на месец, тъй като

местните бързо щяха да ни усетят. Но когато бяхме там, за един ден измъквахме стотици лири. Ако бях достатъчно внимателен какво правя със своя дял, дори и с това, което старецът ми ме сритваше и ми вземаше, можех да се храня добре цял месец, дори и да отделям по малко за инвеститорския си фонд.

— Имал си инвеститорски фонд дори и тогава?

— О, да, няхах намерение да прекарам целия си живот като уличен плъх. — В очите му имаше пламъче, но за разлика от огъня в камината, то навяваше само тъмнина и опасност. — Той, естествено, ме подозираше, но така и не откри къде държах касата си. По-скоро бих му позволил да ме пребие до смърт, отколкото да му я дам.

— Него ли сънува? Баща ти?

— Не. Въобще не беше той. Сънувах един летен ден, всичко беше толкова ясно, че все още мога да чуя гласовете, музиката, звуците на сгорещено олио и чипс. Беше един чудесен ден на Графтън Стрийт. Наоколо гъмжеше от пълни джобове и стомаси. Но в съня ми всичко се обърка.

— Как?

— Джени обличаше най-хубавата си рокля, когато беше ден за ходене на Графтън, а в косите ѝ блестеше панделка. Идеята бе, че не можеш да видиш крадец в толкова хубаво малко момиченце. Минах покрай нея, също чист и сресан, и продължих нататък. Трябва постоянно да се движиш. Бях набелязал следващата си жертва, а цигуларят свиреше „Възкресението на Финиган“. И сега го чувам ясно, всяка нота, все така бързо и живо. Взех портфейла — жертвата така и не се усети, но Джени... не беше там, за да ѝ го предам. Не успя да го вземе, защото беше увиснала на панделката от косата си. Беше мъртва и се полюшваше, както последния път, когато я видях. Тогава закъснях да я спася. Закъснях — повтори Рурк и разтърси глава. — Тя умря, защото беше от моите, бе част от миналото ми. Изтичах и се опитах да я сваля, пресякох Графтън, уличните музиканти продължаваха да свирят все така бързо и живо, а тя висеше там. Но после видях и Мик, цялата му риза беше в кръв — мъртъв. Той също беше от моите, беше отнесъл ножа вместо мен. Цигуларят не спря да свири през цялото време. В далечината можех да видя и Брайън. Беше прекалено далече, за да стигна до него, затова само стоях там с мъртвите си приятели, а в съня ми бяхме още деца, разбираш ли? Толкова млади. Дори и насън се

замислих дали не са били по някакъв начин мъртви за мен. Останахме само аз и Бри. Тогава си тръгнах, напуснах Графтън Стрийт и приятелите си, които ми бяха като семейство. Внезапно се озовах на моста над река Лифи, вече бях пораснал. Видях лицето на майка ми във водата. И това беше всичко.

— Мога само да ти кажа, че вината за случилото се не е била твоя. Част от теб знае това, но другата част винаги ще се чувства отговорна, защото си ги обичал.

— Обичах ги, о, колко ги обичах. — Той взе чашата си кафе и отпи. — Те са частици от мен, парчетата, от които съм съставен. Но чак сега, когато съм тук с теб, осъзнавам, че мога да устоя на това, да издържа на загубата на тези части от сърцето ми. Защото сега имам теб.

Тя взе ръката му и я притисна към бузата си.

— Какво мога да направя?

— Ти току-що го направи. — Той се наведе и я целуна.

— Ако искаш, мога да си променя малко графика...

Той я погледна, просто стоеше и я гледаше, а тежката мъка, с която се беше събудил, намалая.

— Благодаря за предложението, но е достатъчно дори само това, че ти го разказах. — Той прокара пръст надолу по брадичката ѝ. — Отивай на работа, лейтенант.

Тя го обвини с ръце и го притисна силно. А докато го прегръщаше, той усети аромата на кожата и косата ѝ — знаеше, че мирисът ѝ ще го следва навсякъде през целия ден.

Тя го пусна и се изправи.

— Ще се видим довечера.

— Ив? Попита ме дали твоята жертва, този Лино, дали не би разкрил на някого кой е всъщност. Мисля, че ако и те са били като семейство за него, ако ги е чувствал като част от себе си, той е трябвало да го направи. Не е отишъл при майка си, но трябва да има някой. Човек не може да остане на моста съвсем сам, без дом, не и за пет години. Дори и най-закоравелият тип ще има нужда някой да го познава.

Ив успя със съвсем малко да изпревари Пийбоди. Тъкмо слизаше по стълбите, когато Съмърсет отвори вратата на партньорката ѝ. Ив продължи през фоайето и излезе навън.

— Пийбоди, с мен.

— Но аз само...

— Тръгваме — каза Ив и посочи към колата. — Влизай, имаш една минута. — Ив се обърна към Съмърсет, докато Пийбоди нацупено се настаняваше на предната седалка. — На Рурк може да му бъде полезен един разговор, ако се обади леля му.

— Той иска да се свържа с леля му в Ирландия?

— Казах, че може да му е полезен един разговор, ако тя се обади. Той е добре — каза Ив, очаквайки го да разбере. — Това просто може да му бъде от полза.

— Ще се погрижа.

Знаейки, че той ще го направи, Ив седна зад волана и насочи цялото си внимание към работата.

— Да не би да имаме гореща следа? — настоя Пийбоди. — Затова ли човек не може да изпие едно кафе и евентуално да хапне нещо, особено ако въпросният човек току-що е слязъл от претъпкано метро рано-рано сутринта, за да си заработи това хапване?

— Ако си приключила с мрънкането, ще те нахраня.

— Един истински партньор щеше да ми вземе кафе отнякъде, така че да мога да си го пия, докато се храня.

— Покрай колко кафенета мина през твоя безкраен и мъчителен път от метрото до тук?

— Не е същото — измърмори Пийбоди, — а и не съм виновна, че съм разглезена относно кафето. Ти донесе в живота ми истинското кафе, направено от истински зърна. Ти ме пристрасти — посочи тя с обвинителен жест към Ив. — А сега ми скриваш напитката.

— Да, точно така смятах. И ако искаш пак да опиташ истинското кафе в този си живот, млъкни и приеми офертата ми.

Пийбоди се взря в нея и каза:

— Ти си като Майстор на манипулацията, злия манипулатор на кафето.

— Да, да, такава съм. Интересно ли ти е, детектив, къде отиваме, с кого ще се видим и защо?

— Щеше да ми е по-интересно, ако имаше кафе — въздъхна Пийбоди в увисналата тишина. — Окей. Къде отиваме, лейтенант, с кого ще се виждаме и защо?

— Отиваме до закусвалнята в съседство със „Сен Кристобал“ и почти мога да те чуя как си мислиш за палачинки с месо.

— Истински Майстор на манипулацията! Какво друго интересно има в тази закусвалня, освен палачинките с месо?

Ив ѝ разказа за разпитите, резултатите от търсенето и плана им за днес.

— Събудила си Уитни? — не можеше да повярва Пийбоди.

„Със сигурност партньорката ѝ можеше да дълбае цял ден само около това“, помисли си Ив.

— Очевидно. Този достъп ни трябва. Имаме две експлозии, втората вероятно е за отмъщение на първата и при двете има смъртни случаи. Бомбите са на териториите на две банди и са по времето, когато Лино Мартинес и приятелят му са изчезнали от града. Лино е бил от висшестоящите в йерархията на „Солдадос“, имал е известни умения с електрониката, няма начин това да се е случило без негово участие.

— И тази Пени Сото може да знае за това?

— Инез знае нещо и това нещо е довело до разрив в отношенията му с бандата. Струва си да се поразпита и Пени.

— Мислиш ли, че се е обадил на старото си гадже — приятелката от бандата, а не се е свързал с майка си?

— Смятам, че не се е свързал с майка си, мисля, че тя беше искрена, когато ми го каза. Не мисля, че се е обадил и на Инез, защото човекът беше прекалено изненадан, за да лъже. Може пет години да се е крил в миша дупка, но сигурно е минавал покрай закусвалнята почти всеки ден и почти винаги е виждал тази жена — приятелката му.

Ив се замисли за момент за Рурк и неговата изгубена Джени.

— Би му коствало страхотно усилие на волята да не се поддаде на изкушението да ѝ се разкрие, да ѝ се обади и да има някого, с когото да разговаря за отминалите времена.

Пийбоди кимна:

— Защо ще иска да се връща точно тук, ако няма намерение да се свърже с някого?

— Точно така. Няма ли това да е човек, с когото се чувстваш комфортно, на когото имаш доверие? Майка му със сигурност го обича, но тя не е харесвала заниманията му, опитвала се е да го върне в „правия път“, а и освен това вече е имала нов живот с нов съпруг и друг син. Как да се чувства комфортно при нея и да ѝ признае, че се преструва на свещеник?

Ив изнамери едно свободно местенце за паркиране.

— Ако се е свързал с някого, ако му е имал доверие — продължи Ив, докато приплъзваше колата в тясното пространство, — може и да е споделил тайните си.

Дори от това разстояние, застанала на тротоара, Ив чуваше иззвъняването на звънчето на вратата, когато хората влизаха и излизаха от закусвалнята. Забеляза Марк Тулуз от младежкия център, който тъкмо излизаше с голяма картонена чаша, от която се издигаше пара.

— Господин Тулуз.

— О, лейтенант... — Тя забеляза как се рови из паметта си, за да си спомни фамилията ѝ.

— Далас.

— Точно така. Добра среща — каза той и вдигна за поздрав димящата чаша. — Не мога да стартирам двигателя на пълна мощност без едно голямо Сукре Негро^[1]. Да не би да сте тук заради Мигел? — Той млъкна за момент и ги погледна объркано. — Не знам как иначе да го наричам. Има ли някакви новини?

— Може би ще има малко по-късно днес. Всеки ден ли идвате тук?

— Понякога даже по два пъти на ден. Сигурно това нещо ще съсипе всичките ми вътрешни органи, но — вдигна той чашата като за тост — „Кой ли би искал да живее вечно?“.

— Засичали ли сте Флорес тук?

— О, да, от време на време. Случвало се е, когато и двамата сме в центъра, да отскача насам, ако на някой му се хапва нещо. Тук правят и страхотни палачинки с месо, най-добрите в квартала. Обикновено един от нас идваше тук, за да купи обяд поне веднъж седмично, когато имахме среща в центъра. Все още не мога да повярвам... Има ли нещо ново, което можете да ми кажете, лейтенант? Нещо, което да кажа на Магда? Тя доста трудно понася всичко това.

— Работим по въпроса.

— Да. Ами, по-добре да ви оставям да си вършите работата, а аз да се връщам в центъра.

— Идвал е почти всеки ден — заяви Ив, когато Марк се отдалечи. — Чудя се точно с каква доза изкушение може да се пребори един мним свещеник?

Ив влезе в закувалнята, съпътствана от звука на звънчето. Вътре беше доста нашарено откъм декорация и се носеше аромат на различни подправки. На една от витрините, където бяха изложени предлаганите закуски, вече се беше събрала опашка. Препълнено беше и край щанда за кафе. Към закувалнята имаше и бакалия с щандове, а хората, дошли да си напазаруват, носеха червени кошници, които пълнеха с различни стоки от лавиците.

Зад щанда за закуски имаше две жени, едната от тях беше Пени. Имаше невероятно големи гърди и кокалест гръден кош. „Мъжкарана“, реши Ив, беше груба и нескопосана жена. Мاستиленочерната ѝ коса с яркорозови кичури бе свита под мрежеста шапка, която явно бе предназначена да предпази клиентите от дълги косми в сандвичите, палачинките и пържените картопки. Устните ѝ, подчертани с тъмnochервено червило, образуваха отегчена права линия, докато тя загребваше, сипваше и поднасяше храната.

Ив застана на края на опашката. Няколкото минути, докато дойде нейният ред, щяха да ѝ дадат малко време, за да я поразгледа. На ушите ѝ висяха две големи златни халки — достатъчно големи, през тях да се провере дебело завита палачинка с месо, а на китката ѝ подрънкваха цяла редица от гривни. Ноктите ѝ бяха лакирани в същия тъмnochервен цвят като устните, а горната им част бе боядисана в черно.

На ръката ѝ имаше татуиран символът на „Солдадос“ със знака за убийство.

— Мини напред и поръчай — каза Ив на Пийбоди.

— Е, благодаря ти, Господи — каза партньорката ѝ.

— Как върви, Пени? — попита Ив, докато другата жена изпълняваше поръчката на Пийбоди.

Пени вдигна поглед и се вторачи в Ив. Тъмnochервените ѝ отегчени устни се намръщиха.

— Струва ми се, че мирише на ченгета. Нямам какво да кажа.

— Чудесно, значи ще отидем в Централата и ще видим дали няма да си промениш мнението.

Пени изсумтя и я изгледа с присвити очи:

— Няма да ходя никъде, нямате заповед, нито причина да ме отвеждате.

— Знаеш ли, подозрително много приличаш на заподозряната, която е забелязана снощи да обира един човек само на няколко пресечки оттук. Детектив, госпожица Сото ще бъде отведена в Центъра за проверка.

— Това са глупости.

— Е, ти надуваш ченгета, а на мен ми мирише на няколко часа арест и доста бумащина. Може би трябва да се обадиш на адвокат.

— Не ми трябва проклет адвокат! За какво ме прибирате? Имам работа тук, върша си работата.

— Ей, аз също. Тук ли предпочиташ да говориш, или в Централата?

— Мамка му! — Пени изскочи иззад щанда. — В задния двор — изкрещя тя и изчезна.

Ив даде сигнал на Пийбоди да заобиколи и двете последваха Пени през претъпканата задна стаичка към врата, водеща към задния двор.

— Дайте да ви видя значките — настоя Пени.

Ив извади значката си и каза:

— Доста си загазила напоследък, Пени.

— Имам добра работа, плащам си наема, така че да ви го начукам!

— Мисля, че ти ще си тази, която ще си го получи след всичко това. Мигел Флорес.

Пени се опита да я удари с острия си лакът и да я избута с хълбок.

— Мъртвият свещеник, всички знаят за него. И какво той? Не съм стъпвала в църква от години. Това също са глупости, разбрах го още когато бях на десет.

— Ти си го познавала.

В очите ѝ се появи пламъче, което още повече подчерта нарастващия ѝ гняв.

— Всички го познаваха. Всеки познава всички свещеници. Има ги из целия квартал, плъзнали са като хлебарки.

Ив погледна към Пийбоди, и партньорката ѝ също сви към задния двор.

— Познавала си го — повтори Ив.

— Ти да не си глуха или какво? Току-що казах, че го познавах.

— Лино Мартинес.

Гневът ѝ трепна за миг, но Пени се окопоти и отправи разсеян поглед на около десет сантиметра над дясното рамо на Ив.

— Не познавам никого с такова име.

— Виж сега, няма смисъл да лъжеш за толкова тъпо нещо. Просто ми създава чувството, че ще се опиташ да ме излъжеш и за нещо по-голямо. Лино Мартинес — каза отново Ив и сграбчи ръката на Пени. — Би трябвало да прикриеш това, ако не искаш да те свързват със старите ти приятелчета.

— Е, и какво? Не съм виждала Лино, откакто бях на шестнайсет. Той се махна. Можете да питате всички, които бяха наоколо по онова време, те ще ви кажат същото. По дяволите, питайте тъпата му майка, която се прави на светица. Тя сервира макарони някъде из Бруклин. Има си хубава къща, лайнян съпруг и сополанко.

— Откъде знаеш?

Сянка на объркване премина през погледа на Пени:

— Чувам разни неща.

— Лино ли ти каза?

— Току-що ви казах, че не съм го виждала от...

— Знаеш, че това нещо може да бъде премахнато — каза Ив и стисна леко татуираната ръка на Пени, — така че едва би си личало, че някога го е имало. Освен ако вече не си труп на дисекционна маса, гледан под микроскоп и ровичкан с всякакви други гадни инструменти, схващаш ли?

— Е, и...

— Какво? — довърши Ив. — Това, че знаем как Лино Мартинес се е правил на свещеник буквално зад съседната врата. Знаем, че е идвал да те вижда почти всеки ден. Знаем колко далеч сте сигнали с него, с Чавез и със „Солдадос“. Иха, Пени, ти си единствената, останала тук, значи ти си била.

— Това са пълни глупости.

— Аз също чувам разни неща — каза бодро Ив, — като например, че ти и Лино сте си падали по тангото и той всеки ден е идвал в закусвалнята, където работиш.

— Това, по дяволите, съвсем нищо не значи. Нищо не съм направила. Не можете да докажете, че съм знаела, че Лино се е върнал. Нямаме нищо!

— Дай ми време, ще те задържа под стража.

— За какво?

— Като свидетел.

— Зарежи тая работа!

Ив нарочно се пресегна, за да хване ръката на Пени, и се засмя, когато тя я плесна, за да я отблъсне.

— Охоо! Видяхте ли това, детектив Пийбоди?

— Да, лейтенант. Мисля, че тази жена току-що удари полицейски служител.

— Зарежи тая простотия! — изрева Пени и с почервеняло от яд лице отблъсна Ив настрана и се хвърли към вратата.

— Опс! Още един удар. А сега имаме и съпротива при задържане. — Ив се пресегна и изви китката ѝ, докато Пени се опитваше да бръкне в джоба си. — Боже, какво имаме тук? — каза тя, притискайки лицето на Пени към стената.

— Ами, лейтенант, прилича ми на нож.

— И наистина е нож. — Ив го измъкна и го подхвърли към Пийбоди. — Тук стана голяма бъркотия, а?

— Майната ти! — Пени се извъртя рязко и се изплю в лицето на Ив.

— Окей, сега вече не ми е забавно. — Ив закопча белезници на Пени с ръце зад гърба. — Извикай полицейска кола, Пийбоди, ще заведем задържаната в Централата. Обвиняваме я в обида на полицай, носене на оръжие и оказване на съпротива при арест.

— Обвинения в пълни простотии! Ще съм на свобода след двамайсет минути!

Ив взе салфетката, която Пийбоди ѝ подаде, и избърса наплютото от лицето си. След това се наведе близо над ухото на Пени и изсъска:

— Искаш ли да се обзаложим?

— Няма да успеем да я задържим дълго — каза Пийбоди, след като предадоха Пени на двама униформени полицаи.

— Със сигурност ще можем. — Ив извади линка си и се свърза с отдел „Убийства“. — Дженкинсън — каза тя, когато един от детективите ѝ се появи на екрана, — транспортираме задържана, Пенелопе Сото. Обвинена е в обида на полицаи и оказване на съпротива. Няма да ме има няколко часа, погрижи се.

— Разбрано.

— Нямаме време да говорим с Лопес или Фриймън. Да вървим и да се погрижим за официалното разпознаване на Лино.

— Ти наистина само я раздразни.

— Да — каза Ив и леко се засмя, докато се настаняваше зад волана, — това беше хубавата част.

— Може би я раздразни малко повече, отколкото трябваше, за да говори с теб, особено, ако си извика и адвокат.

— О, със сигурност ще си извика, залагам на това. Точно заради това ще иска да говори пред мен за Лино — адвокатът ѝ ще я посъветва точно така.

Леко объркана, Пийбоди се почеса по главата и най-накрая успя да ухапе вече много изстиналата си палачинка с месо.

— Хммм!

— Как така ли? Допускаме, че е знаела, че Лино се прави на свещеник, имала е контакт с него, държала се е приятелски, затова я слагаме в списъка със заподозрени за убийството.

— Затова ли избираме точно нея? — попита Пийбоди, след като преглътна.

— Не точно, все още не. Както току-що видяхме, тя има доста забелязваща се прическа. Трудно ми е да си представя как се промъква в църква, където би изпъквала като, ами... като курва в църква — и би тровила виното. Това е много хитър и символичен момент. Тя просто би прерязала гърлото му и би го оставила да умре на пътеката. — Ив се замисли за момент. — Мога да кажа, че това в нея почти ми харесва.

Когато Ив пристигна, Тереза Франко и съпругът ѝ вече я очакваха в моргата. Тони Франко бе прегърнал жена си през раменете

и леко галеше ръката ѝ, докато двамата стояха и слушаха какво им говореше Ив.

— Съжалявам, че се забавих. Проверих на път за насам, готови са и ни очакват, тръгваме, когато вие кажете.

— Бихте ли ми обяснили какво трябва да направя? — попита Тереза, а ужасна сянка падна върху лицето ѝ.

— Ще погледнете в един монитор, един малък екран. Ако разпознаете тялото, ми кажете.

— Той никога не ми е изпращал снимки. А когато се обаждаше, видеото винаги беше блокирано. В съзнанието ми — в сърцето ми — той все още е момче. — Тя погледна към съпруга си. — Но майката трябва да може да познае сина си? Трябва да го разпознае, независимо от всичко.

— Грешката не е твоя, Тери. Направила си всичко, което си могла, и все още го правиш.

— Моля, елате след нас — докосна я леко по ръката Пийбоди и посочи пътя.

Ив отиде право при монитора, снабден с интерком, който се намиреше в стаичка с един-единствен стол и малка маса.

— Говори Далас — каза тя. — Намираме се в зала за огледи номер едно. — Тя направи пауза за миг. — Готова ли сте, госпожо Франко?

— Да. — Ръката ѝ се вкопчи в тази на съпруга ѝ, а кокалчетата ѝ побеляха от напрежение. — Да, готова съм.

— Готови сме — каза Ив и включи монитора.

Тялото беше покрито с бял чаршаф от мишниците до пръстите на краката. Някой, Ив предположи, че е бил Морис, беше махнал етикетчето от палеца заради огледа. Смъртта не ѝ приличаше на сън — не и на Ив — но тя реши, че сигурно има хора, на които им се струва така. Такива, които никога не я бяха виждали.

Тереза си пое рязко дъх и се сгуши в съпруга си.

— Той... той не прилича на Лино. Лицето му е по-изострено, носът му е по-дълъг. Имам снимка. Вижте, имам негова снимка. — Тя извади една от чантата си и я подаде на Ив.

Момчето на нея беше в началото на юношеството си, симпатично, засмяно и с тъмни очи, които гледаха леко сънливо.

— Установихме, че има лицева реконструкция — започна Ив, — но формата на очите — забеляза тя — е същата. Цветът също е почти еднакъв. Тъмната коса, линията на шията, позицията на главата върху раменете — еднакви са. Има прилика.

— Да, знам, но... — Тереза стисна устни. — Не искам това да е Лино. Може ли... възможно ли е да го видя? Да вляза и да го видя отблизо?

Жената се бе надявала, че мониторът щеше да бъде достатъчен. Ив осъзна, че го бе уредила по този начин точно поради същата причина, поради която и Морис беше премахнал етикета от крака му — за да защитят майката.

— Наистина ли го искате?

— Не, не. Но имам нужда да го направя.

Ив отново се приближи към интеркома и каза:

— Ще доведе госпожа Франко долу.

Тя ги поведе надолу по коридора и през двойните врати на залата. Морис дойде някъде отзад, носеше костюм с цвят на излъскан бронз и никаква защитна престилка.

— Госпожо Франко, аз съм доктор Морис. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не знам. — Увиснала на ръката на съпруга си, Тереза пристъпи по-близо до тялото. — Толкова е висок — каза тихо тя, — баща му беше висок. Като момче Лино имаше големи крака. Казвах му, че расте бързо като кученце и наистина си беше така. Беше висок почти метър и осемдесет, когато си тръгна, и беше много слаб. Оставаше много кльощав без значение с какво се хранеше. Беше гъвкав като камшик и когато играеше баскетбол, умееше да се шмугва много бързо.

— Баскетбол — погледна Ив към Пийбоди.

— Да, любимият му спорт. — Тя протегна леко ръка, но я прибра. — Може ли... можете ли да... чаршафа. Само ако може да го видя.

— Нека аз да го направя — пристъпи крачка напред Морис. — Има разрез на гърдите — започна той.

— Знам. Да, знам за това. Всичко е наред.

Морис внимателно смъкна чаршафа до кръста на жертвата.

Тереза мина още една крачка напред. Този път, когато протегна ръката си, тя докосна тялото леко с връхчетата на пръстите си в горната част на ребрата вляво. Звукът, който се изтръгна от гърлото ѝ в този момент, бе нещо средно между хлипане и вик.

— Когато беше малък и все още ми даваше, обичах да го гъделичкам тук, ето така — тя бързо прокара пръста си във формата на Ъ. — Има четири съвсем малки лунички, виждате ли? Когато ги проследите, образуват буквата Ъ.

Ив се наведе, за да разгледа по-отблизо — забелязваха се съвсем бегло, леки и почти невидими точки, нещо, което, предположи тя, само една майка би могла да забележи.

— Вижте колко са дълги миглите му? Дълги и гъсти като на момиче. Той много се срамуваше от това, когато беше малък. После започна да се гордее и да си ги харесва, когато видя, че и момичетата ги забелязват.

— Знаете ли кръвната група на сина си, госпожо Франко? — попита я Морис.

— „А“ отрицателна. Счупи си ръката, когато беше на десет, дясната. Паднал, докато се опитвал да избяга през един прозорец. Беше само на десет и вече се беше научил да се измъква. Можете ли да разберете, ако ръката му е била чупена, когато е бил малък?

— Да — каза Морис и леко докосна ръката ѝ, — да, чупена е.

— Това е синът ми, това е Лино. — Тя се наведе и притисна устни към бузата му. — Сиенто танто, ми бебе!^[2]

— Нека ви изведа, госпожо Франко. — Пийбоди прегърна Тереза през гърба. — Нека да излезем навън.

Ив я гледаше как се отдалечава, придружена от Пийбоди от едната ѝ страна и съпруга ѝ от другата.

— Това е трудно нещо — каза Морис тихо. — Ужасно трудно за една майка. Няма значение колко години са минали.

— Да. За нея бе много тежко. — Ив отново се обърна към тялото. — Той е имал някой, който го е обичал, изцяло и по всички начини. И въпреки това всички решения, които е вземал, са го довели все пак дотук.

— Хората са странни същества.

— Да — Ив се поободри и леко се усмихна на Морис, — наистина са такива.

[1] Вид черно кафе — Б.пр. ↑

[2] Толкова много съжалявам, бебчето ми (исп.). — Б.пр. ↑

16.

За да даде на Тереза малко време да се съвземе, а на Пени — да се попържи още малко на бавен огън, Ив помоли Тони Франко да доведе жена си в Централата и запази най-малката стая за разпити.

— Аз ще поема майката — каза тя на Пийбоди. — Частично проверих списъка на мъртвите с неизвестна самоличност в онзи район от времето, когато е изчезнал Флорес, ти ще продължиш търсенето. Ако не успея да приключа за тридесет минути, търси ме при Хапливата Пени, дотогава тя ще е оревала света за адвокат. Дай й възможност да си извика.

— Разбрано. А какво стана с достъпа до засекретените файлове?

— Ще се заема с това във времето между майката и кучката. Обади се на Бакстър и виж докъде е стигнал с неговата част от списъка с неизвестните. Освен това виж входящите ми съобщения, очаквам едни списъци с имена от офицер Ортис и от Лопес. Бившите членове на „Солдадос“, които все още живеят в квартала. Ключът от загадката е в Сото — добави Ив, — но трябва да проверим всичко.

— Заемам се. Всичко се нарежда, имам чувството, че всичко ще си дойде на мястото.

— Поне отчасти — каза Ив и влезе в стаята за разпити. По неин знак един от хората й доведе семейство Франко.

Очите на Тереза бяха зачервени и подпухнали, но, изглежда, вече беше овладяла плача си.

— Искам да ви благодаря за помощта, знам, че никак не ви беше лесно — започна Ив.

— Никога не ми е било лесно с Лино. Правила съм грешки — не мога да ги върна назад. Сега искам да погребя сина си, трябва да го направя.

— Веднага щом това е възможно, но сега се налага да ви задам няколко въпроса.

— Добре. Имам чувството, че се намирам между два свята — този на миналото ми и този, който имам сега. — Тя хвана ръката на

съпруга си. — И никога вече нищо няма да бъде същото.

— Защо той е бил тук? — Тони попита Ив. — Знаете ли? Мисля, че би било от полза, ако знаем.

— Да — успя да се съвземе Тереза, — би било от полза, ако знаем. Защо се е преструвал на свещеник? Аз го възпитах да уважава Църквата. Знаем, че в един момент полудя и стана лош, но аз го отгледах и възпитах да има уважение към Църквата.

— Мисля, че се е криел и е чакал нещо. Все още не знам какво и защо, но мисля, че някои от отговорите са залегнали още във времето, когато е бил част от бандата. Знаете ли какво представлява Реабилитиращата клауза?

— Да, казаха ми. Не знаех къде е Лино, но той ми се обади, след като я приеха. Умолявах го да се върне у дома, можеше да започне живота си наново, но той каза, че няма да го направи, преди да може да си дойде с голяма лъскава кола като собственик на хубава голяма къща.

— Според Реабилитиращата клауза, въпреки че по-късно е била отменена, всички полицейски досиета на Лино още от времето, когато е бил малолетен, са били заличени. Вие какво можете да ми кажете за проблемите, в които се е забърквал?

— Той крадеше. Първо започна с кражби от магазини, дребни неща, глупости... Когато разбрах, го накарах да дойде в магазина с мен и да върне всичко или аз щях да платя за него. След това започна да разбива магазини, да краде и коли.

Тереза въздъхна и се пресегна за чашата с вода, която Ив бе оставила на масата.

— Чупеше прозорци, вандалстваше по фасадите на сгради, започна да се бие — продължи тя. — Идваха от полицията и го задържаха, за да го разпитват. Беше и в поправително училище, но това не помогна — след като излезе, стана още по-зле. Започна да се бие повече и в по-лоши разпри, връщаше се вкъщи целият в кръв и тогава се карахме. Казваха, че нападнал с нож някакво момче и то било в болница, но момчето отрече. Знаех, че лъже, но то твърдеше, че не видяло кой го е намушкал. Той беше убил човек, моят Лино отне живот.

— Чий живот?

— Не знам. Така и не дойдоха да го задържат, никога не го арестуваха, не и за това. Винаги го прибираха за по-дребни неща, но аз

знаех, че е убивал. Знаех какво означава, когато онази нощ се върна със символа към татуировката на ръката си. Скарахме се — беше ужасна, ужасна караница. Аз го нарекох убиец, нарекох сина си убиец!

В този миг жената отново избухна в сълзи, но почти веднага извади кърпичка отнякъде и избърса подпухналото си лице.

— Той ми казваше, че не разбирам, казваше, че е направил каквото е трябвало и че се гордее с това. Беше горд и другите вече знаеха, че е станал мъж, вече имаше уважението им. Тогава бе на петнайсет — петнайсетгодишен, а се върна вкъщи с все още прясно татуирания символ за убийство. — Тя спря за момент, сякаш вътрешно се бореше със себе си. — Исках да го изведа извън града — само и само да го откъсна от улицата и от бандите. Но когато му казах какво смятам да направя и че съм купила два билета за Ел Пасо... баба ми живееше там и щеше да ни позволи да останем при нея, да ми помогне да си намеря работа.

— Баба ви?

— Една приятелка на майка ми от нейното детство. Майка ми почина отдавна — баща ми я преби до смърт, когато бях на шестнайсет. Аз избягах и баща ми я преби. Е, аз се омъжих за същия тип човек — знам, че е характерно, това е някакъв цикъл, като някаква болест е. Но баба ми имаше къща и работа и ми каза, че можем да отидем. Лино категорично отказа. Заплашвах го, спорих с него, но той просто излезе и затръшна вратата. Нямахме го цяла седмица.

Тереза спря за момент и отпи малко вода.

— Достатъчно, Тери — Тони я погали по ръката, — достатъчно е засега.

— Не, ще довърша. Ще разкажа всичко. Тогава отидох в полицията, страхувах се да не е мъртъв, но момче като Лино определено знаеше как да се скрие. Връщаше се, когато пожелае. Казваше ми, че ако искам, мога да замина, но той няма да дойде, казваше ми да вървя — нямаше нужда от мен. Но ако го бях накарала да тръгне, той просто щеше отново да избяга. Никога не би напуснал „семейството си“, не би си тръгнал от „Солдадос“. Затова и аз останах, стана на неговото. Той живееше както сам си беше решил и аз го позволих.

Ив я остави да излее каквото й бе на сърцето и накрая каза:

— Но той е запазил медальона, госпожо Франко.

Тереза я погледна в очите, а погледът ѝ бе замъглен от сълзите, но пълен с благодарност.

— Госпожо Франко, споменахте, че той си е тръгвал и преди, нямало го е с цели дни и седмици. Последния път ви е казал, че напуска Ню Йорк, а преди това, когато е имало къде да отидете, се е съпротивлявал.

— Да, да, така е. Не му повярвах, дори когато опакова нещата си. Не можех да повярвам, че си тръгва, но част от мен наистина се надяваше да го направи. Това е ужасно чувство, но тогава мислех точно така. И все пак ми се струваше, че просто е в кисело настроение. Знаех, че се е скарал за нещо с Джо — Джо Инез. Лино му беше бесен. Чудех се, тъй като само Лино и момчето на Чавез мислеха да напуснат града, дали не се беше скарал и с Пени?

— За какво се караха двамата — Лино и Джо Инез?

— Не знам. Той никога не ми казваше с какво се занимава, не споделяше за нещата от бандата, той никога не е говорил с мен за това. Но знам, че всички бяха побеснели и много притеснени от бомбените атаки в училището. Целият квартал беше на нокти — умря едно момиче, беше почти дете, а други деца бяха ранени. Лино също имаше рани и изгаряния. Един от приятелите му — друго момче от „Солдадос“ — беше ранен много зле и бе в болница, мислеха, че ще умре. Всички се молихме за него в „Сен Кристобал“, направихме служба. В крайна сметка момчето се оправи, но отне много дълго време — трябваха месеци и се наложи да му правят няколко операции, мисля.

— А само няколко дни след това е имало друга експлозия, която също е взела жертви.

— Да, беше ужасно. Хората от другата банда мислеха, че това е отмъщение, всички бяха доста изплашени, имаше много насилие. Идваха от полицията, за да говорят с Лино, да го разпитват, но той вече беше изчезнал.

— Значи е напуснал Ню Йорк след втората експлозия?

— Не, преди това. Тръгна си два дни преди това. Спомням си, че благодарях на Бога, че той не е участвал в това — в отнемането на онези животи.

— Той как точно напусна Ню Йорк?

— Мисля, че с автобус. Всичко стана толкова бързо, направо светкавично. Аз тъкмо се прибирах, а той вече си опаковаше нещата. Каза, че един ден ще се върне богат и тогава ще бъде Някой, ще бъде най-важният човек в Ел Барио — нещо повече от господин Ортис, от господин Ортега, от другите, които бяха богати и имаха власт. Искаше голяма кола и голяма къща — имаше големи мечти. — Тя затвори за миг очи. — Няколко седмици по-късно, когато отидох да платя наема, открих, че беше изтеглил всичките пари от банковата ми сметка. Беше разбил кода от компютъра — такива неща му се удаваха. Открадна от мен, преди да си тръгне, и се наложи да помоля господин Ортис за авансов заем, за да мога да си платя наема. Лино пращаше пари от време на време, сякаш това щеше да поправи нещата, но ми се наложи да прося, за да платя наема. Той беше мое дете — завърши тя, — но беше изцяло син на баща си.

— Оценявам всичко, което направихте, госпожо Франко, съжалявам за загубата ви. Веднага щом мога, ще ви се обадя, за да уредите нещата около погребението на сина си.

След като ги изведе навън, Ив отиде право в офиса си. Когато седна на бюрото и потърси достъп до търсените засекретени файлове, откри, че Уитни вече ги беше отворил.

Направи си кафе и докато четеше, си водеше бележки за имената на полицаите, ръководили разследването, свидетели, пострадали и жертви.

Спря се на името на Лино и видя забележката, че местонахождението на субекта не може да бъде установено, и също показанията на Тереза, че е напуснал града два дни по-рано. Твърдението ѝ беше подкрепено и от други разпитвани, включително от Пени Сото.

Тогава Джо Инез е бил освободен, имал е сериозно алиби. И той е потвърдил показанията на Тереза за Лино. Разследващите са разпитвали из целия квартал, срещнали са се с всички известни приятелчета на Лино и Чавез, издирвали са го по всички точки, откъдето е можел да вземе транспорт. Лино просто е изчезнал като вятър и ако четем между редовете на полицейските доклади, разследващият не е смятал, че си е тръгнал заради инцидента.

„Ей, и аз не мисля така“ — реши Ив. След това взе документите, които имаше, и тръгна да поразпита Пени.

Адвокатът носеше златен пръстен с големината на чиния на средния пръст на дясната си ръка. Беше облечен в костюм с цвят на радиоактивни лимони. Косата му беше толкова мазна, че в нея спокойно можеха да се изпържат десетина пилета, а зъбите му блестяха в ослепително бяло.

Ив си помисли: Наистина ли иска да бъде чак толкова клише?

Той стана от стола си, когато тя влезе, и се изправи в целия си ръст от метър и петдесет и пет, като петте сантиметра идваха от токовете на ботушите му от змийска кожа.

— Клиентката ми ви чака повече от два часа — започна най-напред той — и почти през цялото това време е била ограничена в правото си да получи правен съвет.

— Ъхъ! — Ив седна и отвори папката си. — Предполагам, че това е правният ви съветник. — Тя погледна към адвоката. — Той трябва да е наясно, че два часа са съвсем в рамките на законното време и че не сте била разпитвана от момента, в който поискахте защита. Следователно той трябва да седне и да не губим повече време. Запис включен. — Ив ѝ прочете правата и изгледа адвоката изпод вежди. — А госпожа Сото е представявана от?

— Карлос Монтоя.

— ... който присъства в стаята. Господин Монтоя, представихте ли за сканиране картата си за идентификация и разрешително за правна дейност?

— Да.

— Добре. Госпожо Сото, бяха ви прочетени правата и вие заявихте, че ги разбирате, заедно със задълженията ви в случая.

Пени сви рамене:

— Знам ги и ги разбирам чудесно, точно както знам, че аз и адвокатът ми ще ви съдим до дупка заради нагласен арест.

— Няма ли да е забавно? Обвинена сте в нападение над полицаи, което включва опит за нападение с оръжие и указване на съпротива при задържане.

— Не съм те докосвала.

— Като засегнатата страна, аз твърдя точно обратното. Но въпреки това съм склонна да пренебрегна тези си обвинения, ако изразите

желание и готовност да отговаряте на въпроси за Лино Мартинес и случилото му се.

— Вече ти казах, не съм виждала Лино, откакто бях на петнайсет.

— Лъжете ме.

— Моята клиентка...

— ... е една лъжкиня, но вие вероятно можете да видите това и сам, аз също го виждам. Тялото на Лино Мартинес бе официално идентифицирано. Запознати сме с факта, че се е представял за отец Мигел Флорес за период от повече от пет години и че през това време често е посещавал закусвалнята, в която работите. Наясно сме с характера на предишните ви взаимоотношения и вашата връзка. Ще продължите ли да настоявате, че не сте знаели това? Тогава можем да се върнем на нападението над полицай и съпротивата и като се има предвид досието ви, ще прекарате известно време в кафеза.

Ив затвори папката и тръгна да става.

— Не можеш да ме вкараш на топло само защото отблъснах ръката ти, когато се опитваше да ме сграбчиш.

— О, да, а какво ще кажеш за това, че извади нож, плю в лицето ми и оказа съпротива? И тъй като не ме познаваш, нека да ти кажа — на теб и на защитника ти — че ако дори и веднъж си говорила с Лино Мартинес насаме, ако си го срещала някъде другаде, освен в закусвалнята, аз ще го открия. След това ще те окошаря за даване на фалшиви показания и ще започна да се чудя дали някак не си се докопала и до малко цианид, а тогава...

— Това са пълни глупости.

Ив само се засмя и тръгна към вратата.

— Почакай една проклета минута. Искам да говоря с адвоката си, преди да кажа каквото и да било.

— Протокол на пауза. Ще изляза навън, за да можете вие двамата да си поприказвате.

Ив ги остави и понечи да рискува и отиде до машината за кутийка пепси, но реши, че разговорът им няма да продължи чак толкова дълго. След около три минути Монтоя дойде при вратата.

— Клиентката ми иска да даде показания.

— Супер! — Ив отново влезе в стаята, седна, усмихна се и скръсти ръце. — Включи отново запис на протокола — каза тя и зачака.

— Ако клиентката ми отговори на въпросите за Лино Мартинес, ще свалите настоящите си обвинения срещу нея.

— Ако отговори задоволително, ще си получи освобождаването от отговорност.

— Давай, Пени.

— Когато той започна да идва, може би ме обзе едно такова особено чувство — нали се сещате. Не приличаше на Лино, поне не много, но в него имаше нещо особено. След известно време може да се каже, че започнахме да флиртуваме. Беше странно, защото той бе свещеник, а и аз не си падам по такива, които се правят на по-големи светци от папата. Но ние двамата с Лино... между нас винаги е имало връзка. Доста го правехме едно време и аз все още си падах по него.

— Кога започнахте да се чукате — преди или след като разбра кой е той всъщност?

— Преди — каза Пени и подсмръкна. — Мисля, че той пръв го предложи, а може и на мен да ми е харесало. Правехме го в задната стаичка на закувалнята, след като затворим. Божичко, той направо ме смазваше. Здравно, нали се сещате? Мисля си, че всичко беше заради обета за безбрачие. Няколко пъти сме се срещали и в апартамента на една моя приятелка, тя работи нощем. Или пък използвахме стаи под наем за час. И веднъж, след като го бяхме правили, той ми каза — голям смях падна.

— Той каза ли ти какво се е случило с отец Флорес?

— Не ми пукаше. Откъде да знам, че въобще е имало такъв?

— А защо е бил този маскарад с представянето му за свещеник?

— Той искаше да се върне значим. Харесваше му, когато хората гледаха на него сякаш е голяма работа, обичаше уважението им.

— Пет години, Пени. Не ме прави на глупачка, къде беше уловката?

— Ами той харесваше тайните и греховността, използваше ги, когато можеше, когато му се искаше.

— Изнудване?

— Със сигурност имаше някакви заделени пари — доста повече, отколкото печели един свещеник. Когато беше в настроение, вземаше стая в скъп хотел, поръчвахме си рум сървис и всякакви глезотии. За всичко плащаше в брой.

— Купувал ли ти е разни неща?

— О, да — тя перна с нокът едната от обещите си. — Лино не беше стипца.

— Той ти е вярвал много.

— Двамата с Лино сякаш се върнахме години назад. Имахме нужда един от друг, за това става въпрос. — Тя удари с длан татуировката си. — Това е нашето семейство и то значи защита. Майка ми беше безполезна — много повече се интересуваше от следващия мъж, когото можеше да забие, отколкото от мен. Бях едва на дванайсет, когато той ме изнасили за първи път. Хвърли ми един здрав бой и ми каза, че ако си мълча за това, другия път няма да ме бие. Мълчах цели две години, докато вече не можех да издържам. Присъединих се към „Солдадос“ и вече имах свое семейство.

— В досието ти пише, че баща ти е бил убит, когато си била на четиринайсет, бил е намушкан с нож, многократно — почти нарязан на парчета.

— Не е голяма загуба.

— Ти ли го уби?

— Клиентката ми няма да отговори на този въпрос! Не отговаряй, Пени.

Пени само се засмя и несъзнателно потърка с пръст знака за убийство върху татуировката си.

— Вие двамата с Лино сте били — заключи Ив. — Това ви е свързало завинаги в дяволска връзка, а две години по-късно той е изчезнал яко дим.

— Нищо не е вечно.

— Ти участва ли в планирането на бомбата за „Черепите“?

— Моята...

Пени вдигна пръст, за да накара адвокатата си да замълчи.

— Разпитваха ме и ме пуснаха — каза тя, — това беше доста отдавна. Така и не се доказа, че е било работа на „Солдадос“.

— Умрели са хора.

— Това става всеки ден.

— Лино го е планирал, той е бил един от водачите ви и е имал нужните умения.

— Да речем, че никога няма да разберете, особено като се има предвид, че той е мъртъв.

— Да, мъртъв е, но ти не си и сега твоят правен съветник ще ти обясни, че няма давност за обвинение в убийство.

— И сега не можеш да ме обвиниш в това, както не са могли и тогава.

— Какво е чакал Лино? Кога е бил предвиден денят на разплатата, Пени?

— Не знам за какво говориш — отклони поглед тя. — Той е мъртъв, затова мисля, че не можем да го питаме.

— Къде е Стив Чавез?

— Не знам, не мога да кажа. — Тя се прозина. — Свършихме ли?

— Лино е печелил време, събирал е пари, така че да има с какво да се покаже, да живее на върха, а междувременно е бил скрит зад яката. Един мъж не би правил това цели пет години, за да може да се върне и да изчука едно старо гадже.

— Той ме обичаше. Говорехме си да избягаме заедно, да направим големите пари и да се върнем с високо навирени носове. Така и не се получи, но той се върна.

— Имаш ли алиби за деня на смъртта му?

— Отворих закусвалнята в шест сутринта заедно с Росита. Почистихме и подредихме щанда със закуските, като се занимавахме с това точно три часа. Около десет аз и Пеп — момчето от доставките — си взехме почивката заедно в стаичката отзад, след това се върнах зад щанда и тогава дойдоха първите ченгета и започнаха да задават въпроси. Тогава научих, че е мъртъв.

— Какво направи след това?

— Довърших си смяната и се прибрах. Какво трябваше да направя?

— Добре. Свободна си да си вървиш.

— Крайно време беше, по дяволите!

Ив изчака двамата с адвоката да излязат от стаята и остана вътре сама и в тишина почти цяла минута.

— Изключи запис на протокола — най-накрая каза тя.

Върна се в офиса си и се загледа навън, застанала до малкия прозорец. В този момент Пийбоди се подаде на вратата.

— Някакъв успех с Пени?

— Да, объркана смесица от истина и лъжи. Лъжите бяха повече, но имаше достатъчно истина, за да ми се изясни картинката. Тя

твърди, че не знае какво се е случило с истинския Флорес — лъжа. Казва, че не знае какво е чакал Лино тук — лъжа. Твърди, че не знае за бомбите — тук не лъже, а по-скоро играе на „Докажи го, кучко!“, същата работа и със скиторенето на Чавез. Смята, че Лино я обичал, мисля, че това е вярно или поне тя вярва, че е така. Не спомена дали тя го е обичала, ако го беше казала, щеше да е лъжа. Но се е чукала с него през последните няколко години.

— Ако са го правили от толкова дълго време, той със сигурност ѝ е казал какво прави тук.

— Аха, мисля, че той ѝ е помогнал да убие първия път, спечелил ѝ е смъртния знак — може да са ги спечелили заедно, тъй като времето съвпада с показанията на Тереза. Баща ѝ — била е сексуално малтретирана. Дошло ѝ е до гуша и са го нарязали.

— Тя намекна ли...

— Не. Намекна за малтретирането и това е истина. Призна, че се е присъединила към бандата на четиринайсет, за да избяга от това, да си намери семейство и защита. Баща ѝ е бил намерен почти разчленен в една изоставена сграда, когато е била на четиринайсет. Той е бил известен на полицията дилър и тогава са предположили, че някой го е затрил заради обръкана сделка с нелегални субстанции. Сигурно не са се впрегнали много-много да се прикриват, защо да си правят труда? Тя и Лино така или иначе са щели да се измъкнат за това, останалите от бандата са щели да потвърдят алибито им или е можело да набедят някого другиго.

Ив чу, че Пийбоди затваря вратата на офиса, и се обърна.

— Добре ли си? — попита я Пийбоди.

— Да — Ив отиде да си програмира кафе, — да продължаваме. Ще се наложи да се поразровим в архивите по онзи случай. Имам досиетата от бомбените атаки и ще трябва да се свържем с тогавашните разследващи. Трябва да притисна Пени с нещо по-голямо от заплахата от няколко месеца на топло за нападение над полицай.

— Мислиш ли, че тя е убила Лино?

— Ще проверим алибито ѝ, но се обзалагам, че е подкрепено отвсякъде. Тя самата ми го каза, имаме го и в записата от протокола. Тя е подбудителката, не мисля, че тя го е убила, но със сигурност е замесена или поне знае кой е убиецът.

— Може да са се скарали, любовен спор.

— Възможно е. Не мога да си я представя да издържи пет години без нито веднъж да се издразни на любовника си или без да забърше и нещо друго — каза замислено Ив и подаде едната от чашите с кафе на Пийбоди. — Хайде да открием дали не е чукала и някой друг, освен Лино. Той е използвал информация, която привилегировано е научавал по време на изповед, за да изнудва. Не смятам, че е играл на дребно, затова трябва да видим кой се е доверил на Църквата и е имал достатъчно средства, за да плати за греховете си. Освен това ни трябва пълен списък на жертвите и пострадалите при бомбата в ресторанта.

— Спомняш ли си, че ти казах как нещата започват да си идват на мястото? Сега имам чувството, че всичко започва да ми се изяснява.

— Просто се появяват още парчета от пъзела — и те ще намерят местата си. Да започнем от бомбените атентати. Главният разследващ по случаите все още е на работа. Свържи се с детектив Стъбън от четири шест и виж дали той и/или старият му партньор имат време да седнем и да си поговорим.

— Окей, Далас. — Пийбоди искаше да каже още нещо, изписано беше на лицето ѝ, имаше нужда да я успокои и да я увери, че всичко ще бъде наред.

— Точно сега нека просто поработим над случая, Пийбоди. Това е всичко.

Дилия кимна и излезе от кабинета, а Ив отново се върна при прозореца. „Ще имам достатъчно време, мислеше си тя, после ще имам достатъчно време да го почувствам напълно, да се поставя на мястото на едно друго младо момиче, което се е принудило да убие, за да избяга от бруталния си баща.“

Тя довърши кафето си и потърси доклада от делото за убийството на Сото. Зарадва се, когато Пийбоди ѝ звънна, за да потвърди за срещата със Стъбън, преди още да бе успяла да се зарови в делото.

Стъбън поиска да се видят в неговия деликатесен магазин, където се събираха предимно ченгета. Когато Ив и Пийбоди пристигнаха, той тъкмо се беше заел с някакъв сандвич и чиния салата.

— Детектив Стъбън, аз съм лейтенант Далас. Това е партньорът ми, детектив Пийбоди. — Ив протегна ръка. — Благодаря, че ни

отделихте от времето си.

— Няма проблеми — каза той със силен акцент от Бронкс, — тъкмо обядвах. Храната тук е хубава, ако искате, можете да хапнете, докато си говорим.

— Нямам нищо против — каза Ив, а след това се спря на хотдог и някакви макарони, а Пийбоди добави към сутрешната си палачинка с месо и едно плато с пьпеш.

— Старият ми партньор Коън е на риба извън града. Пробва как е да си пенсиониран, иска да види дали ще му понесе — започна Стъбън. — Ако искате да говорите и с него, ще трябва да почакате до утре, за да се върне. — Той попи устните си с хартиена салфетка и продължи: — Изваждах онова досие на всеки няколко месеца повече от година след двата бомбени атентата. — Той поклати глава и отхапа от сандвича си. — Вадох го, преглеждах го, правех по някоя контролна проверка два пъти в годината и търсех някакво ново развитие. Дак — партньорът ми, също помагаше. Двамата сядяхме, както сега с вас, на обяд или на по чаша бира и отново преглеждахме случая. Дори и деветнайсет години по-късно, аз все още си го спомням. Някои неща от делото просто не могат да бъдат забравени.

— Да, така е.

— Тогава в онзи район се случваха лоши неща — хората още не можеха да се съвземат след Градските войни. Нямахме достатъчно улични полицаи, не и толкова много, че да патрулират около бандите. И бандите ни го нахендриха, ако ме извините за израза.

— Познавахте ли Лино Мартинес?

— Познавах и малкото копеле, и останалите от групата. Работил съм по онези улици като униформен. Когато беше на осем, той вече се беше оформил като гадняр — крадеше, драскаше по витрините на магазините, трошеше разни неща само за да бъдат строшени. Майка му се опитваше да го превъзпита — виждал съм я как го мъкне насила на училище или към църквата. Когато беше на десет, го хванах с цял джоб наркотици, тогава го пуснах заради майката.

— Познавахте ли Ник Сото?

— Уличен дилър, отрепка, която си падаше грубиян с жените. Беше хлъзгаво копеле — все се измъкваше, но някой успя да му тегли ножа — прободен петдесет-шейсет пъти. Не съм работил по случая, но знам това-онова за него.

— Дали някой тогава е говорил с дъщеря му или с Лино?

Той млъкна и се почеса по бузата.

— Трябваше, Лино и дъщерята на Сото бяха много близки. По мое мнение тя беше по-лоша от него — от Лино. Ако той откраднеше нещо, правеше го за парите, ако пребиеше някого — имаше си причина. Момчето си имаше своите обяснения, а тя? Отвсякъде се беше обградила само с омраза — ако откраднеше, правеше го само за да отнеме нещо чуждо, ако смажеше някого от бой, то беше просто ей така. Да не би да душите около тях по този случай?

— Днес задържахме Пени Сото за нещо. Тя твърди, че баща ѝ редовно я е изнасилвал, но не се потвърди.

— Както вече ви казах, аз не съм работил по случая, но знам някои неща по него. — Той поклати глава. — Ако това се беше разкрило, щях да знам.

— Търсили сте Лино след бомбената атака.

— Тогава той беше на върха на „Солдадос“ — двамата с Чавез се изживяваха като главатари. Бомбата не беше изцяло в територията на „Черепите“, беше на спорна земя, но голяма част от тях ходеха на онова място. Експлозията беше отмъщение — знам, че бяха виновни „Солдадос“, а никой от тях не смееше да диша, без Лино да им е разрешил. Тогава госпожа Мартинес каза, че си е тръгнал два дни преди атаката. — Той поклати глава. — Трябваше да ѝ повярвам или поне да се уверя, че тя го вярва. Пусна ни да огледаме в дома ѝ — нямаше и следа от него, проверихме при съседите и мога да кажа, че никой от тях не обичаше това копеле. Отвсякъде чувахме едно и също: че е отпрашил преди инцидента. Тогава притиснахме „Солдадос“, но не можахме да опровергаем заминаването им. Аз мисля, че са го направили те, лейтенант, Мартинес и Чавез са планирали бомбите, някак си имам такова чувство.

— И моето чувство ми подсказва същото.

— Успели ли сте да намерите нещо за тях? За който и да е от двамата?

— Имаме Лино Мартинес в моргата.

— Това е най-доброто място за него — каза Стъбън и дообра макароните по дъното на чинията си.

— А какво можете да ми кажете за другите банди? Дали някоя от тях не е направила покушение върху Лино след толкова дълго време?

— „Черепите“, „Кървавите“ — повечето от тях са мъртви, изчезнали или зад решетките. Но и винаги има по някой наоколо. Огънят и сблъсъците им отдавна са угаснали. С какво Лино може да си е заслужил подобно покушение?

— Чухте ли за убийството в църквата „Сен Кристобал“? За този, който се е представял за свещеник.

— Мартинес ли е бил?

— Да. Как ви се струва това — той да се прикрие по подобен начин за цели пет години? Кажете ми какво мислите.

Стъбън седна и се замисли, надвесен над кутийка сода.

— Той беше умен, имаше мозък и можеше да запази хладнокръвие. Трудно беше да измъкнеш нещо от него дори и когато все още беше дете. Знаеше как да прикрива следите си или беше намерил някой, който да го прави вместо него. Докато навърши шестнайсет, вече съвсем сам си беше извоювал пътя до върха в йерархията на „Солдадос“. Той сигурно е намирал нещо в това, възприемал го е като игра. Трябва да е било нещо доста голямо, за да го задържи под прикритие толкова дълго време. Разпитахте ли онова момиче, Сото, за това?

— Да — днес.

— Не се съмнявам, че е знаела. Ако той се е върнал, със сигурност е отишъл при Пени Сото. Лино имаше едно слабо място и това беше тя. Той я беше направил втора в йерархията, а тогава тя нямаше и петнайсет години, за бога! Говореше се, че е имало доста вътрешна съпротива срещу смяната на ранговете. Лино пребил един от недоволните с тръба и оставил тя да го довърши. Естествено, дръзналият да се опълчи по-късно от болничното легло и със счупена челюст твърдеше, че бил паднал по някакви стълби. По онова време нямаше начин да настроиш някого от бандата срещу другите, всеки от тях бе готов първи да поеме нож в сърцето, ако се наложи.

— Времената се променят.

— Така е — кимна Стъбън. — Може да опитате с Джо Инез.

— Вече го поразпитах веднъж, но ми се стори, че връзката с бандата при него е по-слаба, греша ли? — попита тя по-скоро, за да не го обиди, въпреки че вече знаеше отговора.

— Така е, Джо нямаше знака за убийство. Никога не е имал куража да го направи.

— Има ли и някой друг, с когото трябва да говоря? Други бивши членове на бандата? Ангажирала съм екип от няколко души, които работят по намирането на имената им, но вие сигурно знаете по-добре.

— Мога да ви кажа единствено, че всички, които по онова време ръководеха „Солдадос“, вече ги няма — или са мъртви, или в затвора, или вятърът ги е отвял в неизвестна посока. Някои от тях все още са наоколо, но те са от по-нисшестоящите и всички имат досиета. Срещу Мартинес и Чавес имаше повдигнати обвинения, а Сото — тя пое нещата, когато те изчезнаха.

— Благодаря ви за помощта, детектив.

— Всичко, до което се докопаме като информация, рано или късно води към бомбените агенти, усещам, че кръгът се стеснява.

Ив се изправи на крака и помълча за миг.

— Може ли да ви питам само още едно нещо? Става въпрос за семействата на жертвите — поддържате ли някакви връзки с тях?

— От време на време.

— Може ли да ви се обадя отново и да поговорим за това, ако се наложи?

— Знаете къде да ме намерите.

17.

Обонянието на Ив я заведе право в „Сен Кристобал“, където я посрещна Роза, с вдигната на кок коса над приятно зачервеното ѝ лице. Беше сложила готварска престилка над шарена блуза и прилепнали черни панталони.

— Здравейте, с какво мога да ви помогна?

— Имам няколко въпроса към вас тримата с отец Лопес и отец Фриймън.

— Отците не са тук в момента, но... имате ли нещо против да дойдете с мен отзад в кухнята? Правя хляб и ме хващате точно по средата.

— Чудесно. Вие ли го правите? — добави Ив, докато двете с Пийбоди вървяха след Роза към енорийското жилище. — Искам да кажа — такъв, от брашно ли?

— Да — каза Роза и се засмя през рамо. — Слагам му и други неща. Отец Лопес особено много харесва моя хляб с розмарин. Тъкмо меся тестото и не ми се ще да превтаса.

На плота в миниатюрната кухничка имаше голяма купа с тесто, каменна плоча и кутия с брашно.

— Майка ми меси хляб — каза Пийбоди, — както и баба ми, сестра ми също. Дори и баща ми понякога.

— Хубаво е човек да го може, това е доста отпускащо занимание. Вие месите ли си?

— Не много и определено отдавна не съм го правила.

— Изисква време. — Роза заби юмрук в купата с тесто, което накара Ив да се намръщи. — Това си е като терапия — засмя се Роза, а след това обърна тестото върху плочата и започна да го мачка. — А сега кажете с какво мога да ви помогна?

— Живели сте в квартала през пролетта на 2043-та, нали? — започна Ив. — Тогава е имало две бомбени атаки.

— О! — погледът на Роза се помрачи. — Беше ужасно време, такава загуба, толкова много болка и страх. Тогава децата ми бяха все

още малки, гледах винаги да са наоколо. Цял месец ходех да ги вземам от училище, защото се страхувах, че отново може да се случи нещо.

— Така и никой не е бил арестуван.

— Не.

— Познавате ли Лино Мартинес?

— Ако сте живели в квартала по онова време, няма как да не познавате Лино. Той командваше бандата „Солдадос“, той и онази горила Стив Чавез. Казваше, че защитавали квартала, опазвали това, което си е наше. О, бедната му майка, тя толкова много се трудеше — работеше в ресторанта на чичо ми.

— Разследващите са подозирали Лино за бомбите, но така и не са успели да говорят с него.

— И аз винаги съм си мислела, че той има пръст в това. Бандата бе негова религия, а самият той на онази възраст бе истински фанатик. Единственият му отговор беше насиетието. Но той изчезна, преди да се случи това — искам да кажа, преди втората бомба. Повечето хора си мислеха, че той я е планирал, задвижил е нещата и след това е избягал, за да не го арестуват.

Роза оформи три издължени рула от тестото и за огромно удивление на Ив започна да ги сплита на плитка.

— Той трябваше да присъства на онази танцова забава, когато е избухнала първата бомба — продължи Роза. — Харесваше му да танцува. Но не е бил там — всъщност не е имало никой от приближените му, освен Джо Инез. Дъщерята на Лупе Едуардс — Рони — загина при тази атака, беше едва на шестнайсет.

Ив вдигна оживено глава и попита:

— И нито Лино, нито Чавез са били там? Това е било доста необичайно.

— Да. Както казах, той харесваше танците, обичаше и да се перчи, да бъде забелязван. Чух, че са били тръгнали натам, когато е избухнала бомбата, така че може и да е вярно. Във всеки случай Рони умря. Доста от децата бяха ранени, някои от тях сериозно. Носеше се слух, че мишената е бил Лино. Когато той си тръгна толкова скоро след това, много хора казаха, че било, защото знаел, че „Черепите“ ще опитат отново. Казваха, или поне така се говореше, че го направил, за да не позволи да пострадат повече невинни хора. — Устните й потръпнаха. — Той сякаш се издигна като герой.

Ив изучаваше лицето на Роза.

— Но вие не мислите така — каза тя.

— Не, мисля, че си тръгна, защото беше страхливец. Мисля, че той е поръчал втората бомба и е гледал да е по-далеч, когато избухне.

— И за тази атака е нямало арестувани.

— Не, но всички знаеха, че виновни са „Черепите“ — кой друг можеше да бъде?

Ив се замисли за момент.

— Вие специално някога имали ли сте проблеми с Лино?

— Не — каза тя и докато си говореха, сви изплетеното тесто в кръг, постави го върху хартия за печене и оформи още три ленти от останалото количество в купата. — Аз, разбира се, съм по-възрастна от него, а децата ми тогава бяха прекалено малки, за да се интересува от тях като евентуални бъдещи членове. А и освен това майка му работеше за моето семейство и той ни беше оставил на мира. Знаем, че се беше опитвал да привлече някои от по-големите деца от фамилията, но тогава дядо ми се намеси и двамата си бяха поговорили.

— Хектор Ортис?

— Да. Мисля, че Лино уважаваше дядо заради това, което беше изградил, и заради името, с което се ползваше в квартала. В крайна сметка той ни остави на мира.

Докато сплиташе втората доза тесто, Роза изведнъж спря и погледна към Ив:

— Едно нещо не разбирам — Лино го няма от цяла вечност, мислите ли, че той е замесен в убийството на отец Флорес, така де — който и да е бил той?

— Човекът, представял се за отец Флорес, е Лино Мартинес.

Роза изпусна плитката тесто, която правеше, и несъзнателно отстъпи крачка назад.

— Не! Не е възможно! Аз го познавах. Щях да разбера, аз му готвех, чистех и...

— Познавали сте го седемнайсетгодишен, не сте заставали на пътя му и той не ви е закачал.

— Да, да, но все пак той идваше в ресторанта или го виждах на улицата. Как така няма да го позная! А Пени Сото? Тя е от закусвалнята до църквата, беше... те двамата бяха...

— Знаем.

Роза отново се захвана с тестото, но погледът ѝ изведнъж стана по-строг.

— Защо му е трябвало да се връща по такъв начин? Да се преструва през цялото това време? И мога да ви се закълна, че онази от закусвалнята е знаела. Може и да са спали заедно, може да са правили секс, докато той е носел свещеническа яка. Това сигурно я е възбуждало. Кучка! Мамка му!

Тя присви очи и спря за миг, за да се прекръсти.

— Опитвам се да не ругая в енорийското жилище, но това е изключение. И мога да ви кажа едно нещо — продължи тя. — Щом той се е върнал по такъв начин, значи не е на хубаво! Колкото и да се е преструвал, колкото и време да е отделял на центъра и на църквата, това не ще да е било за добро!

— Имал е стари приятели тук, но и стари врагове.

— Повечето, с които беше на нож, вече ги няма. Щях да ви кажа, ако знаех, но нямам представа кой от тях би го убил. Каквото и да е направил, каквото и да е правел сега или да се е надявал да направи, убийството не е решение, само това мога да кажа.

— Ако все пак се сетите за нещо, ще ви бъда много благодарна, ако ми се обадите.

— Добре — въздъхна тя и сви в кръг и втората плитка тесто. — Майка му, Тереза, тя изпрати цветя за погребението. От време на време си говоря с нея, но не толкова често, колкото би трябвало. Тя знае ли?

— Да.

— Дали ще е добре, ако говоря с нея? Ако ѝ изкажа съболезнованията си? Той беше неин син и нищо не може да промени това.

— Предполагам, че би се зарадвала, ако се чуете. Можете ли да ми кажете къде може да намерим отец Лопес или Фриймън?

— Фриймън е на домашни посещения, сигурно ще се върне до час. Отец Лопес отиде до младежкия център.

— Благодаря. А сега спираме да ви се пречкаме — каза Ив. — А, и още едно нещо: за Пени Сото, знаете ли с кого е сега? С кого спи?

— Ако имаше някакви приятели, щях да знам. А според репутацията ѝ, спи с кого ли не. Майка ѝ беше курва, а баща ѝ дилър. Него го убиха, когато тя беше още дете, а майка ѝ умря от свръхдоза преди години. — Поклащайки глава, Роза сложи и второто сплетено

тесто върху хартия за печене и започна да маже двете питки с някаква мазнина. — Животът на Пени беше труден, всичко при нея започваше с много мъки, но тя отказа помощ от църквата, от квартала, от всички. Вместо това предпочете бандата. Сама си избра начина на живот.

— Някакви впечатления? — попита Ив, когато двете с Пийбоди тръгнаха към младежкия център.

— Тя беше пряма и доста се разочарова от себе си, заедно не се усетила за Лино, докато му е чистила. Сигурно сега ще седне и ще помисли много сериозно. Ако ѝ хрумне нещо, ще ни се обади.

— И на мен така ми се струва. А какво ще кажеш за това: Лино и компания редовно са ходели на танци на мястото, където е избухнала бомбата, но не са били там по време на удара. Само Джо е бил там, близо до „огневата линия“, ако можем да я наречем така. А няколко дни по-късно, точно преди Лино да изчезне, те двамата с Джо се скарват. Няма арестувани, ченгетата сериозно се заемат да проучват членовете на „Черепите“, но не могат да свържат атаката с никой от тях. Може би защото изобщо не е имало връзка.

— Мислиш, че Лино стои и зад двете? Чакай малко! — Бяха стигнали до Центъра, а Пийбоди слезе от колата, подпря се на нея за момент и се взря в далечината. — Искаш война, искаш да бъдеш герой — важен човек. А отмъщението е по-секси от непровокирана с нищо атака. Бомбите са нещо над нивото на обичайните улични побои. Слагаш бомба на собствена територия — по време на училищни танци, където има множество невинни жертви. Дори и хората, които по принцип не са на твоя страна и не подкрепят бандите, биха се намесили.

— След това разпространяваш слуха, че мишената си бил всъщност ти. Търсели са теб. Тук отвърщаш на удара с нов, много мощен.

— Окей, но защо да си тръгва?

— Тръгваш си като знаменитост, твоето име на хорските уста. Подсигуряваш слух, че си си заминал, за да няма повече невинни жертви, когато „Черепите“ ударят отново, а след себе си оставяш голям брой трупове.

Ив също се облегна на колата до Пийбоди. На отсрещната страна на улицата една жена метеше верандата пред къщата си, декорирана с шарен водопад от цветя в лъскава бяла саксия. По листата и цветчетата все още блестяха капки сутрешна роса.

— Ченгетата не могат да те докопат — продължи Ив — не само защото не си тук, ами и защото всички доказателства сочат, че не си бил ти. Бил е търпеливо копеле! Един ден ще се върнеш в пълния си блясък. Може да се окаже, че не е смятал да отсъства толкова дълго. Когато човек е на седемнайсет, е изцяло запленил от собствената си личност. Мисли си: „Ще направя голям удар за няколко месеца, ще се върна и ще си живея като цар!“.

— Но нещата не стават така — забеляза Пийбоди. — Освен това той е бил на седемнайсет и за пръв път е напуснал родното си място. Навън го е чакал широкият свят. Излизаш и можеш да бъдеш себе си винаги когато си поискаш. И на мен ми харесва идеята.

— На мен също, може половината от това да се окажат глупости, но все ще ни свърши някаква работа.

Двете влязоха в Центъра. Магда стоеше на рецепцията и говореше по линка си. Няколко момчета седяха на яркожълтите столове във фоайето с изражения, които подсказаха на Ив, че планират някоя щуротия, а наблизко имаше друга жена, която ги наглеждаше.

Магда вдигна ръка с изправени два пръста за „още две минути“ и продължи разговора си:

— Знам, Кипи, но това е третото сбиване за две седмици, а това автоматично означава забрана да идват тук. И Уайът, и Лиус трябва възможно най-скоро да бъдат прибрани. Вече се свързах с бащата на Лиус. Да, добре. Наистина съжалявам. О, знам — Магда извърна поглед към двете момчета, — знам и още как.

Тя прекрати разговора.

— Добре, извинете ме за това. Може ли само още една секунда. Нита? Майката на Уайът и бащата на Лиус идват насам. На Кипи ще й трябва около час, за да го уреди. Можеш ли да ги удържиш дотогава?

Нита беше здравенячка и стоеше с гръб, опрян на рецепцията. Тя кимна и каза:

— Ще остана тук. Искаш ли да наглеждам и рецепцията?

— Не, аз... това няма да ни отнеме много време, нали — обърна се тя към Ив, а след това погледна към Нита. — Нита отговаря за шест

до десетгодишните и е нашата медицинска сестра. Без нея тук сме загубени. Нита, това са лейтенант Далас и детектив Пийбоди. — Магда изглежда многозначително момчетата. — Тук са, ако се наложи някой да бъде арестуван.

Нита се обърна леко и студено изгледа дошлите. Ив понечи да заговори, но дори само тази част от секундата беше достатъчна на двете момчета отново да се нахвърлят едно на друго като вълци.

Преди Ив да успее да реагира, Нита вече се беше намесила. Дори лейтенантът ѝ се възхити за начина, по който сграбчи двете биещи се деца за яките и с един замах ги раздели.

— Ти тук! Ти там! — замъкна ги тя към столовете. — Да не мислите, че това, че се биете, ви прави силни? Прави ви глупаци. Боят е за такива, които не са достатъчно умни, за да използват думите си.

Тук Ив можеше и да не се съгласи, на нея добрият бой ѝ харесваше, но четенето на конско бе успяло да усмири децата, които сега се взираха в пода.

— С партньорката ми може да ги приберем в полицията — каза съвсем между другото Ив. — На мен ми се струва, че доста се бият, нарушават реда и като цяло не са много умни. Няколко часа в килия... — не довърши тя.

Сега вече и двете момчета я зяпаха с огромно внимание и отворена уста. Въпреки това Нита продължаваше да я гледа, сякаш я пробива с поглед, а по лицето ѝ нямаше и следа от забавление. Тя постоя така с ледена физиономия още миг и след това отново се обърна.

— С това трябва да се занимаят родителите им.

— Със сигурност. Е... — обърна се Ив към Магда — търся отец Лопес.

— Да, тук е, във физкултурния салон. Марк ми каза, че ви е засякъл тази сутрин и сте му казали, че имате следи.

— Работим по въпроса. Къде е салонът?

— През тази врата направо в края на коридора, оттам наляво.

— Мерси. А, и още нещо... — посочи тя с глава към момчетата. — Успех!

— Всичко ще бъде наред.

— Нита не харесва ченгета — каза Ив, докато двете с Пийбоди вървяха по коридора.

— Или е това, или те взе насериозно. Ако не знаех, и аз бих решила, че не се шегуваш.

— Е, мислех си, че да понаплашиш децата, може да се окаже решение на проблема.

— Ами... и това е вариант.

— Видя ли това момче вдясно. Малкото копеле знае как да удря.

„Както и Лопес“ — забеляза Ив, докато влизаха през вратите на физкултурния салон. Зад централната линия стоеше нещо подобно на подвижен боксов ринг. В другата половина на игрището под наблюдението на няколко жени в шорти тренираха група деца. Лопес с червени боксови ръкавици, черна предпазна маска и широки черни панталони се биеше с Марк.

Марк отнесе един юмрук.

Други деца бяха наобиколили ринга и викаха окуражително. Салонът ехтеше от викове, тропот на крака и тъпите удари на боксовите ръкавици, когато се сблъскваха с плътта.

И двамата мъже се бяха поизпотили и въпреки възрастовата разлика, за обикновения наблюдател изглеждаше, че са наравно в двубоя. Но Ив видя, че Лопес е по-бърз и притежаваше особена вродена грация.

Биеше се открито, както забеляза тя, като караше опонента си да го приближи достатъчно.

Той замахна, сръга го рязко, отскочи вдясно и отново замахна рязко — пресъздаваше поезията на всяко движение.

„Защо ли боят да е решение единствено за слабите и безмозъчните?“ — помисли си Ив.

Тя ги погледа, докато таймерът иззвъня и двамата мъже в миг се оттеглиха назад. Беше преброила два удара за Марк и шест за Лопес. От начина, по който Марк се преви надве, за да си поеме дъх, за нея беше ясно, че вече е напълно изтощен.

— Хубав рунд — каза тя, като се приближи към тях.

— Този ще ме убие — каза Марк, обръщайки глава към нея, все още свит надве и дишащ тежко.

— Откриваш се вдясно, преди да атакуваш.

— Само така разправя — каза Марк с горчивина. — Искаш ли и ти да се пробваш?

Ив погледна към Лопес.

— Аз нямам нищо против, но този път ще се въздържа. Имате ли няколко минути сега? — попита тя Лопес. — Искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Разбира се.

— Може би ще е по-добре да излезем навън? Ще ви чакаме отпред на асфалтираното игрище.

— Той е доста добре сложен — отбеляза Пийбоди, когато излязоха от салона. — Кой да знае, че под това расо се криел отец Яки-коремни-плочки?

— Поддържа форма. И освен това има нещо — отец Яки-коремни-плочки беше надянал тъжния си поглед, но долових и нещо друго — в очите му имаше страх.

— Наистина ли? Мисля, че не съм го гледала в очите. Може вече да е чул за Лино, подобни новини се разпространяват много бързо. И тъй като той ръководи тук, предполагам, че очакват да даде обяснения защо не е разбрал, че такъв човек работи при него. На всеки му се е налагало да си търси изкупителна жертва, може би църковното ръководство му диша във врата.

Игрището беше пълно с деца и Ив предпочете да застане отстрани на сградата.

— Защо тези не са на училище?

— На училище се ходи през деня, Далас, а и технически погледнато, вече е към края на учебния ден.

— О! А може и да е притеснен за кариерата си. Дали свещениците имат кариера? Но не беше това, познавам погледа, който иска да каже: „Не искам да говоря с ченгета“ — очите му изразяваха точно това.

— Мислиш ли, че крие нещо? Той не е познавал Лино като... Лино. Бил е в енорията само от няколко месеца, когато той се е върнал.

— Той е свещеник от доста повече време — каза Ив и си помисли за това, което ѝ беше казала Майра. Реши да не бие напосоки, ами направо да удари за нокдаун, когато Лопес излезе.

Косата му беше влажна, а от потта тениската му се беше залепила на гърдите. „Да, помисли си Ив, определено се поддържа във форма.“

Тя не изчака той пръв да каже нещо, а направо заяви:

— Жертвата беше официално идентифицирана като Лино Мартинес. Вие знаете кой го е убил. Знаете! — каза Ив. — Защото този някой ви е казал.

Лопес затвори очи за миг.

— Каквото знам, ми е било казано неприкосновено като изповед.

— Вие защитавате убиец и човек, който косвено е виновен и за убийството на Джими Джей Дженкинс.

— Не мога да наруша клетвите си, лейтенант. Не мога да предам вярата си или повелите на Църквата.

— Цезаревото, Цезарю^[1] — каза Пийбоди и с това накара Лопес да поклати глава в знак на съгласие.

— Не мога с една ръка да служа на човешкия закон, а с другата на божия — каза Лопес. — Може ли да седнем? Пейките са ей там, отстрани на сградата. Трябва ни някое тихо място, където няма да ни безпокоят.

С нарастващо раздражение Ив се запъти към групата пейки с циментирани крака, които гледаха към двора. Лопес седна и постави ръце на коленете си.

— Много се молих заради това — започна той. — Моля се непрекъснато, откакто чух тази изповед. Не мога да ви издам какво ми бе споделено — то не беше казано на мен, а на Господ чрез мен. Чух го в качеството си на божи служител.

— Е, приемам и свидетелски показания, основаващи се на нещо чуто от другиго.

— Не очаквам някоя от вас двете да ме разбере — вдигна той ръце в защитен жест и след това отново внимателно постави длани на коленете си. — Вие сте светски жени, хора на закона. Този човек дойде при мен да разтовари душата и сърцето си, да освободи съвестта си от този смъртен грях.

— И вие дадохте опрощение? Браво, убиецът е получил добра сделка!

— Не, не можах — не мога да дам опрощение. Не мога да освободя душата от това, което ѝ тежи, лейтенант. Аз само наставлявах, дадох съвет, принуждавах този човек да дойде при вас, да признае на вас. Докато това не бъде направено, не може да има опрощение, няма да получи прошка! Душата ще живее с този грях и

ще си умре с него, освен ако не се покае. Аз не мога да направя нищо, нищо не мога да предприема.

— Тази личност познавала ли е Лино Мартинес?

— Не мога да ви отговоря.

— Този човек някой от вашата църква ли е?

— Не мога да ви отговоря — каза той и притисна клепачите си с пръсти. — Това ме разяжда отвътре, но не мога да ви отговоря.

— Мога да ви сложа в килия. Вие, разбира се, ще излезете — Църквата ви ще поведе кампания във ваша подкрепа, ще изпрати адвокатите си, но вие ще прекарате известно време вътре, докато се преборите да излезете.

— И въпреки това не мога да ви дам отговор. Ако ви кажа, ще наруша клетвите си, ще предам вярата си. Ще бъда отлъчен. Има много видове килии, лейтенант Далас. Мислите ли, че аз самият искам това? — настоя той вече леко разпален. — Дали бих искал да възпрепятствам правосъдието? Аз вярвам в него, вярвам в реда, колкото и вие. Мислите ли, че искам да стоя бездеен и да знам, че не мога да помогна на една наранена и сърдита душа? Да знам, че моето наставление може да я отвърне от Бога, вместо да я призове към него?

— Убиецът може да дойде и за вас. Вие знаете кой е и какво е направил. Мога да ви защитя.

— Той знае, че няма да наруша клетвите си. Ако ме отведете, няма да имам възможност да говоря с него, да се опитам — да продължа да опитвам отново и отново — да го призова към признаване на този грях, към подчинение както на човешкия, така и на божия закон. Оставете ме да опитам.

Ив усети почти физически как юмруците ѝ се сблъскват със здравата и непробиваема стена на вярата му.

— Казахте ли на някого? На отец Фриймън или на някого от висшестоящите ви?

— Не мога да издавам на никого какво ми е било доверено, нито от кого. Докато тази душа живее с това, ще го правя и аз.

— Ами ако този човек убие отново? — запита го Пийбоди.

— Няма. Няма причина.

— Това свързано ли е с бомбите през 2043-та?

— Не мога да ви отговоря.

— Какво знаете за тях?

— Всеки в енорията знае за тях. Всяка година правим панихида за жертвите и техните семейства. Всеки месец отслужваме литургия за тях — за всички, лейтенант, не само за жертвите от Ел Баро.

— Знаете ли, че Лино умишлено е изнудвал някого, който е идвал да се изповядва при него?

Лопес се сепна, сякаш изведнъж го бе пробола силна болка. В очите му се четеше по-скоро гняв, отколкото съжаление.

— Не, не знаех. Защо този човек не е дошъл за помощ при мен?

— Сериозно се съмнявам, че е знаел кой в действителност го изнудва или откъде изнудвачът има тази информация. Вече знам, че който и да го е убил, не е бил сред изнудваните. — Ив се изправи и каза: — Не мога да ви принудя да ми разкриете кой е използвал Църквата, вярата и ритуалите ви, за да извърши убийство. Мога да ви притисна и да ви поизпотя, но въпреки това вие няма да ми кажете, а тогава и двамата вече ще се издразним много. Ще ви кажа само едно нещо: ще открия кой го е направил. Каквото и леке да е бил този Лино, аз ще свърша работата си, точно както и вие вършите своята.

— Ще се моля за вас да откриете убиеца, ще се моля също, преди да го сторите, той сам да дойде при вас. Моля се Бог да ми даде силата и мъдростта да му покажа правилния път.

— Е, да видим кой от нас двамата ще стигне пръв.

Ив го остави да седи на пейката и си тръгна.

— Предполагам, прави каквото смята, че е правилно — каза Пийбоди, — но мисля, че можеше да го арестуваме. Ще го разбиеш по време на разпит.

— Не съм сигурна дали ще мога. Вярата му е по-твърда от титан. А дори и да го направя... това няма ли да го направи поредната жертва? Ще го пречупя, той ще се огъне и никога повече няма да бъде същият, никога повече няма да може да бъде истински свещеник.

Тя си спомни как се беше почувствала, когато ѝ отнеха значката — колко празна и безпомощна беше. Сякаш бе нищо. Никой.

— Няма да му причиня това. Имам ли правото да постъпя така с един невинен човек? Човек, който е положил клетва, както и ние?

— „Да защитавам и служа“.

— Ние го правим за хората, а той за душите им. Няма да жертвам него само за да си улесня работата. Сега ще ти кажа какво ще направим. — Ив се качи в колата и запали двигателя. — Ще го

поставим под наблюдение. Ще вземем заповед за следене на всичките му средства за комуникация, бих сложила очи и уши из цялата проклетата църква, ако ми разрешат, но съм сигурна, че няма. Ще знаем къде ходи, кога, с кого се вижда.

— Мислиш ли, че убиецът ще тръгне и след него?

— Той, с неговата вяра от титан, мисли, че няма. Колкото до мен, аз вярвам единствено в това, че всеки гледа да си спаси задника, затова ще го прикрием — ще му осигурим защита и ще го оставим като примамка, като се надяваме грешника да има нужда от още една доза изкупление. Пийбоди, може да задействаш нещата с мое разрешение.

В момента, в който Пийбоди се зае със задачата, Ив погледна часовника си и си помисли: „Мамка му! Имаме още една спирка — да видим какво може да изстискаме от Инез“.

Този път на вратата ги посрещна жена. Беше хубава, с коса в топъл кафяв цвят, вързана на опашка, за да открива млечнорозовото ѝ лице. Зад нея две малки момченца блъскаха миниатюрни камиончета едно в друго и крещяха, имитирайки звуците на катастрофа.

— По-тихо — каза им жената и те веднага замлъкнаха. Продължиха да имитират звуците от сблъскването, но вече съвсем тихо.

— Госпожа Инез?

— Да?

— Бихме искали да говорим със съпруга ви.

— И аз бих искала, но в момента е попаднал в задръстване в тунел край Ню Джърси. Ще е истински щастливец, ако успее да се прибере до два часа. Какво има?

Ив извади значката си.

— О, Джо ми каза, че миналата вечер са идвали от полицията. Каза нещо от рода, че някой от наемателите бил станал свидетел на нападение и престъпникът е избягал.

— Така ли ви е казал синът ви?

— Всъщност Джо ме светна — в очите ѝ се появи усещане за заплахата, — но мисля, че не е било съвсем така. За какво става въпрос?

— Разследваме нещо, с което съпругът ви някога е бил свързан. Познавате ли Лино Мартинес?

— Не, но името ми е познато. Знам, че Джо е бил от „Солдадос“ и на времето е правил това-онова. Знам, че е имал някакви проблеми, но се е оправил. — Тя сграбчи дръжката на вратата и я притвори съвсем мъничко, сякаш за да защити децата зад нея. — Не е имал нищо общо с тези неща от години. Мъжът ми е добър човек, семеен, с прилична работа, труди се много здраво. Лино Мартинес и „Солдадос“ са част от един друг живот.

— Кажете му, че сме идвали, госпожо Инез, и че сме намерили Лино Мартинес. Ще се наложи да поговорим с мъжа ви.

— Ще му кажа, но на вас казвам, че той отдавна не е чувал нищо за Лино.

Жената затвори и Ив чу как ключалката веднага изщрака безмилостно.

— Издразни се, задето я е излъгал — каза Пийбоди.

— Аха. Доста тъп ход от негова страна. На мен ми говори, че крие нещо от жена си. Дали е от сега или от миналото му? Както и да е — крие нещо. Ще те оставя край спирката на метрото и ще се прибирам да поработя от вкъщи. Продължавай да търсиш около мъртвите с неустановена самоличност, мисля и аз да се поразровя из тези стари досиета и да видя дали от дълбокото няма да изплува нещо.

— Знам, че това, което каза на Лопес, е правилно. Трябва да си свършим работата без значение каква отрепка е бил този Лино, но като знаеш гадостите, които е направил, и тези, които мислим, че е направил, някак си ти се отпява да се напъваш много-много, за да откриеш кой го е затрил.

— Може би ако някой си беше мръднал пръста малко повече преди време, той нямаше да може да направи толкова много гадости, тази вечер майка му нямаше да плаче и някой, който ме удивлява с добрината си, нямаше да се чувства обвързан от честта и вярата си да защитава убиец.

Пийбоди въздъхна.

— Права си, но повече ми харесва, когато лошите са си просто лоши.

— Винаги има достатъчно много от тях, с които да се захванем.

[1] Фраза от евангелието на Новия завет, приписвана на Исус, казана по повод фарисеите, в цялост гласи: „Да въздадем Богу Божието

и Цезарю Цезаревото“ (Матей 22:21). — Б.пр. [↑](#)

18.

Трябваше ѝ време да помисли, да се затвори някъде на спокойствие сама с досието и да подреди всички късчета от това, което знаеше, неизвестното, всичко, което бе казано, както и неизказаното, заедно с хората, събитията, доказателствата и наблюденията. След това щеше да види как ще се оформи цялостната картина.

Трябваше да потърси повече информация за всяка от жертвите на двете бомбени атаки, за семействата и хората, с които са били свързани. Трябваше да помисли и върху новата линия в разследването — изнудването — за която вече подозираше, че ще се окаже доста дълбок и лепкав кладенец. Ако Лопес не искаше да ѝ каже името на убиеца, със сигурност нямаше да разкрие и имената на хората, които са му изповядвали прегрешението „изнудване“.

В случая на Лино не залагаше много на версията „убийство поради изнудване“, но и не можеше да я отрече като невъзможна, или поне имаща някаква връзка.

„По какъв начин Лино бе събрал парите? — чудеше се тя, докато шофираше към къщи. — Къде е държал спестяванията си или е харчел всичко веднага щом му е попадало? Скъпи хотелски стаи и луксозни вечери, лъскави бижута за креватната му партньорка.“

„Не са били достатъчно — мислеше си тя — по няколко хиляди тук и там? Какъв е бил смисълът да рискува прикритието си заради натруфена стая и бутилка шампанско?“

Да се изфука пред старото си гадже? Стъбън каза, че Пени Сото била слабото му място. Така че... не, не може да е толкова просто. Искал е да бъде богат и важен, искал е тази жена да го види като такъв.

Или пък е толкова просто, като нуждата от стимул, от това да знаеш, че ходиш по тънък лед. Напомнял е на себе си кой е всъщност, докато се е преструвал на някой друг. Било е нещо като хоби.

Ето още нещо, върху което да помисли.

Тя вкара колата през портала и намали. Имаше цветя навсякъде, беше дяволски сигурна, че не ги е имало тази сутрин. Май бяха лалета

и нарциси. Харесваше нарцисите, защото бяха ярки и простишки, а сега имаше цяла река от тях.

Как беше станало това?

Във всички случаи е... ами беше хубаво и добавяше ярък цвят на фона на мътното зелено на дърветата.

Тя продължи по-навътре, намали съвсем и паркира колата. Пред нея стояха три огромни червени саксии, буквално преливащи от петунии. Бели петунии — сватбените ѝ цветя. „Сантиментален глупчо“ — помисли си тя, въпреки че и на нея ѝ стана доста сладко. Това простишко удоволствие успя да надвие неприятното напрежение, което се опитваше да пребори след разговора с Пени Сото.

Тя влезе вкъщи и видя Галахад, настанил се, подобно на дундест гаргойл, върху централната колона на перилата на стълбището — новото му любимо място, а Съмърсет както винаги се мотаеше из фойайето.

— Предполагам, че градът е бил прочистен от всички престъпления, след като се прибираш само с един час закъснение и, изглежда, не си ранена никъде.

— Аха, мислим да го преименуваме на Утопия. — Тя погали набързо Галахад и се отпрати нагоре по стълбите. — Следващата стъпка ще е да се отървем от всички задници, давам ти време в аванс да си събереш багажа. — Тя спря за момент и попита: — Рурк успя ли да говори с Шиниъд?

— Да.

— Добре.

Отиде направо в спалнята. „Сигурно Рурк си е вкъщи — помисли си тя. — Съмърсет щеше да каже, ако го нямаше.“ И сигурно беше в офиса си, така че трябваше да отиде направо там, за да го види.

Но не беше готова, просто още не се чувстваше готова да го види. Битката вътре в нея продължаваше и дори се усилваше сега, когато вече си бе у дома, където знаеше, че има сигурност, където можеше да се отпусне малко. У дома, където можеше да обърне внимание на празния си стомах и на възлите от стрес, събрали се на врата ѝ.

Легна по гръб на леглото и затвори очи. Усети леко тупване до себе си и все още със затворени очи се протегна и обви ръка около котарака.

Глупаво е — помисли си тя — да ѝ е зле и да трябва да се бори с това, че ѝ е гадно. Глупаво беше да чувства единствено подозрение спрямо жена като Пени Сото.

Не бе усетила кога Рурк бе влязъл в стаята, докато ръката му не я погали по бузата. „Толкова е тих — помисли си тя, — едва раздвижва въздуха, освен ако не иска да го чуят. Не е чудно, че е бил толкова добър крадец.“

— Какво ти е — попита я той.

— Нищо. Наистина нищо ми няма — обърна се тя към него и се сгуши, когато и той легна до нея. Притисна лице към рамото му. — Имах нужда да се прибера у дома, нуждаех се първо да се прибера. Бях права за това. Но си мислех, че искам да поостана сама, просто съвсем малко, докато се пооправя. Грешала съм, може ли да постоиш тук за малко?

— Това е любимото ми местенце.

— Говори ми нещо, кажи какво прави днес. Няма значение, ако не разбирам.

— Малко след като излезе, направих конференция по линка за малко проучвания, свързани с „Евроко“, една от фирмите ми в Европа, занимаваща се предимно с транспорт. Имаме много интересно морско-пътно-въздушно лично превозно средство, спортно возило, което излиза на пазара в началото на следващата година. Имах няколко срещи в центъра, но Шиниъд се обади от Ирландия, преди да приключи. Зарадвах се да я чуя. Имат си ново куче, нарекли са го Мак и тя твърди, че им създава повече проблеми, отколкото бебетата тризнаци. Звучеше направо като лудо влюбена в тях.

Ив слушаше по-скоро звука на гласа му, отколкото смисъла на думите. Говореше ѝ нещо за среща с ръководителите на един проект, наречен „Оптимум“, и за конференция във връзка с курорта му „Олимпус“, за обяд с ключови фигури, част от капиталовложенията му в Пекин, говори ѝ за едно сливане, за придобиване на акции и за някакви концептуални чертежи.

Как успяваше да се справи с всичко?

— Направил си всичко това и все пак си имал време да вземеш петунии?

Ръката му шареше нагоре-надолу по гърба ѝ:

— Харесват ли ти? Ще станат почти две години, откакто сме женени — целуна я той по темето, а след това обърна глава и допря бузата си до целунатото място. — А и тъй като Луиз и Чарлз ще се оженят тук, това ме накара да се сетя за петунии. Как простичките неща — едно цвете и няколко минути разговор с роднина — могат да направят сложния свят по-прост.

— Затова ли имаме и лалета, и нарциси? Това са лалета, нали?

— Да. Хубаво е да си спомним, че някои неща се завръщат свежи и нови, а има и такива, които остават солидни и непроменени. Обаждането на Шиниъд ми напомни за всичко това. А сега готова ли си да ми разкажеш какво има?

— Понякога се завръщат и някои неща, които са стари и трудни за преглъщане — каза тя и зарови пръсти в косата си. — Днес хванах Пени Сото за разпит. Всъщност предизвиках я да ме удари, за да мога да я арестувам за упражняване на насилie и оказване на съпротива.

Той хвана брадичката ѝ, погали с палец вдлъбнатината ѝ и обърна лицето ѝ наляво-надясно.

— Не ми изглежда да си ударена.

— Ударът беше по-скоро технически, ако може да се нарече така. Тя е била основната партньорка на Лино, когато са били тийнейджъри. Работи в закусвалнята непосредствено до църквата, място, което той е посещавал почти всеки ден.

— Значи са се свързали отново.

— Тя го е познавала — каза тя, спомняйки си думите на Рурк от разговора им сутринта. — Била е тази, на която той е имал нужда да каже. Да, свързали са се, включително и в библейския смисъл — поне според нея. Обзалагам се, че е така. Сигурно е, че е станало, а и тя знаеше кой е той, както и част от нещата, в които се е бил забъркал — може и всичко да знае, но не успях да го изкопча от нея. Все още не. Твърди, че той е изнудвал някои от хората, които са идвали да се изповядват. Връзва се, но не мога съвсем да напасна нещата.

— Хоби — каза Рурк — или по-скоро навик. Маскарадът не е успял да промени това, което е било под маската, а тази му същност е имала нужда да направи някакъв удар, ръчкало го е отвътре.

— Да, и аз се завъртях около това. Но не ми се струва то да е мотивът. Знаем, проверих го — каза тя, преди той да е успял да възрази,

— ще стигнем и дотам, но не мисля, че в случая то би било от значение.

Тя искаше първо да изкаже останалото, да го извади от съзнанието си.

— Въпросът е, че... прибрах Сото в ареста, притиснах я малко, пораздразних я и се оказа, че баща ѝ...

— А! — на Рурк не му трябваше да чува останалото, не искаше стомахът му отново да се стегне.

— Тя ми крещеше как старецът ѝ е започнал с нея, когато е била на около дванадесет, как безполезната ѝ майка е била курва и как той я е пребивал и изнасилвал цели две години, преди тя да се присъедини към „Солдадос“. Бандата е била нейният начин да избяга, нейно убежище. И една част от мен я разбира за това, съчувства ѝ и се опитва да гледа към нея и да не вижда себе си на нейно място. Да вижда...

Ив притисна корема си с ръка и си наложи да довърши.

— Когато станала на четиринайсет и се присъединила към „Солдадос“, баща ѝ бил намушкан с нож и умъртвен. Нещата били описани като отмъщение за провалена сделка с наркотици, тъй като той се занимавал с това. Но аз знам, знам само като я погледна, защото в нея виждам себе си — знам, че тя е държала ножа и го е забивала в него отново и отново. Сигурно са били двамата с Лино — първото им убийство заедно като любовници. И без значение какво знам, част от мен казва, че и аз съм правила същото като нея. Как може да я обвинявам? Та аз съм направила същото.

— Не, не си. Не, Ив — каза Рурк, преди тя да заговори отново, — не си направила същото. Не ми трябва да чуя остатъка, за да го знам. Знам, че на четиринайсет човек е още дете, но това е с шест години повече от тези, на които си била ти, и нещата са коренно различни. А и ти си била в затвор и не си имала възможност да избягаш като нея. За теб не е имало убежище, не си имала приятели или семейство. Тя го е направила за отмъщение, а не за да оцелее.

Ив се изправи и отиде при чантата си, която беше хвърлила някъде. Извади една снимка, остави я на леглото и каза:

— Когато погледна към това, виждам него — виждам баща си и това, което направих.

Рурк взе снимката и разгледа жестоката сцена от местопрестъплението, на която мъжът все още лежеше на мръсния

под, покрит с боклуци, потънал в локва от собствената си кръв.

— Това не може да е извършено от дете — каза той. — Дори изплашено и отчаяно дете не може да направи това, не и при самозащита, не и само.

Ив въздъхна. Вероятно моментът не беше най-подходящият да споменава, че от него би излязло доста добро ченге.

— Не — каза тя — имало е двама нападатели. Двама са го извършили, има два типа рани от различни ножове. Остриетата са различни по големина, раните са нанесени с различна сила и ъгъл на проникване. Мисля, че единият от тях го е примамил там, а другият се е спотайвал в очакване, нападнали са го едновременно фронтално и в гръб. Сексуалното осакатяване е извършено постмортем, вероятно тя го е направила, но...

— Удивляваш ме — каза той тихо. — Учудвам се как можеш всеки ден да гледаш подобни неща и все пак да продължава да ти пука, всеки божи ден. И недей да ми говориш, че и ти си направила същото, не ми казвай, че гледайки нея, виждаш себе си.

Той се изправи и остави снимката да падне на леглото.

— Тя има ли татуировката?

— Аха.

— Със знака за убийство.

— Аха.

— Гордее се с това — горда е, че е убивала. Кажете ми, Ив, можеш ли да ми кажеш дали си се гордяла за някой от животите, които ти се е наложило да отнемеш?

Тя поклати глава.

— Това ме отврати — не, искаше ми се да бъда отвратена, но не можах. Не бих могла. Не можех истински да го осмисля на момента, не и преди да се прибера у дома. В случай че почувствам слабост, мога да помисля за това тук. Знам, че ние не сме същите, знам го! Но има определен паралел.

— Толкова, колкото го има между мен и жертвата ти — каза той и постави ръце на раменете ѝ. — И все пак ние сме тук, ти и аз. Тук сме, защото някъде по пътя този паралел се е отклонил и сме поели в съвсем различни посоки.

Тя се обърна и взе снимката, за да я прибере обратно в чантата си. Щеше да я гледа отново по-късно, трябваше.

— Допреди две години или малко повече нямаше с кого да споделя, дори и ако си спомнях какво се е случило, когато бях на осем и преди това. Не можех да кажа на никого, дори и на Мейвис, а на нея мога да разказвам всичко. Но не бих могла да ѝ покажа подобна снимка, да я помоля да я погледне и да види това, което видях аз. Не знам колко дълго бих издържала да продължавам да гледам това и все още да ми пука, ако нямах никого, при когото да се прибера у дома, и ако изпитвам нужда, да погледне нещата заедно с мен. — Тя отново седна на леглото и въздъхна. — Господи, ама че ден беше днес! Пени знае повече, отколкото казва, и се държи твърдо. Цялата е обвита в слоеве и слоеве твърдост, скрили подлостта ѝ и вероятно психопатията. Трябва да намеря начин да ги пробия.

— Мислиш ли, че тя го е убила? Този Мартинес?

— Не, но мисля, че се е погрижила да си осигури неоспоримо алиби, защото е знаела, че това ще стане. Мисля, че отрепката я е обичал, а тя не обича никого. Може и да го е използвала срещу него. Трябва да помисля малко, Лопес и Майра постигнаха известен успех — убиецът на Лино се е изповядал на свещеника си и аз не мога да направя нищо. Гледам този човек, Рурк, гледам го и виждам още една жертва.

— Мислиш ли, че убиецът ще тръгне и след него?

— Не знам. Ще го поставя под наблюдение. Мога да го задържа с правно основание, мога да го затворя за няколко дни, докато адвокатите на Църквата си свършат работата. Но трябва да го оставя навън, да се надявам, че убиецът ще се върне отново при него. Гледам го и виждам, че сърцето му се къса, знам, че съвестта му е раздирана отвътре, но не мога да направя нищо — повтори тя, — а, изглежда, и самият Лопес не може да се пребори. И двамата сме приковани, заклещени от дълга си.

Тя се просна отново по гръб на леглото.

— Трябва да прочистя съзнанието си и отново да помисля. Всичко се върти около този ад. Флорес — защо точно той и къде пътят му се е пресякъл с Лино? Къде, по дяволите, е този Чавез? Мъртъв ли е? Крие ли се? Какво е чакал Лино? Дали е бил убит заради това или заради нещо, свързано с миналото му? Бомбите? Той е замесен и в двете бомбардировки, по дяволите, сигурна съм...

— Шегуваш се, нали.

Тя отново се изправи.

— Съжалявам, трябва да седна и да си го изясня, да пренаредя нещата, да видя дали съвпадат във времето, да сменя таблото. Налага се да проверя цял куп нови хора и да разгледам данните за тях от най-различни ъгли.

— Тогава по-добре да започваме. — Той я хвана за ръка и я издърпа, за да се изправи.

— Благодаря.

— Е, длъжник съм ти заради обаждането от Шиниъд.

— Хм?

— За какъв ме мислиш? — попита той, обгръщайки я с една ръка през кръста. — Леля ми решава да ми звъне точно същата сутрин, когато аз малко съм се позамислил за старите си връзки с Ирландия и за това какво и кого съм изгубил там? Хубаво е някой да се грижи за теб.

— А, така значи — грижата за някого е обратното на това да се вреш в нещата му и да се месиш? Трудно ми е да видя разликата.

— Така си е, нали? Но да оставим нещата както са си.

Докато излизаха от спалнята, един от мониторите за наблюдение просветна и се включи.

— Гостите ви пристигат. На портала са — съобщи Съмърсет.

— Какви гости? — поинтересува се Ив.

— А... — Рурк зарови пръсти в косата си. — Да. Един момент. — Той изключи Съмърсет. — Съжалявам, изплъзна ми се от ума. Мога да сляза долу и да се погрижа за това. Просто ще им кажа, че все още си на работа, както и всъщност си е.

— Кой е? По дяволите, защо хората просто не си стоят у дома, а постоянно искат да са в нечия чужда къща?

— Това е Ариел Грийнфийлд, Ив, заедно с Ерик Пастор.

— Ариел. — Тя внезапно си спомни за привлекателната брюнетка, която бе хваната в плен и измъчвана с дни от един луд. Беше запазила разсъдъка си, бе останала умна и силна.

— Тя се обади днес и попита дали не може да наминат тази вечер. Аз мога да ги поема и да се погрижа за тях.

— Не — хвана тя Рурк за ръка, — това е като обаждането от леля ти — хубаво е да си спомняме важните неща. Ариел е важна. Значи...

— продължи тя, докато двамата слизаха по стълбите — тя и съседът ѝ Ерик явно са заедно.

— Сгодени са и ще се женят есента.

— Боже, тези сватби заразяват наред като вирус. Можеше да се срещна с нея в Централата или някъде другаде — добави тя. — Може би така щеше да е най-добре, все пак не може жертви и свидетели, и бог знае още какви хора да се мъкнат в къщата ни.

— Мисля, че за това можем да направим изключение. Тя все пак работи за мен.

— Да, но... „работи“ ли? Напуснала ли е? Проклет да е онзи болен задник Лоуел, да не би да я е отказал от това? Тя обичаше да пече сладкиши, а твоето заведение в центъра беше страхотно място за нея.

— Тя все още си пече и както сама ще забележиш, сега е на по-добро място. Щастлива е и се справя много добре.

— Изглежда си доста запознат с въпроса — каза Ив и склочи вежди.

— Запознат съм с доста неща — каза той и леко стисна ръката ѝ. Докато слизаха по стълбите, Ив дочу гласове на вратата, чу смеха на Ариел.

Отрязала си е косата, най-напред забеляза Ив. Робърт Лоуъл бе подбирал жертвите си дългокоси и кестеняви. Сега Ариел беше подстригала своята късо на черта и бе добавила червени кичури. „Отива ѝ, помисли си Ив, и определено не изглежда бледа, окървавена и бореща се с болката си.“

Очите ѝ искряха, когато срещна погледа на Ив, а на лицето ѝ разцъфна усмивка.

— Здравсти! — каза Ариел и очите ѝ се насълзиха, докато прекосяваше стаята, за да прегърне с две ръце Ив. — Не плача, съвсем не плача. Ще спра след минутка.

— Добре.

— Постоянно ми се искаше да дойда да те видя. Просто исках да се посъзваме, преди да го направя.

— Това е хубаво.

— Ами... — Ариел отстъпи крачка назад и се усмихна. — Е, как си?

— Не зле. Ами ти?

— Мисля, че може да се каже „ужасно страхотно“. — Тя протегна ръка към Ерик. — Ще се женим.

— И аз така чух. Здравей, Ерик.

— Наистина се радвам да ви видя отново и двамата — каза той на Ив и Рурк, което накара Ив да плъзне един поглед към съпруга си.

— Отново?

— Помагам на Ари да стартира новия магазин — ухили се той на Рурк, преливащ от щастие. — Ще изкъртим конкуренцията!

— Мой собствен сладкарски бутик. Ще ви донеса доста пари. Когато излязох от болницата, не бях сигурна дали мога да го направя, дали въобще ще мога да правя нещо, но вие бяхте толкова сигурен, че ще успея — каза тя на Рурк. — Вие двамата с Ерик. А сега и аз съм сигурна.

— От достоверен източник зная, че можеш да се справиш с всичко, което ти се случи. Трябва да го отпразнуваме с едно питие.

— Вашият... не знам точно какъв вие е — каза Ариел, — този, високият и кльощав господин?

— Никой не знае точно какво е — намеси се Ив и с това накара Ариел да се засмее.

— Той каза, че ще донесе нещо подходящо. Надявам се, че така е добре. Хм, не знам дали си спомняш, но когато ми спаси живота и всичко останало, аз ти обещах да ти направя торта, затова...

Тя отстъпи крачка встрани и посочи на една страна. Последвала жеста ѝ, Ив се запъти в онази посока.

Една от масите беше разчистена, вероятно Съмърсет се беше погрижил. А върху добре поддържаната ѝ лъскава повърхност стоеше огромна торта.

„Прилича повече на произведение на изкуството“, помисли си Ив.

Тортата представляваше умалено копие на Ню Йорк с всичките му улици, сгради, реки и паркове, с тунелите и мостовете. По улиците имаше наблъскани такситата, максибуси, джетове, скутери, камиони за доставки и всякакви други превозни средства. По тротоарите и алеите беше пълно с хора. Витрините на магазините имаха миниатюрни светещи реклами, а уличните търговци предлагаха соев хотдог и зеленчуково пюре от мъничките си колички.

В първия момент Ив очакваше да го види как се движи, да чуе шума му.

— По дяволите!

— Това е хубаво „по дяволите“, нали? — попита Ариел.

— Това е направо ритни-ме-отзад-и-ме-наречи-Сали „по дяволите“! Отстрани на Джейн Стрийт виждам как правят сделка с нелегални вещества, — промърмори Ив, — а този човек в Централ Парк току-що са го ограбили.

— Ами случва се.

Напълно поразена, Ив се наведе, за да разгледа по-отблизо собствената си фигурка, която Ариел бе изработила. Стоеше върху една островърха кула най-отгоре на града. Беше облечена в дългия си черен шлифер, който се развяваше на вятъра, и дори и на фигурката можеше да се забележат любимите ѝ износени ботуши. В едната си ръка държеше значката, на която личаха рангът и номерът ѝ, а в другата имаше оръжие.

— Уау! Просто... уау! Това е невероятно. Виждаш ли това? — каза тя на Рурк.

— Да, и вярвам, че съм направил отлична инвестиция. Това определено е зрелищно, Ариел.

— Със седмици прави дизайна — каза им Ерик, а от всяка негова дума си личеше колко е горд. — Постоянно го променяше, но хубавото беше, че аз трябваше да опитвам нещата, които решаваше, че не стават.

— Това надминава и най-страхотните неща, които някога съм виждала. Аз ще съм ченгето, което изяде Манхатън. — Ив се засмя и се изправи. — Вижте, много скоро едни приятели ще се женят. Момичето определено ще иска да си поговори с теб.

— Луиз и Чарлз? Утре ще уточняваме окончателния вид на сватбената им торта.

Ив погледна към Рурк и му кимна.

— Винаги с една крачка напред, а, друже?

— Мразя да изоставам. Я, шампанското! — каза той, когато Съмърсет влезе при тях с бутилка и чаши. — Бих казал, че моментът е много подходящ.

— Определено. Мисля да си отрежа едно парче от Горен Ийст Сайд, освен ако... — Ив се поотмести леко, присви очи и отново се наведе.

— Има ли нещо? — попита Ариел и присви устни, навеждайки се също да погледне.

— Не. Този сектор тук? Улиците и сградите едно към едно ли са с истинските? Приличат ли си, или си ги направила, както според теб са се вписвали най-добре?

— Шегуваш ли се? — прекъсна я Ерик. — Използва всякакви карти и холограми, вложи доста математика. Ари направо беше обсебена.

— По-различно е, отколкото на карта. Различно е дори и от това да си направо на мястото. Това е... нещо като божествена гледна точка.

Ив се изправи, заобиколи масата и приклепна.

— Границите се променят според хората, които ги определят. Зависи кой влиза и кой излиза. Преди петнайсет-двайсет години територията на „Солдадос“ се е разпростирила на изток от 96-та до 120-та улица. Плътна област от четиринайсет пресечки, започваща от Ийст Ривър чак до Пето Авеню. А „Черепите“ са владеели от 122-ра нагоре до 128-ма, заедно с малко територия, западно от Пето, където са оспорвали граници с „Кървавите“. Но тази област тук, това източно парче между 118-та и 124-та, е било всъщност спорното място, за което всички са се биели. Тук са били и бомбените атаки.

— Бомби? — Очите на Ариел се разшириха от изненада и тя се наведе, за да разгледа по-отблизо. — Не съм чувала за никакви бомби.

— Станало е преди седемнайсет години — каза Рурк.

— О!

— Ето я църквата и енорийското жилище зад нея — продължи Ив. — Доста навътре в територията на „Солдадос“. Младежкият център — северозападно от църквата, но все още в границите на бандата. А тук... какво е станало тук, само няколко пресечки на север от сградата на младежкия център? Точно в средата на някога горещата зона?

— Какво? — наведе се още повече Ариел.

— Гентрификация^[1]. Става въпрос за домовете и другите сгради, точно на ръба с енорията на „Сен Кристобал“. Съвсем малка част от тях са си били там и преди — тези, които са оцелели по време и малко след Градските войни. А през последните десет-дванайсет години са направени и други. Тук се заселват успешни бизнесмени, които прочистват района и увеличават стойността му. Той е виждал това

всеки ден. Някой, който е живеел там и всеки ден е преминавал през този район на път за центъра, посещавал е енориаши, свързал се е със семейство Ортис — този човек би забелязвал квартала, къщите и градските вили всеки божи ден. Той трябва да ги е виждал и преди двайсет години, тогава е живеел тук. Искал е да го запази такъв, искал е повече.

— Отново Седемте смъртни греха? — изкоментира Рурк.

— А?

— Завист. Ако е изписана на лицето ти ден след ден, трябва да я прикриваш.

— Да, да. Явно се сблъскваме с доста грехове. Вече имаме похот, алчност, гордост, а сега и завист. Интересно.

— Абсолютно нищо не разбрах — каза Ариел и върна Ив да продължи мисълта си.

— Извинявай. Просто току-що ме осени една мисъл за един от случаите, по които работя. — Тя се изправи, но продължи да гледа към Горен Ийст Сайд. — Мисля, че ще си отрежа това парче от Долен Уест. Сохо ми се струва доста апетитен.

Ив хапна торта и пи шампанско, като си прекара добре цял час, докато изпълняваше дълга си и се опитваше да задържи поне част от съзнанието си върху разговора. А на минутата, в която гостите им излязоха от вратата, Ив се върна обратно при тортата.

— Добре, значи трябва да си отрежа този сектор и да го занеса горе в офиса. Доста добре се виждат...

— Ив, за бога, това е торта. Мога да ти програмирам холограмен модел на този сектор за около двайсет минути, даже и по-малко.

— Можеш ли? — вдигна тя вежда. — О, това даже ще е по-добре.

— И ще има по-малко калории. Но преди да го направя... — Той й направи знак да изчака и тръгна към стълбите.

— Какво става?

— Не съм много сигурен. Просто исках да погледна оттук, от малко по-различен ъгъл. Хм, ясно се вижда през къде минават границите на териториите на бандите, къде се пресичат и за кои точно територии са спорели. А и кварталът се е променил. Вижда се къде се

намират нещата — църквата, енорийското жилище, младежкият център, домът на Ортис, ресторантът. А тук е и сградата с апартамента, където преди е живял Лино. Мисля си за това, което е казал на майка си и на Пени — че ще се върне с голяма кола и ще има голяма къща. Кола можеш да си вземеш навсякъде, но къща...

— Тя трябва да е в квартала. Няма да може да се перчи с нея, ако не е в квартала. Но ако е имал подобен имот в квартала, защо е живеел в енорийското жилище?

— Не знам дали всъщност е притежавал нещо, или по-скоро много му се е искало. Но той е чакал нещо — дълги години преднамерено чакане на своя родна почва. Ако е останал при тези обстоятелства, не значи ли това, че може и да е смятал да остане завинаги? Голямата къща, богатството, това да е важен човек, и момичето — кимна Рурк и се отправи към другия край на стаята заедно с нея. — Както и територията, която винаги си считал за своя.

— Щом е имал всичко, което е чакал — а то трябва да е било пари или нещо, което ще доведе до пари, защо отново да си тръгва? Не е бил тук за нещо дребно — имал е цел. Не съм я търсила в квартала, защото тръгнах от предположението, че е бил в района, за да се крие, а може и така да е, сигурно е така. — Тя отметна косата си назад, докато двамата влизаха в нейния офис. — Може и така да е, но трябва да има нещо, което е чакал. Нещо, което е виждал всеки ден и е гледал със задоволство. Това нещо трябва да го е стимулирало да продължава да играе ролята си, толкова много трябва да е било залегнало в него. — Ив заобиколи таблото с материалите за убийството. Обмисляше ситуацията и проучваше наум отделните възможности. — Каква собственост имаш на Графтън Стрийт?

Той я погледна за миг удивен, а след това леко кимна.

— Имам това-онова. Да, исках да имам нещата, за които като момче можех само да завиждам.

— Роза го е познавала, но тя каза, че той ги е оставил на мира — почти. Харесвал е стария господин Ортис, уважавал го е. Може и да му е завиждал, ако отново се насочим към смъртните грехове. — Тя пхна палци в джобовете на панталона си и започна да обмисля новото развитие на нещата, докато обикаляше около таблото. — Групата Ортис е едно голямо и сплотено семейство. Много прилича на бандата. Те се грижат един за друг и пазят територията си. Той е успял да

стигне близо до тях като Флорес — жени ги, погребва ги, посещава ги в хубавите им къщи. Голямата къща — той иска това, което имат те. Как може да я получи?

— Да не би да мислиш, че е убил Хектор Ортис?

— Не, било е естествена смърт. Проверих го многократно. А освен това е уважавал Ортис, по някакъв негов си начин му се е възхищавал. Но не само семейство Ортис имат хубави къщи, голямо имение и връзки в църквата. Трябва да проверя някои от другите недвижими имоти, за да видя. Много ще ми помогне холограмата ти.

— Тогава по-добре да се залавям с нея — каза Рурк и взе фигурката на Ив от тортата. — А това ще взема в замяна на отделеното време и усилия.

Удивена, Ив вдигна рязко глава:

— Ще ме изядеш ли? — попита тя.

— На това мога да дам няколко доста първични и примитивни отговора, които ми идват наум. Но, не — ще те запазя.

Той се наведе, за да целуне жена си.

— Какво точно ще търсиш из тези недвижими имоти?

— Надявам се да разбере, когато го намеря.

[1] Урбанистичен процес, който се свързва със заселването на по-заможни граждани в квартали и райони от по-ниска класа. В този случай се получава демографска смяна, увеличава се средната доходност на района, намалява се размерът на домакинствата и често настъпва промяна в етническата или малцинствената принадлежност на дадения регион. — Б.пр. ↑

19.

Ив знаеше, че щеше да отнеме известно време — може би малко повече, отколкото би трябвало на Рурк, за да направи холограмата — за да провери недвижимите имоти и собствениците им. Реши да започне с триъгълната територия, заключваща се между църквата, младежкия център и дома на Ортис.

Може би всичко това е само загуба на време, каза си тя, просто гонене на вятъра или на каквото беше там.

Но винаги имаше замесена някаква злоупотреба, нали? „Истината беше в това, че Лино Мартинес бе изнудвал някого на едро“, мислеше си Ив, докато чакаше компютъра да приключи с възложената му задача. А подобно изнудване предполагаше планиране, изцяло посвещаване на идеята, проучване и в крайна сметка тлъста плячка и отплата.

В този ред на мисли, Ив взе линка си, за да се обади на добрата си приятелка, която знаеше това-онова за печеленето на пари по не съвсем почтен начин.

Радостната физиономия на Мейвис Фрийстоун, украсена с последната ѝ прическа в цветовете на целунати от слънцето пролетни листа, изпълни екрана.

— Хей! Тъкмо навреме ме хващаш. Оправих бебето и Леонардо отскочи да купи малко сладолед — много ми се доця този „Мондо-Мучо-Мока“, а нямахме от него в хладилника.

— Мм, звучи добре. Исках само... Доця ти се? — Ив усети как кръвта ѝ се изцежда от главата. — Да не би пак да си бременна?

— Бременност? Е, това са негативните последици от многото секс. — Очите на Мейвис заискриха в същото невероятно зелено като косата ѝ. — Просто ми се прияде от „Тройното М“.

— Добре — пфу! — изпъшка Ив. — Може ли един бърз въпрос? За колко време най-много си успявала да играеш на онази интерактивна игра с изнудването?

— Амии, връщаш ме доста назад във времето. Ей, обзема ме носталгията, като си помисля. Хм, да видим — по онова време играех с една Карлота — бях я нарекла така на една стара приятелка. Мисля, че сега играта е качена на „Вегас 2“. Както и да е, за да си обработваш Карлота, ти трябва...

— Без подробности, искам само периода.

— О! — Мейвис стисна устни. — Може би около четири месеца. На тази Карлота ѝ трябваше доста предварителна работа и постоянно подклаждане на огъня.

— А познаваш ли някой, който е успявал да играе тази игра с години?

— Знам доста хора, които са се справяли, но с различните ѝ издания, нали се сещаш. Колкото до една и съща игра...

— Да, това искам да разбера.

— Ами имаше едно момче, невероятен гений, казваше се Слатс. Той успя да поддържа „Градския Боб“ цели три години. Но след това се сдуха — просто изчезна през следващите пет. После дочух, че се бил върнал, преместил се в Париж, Франция, сменил си името и всичко останало. Говореше се, че Слатс си живее доста охолно от печалбата от „Градския Боб“, но продължава да се занимава с това по малко, просто не можеше да се откаже съвсем.

— Защо се е върнал?

— Ами нали се сещаш — „Веднъж нюйоркчанин — завинаги нюйоркчанин“.

— Да, така е. Определено има смисъл. А какво знаеш за религиозните игри на изнудване?

— Е, те са фасулска работа — лесни са и протичат леко. Знам няколко „Света Мери“, „Моли се на Бог“, „Кашер“, „Изкупление“...

— Добре, а някога чувала ли си за играч измамник на име Лино? Лино Мартинес?

— Нищо не ми говори, но вече отдавна съм се откъснала от играта. Вече съм майка.

— Добре. — В този момент Ив усети, че въобще не се сети да попита за бебето. — Е, как е Бела?

— Тя е най-страхотното от всички страхотни бебета. В момента спинка или поне спеше, когато я оставих. Знаеш ли, започна да гука и никое друго бебче не може да гугука като моята Беларина.

— Аха, ами погукай ѝ и от мен. Благодаря ти за информацията.

— Няма проблеми. Ще се видим на момичешкото парти, ако не успеем по-рано. Направо ми се ще да си хвърля сутиена от кеф, че това предстои.

— Страхотно! Но все пак носи сутиен. Благодаря ти, Мейвис.

Ив се обърна и внезапно попадна в холограмен модел на „Сен Кристобал“. Не можа да се сдържи и възкликна:

— Господи!

— Чувал съм, че Той често ходи там — подкачи я Рурк.

— Как успя да направиш това? Нямахте и двацет минути.

— Понякога съм дори по-добър, отколкото си мисля.

— Никой не може да е по-добър от теб в нещата, за които ти си мислиш, че си добър.

Рурк бе сканирал холограмните изображения, но ги бе направил значително по-големи от фигурките върху тортата на Ариел. Кръстът на върха на църквата например стигаше до коляното на Ив. Тя се отдалечи от църквичката и разгледа модела от страни.

— Това е просто невероятно!

— Мога да ти го пусна и в холограмната стая, ако ти трябва по-голям мащаб.

— Не, така е добре. Църквата, закусвалнята, енорийското жилище — започна да се мести Ив из квартала, пристъпвайки от крак на крак — младежкият център, къщата на Хектор Ортис. Мястото на първата бомба. — Тя се придвижи на югоизток. — Тук все още има училище — мястото на втората бомба. — Този път тя отиде на северозапад. Тогава е било павилион за сандвичи — място, където са се размотавали — сега е денонощен магазин.

Рурк също разглеждаше холограмата.

— За горе-долу същото време мога да ти програмирам една и за 2043-та или която и да е друга година.

— Просто ти харесва да си играеш — подкачи го тя. — Това е гледал той всеки ден, каквото и да е било някога... — реши тя да използва термина на Мейвис — важно е какво е сега. Може би малко се е променило, но нещото, което е искал тогава, е било неговото желание и сега.

— Това всъщност го разбирам — каза Рурк.

— Ние двете с Пийбоди ще намерим и разпитаме някои от оцелелите тогава и членове на семействата им. При втората бомба са загинали петима — каза тя и се намръщи, докато гледаше яркия червено-жълт надпис на денонощния магазин. — Това не е в енорията на „Сен Кристобал“, остава извън нея и определено е било спорна територия. По време на удара е принадлежала по-скоро на „Черепите“. Намира се на границата между териториите на двете банди. Лино е обичал да тича и винаги, когато са можели с другия свещеник, са го правели. Обичайно маршрутът им минавал на изток от енорийското жилище, след това са завивали на север, а после отново на запад, като са минавали през тази част на Испанския Харлем и покрай тези имоти на хора от средната и по-висшата класа. Покрай Хектор Ортис. После отново са се връщали на юг на път към младежкия център. Той е израснал тук, но е избягвал улицата, където се намира старият му апартамент. Не се е интересувал от него, не е изпитвал нужда да го види. Харесвало му е да се цели по-нависоко с по-хубавите къщи.

Рурк понечи да каже нещо, но се отказа и се премести настрана, за да я погледа как работи. Наля си малко бренди, за да увеличи удоволствието.

— Човек усвоява определени навици по точно определени причини — говореше Ив на себе си. Може би това е бил обичайният му маршрут, защото просто така е бил свикнал, станало му е навик. Но той е можел да промени малко разстоянието и времето за бягане — повечето хора, които тичат редовно, обичат да разнообразяват, така им е по-интересно и ги ободрява. И той е можел да го прави, ако е тръгвал първо на запад от енорийското жилище, след това на юг и после по обиколния маршрут, но Фриймън каза, че той никога не е пробвал. Затова трябва да открием какво е виждал всеки път, когато е минавал по маршрута си, както и кой го е засичал редовно.

Тя приклепна и размахна ръка през холограмните сгради, които потрепнаха и проблеснаха при контакта ѝ с тях.

— Всичко това тук, всички тези апартаменти и къщи, те са част от енорията, а също и част от училищния район. Може би всеки, който е живял тук по онова време, е познавал големия лош бандит Лино. Със сигурност е имало и доста, които са се преместили, на тяхно място са дошли нови, някои са починали, други са се родили. Но има много семейства, като това на Ортис, които, изглежда, са вкоренени в този

квартал. Всеки божи ден той трябва да е чувал: „Добро утро, отче! Здравейте, отче! Как е, отче“. Обзалагам се, че от това „отче“ му е капело мед на сърцето. Това е неговото дежурство, не мислиш ли? Било е нещо като всекидневен патрул из неговата територия. Обход на собствена почва, подобно на кучето, което маркира територията си. — Ив посочи с пръст къщата на семейство Ортис и попита: — Колко би струвала на съвременния пазар на недвижими имоти?

— Зависи. Ако я разглеждаме като място за живеене...

— Не се впрягай с подробности. Трябва ми само ориентировъчно, на колко възлиза една добре поддържана семейна къща, построена преди Градските войни?

— На квадратен метър ли? Или като материали и изработка? Зависи — настоя той, докато Ив му показва нацупената си муцунка. — Но ако ти трябва само най-обща оценка... — Той приклепна, подобно на нея, поразгледа холограмата и назова цифра, която накара Ив да се ококори.

— Бъзикаш ме!

— Не. Но може да се каже, че това си е само изстрел напосоки, защото всъщност не съм преглеждал сградата. А и оценката по-скоро леко би се покачила, ако гентрификацията на квартала продължава в същия дух. Но ако говорим за продажба от собственик на дома на друго физическо лице, цената ще варира според интериора на къщата — каква е кухнята, колко са баните, коридорите, каква част от първоначалните материали на строежа са били запазени и други подобни неща.

— Това прави доста пари.

— Парите са такива само в Ню Йорк, скъпа. Същата къща на друго място, да кажем в... Балтимор или Албукерк, би струвала от една трета до една втора от пазарната цена тук.

— География — кимна Ив. — „Веднъж нюйоркчанин — винаги нюйоркчанин“ — добави тя и мисълта на Мейвис. — Значи той тича покрай тези сгради всеки ден, патрулира из района. А човекът, който го е убил, трябва да го е познавал — ходил е в „Сен Кристобал“ и е живял в този квартал, когато и самият Лино е живял тук. Познава и Пени Сото, защото тази кучка също е замесена. Тя знае всичко. Който и да го е убил, е бил достатъчно умен да изчака това да стане по време на голяма церемония, като погребението на Ортис, или просто е имал

късмет. Но на мен ми се струва, че е бил умен и достатъчно предвидлив. Цианидът — продължи да излага мислите си на глас Ив — не се намира евтино. Не съм се насочвала към разследване на черния пазар, но, по дяволите, кой би очаквал нещата да тръгнат в такава посока.

— Мога да поразпитам тук-там.

— Да, обзалагам се, че можеш, но ще го направиш само ако се наложи. Но както и да е, цианидът е скъп. Който и да е убиецът, бил е католик в достатъчна степен, за да чувства вътрешна потребност да отиде и да се изповяда на свещеника. Не знам, не знам... на мен това ми говори, че убиецът трябва да е човек на възраст, зрял човек. Да, и Майра така смята — „зрял“ — каза Ив тихо, почти на себе си. — Достатъчно зрял, за да се справи с това, но и да почувства вина. Не е било заради някаква облага, няма облага, този тъгъл на разследването е глух, ако убиецът бе търсил изгода, щеше да затрие копелето с нож.

Тя барабанеше с пръсти по коляното си, докато си представяше сцената.

— Ако е било заради изгодата, дори и най-малкото за отмъщение или от инстинкт за самосъхранение, убиецът би работил в комбина с Пени и двамата биха го примамили, както тя някога е примамила баща си под ножа. Можел е да го нагласи като въоръжено нападение, бил е достатъчно умен, за да го представи в такава светлина.

— Но не го е направил — намеси се Рурк, — защото не е толкова просто.

— Да, така нещата стигат още по-надълбоко. Пени — тя е замесена във всичко това единствено заради печалбата, а убиецът — при него става въпрос за разплата и наказание. Око за око. Кой ли е бил убит или ранен? Някой близък до убиеца на Лино, но той не се е изправил срещу него своевременно, не го е издал на полицията, не го е посочил с пръст. — Ив бавно се изправи. — Защото преди това не е могъл, Лино е избягал — нямало е разплата и наказание. Затова е трябвало да бъде извършено, и то в божия дом. Убиецът се е уповавал само на вярата си през всичките тези години, вярвал е, въпреки че за него нещо от жизненоважно значение е липсвало. И изведнъж той отново се появява като истински богохулник, опозорява Църквата и е на свобода всеки божи ден. И всичко това право в лицето на

засегнатия! Лино продължава да го прави цели пет проклети години, а убиецът няма как да знае, не и докато Пени не му е казала.

Тя погледна надолу към холограмата и се намръщи, представи си ги и сякаш можеше да чуе заговорническия им шепот.

— Защо? Защо, каква е била връзката тук? Трябва отново да се върна на това, защото няма какво друго да е. Пени му го е предала и той е трябвало да действа, трябвало е да възстанови баланса. По дяволите! — каза тя и отстъпи крачка назад. — Имаме това, това и това! Почти мога да го видя, мога да видя всяко отделно парченце от пъзела, но как се подреждат?

— Продължавай в същия дух — каза Рурк. — Ако е било „око за око“, кого е убил Мартинес?

— Сото. Убил е Ник Сото заради това, което е бил, и това, което е правил с Пени. А като си е мислел за нея и как се е чувствала, той е пребил и онзи Солас. На никой не му е пукало за Сото, никой не се е интересувал от две четиринайсет-петнайсетгодишни деца, които са нарязали човек на парчета. Дори е вероятно много хора вътрешно да са отпразнували новината, че Сото е бил премахнат от играта. На Лино това може и да е било първото убийство, с него е получил и отличителния знак на татуировката. Времето съвпада, а и ченгето, което се е занимавало със случая тогава, днес говори с мен и си го спомня като хлапе, което е създавало проблеми, като гаден задник, но пък така и никога не са го прибрали, за да го разпитат за убийството — не за това на Сото, а за следващото... — Ив се обърна и отиде до бележките си, за да провери: — Упражняване на насилие чрез бандата — разпитван е няколко пъти за смъртта и изчезванията на няколко известни членове на банда от конкуренцията. Нямало е доказателства, той е бил с алиби.

— Били ли са членове на енорията?

— Не, но отново имаме пресичане на границите в териториите на отделните банди — каза тя и се приближи към холограмата. — С това пресичане на територии може да са свързани приятели или членове на семействата на убитите, както и други лица, които са били от енорията и са ходели в същата църква. Но... мога ли да ти задам един католически въпрос?

— Не знам защо, по дяволите, трябва да ми искаш разрешение.

— Защото така. Ако да речем, това е било „око за око“ като отплата или наказание, в такъв случай предишната жертва е бил известен гангстер, който е бил на свобода и си е правел каквото си иска, точно както и Лино. И е бил убит или ранен по време на спор между бандите?

— Ако е бил някой ценен и обичан, не виждам какво значение има. Тук любовта няма значение.

— Ами от католическа гледна точка? — настоя Ив. Той въздъхна, отпи малко от брандита си и се опита да се съсредоточи върху това. — Изглежда, че ако следваме твоя ход на мисли, за да определим как, по дяволите, е станало убийството, трябва да считаме, че то е акт на отмъщение за смъртта на невинен или поне на такъв, който навремето си е получил своето, но самият той не е бил убиец. Но...

— Така мисля аз, но се досещам какво ще кажеш с това „но“ — намеси се Рурк, — убийството не е логическа дейност, то не е подчинено на ясни и известни мотиви. Тези, които са се решили да извършат убийство, следват собствените си правила. Но за да се противопоставя на твоето „но“...

— Господи, ето затова те обичам! В този случай е било логично и е следвало правила — убит е свещеник в църква чрез отливане от Христовата кръв. Добре де, технически е било вино, защото Лино не е бил истински свещеник и не е можел да извърши преосъществяването.

— И ти смееш да ми задаваш въпроси за католицизма, след като знаеш неща като „преосъществяване“.

— Научила съм си урока. Искам да кажа, че мотивът е подбран така, че да съвпада с метода. Мисля, че...

Тя спря за момент, когато компютърът ѝ оповести: *Задачата приключена.*

— Мисля — продължи Ив, — че убиецът е силно вярващ член на Църквата — от тези, които не пропускат неделна служба и редовно ходят да се изповядват... Колко често човек трябва да ходи на изповед?

— Откъде, по дяволите, да знам? — намръщи се Рурк и пхна ръце в джобовете си.

— Защо ставаш такъв докачлив, като ти задавам католически въпроси — усмихна му се Ив с най-сладката си усмивка.

— И ти ще си докачлива, ако те питам неща, които те карат да почувстваш как адските огнени езици ти дишат във врата.

— Ти няма да отидеш в ада — увери го тя.

— О, да не би да имаш сигурен източник, който те е снабдил с тази информация?

— Женен си за ченге — оженил си се за мен. Аз съм проклетото ти спасение! Компютър — нареди тя, — покажи първите резултати на монитор едно. Това е списък на собствениците и/или наемателите на недвижимите имоти по маршрута за джогинг на Лино.

— Как така ти си моето спасение? — хвана я той през кръста и я придърпа към себе си. — И в такъв случай аз какво съм за теб?

— Предполагам, че ти пък си моето, приятел. А ако случайно греша, ще си горим в пламъци заедно. А сега можеш да си заслужиш малко изкупление, като ми помогнеш да проверим тези данни.

Той я целуна с една от дългите си и разтапящи целувки.

— Не мога да проумея едно нещо, свързано с ада — каза той.

— Какво е то?

— Дали там ще има секс в изобилие, защото всички присъстващи са грешници, или въобще няма да има и ще се дава обет за безбрачие като вечно наказание?

— Ако намина към църквата, ще питам Лопес. А сега данните.

Той се подчини и я завъртя с гръб към себе си, но все още в прегръдките му така, че да може да вижда екрана, притисна я и също се загледа в монитора, подпрял брадичка на главата ѝ.

— И какво ни говорят всичките тези имена?

— Имам още данни — проучвания за собствениците, наемателите, включително данни от колко време живеят на съответния адрес и къде са живели преди това. Ортега... Роза О'Донъл спомена това име. Компютър, изведи вторичните данни на екран две.

— Значи ако трябва да следваме мисълта ти, търсим човек, живеещ от дълго време в квартала. Или цяло семейство, които са били там още от времето, когато Лино е бил глава на „Солдадос“.

— Да, това е едното нещо. Другото е маршрутът, по който е тичал. Какво там е предизвикало интереса на Лино или е било свързано с него? Търсим печалбата — той е мислил само за печалба и за собственото си его. Първият мотив е отмъщението. Хм, доста хора отговарят на критериите — забеляза тя. — Погледни Ортега — трето поколение собственици на тази сграда. Преди шейсет години са имали малка фабрика — вероятно са действали повече на сивия пазар —

имали са доста незаконно работещи. Сега там се намират само празни тавански помещения и мазета, собственост на същия човек. Хм, който, между другото, е собственик на къща в съседство с тази на Ортис. Компютър, покажи пълните данни за Хосе Ортега.

Работи...

— Чувал съм това име — каза тихо Рурк. — Имаше нещо около него. А... около една сграда в Ийст Сайд, средата на деветдесетте, с място за магазини, на нивото на улицата, просторно студио на втория етаж. Предполагам, че на третия и четвъртия са жилищните площи. Преди няколко години търсех начин да я купя.

— Търсил си начин?

— Не мога да си спомня съвсем точно, но знам, че не я купих. Имаше някакви правни пречки с този Ортега...

Задачата приключена...

— Да видим... Компютър, раздели екрана на две и покажи новите данни. Хосе Ортега фигурира като тридесет и пет годишен — връстник на жертвата. Как, по дяволите, е възможно да е бил собственик на тази сграда преди шейсет години?

— Бих казал, че я е наследил от предшественик със същото име. Спомням си, че онзи Хосе Ортега почина преди няколко години. Да, сега си спомних — правната пречка беше свързана с имота му. А това трябва да е внукът му и негов наследник.

Ив нареди на компютъра да провери и поклати глава, когато данните се появиха.

— Така, значи Хосе Ортега е починал през 2052-ра на деветдесет и осем годишна възраст. Има един син — Нико, който е починал през 2036-та, заедно с жена си и майка си при пожар в хотел в Мексико сити. Старецът е оцелял, както и внукът му, който тогава е бил на единадесет.

— Възрастният човек го е отгледал. Да, сега се сетих за част от историята. А внукът е наследил всичко по закон след смъртта на дядо си. Говореше се — и това го разбрах по времето, когато се интересувах от тази сграда, а впоследствие като порових тук-там се потвърди — че младият Ортега не е притежавал бизнес таланта на дядо си. Беше приел част от наследството, а друга — не. Аз си харесах сградата в Ийст Сайд и му направих оферта.

— И той ти е отказал?

— Не успяхме да го открием, когато му изпратих преговарящи. А после аз пък намерих друг имот, който ми хареса повече.

— Не е могло да бъде открит. Тук като негов постоянен адрес е посочена къщата на Ийст 120.

— Може и така да е, но преди четири или по-скоро пет години, когато исках сградата, Ортега не беше в Ню Йорк. Трябваше да говорим с адвоката му, който по мои спомени беше доста притеснен от изчезването на клиента си.

— Компютър, търси доклади за изчезнали лица на името на Хосе Ортега, покажи последен известен адрес — каза Ив.

— Не бих казал чак, че е бил изчезнал, по-скоро бяха изгубили връзка с него — започна да обяснява Рурк и вдигна вежди, когато първите данни от докладите започнаха да излизат на екрана. — Каква си ми умница!

— Обявен е за изчезнал през септември 2053-та в Лас Вегас, Невада, от Кен Алдо, негов съпруг. Компютър, изведи наличните данни и снимка за идентификация на Кен Алдо — каза тя и зачака. Изведнъж всичко си дойде на мястото: — Здравей, Лино! — възкликна тя.

— Ето я твоята жертва.

— Да, това е Лино. Сменил си е прическата, тук е с брада, вероятно с цветни лещи, но това е Лино Мартинес.

— Който според тези данни е встъпил в брак с Ортега малко преди смъртта на стареца.

— Това е нелепо. Просто още една загадка — нямаме нищо, което да навежда на мисълта, че Лино може да е бил гей или бисексуален. Той си е нормален хетеро, харесвал е жени. Лино трябва да е познавал Ортега — израснали са в един и същи квартал. Компютър, покажи пълното досие на Хосе Ортега. Хм, година на раждане 2025-та, на същата възраст като Лино, учили са в едно и също училище. Предполагам, че старецът е дарявал средства за общественото образование. А, виж тук — има някакви арести заради незаконно притежание и употреба на забранени вещества. Осъден на лечение.

Водена от едно особено чувство, тя изкомандва:

— Компютър, провери за налични татуировки върху настоящия субект.

Прието. Работи... Настоящият субект има татуировка на лявата ръка. Да опиша или да покажа?

— Покажи. Ето я! — възкликна Ив, когато на екрана се появи кръстът с прободено сърце в средата. — Ортега е бил от „Солдадос“, един от хората на Лино. Не му е истински съпруг, не и в леглото. Това е било фалш. Лино е бил неговият водач.

— Данните за женитбата може да са били подправени и записани след това. Било е достатъчно лесно за човек, който се е справил с фалшифицирането на самоличността на Флорес.

— Да. Било е лесно. Кой е адвокатът му? — настоя Ив. — Кой е бил адвокатът, с който си преговарял по това нещо за Ортега?

— Ще проверя и ще ти кажа.

— Обзалагам се с истински пари, че Лино е ползвал правни съвети и че е попитал какво трябва да предприеме, за да обяви съпруга си за изчезнал. Седем години... необходими са седем години, за да бъде обявена смъртта му. Вече са минали шест от тях и той е бил почти готов да се завърне у дома в пълния си блясък. Доста дълго е търпял — каза тя. — Оставали са му още няколко месеца и ако си е наредил правилно нещата, е щял да наследи мечтата си — голямата къща, бизнеса, сградите. Милиони — много, много милиони.

— Е, ако е нужно толкова дълго време — вметна Рурк, — човек би искал да е наоколо, за да наглежда ситуацията, поне аз бих искал. Да, определено е искал да си наглежда делата, за да е сигурен, че всичко върви по план.

— Флорес е обявен за изчезнал горе-долу по същото време, като се добави и времето, когато е бил видян за последно жив и през което Лино, представяйки се за него, е поискал назначението в „Сен Кристобал“.

— Горе-долу по онова време трябва да си е направил и лицевата реконструкция — кимна в знак на съгласие с думите ѝ Рурк. — Трябвало е да се изучи, да планира нещата, да премахне татуировката си, да промени досиетата. За това са му необходими поне няколко месеца — сметна той наум, — повече от достатъчно, ако си съсредоточен и знаеш какво правиш.

— Какъв по-добър начин да наглеждаш нещата, без някой да направи връзката между теб и истинското ти аз или личността, която възнамеряваш да бъдеш, когато настъпи подходящият момент?

— Тази къща е посочена като постоянен адрес на липсващия Ортега, но сега там има вписан наемател... — посочи Рурк към екрана — или по-скоро наематели: Хю и Сара Грег. Живеят на това място от почти пет години.

Ив потърси данните за тях.

— Изглеждат редовни. Имат две деца, и двамата са лекари. Трябва да си поговорим с тях по някое време. А сега имам нужда от кафе.

Тя се отправи към кухнята, за да го програмира, и междуременно се опита да подреди мислите си.

„Ортега и Лино са се познавали от деца, израснали са в един и същи квартал, ходили са в едно и също училище. Ортега се присъединява към «Солдадос», след което се сприятелява и с Лино. Не е бил много високо в йерархията на бандата, защото името му не се появява никъде из източниците ми. Може би е бил обикновен боец, а с парите на дядо си е представлявал и нещо като ковчеже със съкровище. После са се свързали отново, а може и да са поддържали постоянна връзка. След това дядото на Ортега умира и му оставя безмерното си богатство, зъбчатите механизми в главата на Лино започват да се въртят и той измисля плана.“

Тя отпи от кафето си и след това забодне снимката на Ортега на таблото.

— Лино е подмамил Ортега да замине на запад — каза Ив, — ей така, вероятно с мотива да се помотаят, да позалагат на рулетка и да разнообразят. После се отървава от него, вади фалшивите документи и съобщава, че е изчезнал. Всичко си е наред и е напълно законно. Ще ми трябват досиетата за това.

— След това Мартинес трябва да се е свързал с адвоката — добави Рурк. — Той сигурно е имал цялата му документация. Представям си как се е обадил и е казал: „Изненада! Аз съм Кен, бившият съпруг на Хосе, а той изчезна. Съобщил съм в полицията“. След това сигурно се е покрил и е помолил адвоката да се свърже с него, ако чуе нещо за Хосе или има някаква друга информация. Все пак адвокатът беше доста притеснен.

— Като законен съпруг той сигурно е имал достъп до някои банкови сметки, може да е искал повече пари, но той не се е тревожил за това, имал е план. Трябвало е да бъде търпелив, седем години

търпение. А после? Джакпот! Проблемът в бил в това, че не е успял да се опази далеч от Пени, нито е устискал да не ѝ каже. Той всъщност я е обичал, искал е да сподели с нея цялото богатство. Върнал се е — или по-скоро е щял да се върне — с високо навирен нос.

— Като Кен Алдо?

— Не, не. Това би помрачило пълния му блясък, а той много е държал на него. Накрая е трябвало да се върне като себе си, бил го е обмислил. Но как е можел да го направи? — попита тя.

— Да прехвърли собствеността на недвижимите имоти — само на хартия, разбира се. Предполагам, че като Кен Алдо е имал фалшиво завещание от Ортега, с което той го е „определял“ за свой единствен наследник. След като веднъж всичко му падне в ръчичките, е щял да прехвърли цялата собственост — от Алдо на Мартинес.

— Да, да, всичко е възможно на хартия. Просто трябва да се подправят необходимите документи, а след това Лино си връща своето лице и се връща у дома като богат човек, който е направил големия си удар на запад. Трябвало е само да издържи седем години под прикритие и след това е щял да има всичко, което си пожелае.

Ив се обърна, за да разгледа холограмата още веднъж.

— Баща му ги е напуснал, когато е бил дете, съответно майка му е трябвало да го обяви за починал, за да може да продължи живота си. Лино няма как да е забравил това, нито срока от седем години. Ченгетата на запад не е трябвало да душат около Кен Алдо, защото е нямало и най-блед намек за нечиста игра. Вместо това той е излъгал системата и досието му за притежание на незаконни вещества е било заличено.

— И все пак някой е щял да потърси този Алдо, нали? — Рурк взе чашата ѝ с кафе, за да си пийне — Не е ли същото, което правиш и ти — първо подозираш съпруга?

— „Правилото на палеца“. Сигурно са щели да го задържат и да го разпитват, но той е бил достатъчно умен да избере Вегас, за да изпълни плана си. Рулетка, секс, постарал се е да бъдат забелязани заедно. Може и да е придумал Ортега да направят някое залагане — не е имало никакво значение дали ще спечели, или ще изгуби — загубата на пари, както и печалбата им — винаги е била мотив човек да се развихри. Той си е изиграл картите добре — реши Ив. — Да предположим, че не са се разбирали идеално, имали са някои

проблеми в брака си, но са се обичали. Той е бил толкова притеснен, просто е искал да разбере дали Хосе е добре, но преди това е трябвало да вложи малко усилия, за да си подготви почвата. Ако ченгетата не са били пълни идиоти, със сигурност е трябвало да проверят хората, които са познавали изчезналия, или този, който е съобщил, че е изчезнал.

— Той просто е трябвало да познава правилните хора и да знае за колко могат да бъдат купени.

— Аха, именно. Там в момента е по-рано, нали — във Вегас имам предвид. Тази глупост с часовите зони всъщност този път е в моя полза и още тази вечер мога да получа докладите по тогавашното разследване.

— Ами убиецът на твоя убиец?

— Работя по това, но сега ще трябва да притисна Пени повече, тя е знаела за всичко това, той трябва да ѝ е разказал в подробности. Ако и тя има пръст в това убийство, а аз залагам главата си за това — значи, че има дял от парите на Ортега. Няма начин да се е отказала от милионите, само и само да изкара Лино от играта — тя е помогнала да го убият, за да прибере всичко. Определено ще ми трябва името на онзи адвокат.

— Сега ще го намеря — каза Рурк и тръгна към офиса си, но по средата на стаята се обърна и каза: — Това е доста добро парче от тортата, лейтенант.

— Ама и тортата си я бива! — ухили му се тя, докато се свързваше по линка си.

Тя набързо прегледа първоначалния доклад, показанията и информацията от разпитите. Не се изненада особено, когато прочете, че един от разпитваните е Стивън Хорхе Чавез, идентифициран като дългогодишен приятел на изчезналия. Бил е във Вегас по това време, за да се срещне с него, дошъл по покана на изчезналия.

— Този Чавез, вторият главатар в „Солдадос“, му е прикривал гърба при случая с Ортега — каза Ив на Рурк, — а доколкото се вижда по данните за Кен Алдо, той е роден в Бая и е прекарал детството си в Калифорния и Ню Мексико, следователно не е имало причина да проверяват за евентуална връзка между него и Чавез. Казал е на

ченгетата, че една нощ Ортега, с когото били особено близки, му признал, че се чувства потиснат от брака си и от отговорностите, които има на Изток, че му се искало „просто да изчезне“.

— Е, малко е преиграл — каза Рурк.

— Да, но номерът минал, нямало е причина да не мине. Двата са си изиграли картите правилно. Ортега спечелил няколкостотин хиляди на блекджек два дни преди да съобщят, че е изчезнал.

— Щастлив удар — за добро или зло, зависи от гледната точка.

— Да, това може и да ги е подтикнало да се отърват от него.

— Във всички случаи — вметна Рурк, докато разглеждаше таблото ѝ, което сега бе претърпено със снимките на всички участващи в случая — били са достатъчно, за да си купи ново лице.

— А останалата част от финансите не може автоматично да се влеят право в джоба на съпруга, не и докато нямат труп. Дотогава изчезналият се води жив и здрав, поне за следващите седем години.

Той я погледна, сега Ив беше в стихията си. Беше набрала скорост, а с този адреналин и кафето, можеше да откара така цяла нощ.

— А скоро след показанията и Чавез изчезва — каза Рурк.

— Да, и той, и Флорес. Виж това — в бележките на разследващия се споменава, че Алдо бил толкова объркан, че попитал дали няма някакъв свещеник, с когото може да поговори.

— И Флорес е бил там.

— Мисля, че докато е странствал, Флорес е попаднал на грешното място в неподходящото време. А щом Лино е усетил печалбата, сериозно се е заел с работа. Когато се е върнал на следващия ден, за да провери в полицията, той е завел и Флорес със себе си. В доклада се казва, че човекът се е представил като Мигел Флорес, а Алдо се е обръщал към него с „отче“. Ченгето си е свършило работата — проверило е Флорес, видяло е данните за него и всичко се е потвърдило. Алдо е идвал още два пъти заедно с Флорес, а след това е заявил, че смята да се върне у дома в Таос, и е оставил адреса си на разследващите. През следващите три месеца се е обаждал всяка седмица, за да проверява какво става, а след това цяла година се е свързвал с тях веднъж месечно. После е престанал. — Ив се облегна на стола си и каза: — Мисля, че трябва да стесним периметъра за търсене на останките на Флорес до Невада. Има доста пустинни райони около Вегас и много места, където може да се зарови тяло, даже две. Ще се

насочим към района между Вегас и Таос и ще разберем дали е придумал Флорес да тръгне на път с него и се е придържал към маршрута, който е дал на ченгетата.

— Няма да имаш мира, съзнанието ти непрекъснато ще е заето, докато не намериш Флорес или поне това, което е останало от него.

Ив се облегна на стола си. Не ѝ беше нужно таблото със снимките, за да си представи образа на Флорес, лицето му беше в главата ѝ.

„Пийбоди каза, че ѝ се иска в такива случаи лошите да си останат просто лоши. Има прекалено много от тях, отговорих ѝ аз. Човек като Флорес никога не е вършил зло, но е получил голям шамар от Господ, когато лошите са му взели името, и все пак той самият не е сторил нищо. Всъщност се е опитвал да води съвсем праведен живот. Често се случва точно невинните да попаднат под кръстосания огън. Да, а този е искал да изучи смисъла на живота си, да се посвети на вярата си. Поне така ми се струва — мислеше си Ив. — Отнели са живота му, защото той се е опитвал да помогне на когото е мислел, че има нужда.“

Не, определено не ѝ трябваше таблото и снимката.

„Трябва да открия убиеца на Лино Мартинес. Такава ми е работата. Но Флорес заслужава някой да се погрижи за него, заслужава го. Както и да е...“ Тя погледна към кубчето с бележки, което Рурк остави на бюрото ѝ:

— Това ли е адвокатът? — попита тя.

— Да, намерих го. — Тя взе бележката и линка си. — Ив, сега сме в една и съща часова зона, а минава полунощ.

Тя само му се усмихна, докато набираше:

— Даа, усещам онова мъничко дяволито задоволство от идеята да събудя адвокат. Не е правилно да го чувствам, но си е така.

20.

Адвокатът не успя да оцени по достойнство среднощното обаждане, но то определено „събуди“ интереса му.

— Да, с господин Алдо контактувам редовно и постоянно, откакто господин Ортега изчезна.

— Срецали ли сте господин Алдо?

— Не и лично. Обикновено си кореспондираме по имейл. Той живее в Ню Мексико и има второ жилище в Канкун. Знам, че доста пътува.

— Обзалагам се, че е така. Господин Ортега има известна собственост в Ню Йорк, нали? Има бизнес, къща тук, друга недвижима собственост — по какъв начин се управляват финансите му?

— Наистина не виждам каква е връзката с това и по какъв начин то оправдава събуждането ми по това време на нощта.

— Разследването по изчезването на господин Ортега може и да е студена следа, но все още не е приключило, а неговият съпруг и единствен законен наследник — господин Алдо, ще получи доста тлъста плячка, когато господин Ортега бъде официално обявен за мъртъв. Някога замисляли ли сте се за това, господин Файнбърг?

Трудно е човек, който все още има потекли лиги от съня по бузата си, да гледа презрително, но Файнбърг даде най-доброто от себе си и каза:

— Господин Алдо открито и законно се е погрижил за всички елементи от този въпрос.

— Имам доказателства, че Кен Алдо и лицето Лино Мартинес са една и съща личност — жесток престъпник, който, предполагам, е убил и заровил трупа на клиента ви. Мога да се сдобия със заповед и ще го направя в рамките на час, така че ще имам достъп до финансовата документация на Ортега и неговата собственост. Но може и вие да отговорите на въпросите ми, за да си легнете доста по-скоро.

— Не можете да очаквате от мен да повярвам...

— А и поради факта, че Лино Мартинес в момента е доста поохладен в моргата, истината е, че в случая дори нямате останал жив клиент. Искате ли да събудя някой съдия, Файнбърг?

Файнбърг примигна като бухал, заслепен от силна светлина.

— Ще поискам потвърждение, преди да...

— Нека ви попитам нещо — каза Ив, опитвайки с друг подход.
— Алдо свързвал ли се е с вас наскоро? Да кажем, през последните няколко седмици, за да ви информира, че е определил свой наследник — една жена? И че иска да бъде вписана като негов законен партньор с пълни правомощия?

Настъпи дълга и напрегната тишина.

— И защо ми задавате този въпрос?

— Защото смятам, че измамникът сам е бил измамен. Клиентът ви е мъртъв, Файнбърг, а убиецът му ще продължи да поддържа връзка с вас от негово име или с каквото и там име е избрала да се представя. Отговорете ми с да или не: Дали печалбите от имуществото на Ортега постъпват в някаква доверителна сметка или тръст и дали, след като Ортега бъде обявен за починал след около година, това имущество няма да премине в собственост на Алдо?

— Това е обичайната процедура, да.

— Кога за последно сте се свързвали с Алдо?

— Преди около шест седмици. Но след това се чух и с... новия му партньор — това стана вчера. Доколкото разбрах, господин Алдо смята да пътува през следващите няколко месеца.

— Мога да ви гарантирам, че вече пътува към ада.

— Лейтенант — Файнбърг смени темата и придърпа халата, който беше намъкнал набързо, преди да включи видеовръзката, — това, което току-що ми казахте, е много притеснително.

— Мислите ли?

— Но в момента аз съм обвързан от поверителността на взаимоотношенията ми и пълномощията, дадени ми от моя клиент. Не мога да ви дам повече информация.

— Ще порекажем върху това, но можете да направите поне едно нещо — да не се свързвате и да не разговаряте с клиентите си, докато аз не ви разреша. Ако жената, която твърди, че е партньорката на Алдо, ви потърси, не ѝ отговаряйте. Обадете ми се. Не мисля, че точно в момента ще го направи, но повярвайте ми, ще намеря начин да ви

обвиня във възпрепятстване на правосъдието и укриване на престъпник, ако дадете на заподозряната и най-малкия сигнал, че аз съм по следите ѝ. Разбрано?

Тъй като не успя отново да я изгледа презрително, Файнбърг просто я погледна с дълбока обида.

— За бога! Аз съм адвокат по недвижима собственост и данъчно право. Не съм направил нищо, за да заслужи заплахи от полицията.

— Хубаво. А сега продължавайте по същия начин. Ще ви се обадя отново.

Тя прекъсна връзката и се намръщи на купичката, която Рурк току-що оставяше пред нея.

— Какво е това?

— Храна. Вечеряли сме само с торта, ако си спомняш. И след като не даваш признаци, че ще си лягаш, значи ще ядем.

Тя подуши супата — би заложила месечната си заплата, че някъде под повърхността плуваха зеленчуци, но поне миришеше вкусно.

— Добре, мерси. Няма нужда да ми висиш на главата.

— Няма начин да ме махнеш оттук — каза той и седна срещу нея, докато опитваше от собствената си супа. — Мислиш ли, че Лино сам се е докарал дотук, като е направил Пени своя законна партньорка и наследник?

Ив започна да се храни, беше права за зеленчуците.

— Ами ти мислиш ли?

— Ти каза, че той я е обичал, а любовта заслепява и ни прави влюбени идиоти. Така че, да — смятам, че тя леко го е побутнала по този път, като е използвала секса, или по-скоро лишаването от него, като принуда — доказано е, че сексът има свойството да ни прави идиоти дори повече от любовта. Той сигурно ѝ е казал всичко — до най-малките подробности. Може да се е разкривал малко по малко, но все пак е било в продължение на цели пет години. Сигурно ѝ е изложил целия си план. А доколко умна е била тя?

— Не твърде много. По-скоро е импулсивна, но той е бил — да, мисля, че Лино е бил доста умен. А всичко, което тя е трябвало да направи, е да използва наготово това, което той вече е бил зложил. Щял е да се измъкне — добави Ив. — След още няколко месеца цялата собственост и фондовете на Ортега преминават в ръцете на Алдо —

всичко по законен път. Алдо продава всичко на Мартинес. Мартинес си връща физиономията и се завръща у дома важен и богат. Да, бил е достатъчно умен, но Пени Сото се е оказала атлетовата му пета.

— Ахилесовата — поправи я Рурк и я изгледа. — Нарочно ли го правиш? Това, с грешките на езика, имам предвид?

— Може би, понякога. Но както и да е, тя ще знае какво се е случило с Флорес.

Рурк се усмихна и попита:

— И каква сделка би направила с нея, за да ти даде тази информация?

— Въобщо няма да правя сделки, не мога. Но ще ѝ я измъкна някак си — каза Ив и продължи да яде супата си. Зеленчуците не се оказаха такава гадост, комбинирани с фиде и вкусно хлебче. — Да, той ѝ е казал всичко, разнежен в леглото. Имал е нужда да се изфука, нали? А защо ѝ е било да дели всичко с този нещастник?

— Вече я е зарязвал веднъж, нали? — напомни Рурк. — Какво ще го спре да я зареже отново веднага щом пипне парите? Затова тя го е елиминирала първа, и то завинаги.

— Това вече ми звучи правдоподобно. Тя първа го е накарала отново да се влюби в нея. „Ако ме обичаш, значи ще ме уважаваш. Ако ме обичаш, ще бъдем партньори. Ако ме обичаш, ще ми осигуриш сигурност. Не ми ли вярваш, Лино? Не ме ли обичаш?“ — и всичко това, докато вероятно му е духала. — Ив посочи с лъжицата си към Рурк. — Мъжете се превръщат в пишки само защото имат такава.

— Аз мога да използвам моята и без да разсъждавам с нея.

Ив се ухили, лапвайки следващата лъжица супа.

— Ако още сега ти се нахвърля, ще ми дадеш всичко, което поискам.

— Пробвай се.

Сега вече тя искрено се засмя.

— Опитваш се да получиш свирка, а аз имам работа.

Без да каже нищо, той извади бележника си и си записа нещо, а след това само се усмихна, когато тя вдигна въпросително глава.

— Само си записвам, че ми дължиш една свирка, за да докажеш теорията си.

Развеселена, тя довърши супата си и каза:

— Добре, ако ще стоиш тук, трябва да се заемеш с проверката на семействата и близките роднини на пострадалите при двете бомбени атаки през 43-та. Работя по версията, че Лино стои и зад двете. Аз ще започна с втората, защото мисля, че е била на принципа „око за око“.

— Да, защото повечето хора, да не кажа всички, нямат причина да мислят, че Мартинес би взривил собствената си територия при първата бомба.

— Да, но при втората всички са знаели, или поне сериозно са подозирали, че той е замесен — съгласи се Ив. — Той се е погрижил да се вдигне достатъчно шум. А и единствената жертва при втората бомба в училището вече няма близки роднини или приятели в този район. Семейството ѝ се е преместило в Барселона три години след смъртта ѝ.

— Затова ти ще проучиш загиналите при втората атака, защото там смъртта ѝ натежава повече.

— Представи си, че детето ти, твой брат, баща, най-добър приятел или който и да е там е бил ранен преди седемнайсет години и на теб ти се удаде шанс за отплата, намираш начин и ти да удариш престъпника, той е изложил задника си уязвимо и имаш възможност да му го върнеш. Но смърт? Тя е нещо крайно и отплатата също трябва да бъде крайна.

— Да, а и законът често е превратен.

Ив знаеше, че той отново мисли за Марлена, какво ѝ бяха сторили и какво беше направил той след това. Очите му срещнаха нейните.

— Ако се бях оттеглил, ако никога не бях потърсил отплата от тези, които измъчваха, изнасилиха и убиха едно невинно момиче, сега Джени щеше да е жива. Вълните на омразата се разпростират и никога не можеш да си сигурен докъде могат да стигнат.

— Понякога законът е превратен и доста често тези вълни се разливат прекалено далеч или в неправилната посока. Но без закона, ами... предполагам, че всички бихме потънали.

— Някои от нас са отлични плувци. А и съм по-склонен да вярвам в лицето на закона, тъй като вече го виждам всеки ден, много по-често от преди. — Той бръкна в джоба си и извади сивото копче, което бе паднало от сакото ѝ при първата им среща. Тогава тя го бе

задържала като заподозрян в убийство. — А и винаги нося талисмана си, за да ми напомня.

Това така и не престана да я удивлява — а и донякъде да ѝ доставя удоволствие — това, че все още го пазеше и го носеше в себе си.

— А какво стана с този костюм, между другото?

В очите му пробягна весело пламъче.

— Беше грозен и посрещна съдбата, която заслужаваше. А това — каза той и ѝ показа копчето — беше най-хубавата част от него.

Вероятно беше прав.

— Е, почивката приключи — съобщи тя. — Компютър, покажи списък на пострадалите при инцидента на 119-та улица в Ийст според доклада на детектив Стъбън.

Разбрано. Работи...

— Трябва да има и други жертви — каза Рурк — и от двете страни на враждуващите, докато Лино е оглавявал „Солдадос“. Тогава той е носел отговорност за това.

— Да, вече го потвърдих. Стъбън ще ми даде данните утре. Няма да се бавя да ги издирвам аз, а направо ще започна да търся от това, което той е открил.

Задачата изпълнена.

— Покажи на монитор едно. Пет жертви — каза Ив, — има още един, чиито наранявания са били достатъчно тежки, за да го проверим. Един човек е изгубил ръката си. Три от жертвите са били членове на „Черепите“. От другите две единият е бил мениджърът на заведението, а другият — барман на почасова работа там. Всички починали са били непълнолетни, с изключение на мениджъра.

— Четири мъртви деца.

— Да. Ами освен това двама от членовете на бандата, според доклада на Стъбън, са прекарвали известно време в изправителен дом, арестувани са за нападение и причиняване на смърт. Били са освободени, когато свидетелите не успели да ги разпознаят. Провинението е, че са пребили с тояги и са причинили смъртта на един от „Солдадос“.

— Момчетата са си момчета.

— А отрепките са си отрепки. Този мениджър... Компютър, покажи данните за пълнолетната жертва. Коби Смит, има няколко

провинения от тийнейджърските си години до началото на двайсетте. Не е бил на топло. Работил е там от три години, бил е мениджър от шест месеца. Бил е женен от година и половина, с едно дете. Детето е било на две години по времето, когато бащата е починал, което значи, че сега трябва да е на около двайсет. Прекалено е млад, за да се вписва в профила на Майра или да отговаря на моите подозрения, но все пак ще го проверим — каза тя и поръча на компютъра да потърси данните.

— Виж ти, виж ти — каза Рурк, докато четеше, — изглежда, че учи в Полицейската академия в Орландо, Флорида. Предполагам, че след като бащата е бил убит по време на гангстерски сблъсък, синът си поставя за цел да стане ченге. „Да служи и да защитава“.

Ив се намръщи замислено, гледайки данните на екрана.

— Не е престъпник. Има двама полубратя, майката се е омъжила отново. Хм, омъжила се е за полицай, след като се е преместила във Флорида три години след смъртта на първия си съпруг. Не мога да си представя как Пени я е издирила и е успяла да я убеди да се върне и да отрови Лино. Но жертвата е имал и родители, както и братя.

Тя изведе и техните данни и започна да ги изучава. Родителите са се развели, забеляза тя. Майката живее във Филадельфия, а бащата в — Бронкс, заедно с единия брат. Другият му брат е в Трентън. Никой от тях не е останал в квартала, а убийството трябва да е извършено от някой местен.

— Съгласен съм, това е много вероятно, но е възможно и твоята лоша Пени...

— Ха-ха!

— Напуснала е квартала, за да осигури достатъчно разстояние между себе си и убиеца. Аз бих го направил.

— Тя не е толкова умна като теб.

— Ами, милиарди хора не са толкова умни и все пак това си е добра стратегия, а и тя е имала предостатъчно време, за да я отработи.

— По дяволите, така е. Усещам, че ще се ходи до Бронкс и Трентън. Вероятно ще отскоча и до Филадельфия, защото става въпрос за отравяне, а отровите се смятат предимно за женско оръжие. А виж и това — майката никога не се е омъжила повторно, работи като медицинска сестра в клиника за рехабилитация. Лекарите имат по-лесен достъп до отрови в сравнение с обикновените хора.

— Тя е изгубила не само сина си, а и внука, тъй като майката го е взела със себе си в Орландо и се е омъжила повторно. Разбира се, възможно е и да е продължила да поддържа връзка и с роднините на бившия си мъж.

— А може и да не е така — каза Ив и въздъхна. — Добре, първа в списъка ни става Емили Смит. Може би ще успея да издействам заповед за проследяване на комуникациите ѝ и да видим докъде е пътувала през последните няколко седмици. — Ив се прозина: — Трябва ми кафе.

— Трябва ти легло.

Тя поклати глава и се изправи.

— Просто искам да проверя и останалите. Утре мога да започна да проучвам по-подробно тези, за които вътрешният ми глас алармира.

Ив отиде до кухнята, за да програмира кафе и за двамата.

— Зададох на компютъра да намери данните за бармана — каза ѝ Рурк, когато тя се върна. — Бил е едва на шестнайсет. Казва се Куинто Търнър. Прилича ми на испанско име, майката е Хуанита Родригес Търнър, хм! А бащата е Джоузеф Търнър. Бил е от смесена раса, майка мексиканка, баща тъмнокож, а момчето е представлявало нещо като свързка между бандите, в расов и географски смисъл. Няма братя или сестри, бащата е починал. Виж това — самоубил се е. Намерили са го обесен на годишнината от смъртта на сина му.

— Значи жената е изгубила и двамата.

— Компютър, покажи всички данни за Хуанита Родригес Търнър.

— Живее на три пресечки от църквата — забеляза първи Рурк.

— Чакай, чакай, виждала съм я. Компютър, увеличи снимката от документа за самоличност с двадесет и пет процента. Виждала съм я — повтори Ив. — Къде ли беше? Беше за бързо, само... По дяволите! По дяволите — в младежкия център. Тя е мениджър на Дневната грижа и медицинска сестра там. Тогава тя не беше просто раздразнена или смутена — беше много нервна. Затова и странеше от мен. Магда не я нарече Хуанита, каза ѝ Нита, но това е тя — спомни си Ив. — Тя я нарече Нита.

— Тя трябва да го е виждала почти всеки ден през последните пет години. Работила е с него, шегували са се заедно, помагала му е да наставлява децата. Изповядвала му е греховете си и същевременно

през цялото това време той е знаел, че е убил сина ѝ и че това е довело съпруга ѝ до самоубийство. Всеки ден през тези пет години тя е показвала уважението си спрямо неговото призвание. И тогава изведнъж тя научава кой е и какво е направил.

— Я, какво чувам тук? — зачуди се Рурк. — Да не би това да е вътрешният ти глас?

— Ще поотложа ходенето до Трентън засега — каза Ив. — Сигурно всеки път, когато е отивала на църква, е минавала през закувалнята, където работи Пени, а може да се каже, че ходи в тази църква почти откакто се помни. Тя е била от силно вярващите — тихо каза Ив, — но за Пени това е било само знак, само средство, с което да сложи края. Сега ще трябва да задържа тази жена, да я притисна и да я накарам да признае, а когато го направи, ще се наложи да я изпратим в затвора.

— Понякога законът е превратен — повтори Рурк — и понякога също така той съвсем е обърнал гръб на истинската справедливост.

Ив поклати глава.

— Тя е отнела живот, Рурк. Може той да е бил на лош човек, но тя не е имала това право. — Ив се обърна към него. — Ченгетата не успяха да направят нищо по случая с Марлена, случиха се погрешните ченгета в погрешно време. Но тази жена е можела да предаде това, което са ѝ казали или е научила по друг начин. Детектив Стъбън? Той би направил каквото е необходимо. На него му е пукало и все още му пука. Част от него никога не е спирала да работи по този случай и той не е забравил жертвите на бомбените атаки, нито техните семейства.

— Но колко са хората като него?

— Никога не са достатъчно. Тя трябва да отговаря за Лино Мартинес, независимо какъв е бил той. Не носи отговорност за Джими Джей Дженкинс, но нейното отмъщение косвено е довело и до неговата смърт, то е поставило началото. Или... по-скоро е подхвърлило камъчето в езерото. Вълните — напомни му тя, — никога не можем да сме сигурни къде ще се разпространят. Но някой трябва да се опита да ги спре.

— Той е бил едва на шестнайсет. — Рурк отново изведе на екрана снимката на младото момче с усмихнато лице и ясен поглед. — Според мен уликите, водещи към майка му, не са толкова силни, колкото смяташ ти. Какво ще правиш сега?

— Сега ще се свържа с Пийбоди и ще ѝ кажа сутринта да дойде тук, за да мога да я подготвя накратко, преди да отидем при Хуанита Търнър. Свържи ме с гласовата ѝ поща — каза Ив, когато го видя как я гледа.

— А после?

— После си лягаме. — Тя погледна обратно към екрана. — Тя няма да избяга никъде.

Ив спа лошо, преследвана от сънища, в които едно момче, което тя не познаваше, умря само защото се беше оказало в грешното време на грешното място. Младото му лице бе разкъсано, а ясните му очи изглеждаха потъмнели и мъртви.

Чу как майка му ридае над тялото — сърцераздирателен плач, който отекваше в безкрая.

Докато Ив сънуваше това, се появи и Марлена — кървава, пребита и натрошена, каквато я помнеше от холограмата, която Рурк веднъж ѝ беше показал. Тя се приближи до обезобразеното тяло на момчето.

— И двамата бяхме толкова млади — каза Марлена, — едва бяхме започнали да живеем. Бяхме прекалено млади, за да ни използват като инструменти — употребени, унищожени, захвърлени.

Тя протегна ръка към Куинто Търнър и той я пое. Въпреки че кръвта му изтичаше по пода на църквата, хвана ръката ѝ и се изправи.

— Аз ще го взема сега — каза Марлена на Ив. — Има специално място за всички невинни, ще го заведе там. Тя какво ще прави? — посочи момичето към скърбящата майка, цялата покрита с кръвта на мъртвия си син. — Можеш ли да го спреш? Можеш ли изобщо да го спреш? Ти не можа да спреш това, което се е случило на теб.

— Не мога, но убийството не слага край. То не е решение.

— Тя беше негова майка. Това е нейното решение.

— Убийството не изчиства убийство — то само го продължава.

— Ами ние? Какво ще кажеш за нас тогава? Никой не защити мен, никой, освен Рурк.

— И въпреки това убийството не е сложило край. Той продължава да живее със стореното.

— Както и ти. А сега ти ще запазиш навеки загубата ѝ и нейната мъка — в името на правосъдието. И ще трябва да живееш с това.

Хванала за ръка Куинто, Марлена си тръгна и го отведе със себе си.

Ив се загледа в големите локви кръв и леките вълнички, които се образуваха в тях.

Загледа се как се разпростираха във формата на концентрични окръжности.

Събуди се раздразнена и без капка от енергията, която я обземаше с приключването на всеки случай. Знаеше отговорите или поне повечето от тях, ясно виждаше модела, разбираше и приемаше това, което трябваше да направи.

Но това осъзнаване и неспокойните няколко часа със ѝ носеха само тъпо главоболие.

— Вземи обезболяващо — нареди Рурк, — виждам как проклетото главоболие се блъска в мозъка ти.

— Значи вече имаш рентгеново зрение, Супер Рурк?

— Няма смисъл да се заяждаш с мен — той се изправи и отиде към банята, — аз нямам намерение да се заяждам с теб. И така си имаш достатъчно грижи.

— Не искам проклетото обезболяващо.

Той се върна с едно хапче и се приближи към нея, докато тя закачаше кобура на оръжието си.

— Изпий го или ще те накарам да го вземеш насила.

— Виж, махни се или...

Той я хвана с една ръка през врата, а Ив се опита да го спре да сложи таблетката в устата ѝ. Всъщност обаче се зарадва на опита му да се погрижи за нея и на това, че се посбориха. Но вместо насилствено лекуване, устните му се долепиха до нейните.

Ръцете ѝ, с които досега се бореше, просто се отпуснаха надолу, а устните му я покориха с нежността си.

— По дяволите! — каза тя, когато усети дъхът му да гали бузата ѝ.

— Едва успя да поспиш.

— Добре съм си. Просто искам да приключа с това, да знам, че всичко е свършено.

— Вземи хапчето.

— Не, не, не — заупорства тя, но в крайна сметка го изпи. — Не мога да оставя случая така, не мога да се преструвам, че не знам. Не мога просто така да я оставя да се измъкне — тя е извършила убийство.

— Не, не можеш.

— А дори и да можех, дори и да можех да намеря някакъв начин да живея спокойно с това, ако пусна нея, това значи, че ще оставя на свобода и Пени Сото. Как бих могла?

— Ив — каза Рурк и започна да масажира възлите от напрежение, образували се по раменете ѝ, — няма нужда да ми обясняваш, не и на мен. Аз мога да се обърна на другата страна, мога да го направя. Аз бих могъл да намеря някаква пролука извън закона и да съм сигурен, че виновният ще си плати. Но ти никога не би могла. Това е и разликата между нас — не знам дали някой от двама ни е по-прав или по-скоро греша, но това просто ни прави такива, каквито сме.

— Аз също съм минавала от другата страна на закона и помолих и ти да го направиш в случая с Робърт Лоуел. Направих го, за да съм сигурна, че той ще си го понесе за всички жени, които е измъчвал и убил. Направих го, защото бях дала дума на Ариел, че той ще си плати за всичко.

— И това не е нещо, от което да се срамуваш, знаеш го.

— Да, но преминах границата.

— Границите са относителни — каза той и леко разтърси раменете ѝ. — Ако законът и справедливостта нямат милост, плавност и хуманност, за каква справедливост говорим?

— Нямаше да мога да живея с това. Да понеса, че законът му позволява да поеме по лесния път. Затова преминах границата.

— Това справедливост ли беше, Ив?

— Така го почувствах.

— Действай тогава. — Той вдигна и двете ѝ ръце към устните си. — Свърши си работата.

— Да. — Тя тръгна към вратата, но се спря и се обърна. — Сънувах Марлена — каза тя, — сънувах нея и Куинто Търнър — и двамата изглеждаха както ги бяха намерили след смъртта им.

— Ив.

— Но... тя каза, че ще го вземе със себе си, и го направи. Каза, че имало специално място за невинните и че ще го отведе там. Мислиш ли, че има такова място?

— Да, смятам, че съществува.

— Надявам се да си прав.

Тя го остави и отиде в офиса си, за да подготви всичко необходимо.

Когато Пийбоди и Макнаб пристигнаха, Ив просто им посочи с ръка към кухнята. Двамата издадоха само по един радостен вик и презглава се затичаха към богатствата, които криеше автоматичната й печка. Тя вече бе пила кафе, а обезболяващото си вършеше работата — а може би и разговорът с Рурк беше позагладил нещата, поне малко.

Ив вдигна учудено вежди, когато Пийбоди и Макнаб се появиха обратно с препълнени чинии и димящи чаши в ръка.

— Мислиш ли, че това ще ти бъде достатъчно, за да не умреш от глад по време на срещата ни?

— Белгийски вафлички с горски плодове — каза Пийбоди, седна и се приготви да се тъпче. — Това мога да го ям цяла вечност.

— Или поне докато отворите толкова широко ушите си, колкото и устите.

Ив започна първо с историята на Ортега и им разказа всичко за имотите му.

— В края на седмата година, в качеството си на негов законен съпруг, той е трябвало да наследи приблизително шестстотин осемдесет и пет милиона, без да броим личното имущество, рентите от недвижимите му имоти и бизнеса му — с това сумата надхвърля седем милиона.

— Това са доста вафлички — каза Макнаб.

— Осигурен до живот — съгласи се и Пийбоди, — поне ако беше оживял, де.

— Неговата креватна партньорка не е искала да се разделят. Искала е да получи всичко. Сега ще го докажем и ще я заковем за съучастие в измамата на Ортега и Флорес, подбудителство към убийството на Лино и като цяло заради това, че е отвратителна кучка. По-късно днес ще се срещнем с адвоката и ще ѝ заложим един малък капан.

— Ще разчитаме на нея — добави Пийбоди — и ще я накараме да се свърже със съучастника си.

— Няма нужда. Включи екрана — зададе тя на компютъра и данните на Хуанита се появиха на мига. — Това е Хуанита Търнър, синът ѝ е една от жертвите при втората бомбена атака.

— Как разбра... — започна Пийбоди, но изведнъж се спря и присви очи, загледана в снимката. — Изглежда ми малко позната. Разпитвали ли сме я? Била ли е на погребението на Ортис?

— И да е била, мисля, че е влязла и се е измъкнала преди районът да бъде отцепен. Видяхме я в младежкия център, медицинската сестра.

— Точно така! Там не успях много добре да я разгледам. Синът ѝ?

— И съпругът ѝ, точно година по-късно — на същата дата, самоубийство. — Ив обясни накратко. — Пени е имала нужда от оръжие — заключи Ив, — а Хуанита се е вписвала идеално.

— Боже, боже, трябва да е било ужасно, когато е разбрала, че човекът, когото е смятала за... че той е отговорен за смъртта на сина ѝ.

— Аха, трябва да е било гадно. Но това няма нищо общо с работата ни. Свързах се с Рео — каза Ив, имайки предвид прокурорката, с която предпочиташе да работи. — По нейно мнение имаме достатъчно факти, за да проследим комуникациите ѝ. Ето къде идва работата и на тук присъстващия специалист по електрониката. Искам да се поразровиш и да извадиш всичко, което намериш — каза Ив на Макнаб, който в момента дъвчеше вафла. — Всичко, което по някакъв начин може да се окаже, че има някаква връзка. Ще отидем да приберем Хуанита, но докато тя е в ареста, ти ще трябва да намериш данни за комуникацията ѝ с Пени. Намери някаква бележка, данни, медицинска рецепта за цианида. Трябва да откриеш нещо голямо, и то бързо.

Пийбоди преглътна вафличката си с горски плодове и учудена попита:

— Първо ще приберем нея, а не Пени?

— Пени е диригентът, но Хуанита е изпълнителят. Вече се свързах с Бакстър. Той и Трухарт ще държат Пени под око. А сега, ако сте приключили с тъпченето, да се залавяме за работа.

Пийбоди не каза нищо, когато слязоха долу. Качи се на седалката до шофьора и се обърна към Ив:

— Може би ще хванем Пени заради заговора, но е малко вероятно. По-вероятно е да я хванем за съучастие, след като имаме фактите. Но и това е в сферата на евентуалното. Тя може да твърди, че се е изпуснала за Лино или че се е почувствала виновна и е издала всичко на Хуанита Търнър.

Пийбоди сложи ръка на сърцето си и се опули, за да си придаде изненадано изражение:

— „Кълна се, Ваша Чест, и вие, членове на съдебното жури, не знаех, че тя ще извърши убийство. Как бих могла да знам?“ — Пийбоди се опита да изиграе сцената и поклати глава. — Хуанита без съмнение ще отнесе присъда за убийство, освен ако Рео не пледира за невменяемост, но Пени? Вероятно тя ще се измъкне и от това.

— Това нас не ни засяга.

— Просто не ми се струва правилно. Хуанита е изгубила сина и съпруга си, а сега след всичките тези години е била брутално използвана. Тя е тази, която ще трябва да премине през най-тежкото.

— Щом си в играта, си плащаш, тя е убила човек, Пийбоди — каза Макнаб от задната седалка. — Щом Далас казва така, а то със сигурност се връзва идеално, то тя го е обмислила предварително и хладнокръвно е затрила онзи задник.

— Знам. Но тя е била принудена да го направи. Господи, трябва да видиш снимките от онези бомби. Не беше останало много от детето й.

— Жертвата е бил копеле, това е ясно. Обзалагам се също така, че на нея й е било най-трудно. Но стига — това не й дава правото да го трови.

— Не казах това, глупако. Просто казвам...

— Млъкнете и спрете да се карате — нареди Ив.

— Само изтъквам — каза Пийбоди с тон, с какъвто обикновено се казва на опонента, че е глупав, — че Хуанита е поела няколко наистина подли удара от съдбата, а Пени, която вероятно има пръст в единия от тях — се е възползвала от това. И...

— Аз само изтъквам, че говорим за убийство.

Пийбоди се обърна назад и изгледа Макнаб с особения си поглед.

— Такъв си идиот!

— Направо ми разкъса сърцето!

— Млъкнете! — излая Ив и накара и двамата да се умират на мига. — И двамата сте прави, затова спрете да се заяждате като идиоти. Тази сутрин едва се отървах от едно главоболие, ако ми го върнете, ще ви закопчая и двамата с белезници и ще си свърша всичко сама.

Пийбоди скръсти ръце и вирна нос, а Макнаб се сви на задната седалка. Според Ив щяха да се цупят през целия път чак до Ийст Сайд.

21.

Ив паркира пред младежкия център и включи табелата с надпис „дежурен“. Същите деца играеха баскетбол в двора, докато възрастните влачеха, тикаха и носеха на ръце някои от по-малките, водейки ги към сградата.

„Ежедневието на децата е доста странно — реши Ив. — Домъкват те на някакво място, оставят те там, а в края на деня те замъкват обратно. В това време си създават свои собствени малки общества, които може и да нямат нищо общо с мястото им в йерархията у дома. Така не се ли оказваше, че малко или много човек трябва постоянно да се нагажда, да пренарежда и преправя живота си и да се съобразява с ред нови правила и хора с различен авторитет?“

Не беше чудно, че децата са толкова странни.

— Ти ще изчакаш заповедта за задържане — каза Ив на Макнаб. — Щом потвърдим, че Хуанита е тук, или разберем къде е, Пийбоди ще ти каже. Тогава можеш да отидеш в апартамента ѝ.

— Не виждам как ще му предам тази информация, след като от мен се очаква да млъкна, а дори и да не беше така, пак нямаше да искам да говоря с него.

— Искаш ли да усетиш каква е тръпката от това да те изритам в задника така, че ботушът ми да те удари в сливиците? Дори и не си помисляй за това — сгълча я Ив и изгледа с вледеняващ поглед Макнаб, който се опита да се разхили. — Детектив Мижитурка остава тук! Детектив Разбито сърце — с мен!

Ив бързо тръгна към сградата. След секунди Пийбоди я догони, а обидата ѝ се усещаше във всяка крачка.

— После ще имаш време да се сърдиш — каза ѝ Ив, — така или иначе нищо от това няма да е приятно или удовлетворяващо, затова сега си свърши работата, а после се сърди, колкото искаш.

— Мисля само, че трябва да мога да изкажа мнението си, без да...

Ив спря и рязко се обърна — в очите ѝ светеха пламъци, които сякаш искаха да прогорят дупка през Пийбоди.

— Да не би да си мислиш, че на мен ми харесва да преследвам жена, която е погребала сина си разкъсан на кървави части и едва изстърган от пода? Да не би да ти се струва, че потърквам доволно ръце пред перспективата да я затворя в килия и да изтръгна от нея признание, че е убила човека, когото смятам за изцяло отговорен за това?

— Не — каза Пийбоди и сви рамене. — Не, не мисля.

Пламъците в погледа на Ив угаснаха.

— Личното мнение, чувствата и състраданието в случая нямат никакво място. Това е нашата работа и ние ще я свършим.

Ив отвори вратата на главната сграда и пристъпи в сутрешния хаос на фойето. Ревящи бебета, пищящи деца и много изнервени родители се щураха насам-натам. Едно от малките се опита да се измъкне през отворената врата с неподозирана за възрастта му скорост.

Пийбоди успя да го хване и го предаде на мъжа, който изтича след него.

В това време Ив успя да си проправи път и привлече вниманието на Магда.

— Хуанита Търнър? — попита я кратко тя.

— О, Нита се оправя с дошлите по-рано, в стаята за игра е — посочи Магда нанякъде. — Оттук през двойните врати и един етаж по-нагоре по стълбите, втората врата вляво, отворено е.

Пийбоди тръгна да изважда комуникатора си, но Ив само поклати глава.

— Не и докато не я видим. В цялата тази лудница може и да е излязла.

Ив тръгна в указаната посока, следвайки шума. В стаята за игра имаше маси, столове и полици, на които се мъдреха неща, които се предполагаше, че са игрите. През прозорците обилно влизаше слънце и обливаше цялата стая, боядисана в агресивно ярки цветове. Шест от децата стояха на масите, рисуваха, подреждаха пъзел и в същото време крещяха с цяло гърло.

Хуанита ходеше около тях, поглеждаше над раменете им и ги потупваше мило по главите. В мига, в който видя Ив, приятната усмивка, която се стелеше на лицето ѝ, изчезна. „Ако вината имаше

лице, то в момента беше изписано върху Хуанита Търнър“ — помисли си Ив.

Тя бързо се обърна към Пийбоди, докато бяха още на вратата:

— Свържи се с Макнаб — нареди ѝ кратко тя. — И стой настрана.

Ив изчака Хуанита да се приближи до вратата.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ще трябва да намерите някой, който да ви замества, госпожо Търнър.

— Защо?

— Знаете защо. Сега трябва да дойдете с нас, можем да направим всичко много тихо. — Ив погледна зад Хуанита към половин дузината деца. — Ще е по-добре за вас и за децата, ако направим всичко тихо.

— Няма да оставя децата, няма...

— Искате ли те да видят как ви извеждам оттук с белезници? — Ив замълча за момент и видя как очите на жената потънаха. — Ще намерите някой, който да ви замества, госпожо Търнър, а аз ще уредя да ви отведем в Централата. Ще ме чакате там, докато дойда да ви разпитам.

Тънката пелена на обидата не можа да прикрие страха в изражението на Хуанита — и двете ясно се изписаха на лицето ѝ.

— Не виждам защо трябва да идвам с вас, щом не знам за какво става въпрос.

— Госпожо Търнър, до края на деня ще задържим Пени Сото под гаранция. — Ив леко кимна, когато забеляза притеснения ѝ поглед. — Чудесно знаете за какво става въпрос. Сега сама решете как да стане всичко.

Хуанита отиде до другия край на коридора и размени няколко думи с младия мъж, който стоеше там. Той я изгледа объркано, леко притеснен, но се приближи и влезе в стаята за игра.

— Не се налага да ви казвам нищо — каза Хуанита, а устните ѝ потрепериха при тези думи.

— Не, не се налага. — Ив хвана ръката ѝ и я поведе надолу по стълбите и извън сградата. Изчака, докато стигнаха до тротоара и бяха вече достатъчно далеч от децата, които все още обстрелваха баскетболния кош в двора, преди да прочете правата на задържаната.

В Централата Хуанита беше заведена в една от стаите за разпит, а Ив зави по коридора към кабинета си — трябваше първо да се погрижи за някои неща. Докато приближаваше към коридора за персонала, забеляза Джо Инез и съпругата му, които чакаха на една пейка, Джо се изправи.

— Тъъ, човекът каза, че сте на път за насам, така че...

— Окей. Искате да говорите с мен ли?

— Да, аз... — Джо погледна към жена си, която му кимна в знак на безмълвна подкрепа. — Трябва да поговорим за миналото, за това, което стана преди — бомбите през 2043-та.

Ив направи въпросителен жест с ръка:

— Защо сте дошъл? И защо сте тук сам?

— Ние говорихме — каза съпругата му и леко постави ръката си върху неговата. — След като дойдохте, ние си поговорихме и Джо ми разказа всичко. Тук сме, за да направим каквото е правилно — двамата с Джо, заедно.

— Отговорете ми само на този въпрос — каза Ив и пристъпи поблизо до Джо, така че лицата им се приближиха. Изгледа го настойчиво и проговори с много тих глас: — Не съм ви прочела правата. Знаете ли какво означава това?

— Да, но...

— Искам да ми отговорите на този въпрос, преди да продължим и преди казаното от вас да влезе в протокола: Да сте убили някого или да сте участвали в нечие убийство?

— Не, Исусе! Не, това е...

— Не казвайте нищо друго. Не ми казвайте нищо. Ще наредя да ви заведат в стая за разпит, ще ме изчакате там, докато уредя някои неща. — Тя кимна с глава към коридора и привика един от униформените. — Заведи господин и госпожа Инез в стая „Б“. Стой там с тях. — Ив отново се обърна към двамата. — Няма да казвате нищо, докато не ви кажа да го кажете.

След това Ив отиде право в офиса си и се свърза с Шер Рео от Прокуратурата.

— Трябваш ми тук, долу — каза ѝ тя, — но преди да слезеш, искам да ми осигуриш имунитет за един свидетел.

— О, добре — красивата блондинка направи грациозен жест с ръка. — Само да си взема специалната магическа пръчка с имунизиращата защита.

— Имам свидетел, който дойде доброволно и може да помогне за приключването на два случая, които са отворени от седемнайсет години и включват смъртта на шестима души. Свидетелят може би ще даде информация, която ще послужи да арестуваме няколко души.

— Какво...

Ив я прекъсна и продължи:

— Освен това съм на път да приключа и случая с убийството в „Сен Кристобал“ с двама арестувани. Свидетелят е бил непълнолетен по времето на по-ранния инцидент и вероятно за тогава ще важи Реабилитиращата клауза, а можем и да го докажем, ако случайно бъде оспорено. Всеки проклет ден ти се налага да сключваш сделки с всякаква измет, за да заловиш още по-голяма измет, Рео. В случая ти говоря за човек със семейство, такъв, който много държи в каква посока ще поеме животът му. Ти трябва да му осигуриш имунитет или ще го освободя.

— Не мога просто така...

— Не ми казвай какво не можеш. Направи така, че да стане, и ми се обади. — Ив затвори телефона и се обади в офиса на Майра.

— Не ми пука какво прави... — започна най-напред Ив, когато чу, че заядливата ѝ секретарка вдига телефона. — Трябва да говоря с нея сега! Свържи ме, идвам натам.

Екранът на линка ѝ просветна в синьо — знак за изчакване на линия.

След няколко секунди Майра се появи на дисплея.

— Ив?

— Трябваш ми за наблюдение — започна Ив и обясни. — Може и да греша — допълни тя, — но ти ще знаеш, ако греша.

— Мога да дойда за около двайсет минути.

— Ще те чакам.

Последното ѝ обаждане беше до Файнбърг, с което постави началото и на последната фаза от плана си. Когато Рео ѝ се обади, Ив сграбчи линка и веднага ѝ вдигна:

— Идвам към теб. Имунитетът не е изключен, но ми трябва повече информация.

— По време на бомбените атаки свидетелят ми е бил почти на седемнайсет и член на „Солдадос“.

— Господи, Далас, ако е бил част от това...

— Смятам, че ако е имал някакво участие, то е било незначително и постфактум. Той може да ни даде информация за главните извършители. По-късно днес ще заловя единствения от тях, който е все още жив — това е част от арестите по случая „Сен Кристобал“. Така или иначе задържаните ще си го отнесат за това, Рео, но информацията, която той може да ми даде, ще е само още един пирон в ковчега, който ти ще можеш да забиеш.

— Реабилитиращата клауза е доста мътна материя и е била отменена. Ако заподозрян не е бил арестуван и съден по времето, когато е била в сила, показанията, дадени след отмяната й...

— Не ми се прави на адвокат, Рео. Искам да осигуриш имунитет на свидетеля ми. Няма да подведа този човек под отговорност.

„Не, не мога да ги спра всички, не мога да спася всички, но мога някои от тях“ — помисли си Ив.

— Какво е името на свидетеля?

— Засега ще бъде господин Х, докато ми осигуриш проклетия имунитет.

— По дяволите! Какъв ти е той? Брат? Добре — условен имунитет. Ако е извършил убийство, Далас, няма да му дам път да се изчисти.

— Добре, става.

— Ще бъда там след пет минути.

— Стая „Б“. И... може да се наложи да си отмениш графика до края на деня. Показанията ще са дълги.

Ив сви по коридора, където я чакаше Пийбоди, и двете отидоха да говорят с Джо Инез.

— Запис включен. Лейтенант Ив Далас и детектив Дилия Пийбоди, разпит на Джо Инез и Консуела Инез. Сега ще ви прочета правата. — След като го направи, Ив седна в другия край на масата срещу тях. — Разбирате ли и двамата правата и задълженията си в настоящия случай?

— Да, аз ги разбирам, но Кони не е замесена.

— Това е с оглед нейната защита. Господин Инез, по собствена воля ли дойдохте за даване на показания?

— Да.

— Защо?

— Какво „Защо“?

— Искам да ми кажете за протокола защо днес решихте да дойдете и да дадете показания.

— Аз... аз съм извършил доста неща. Не се гордея с миналото си, но сега имам семейство. Имам три деца, три момчета. Ако не направя каквото е правилно, с какви очи ще мога да ги уча на това?

— Добре. Искате ли нещо за пиене?

— Аз — не — очевидно смутен, Инез прочисти гърлото си. — Добре съм си.

— Госпожо Инез?

— Не, благодаря ви. Просто искаме да приключим.

— Кажи ми какво стана, Джо, какво се случи през пролетта на 2043-та?

— Ами... повечето от нас, дори и да не ходеха на училище, редовно ходеха на танците. Дали за да танцуваме, или за да се сбием, да направим някоя сделка, или да търсим нови членове.

— Кой сте „вие“?

— О! „Солдадос“. Тогава Лино и Стив бяха двамата ни главатари, но може да се каже, че предимно Лино командваше бандата. Стив бе по-скоро за мускули. Лино искаше нови хора и мислеше, че нови лица се привличат, когато имаш проблем, когато има нещо като, да речем, общ враг. Той ги говореше такива — допълни Джо. — Но аз не знаех, кълна се в бога, разбрах чак по-късно.

— Не си знаел какво?

— За бомбата. Не знаех. Бях член от около година — година и половина и Лино беше забелязал, че съм сръчен в ръцете, че мога да оправям разни неща и мога да пипна двигателите на колите, така че да станат по-мощни. — Джо въздъхна леко. — Той казваше, че един ден ще бъда Някой, че той ще ме направи Някой. Но преди това трябваше да получа знака.

— Какъв знак?

— Знака за убийство. Не можех да се изкача в йерархията, докато не извърша убийство, тогава щях да получа знака.

— Все още носите татуировката на „Солдадос“ — отбеляза Ив. — На нея няма знак за убийство „X“.

— Не, така и не направих знака. Не ми беше присъщо. Не ми пукаше особено да се сбия, по дяволите — дори боят ми харесваше — да се развихря и да се пролее малко кръв. Така изпусках парата. Но не съм искал да убивам никого.

— И все пак двамата с Лино сте били приятели — напомни му Ив.

— Да, мислех, че сме. Лино често ме подкачаше за това, но... просто така, както момчетата се закачат за разни глупости. Предполагам, че затова и не разбрах какво е замислил, какво смята да прави.

— Той не ти е казал за бомбата.

— Той никога нищо не ми е казвал. Само ми беше споменал, че ще се срещнем на танците. Когато бомбата избухна, аз бях там. Бях точно там. Рони Едуардс беше убита. Изхвърча на десет метра от мен. Познавах я.

Той спря за момент и разтърка лицето си с длани. Когато отново ги отпусна, Кони взе едната му ръка в своите.

— Познавах я — повтори Джо, — знаех я още от детската градина, а беше разкъсана пред очите ми. Никога... — Той сведе глава и се опита да сподави риданието. — Съжалявам!

— Успокой се — каза му Ив.

— Стана... за секунди там стана ад! Свиреше музика, децата танцуваха или просто се мотаеха наоколо. И изведнъж настана ад! Беше толкова шумно, всичко гореше. Доста от децата бяха ранени, всички тичаха насам-натам, уплашени до смърт, много бяха ранени и в блъсканицата. Лино, Чавез и Пени извеждаха децата навън — като герои. — Те казваха, че било работа на „Черепите“, на шибаните „Черепи“.

— Джо.

— Извинявай. — Той избърса устата си с опакото на ръката. — Но те не бяха там, нямаше ги, когато се случи.

— Лино, Стив и Пени не са били там? — уточни Ив.

— Да. Искам да кажа не, не бяха там, когато цялото място избухна. Преди това търсих Лино — бях намерил няколко момчета, които искаха да се присъединят, затова трябваше да намеря Лино. Никой не го беше виждал. Само минути преди да избухне, никой не беше виждал нито него, нито Пени, нито Стив, а той никога не

пропускаше танците. Мислех си, че просто малко е закъснял, и по-късно реших, че е извадил късмет. Беше късметлия, защото всички решихме, че той е бил целта. Чак по-късно осъзнах, че именно той раздухваше слуха, че бил мишената.

— Ти беше ли ранен при първата бомба?

— Бях малко обгорял и ударен от отломките, които се разлетяха наоколо. Не беше сериозно, но ако бях застанал, където беше Рони... мислил съм си за това. Мислил съм за него и как Рони просто беше издухана в пространството. Това ме подлуди, накара ме да реша, че да — тези „Черепи“ определено заслужават някой от техните да бъде убит. Ето, мислех си, сега вече съм на път да си получа знака. И тогава чух Лино и Пени да говорят.

— Ти къде беше, когато ги чу?

— Имахме едно място, което използвахме като щабквартира. Мазе на сградата на Второ Авеню, номер 101 вдясно. Подземието беше голямо и приличаше на лабиринт. Капан за плъхове — каза Джо с горчива усмивка. — Преди около десет години го оправиха, а го бяха започнали още десет преди това. Сега там има апартаменти, хубави апартаменти.

— Само от любопитство, знаете ли кой беше собственик на сградата?

— О, да. — Той я изгледа, объркан от въпроса. — Хосе Ортега — старецът беше голяма работа в квартала. Хосе беше един от нас — „Солдадос“. Имам предвид внука на стареца, той беше един от нас. Но всъщност Лино беше решил, че това ще е „нашето място“.

„Вълните...“ — помисли си Ив.

— Добре. Значи си чул Лино и Пени да си говорят, когато си отишъл в подземието, във вашата щабквартира.

— Да. Както споменах, мястото беше голямо, имаше много стаи и коридори. Бях тръгнал към „Военната стая“. Бях надъхан и исках мъст. По дяволите! Исках да поведе бойната група. Но минах покрай една от другите стаи и ги чух да си говорят за това „как е минало“. Как поставянето на бомбата по време на танците е привлякло общественото внимание — така се изрази Лино — обществото вече било въввлечено. Сега щели да ударят „Черепите“ и всички щели да се зарадват. „Солдадос“ щяха да бъдат герои, защото всички си мислеха,

че „Черепите“ са атакували първи, че те са пролели кръв на неутрална територия. А Пени каза, че трябвало да използват по-голяма бомба.

Джо сведе поглед към ръцете си и след това отново погледна към Ив. В очите му проблясваха сълзи.

— Тя го каза. Каза как Лино трябвало да направи по-голяма бомба, така че да има повече умрели, „а не само тази малка кучка Рони“. Каза, че купчина тела щяла наистина да разбуди духовете. А той се засмя. Той се засмя и отговори: „Почакай няколко дни“.

Джо отпусна ръка и хвана тази на съпругата си.

— Може ли малко вода? Мисля, че ми трябва малко вода.

Пийбоди се изправи и отиде да донесе една картонена чаша.

— Успокойте се, господин Инез — каза му тя.

— Не можех да го повярвам! Не можех да повярвам, че те са направили това — в нашия град! Чаз Поларо беше в болница и не се знаеше дали ще оживее, а те стояха там и се смееха. Те го бяха направили и се смееха. Онази нощ аз можеше да съм умрял или да лежа умиращ. Можеше да е всеки от нас, а го беше направил той. Те го бяха направили! Тогава влязох при тях направо бесен. Те си лежаха на стария матрак, който бяхме домъкнали там, и Пени беше почти гола. Казах: „Какво, по дяволите, Лино?“ Извинявай, Кони, но така казах.

Джо започна да говори по-бързо, сякаш изстрелваше думите, изблъскваше спомените си навън.

— Казах му: „Ти, проклето копеле, ти си ни заложил тази бомба“. Той се обърка и ми каза да се поуспокоя, да забавя топката. Започна да разправя, че това било стратегия за доброто на бандата, но това бяха идиотщини. Казах му да си го начука и си тръгнах. Той ме последва. Тогава си наговорихме доста неща — Кони доста ще се ядоса и ще се изчерви, ако ги кажа всичките. Върхът беше, когато ме заплаши. Той бил шефът, а аз трябвало да спазвам заповедите му — да си държа устата затворена или щял да прати Чавез по мен. Каза, че ще ударим „Черепите“, и то сериозно — вече бил приготвил бомбата. Каза ми да мълча, ако не искам да ми я натика в гърлото и да задейства дистанционното. Предполагам, че не му е станало ясно дали съм го разбрал добре, защото няколко часа по-късно дойдоха и ме пребиха зверски. Замълчах си. Не казах нищо и на следващия ден Лино и Чавез се ометоха. Замълчах си и когато Пени ме намери и ми каза да помня, че може Лино да е бил бомбаджията, но сега нейният пръст държал

спусъка и ако не следвам заповедите ѝ, щели да ми направят това, което тя и Лино са направили на нейния старец.

— Чакай малко — каза Ив, — да не би Пени Сото да ти е казала какво точно са направили с баща ѝ?

— По дяволите, че те се хвалеха с това през цялото време — разправяха как са накълцали Ник Сото и как са направили знаците си заедно.

— Добре. Продължавай.

— Мисля, че няма още много за казване. Няколко дни след като Лино замина, втората бомба удари закусвалнята. Аз си замълчах и не казах нищо на никого, затова умряха петима души.

— Предварително ли си знаел за втората бомба?

— Да, знаех. — Джо смачка картонената чашка в юмрук. — Не знаех кога и къде, но знаех, че ще го направят. Знаех, че ще умрат хора, защото Пени искаше трупове, а Лино обичаше да дава на Пени всичко, което пожелае. Аз не направих нищо по въпроса. Отидох и се напих и останах пиян за доста дълго време.

— Кога за последно видя Лино Мартинес?

— В деня, в който си казахме всичко. След това го чаках да се върне, но той така и не го направи, нито пък Чавез. За малко след това Пени ръководеше „Солдадос“, но бандата се разпадна. Мен ме прибраха за обир в един денонощен магазин и известно време бях на топло. Когато излязох, тя ми припомни, че ако се разприказвам, могат да ми се случат далеч по-гадни неща от едно пребиване.

— Добре, Джо, нека отново да отбележим някои от по-важните моменти. — Ив отново го накара да повтори казаното и го запита за някои дребни детайли. В един момент си помисли, че направо е изцедила човека, и каза: — Искам да ви благодаря, че дойдохте днес. Оказахте ни голяма помощ.

— Това ли е всичко? — взря се той в нея, когато тя понечи да се изправи.

— Освен ако нямате нещо да добавите.

— Не, но... не съм ли арестуван?

— За какво?

— За... не знам за какво, за премълчаване на доказателства или... за някакво съучастие?

— Не, Джо, чист си. Може да бъдеш призован да свидетелстваш в съда и да потвърдиш показанията, които даде днес. Ако стане така, ще свидетелстваш ли в съда според изложените факти?

— Имаме три деца. Трябва да им покажа как да постъпват правилно.

— Това е всичко, което ми трябва за момента. Вече можете да си отидете у дома.

Ив излезе и се запъти към залата за наблюдение, където я чакаше Рео.

— Чист е — каза Рео, — но ако мислиш, че можем да повдигнем и поддържаме обвинение спрямо Пени Сото само въз основа на спомените на един бивш член на банда, приятелко...

— Не се тревожи за това. Ще ти намеря нещо повече, ще имаш нещо много повече. Следващата чакаща в списъка е Хуанита Търнър, майката на едно от телата, за които Пени Сото е жадувала, и също така жената, която е отровила Лино Мартинес. Тя е в стая „А“. Мога да ти кажа още, че съм извикала Майра, която ще наблюдава разпита, и мисля, че заключението ѝ ще бъде намалена вменяемост.

— Днес си ченге, адвокат и психиатър — каза Рео със сарказъм, който прозираше иззад всяка дума. — Как го правиш?

— Ти няма да я закачаш, Рео, и направо ще те изпратят на едномесечна ваканция в Портафино напълно безплатно.

— Винаги съм искала да отскоча до там.

Ив се зареди с кафе и се обърна към Пийбоди:

— Готова ли си?

— Да.

— Ти поемаш.

— Какво? Какво? — затича се тя след Ив. — Да не би току-що да каза, че аз поемам?

Вместо отговор, Ив влезе в стаята за разпити и само седна, без да каже нищо.

— Ааа, запис включен — започна Пийбоди и прочете правата на задържаната. — Госпожо Търнър, запозната ли сте с правата си?

— Да.

— Разбирате ли своите права и задължения?

— Да, да.

— Госпожо Търнър, член ли сте на енорията към католическата църква „Сен Кристобал“?

— Да.

— Познавахте ли отец Мигел Флорес?

— Не — сега Хуанита вдигна глава, а тъмните ѝ очи горяха, — защото отец Флорес никога не е идвал в „Сен Кристобал“. Един убиец и лъжец дойде с неговото лице. Този отец Флорес най-вероятно е мъртъв, сигурно е убит. Какво ще кажете за това? Какво правите вие по въпроса?

Пийбоди запази спокойствие и заговори с отработен тон, личеше си, че каквото и да обземаше мислите ѝ в момента, то се намираще извън стените на тази стая.

— Знаете ли истинската самоличност на човека, представял се за отец Флорес?

— Лино Мартинес, един убиец.

— По какъв начин разбрахте за него?

— Сетих се — каза жената, сви рамене и неволно погледна настрани.

„Първата ѝ лъжа“ — помисли си Ив.

— Как? — настоя да узнае Ив. — Как успяхте да се сетите?

— По нещата, които казваше, по някои действия, по начина, по който ме гледаше. Има ли значение?

— Повече от пет години сте работили с него в младежкия център — добави Ив. — Ходите на църква, от колко време знаете кой е той всъщност?

— Аз си знам откъде знаех — скръсти ръце Хуанита и се загледа в стената, но този защитен жест не успя да предизвика желанието ефект, тъй като по тялото ѝ започнаха да минават тръпки. — Няма значение от колко време знам.

— Госпожо Търнър, вярно ли е, че са ви разкрили кой е той всъщност? — запита Пийбоди и отново привлече вниманието на Хуанита. — Дори не сте го осъзнала сама, някой ви е казал. — Гласът на Пийбоди омекна и придоби онзи тон „можеш да ми имаш доверие“, който Ив считаше за едно от най-силните ѝ оръжия. — Пени Сото заплашвала ли ви е, госпожо Търнър?

— Защо да ме е заплашвала?

— За да ви накара да мълчите, за да е сигурна, че само вие ще поемете вината за убийството на Лино Мартинес. Вие убихте Лино Мартинес, нали?

— Не съм длъжна да ви казвам нищо.

— Глупости! — Ив се изправи толкова рязко, че столът ѝ отхвъркна назад. — Щом искате да си играем, Хуанита, ще си поиграем. Пени Сото ви е казала, че Мартинес ви е измамил и че мами и всички останали. Лино Мартинес — човекът, отговорен за смъртта на вашия син, ви е бил право под носа и се е преструвал на свещеник. Тогава сте прозрели, едва тогава сте успели да видите истинската му същност — след като ви го е разкрила. Тя ви е казала всичко за това как той е поставил бомбата, разкъсала сина ви на парчета.

Ив удари с длани по масата и се наведе напред, по-близо до Хуанита. Този жест и думите ѝ накараха жената да подскочи и очите ѝ се изпълниха със сълзи, които преляха над предизвикателството, прозиращо в погледа ѝ.

— Тя ви е помогнала да го планирате, подсказала ви е всяка стъпка от вашето отмъщение. Тя беше до вас през цялото време, нали?

— А вие къде бяхте? — настоя Хуанита. — Къде бяхте вие, когато той уби детенцето ми? Когато съпругът ми сложи край на живота си от мъка? Самоуби се и никога няма да види Бог, нито момчето ни. Онова копеле направи всичко това, а вие къде бяхте?

— Имали сте нужда от отплата — каза Ив и бавно сви едната си ръка в юмрук, все още притисната към масата. — Трябвало е да го накарате да си плати за Куинто. Полицията не го е направила, затова е трябвало да го сторите вие.

— Той беше единственият ми син, единственото ни дете. Бях му казала, учех го никога да не гледа по цвета на кожата — това не значи нищо. Всички сме деца на Бога. Той беше добро момче, казвах му, че трябва да работи и че всеки от нас трябва с труд да си печели хляба. Затова той прие онази работа, там, където го убиха — защото аз му бях казала. — По бузите ѝ се плъзнаха две сълзи, потекли право от мъката в сърцето ѝ. — Мислите ли, че има значение какво казвате и какво правите? Аз изпратих момчето си на мястото, където го убиха. Мислите ли, че има някакво значение дали сега ще ми вземете живота, или ще ме затворите до края на дните ми? И аз никога няма да видя Бога, както и мъжа ми. Няма спасение без изкупление. Не мога да

търся истинско опрощение на греховете си — убих този, който уби сина ми, и не се разкайвам. Моля се да гори в ада!

— Госпожо Търнър, госпожо Търнър — каза Пийбоди с успокояващ тон, — вие сте майката на Куинто, той е бил само на шестнайсет, загубата ви трябва да е била смазваща. И всичко това отново трябва да е било опустошително за вас, когато Пени ви е казала, че човекът, за когото сте вярвали, че е отец Флорес, е всъщност Лино Мартинес.

— Не й повярвах. Първо не й повярвах — каза Хуанита и приведена, скри лицето си в шепи. При този жест Ив кимна леко към Пийбоди в знак на одобрение. — Защо трябваше да ми казва това? Някога тя беше неговата кучка. Как можах да й повярвам, да повярвам точно на нея? Аз работех с него, от него вземах причастие, изповядвах му се, но...

— Тя е намерила начин да ви убеди — предположи Пийбоди.

— Имаше дребни неща — например походката и начинът, по който прехвърляше тежестта си напред, баскетболът — голямата му гордост, толкова много се гордееше с уменията си с топката и мрежата. Очите му... ако наистина се вгледаш, можеше да го видиш в тях. Целият той прозираше иззад погледа на свещеника.

— И все пак тя може и да ви е излъгала — настоя Ив. — Убили сте човек, като сте повярвали само на нейната честна дума? Думата на жената, която е била кучката на Лино Мартинес?

— Не, не. Тя имаше записи, беше го записала, докато й говорел. Разказваше й как е заблудил всички и как всъщност той — грешникът, се прави на свещеник. На записа тя го помоли да каже истинското си име и той се разсмя. Каза: „Лино Мартинес“. Дори и майка му не е знаела за това. Той се хвалеше как един ден всички отново ще го познават, ще го уважават и ще му завиждат. Трябвало да мине още съвсем малко време.

— Тя е направила записа заради вас?

— Каза ми, че го е направила, защото аз й поисках доказателство. Тя се срамуваше от това, което я е карал да прави и продължаваше да я кара. Обичала го е, когато е била момиче, и когато се е върнал, не е могла да му устои. Но след това й е разказал какво е направил — казал й е за бомбата и тя не е могла да го понесе. — Хуанита избърса сълзите си. — Кой би могъл да живее с тази мисъл?

Само истински зъл човек може да го понесе, тя не е могла. Тя е намерила Бог, намерила е сили и дойде при мен.

— И ви помогна — каза Пийбоди много тихо. — Тя е разбрала колко сте съсипана и е предложила да ви помогне.

— Той нямаше да си плати за Куинто. Той никога нямаше да си плати, ако аз не го бях накарала, ако не го бях спряла. Можех да намеря отрова, можех да вляза в църквата, в енорийското жилище и имах достъп до нартековата кутия. Но реших да изчакам, защото да отнемеш живот, било то и справедливо, все пак е ужасно нещо. Тогава тя ми показа друг запис, където той говореше за бомбите и се хвалеше с тях — как се е престорил, че заминава няколко дни преди втората бомба, но всъщност е останал и скришом е наблюдавал как избухва. Избухнала е с моето момче вътре. Той разправяше как е гледал всичко това и после си е тръгнал, доволен, че си е свършил работата. — Споменът накара Хуанита да се стегне и предизвикателството отново изплува в погледа ѝ, отправен към Ив. — Дали Бог би искал той да си отиде безнаказано?

— Разкажете ни всичко, Хуанита — каза Ив. — Как точно го направихте?

— Старият господин Ортис почина. Той беше много добър човек и всички много го обичаха. Приех го като знак. Знаех, че църквата ще е пълна, онзи убиец щеше да стои пред олтара. Отидох в енорийското жилище преди Роза, докато отец Лопес и онзи бяха на сутрешна служба. Оттам взех ключовете за нартековата кутия. Изчаках, докато отец Лопес си тръгна от службата, и влязох, след това сложих отровата във виното. — Цялото тяло на Хуанита потръпна. — Това беше само вино и никога нямаше да бъде божията кръв. За него аз щях да бъда божията ръка — така ми каза тя.

— Пени ви го е казала?

— Да, тя каза, че аз ще бъда божията ръка и ще го покося. Затова седнах в църквата и го наблюдавах как се моли фалшиво над онзи добър човек, гледах го, докато отпиваше от виното. Видях го как умира. И точно както той беше направил с бебчето ми — след това просто си тръгнах.

— Изповядали сте се пред отец Лопес — каза Ив. — Не, той не ми е казал, не би го направил. Но вие сте се изповядали пред него. Защо?

— Надявах се, че някак си ще получа опрощение. Но отецът каза, че трябва да дойда в полицията, да ви разкажа и да се покая в сърцето си. Не се разкайвам, как бих могла? Ако отида в ада при Лино, то такава ще е била божията воля. Знам само, че момчето ми е в рая.

— Защо не дойдохте в полицията или не отидохте при отец Лопес и не разкрихте това, което Пени ви е казала?

Цялото лице на Хуанита почервения от гняв.

— Тя беше ходила в полицията, но не са ѝ повярвали. А и тя каза, че той щял да я убие. Бил ѝ казал, че ще я убие, ако някога го предаде. Показа ми и синините по местата, където я беше бил. Не исках да поемам и нейния живот в ръцете си.

— Тя ви е изиграла — каза Ив просто и се изправи, за да си налее чаша вода. — Изиграла е Лино, изиграла е вас и двамата сте направили точно това, което тя е искала. Дали той е направил бомбата, убила сина ви? Да, може да сме почти сигурни, че е така. Дали той е планирал атаките? Същата работа. Но това, което Пени умишлено е пропуснала в разказа си за това „как е преоткрила Бога“, е, че тя е била тази, която го е накарала да сложи повече експлозив, за да бъдат убити повече хора, и че тя е била тази, която е натиснала копчето. Тя е убила сина ви, госпожо Търнър, и ви е използвала, за да убиете Лино.

Червенината от яда се отдръпна от лицето ѝ, но Хуанита само поклати глава.

— Не ви вярвам — каза тя.

— Не се и налага — сега ще ви го докажа. Госпожо Търнър, искам да кажа, че не сте изпълнили волята на Бог, а тази на Пени Сото. Не сте били божията ръка, а ръката на Пени Сото — жената, също толкова отговорна за смъртта на сина ви, колкото и Лино Мартинес. Виновна и за самоубийството на съпруга ви.

— Лъжете!

— Всичко е било за пари — каза Ив и отново седна на мястото си, докато разказваше какво се е случило. — Не я ли попитахте, не се ли запитавте и сама, защо се е върнал той? Защо се е правил на свещеник цели пет години?

— Аз...

— Не сте се запитали. Не сте го сторили, защото всичко, за което е можело да мислите в този момент, е бил синът ви. Запитайте се сега — защо човек като него ще живее по този начин? Парите, Хуанита,

заради страшно много пари. Пари, за които е трябвало да почака и които е имал намерение да сподели с единствения човек, когото някога истински е обичал — Пени Сото. А благодарение на вас сега на нея не ѝ се налага да дели с някого друго.

— Това не е вярно, не може да бъде. Тя се страхуваше, че той ще я убие. Той я е биел, карал я е да върши ужасни неща и я е заплашвал, че ще я убие.

— Лъжи, лъжи и пак лъжи! Ако дори и частица от това беше вярно, защо не си е тръгнала? Реално няма какво да я задържа тук — няма приятели и семейство, а това, което работи, може да го прави навсякъде. Защо просто не се е качила на някой автобус и да се махне? Попитайте ли я за това?

— Той каза, че е гледал как избухва бомбата, след това се засмя. Каза си името.

— И той е направил всичко това спонтанно? Казал е всичко това на жена, която е трябвало да сплаши, да пребие и да насили? Помислете само!

Хуанита започна да диша на пресекулки.

— Тя... тя...

— Да, точно така. Тя! Но този път аз ще бъда божията ръка.

Ив остави Хуанита с Пийбоди и затвори вратата след себе си, когато жената се разплака. След това просто за момент остана облегната с гръб на нея. Когато се качи в залата за наблюдение, там вече я чакаха Рео, Майра и отец Лопес.

— Лейтенант, може ли да се видя с Хуанита? — попита я Лопес. — Искам да ѝ дам съвет.

— Все още не, но можете да изчакате отвън. Скоро ще уредя това.

— Благодаря ви. Благодаря ви, че ми позволихте да дойда — този път той се обърна към Рео. — Надявам се да смекча закона с малко състрадание.

Ив изчака Лопес да излезе и порита:

— Какво ще е обвинението, Рео?

— Втора степен — каза тя и погледна към Майра, — със смекчаващи обстоятелства. Ще искам от десет до петнайсет години, на Земята и с минимална охрана. Ще ѝ направим пълни психически изследвания.

Ив кимна.

— Няма да изтърпи цялото наказание. Тук не става въпрос за рехабилитация, става въпрос за Спасение.

— Тя трябва да си плати за това, Ив. — Майра изучаваше плачещата жена през стъклото. — Не само за пред закона, а и заради самата нея. Тя няма да може да живее със стореното, ако не понесе наказание. Няма да може да намери спасението си, ако не постигне опрощение.

— Разбрах. Ще я подготвим.

— Хич не ми се ще да се откажа от онази напълно безплатна ваканция — въздъхна Рео. — Познавам един приличен адвокат, който може да я измъкне про боно, аз ще се свържа с него. В това време ми намери онази кучка Сото и я доведи тук.

— Разбрах какво имаш предвид.

— Обади ми се след това. Доктор Майра, ще се видим на партито на Луиз.

— Мерси, че дойде — каза Ив на Майра — и че помогна на Рео с мнението си.

— Мисля, че тя и сама щеше да стигне до същите изводи. Ти проведе разпита много добре и накрая направо я унищожил с това, че Пени е била диригентът на целия спектакъл. Сега тя ще има нужда от свещеника, ще се опита да получи своето спасение.

— Това си е нейна работа. Направих го, за да съм сигурна, че ще ми каже всичко, което ми трябва за Пени.

— Това също, но не само.

Ив вдигна рамене и каза само:

— Може би.

22.

Макнаб мина преднамерено нехайно през офиса на отдел „Убийства“ и отправи към Пийбоди един предизвикателен поглед иззад свъсените си вежди. Ако можеше, тя би пробила дупка в корема му само с поглед. Съвсем невъзмутим, той продължи да се мотае около бюрото ѝ и дори по някое време седна върху него.

— Махни си кльощавия задник оттук. Опитвам се да работя.

— Ти обичаш кльощавия ми задник, по него все още личат следи от зъбите ти, останали от снощи.

Пийбоди изсумтя нацупено и се въртна на другата страна.

— Това няма нищо общо със секса — каза тя.

— Дай ми пет минути — предложи ѝ той.

— Казах, че имам работа — сръза го Пийбоди, но отново се обърна към него. — Ти може и да имаш цялото време на света, за да се моткаш наоколо, но не и аз. Мога да ти кажа, че пиша доклада от разпита, който направихме на Хуанита Търнър, и сега вече улиците на Ню Йорк са малко по-безопасно място, след като задържахме една скърбяща майка, която някаква алчна и безсърдечна кучка е използвала като оръдие за убийство.

Макнаб забарабани с пръсти по коленете си и изгледа бясната ѝ физиономия.

— Добре, нека излезем само за пет минути, за да се разберем.

— И главата ти е толкова куха, колкото е кльощав задникът ти — току-що казах, че съм заета.

— Хубаво. — Макнаб се обърна към детектива на съседното бюро. — Хей, Кармайкъл, искаш ли да гледаш как с Пийбоди ще се сбием, а след това ще се цункаме и ще се сдобрим?

— О, да! — извика Кармайкъл и само му махна с една ръка, защото погледът му беше зает с екрана на компютъра пред него. — Само че първо се съблечете.

— Перверзник! — процеди Пийбоди през зъби, но въпреки това стана от бюрото си и се отправи навън гордо изпъната.

Макнаб смига на Кармайкъл и я последва.

— Ей, това значи ли, че няма поне да се поразсъблечете? — извика детективът след тях.

— Сигурно си мислиш, че ми е забавно — започна Пийбоди, но изведнъж усети как гърбът ѝ се оказа опрян на стената до автомата за безалкохолни напитки, а устните му завладяха нейните. Сякаш гореща спирала се издигна от корема до главата ѝ. Тя успя да си поеме дъх едва когато двама униформени, които минаваха край тях, се спряха да им ръкопляскаат.

— Ей! Престани! Какво ти става?

— Не мога да се спра. Устните ти бяха толкова близо, а вече ми липсваха.

— Боже, такъв си идиот! — Тя го сграбчи за ръка и го помъкна надолу по коридора към конферентната зала. Пъкна глава през вратата, за да се увери, че няма никого, и след това издърпа и него вътре. — Слушай... — започна тя. Този път гърбът ѝ опря във вратата и докато устните му се занимаваха с нейните, ръцете му също не останаха да мируват. Тя се забрави дотолкова, че несъзнателно сграбчи кльоцавия му задник и го стисна, но изведнъж се опомни и се отдръпна. — Спри, само за пишката си мислиш!

— О, може да са ми останали зъби и по пишката — пошегува се той. — Признай си, че нямаше предвид, че не става въпрос за секса, ами че не ти се ще да става въпрос за него, нали? — Той отстъпи крачка назад и пъкна ръце — за нейно тайно съжаление — в два от многото си джобове. — Виждам, че все още те държи настроението от сутринта, затова ще те попитам само това: Да не би да искаш двамата винаги да сме на едно и също мнение за всичко?

— Не, но... може би. Ти искаш аз да се съгласявам с теб за всичко.

— Не съвсем. Но ми харесва, когато го правиш, защото след това сме кротки и щастливи заедно, което в крайна сметка води и до секса, за който изобщо не става въпрос. Или пък оставя, как да кажа... някакво чувство на солидарност. Но пък може да се каже, че ми харесва, когато не се съгласяваш с мен, защото тогава така побесняваш и си толкова готина, че аз също полудявам и ставам похотлив, което пак води до секса, за който въобще не става въпрос. Но в повечето случаи, в които не мислиш като мен, това просто ме кара да се

замисля. Но дори и тогава си мисля, че ако не се поддам и започна да смятам като теб, всичко пак си е наред, нали? Защото все пак това, което си мислиш, те прави такава, каквато си. А ти си си моето момиче.

— Уф, по дяволите — каза Пийбоди след малко. — Мамка му, и сега трябва да се успокоя и да се държа мило. — Без значение колко ѝ се искаше, днес сякаш просто не ѝ беше ден за сдобряване. — Добре. Виж, предполагам, че просто я съжалих — Хуанита имам предвид, и това, че ти започна с лошо, ме накара да си помисля дали не съм прекалено мекушава за ченге.

— Не съм искал да кажа това — успокои я той и леко я побутна с показалец по рамото. — Шегуваш се, нали?

— Понякога и сама не мога да повярвам как съм успяла да стигна дотук. Ню Йорк, Централата на полицията, Далас и детективския отдел. А някой може просто да се вгледа в мен и да си каже: „Голяма работа, я да си ходи на село“.

— Когато си тръгнеш за натам, само си спомни за всички лоши момчета, които си помогнала да бъдат затворени.

— Да — каза тя и въздъхна. — Да, но... Хуанита не е от лошите. Не е от този тип, които можеш просто да хвърлиш в затвора и да си кажеш: „Свърших добра работа“. Трудно е да чувстваш всичко това и да знаеш, че просто такава ти е работата.

Той пак я побутна лекичко с пръст и я погледна право в очите:

— Вие успяхте ли да приключите следствието?

— Да.

— Е, това е важното. Ти не можеш да поемеш и работата на прокурора, на съдията и на съдебните заседатели. От теб се иска само да приключиш следствието.

— Знам, знам. Но този случай... Далас доста се потруди — беше довела Рео и Майра, и дори свещеника. Наложил се малко да попритиснем Хуанита, но не толкова много, колкото можехме.

— Но другата ще я пречупите доста по-трудно. Двете с Далас искате точно това, нали? А аз съм ви приготвил нещо малко, което може да ви улесни.

— Какво?

— Тъкмо отивах да кажа на Далас, когато те видях, и се разсеях, Секси Боди.

— Да вървим.

— Ей, може би само още пет минутки за...

— Не — каза Пийбоди, но се разсмя и отново закачливо го стисна за задника. — Абсолютно не, но довечера... ще имаш белези от зъби навсякъде.

— Уау! Гореща новина.

Седнала в своя офис, Ив разглеждаше картата, отворена на компютъра ѝ, и смяташе. „Имаше си начини, помисли си тя, и то такива, с които да си заработиш незаслужена печалба.“ Проблемът беше в това, че всяка една от сградите, собственост на Ортега, в момента беше заета с хора, но можеше да се поработи върху това, ако се наложеше. Ако трябваше да опита това, което беше замислила, дори и в най-опростената му форма, трябваше да се погрижи те да бъдат поне временно изведени оттам.

Ако нещо се объркаше, ако бъде ранен някой цивилен, цялата вина щеше да падне върху нея.

„Но си има начини и начини“ — помисли си тя. Взе линка си и се свърза с офиса на Рурк. Тъй като знаеше каква е процедурата, тя мина през задължителния разговор с администратора на Рурк — Каро.

— В среща е — каза ѝ Каро, — но мога да го прекъсна, ако е нещо спешно.

— Не — отвърна тя. — Можеш ли да ми кажеш кога горе-долу се очаква да приключи?

— Има друга среща след тридесет минути и смятам, че тази няма да продължи повече.

— Ще бъде идеално, ако успее да се свърже с мен след трийсет минути. Ако не стане, може пак да ти се обадя, за да го прекъснеш, благодаря ти.

— Радвам се да помогна, лейтенант.

Ив си програмира кафе и отново седна да разглежда картата.

— Ако нямаш да ми казваш нещо — каза тя, когато видя Пийбоди и Макнаб да се появяват на вратата, — махайте се оттук.

— Какво ще кажеш за изхвърления линк, който Хуанита Търнър всъщност не е изхвърлила?

Ив рязко изправи глава и отправи поглед към Макнаб.

— Ако на него има запис на Пени Сото, която говори за убийството, ще си затворя очите следващия път, когато вие двамата започнете да си стискате задниците по време на дежурство. Иначе самата аз ще ви сграбча отзад.

— Задникът ми днес получава доста голямо внимание — каза Макнаб и извади от джоба си линка, който предварително беше запечатал, и един диск. — Копирах разговорите на диск. Тази, която е набрала, е била с блокирано видео, но има доста материал, за да се направи сравнение на гласа, и тъй като ми стана интересно, взех, че го съпоставих с гласа на Пени Сото по време на разпита, който ѝ направихте. Съвпада едно към едно.

Ив грабна диска и го пхна в компютъра си.

— Последният запис ще ти свърши работа — каза Макнаб.

— Компютър, пусни последния разговор от диска.

Разбрано... Разговорът съдържа само глас... Работи...

— Здравей, Пен...

— Ей, без имена, не помниш ли? Много е важно след това да изхвърлиш линка в коша, не забравяй.

По лицето на Ив се разля широка усмивка.

— Няма да забравя, но...

— Мислех си, че може би имаш нужда от някого, с когото да си поговориш, да знаеш, че имаш приятелка, която те разбира за това, което ще направиш утре, и която знае защо трябва да го направиш.

— Цял ден се моля, моля се, моля се на Бог и искам да ми помогне, да ми даде силата да направя каквото трябва. Да видя правилното нещо... Не съм сигурна...

— Тази нощ той отново ме изнасили.

— Не, о, не!

— Успях да го преглътна — с молитва и като знам, че никога повече няма да се случи. Никога вече няма да ми се случи, защото ти ще го спреш. Страхувам се, мисля си, че ако не бях сигурна в това,

нямаше да мога да го преживея, мисля си, че бих отнела собствения си живот, за да се отърва от този ад.

— Не, Пен — никога! Никога не трябва да си мислиш за това, не трябва да отнемаш този най-ценен дар — живота. Живот. Точно това се питам и аз, питам и Бог. Въпреки всичко, дали имам правото да отнема неговия?

— Той е убил сина и съпруга ти. Убил е толкова много хора и никой не е могъл да го спре. А сега се подиграва с Бог. Тази нощ... след като ме изнасили, той ми каза, че започва да се оттеглява. Можел да си тръгне — кара ме да отида с него. Но преди това щял да сложи бомба в църквата, иска да я взриви. Каза, че някоя неделя, когато никой няма да подозира и цялата църква ще е пълна с хора, точно тогава щял да я вдигне във въздуха.

— Не! Не, о, господи, не.

— Ти си единствената ни надежда. Сам Бог ти дава този шанс. Ти си единствената. Сега ти си божията ръка. Утре — кажи ми, че утре ще го спреш, иначе не знам дали ще преживея нощта. Кажи ми, обеща ми, че ще сложиш край на това, така че най-накрая той да намери божие наказание.

— Да, да. Утре.

— Обеща ми. Закълни се в сина си — в кръвта на убития си син.

— Кълна се, кълна се в моя Куинто.

— Унищожжи линка сега, не забравяй. Веднага щом приключиш, унищожжи линка.

— Бог да те благослови.

— Според съпоставката на гласовете това с абсолютна сигурност са Пени Сото, която се е обадила, и Хуанита Търнър, която е вдигнала от другата страна на линията — каза Макнаб. — На мен ми намирисва на заговор за убийство.

— Да, това ще ни свърши работа. С материала оттук ще я закопаем.

— Задникът ми вече е готов за стискане — съобщи Макнаб, но нито една от двете жени не му обърна внимание.

— Мисля, че Хуанита е забравила да изхвърли линка — каза Пийбоди.

— Не, не е забравила — трябвал ѝ е. Трябвало е отново да чуе записания разговор, преди да го довърши и след като е приключила с него. Трябвало е още веднъж да чуе как Пени я надъхва, за да притъпи съзнанието ѝ. Сега имаме с какво да привлечем Сото и получихме доста добро доказателство за онези бомби, но все още не можем напълно да я заковем. — Трябва само още малко да я притиснем, съвсем мъничко — каза Ив. — А имаме и нещо друго — продължи тя. — Освен съучастието в смъртта на Флорес и Ортега, имаме измамата. Тя ще ни помогне да я обвиним в съучастие. Ако направим всичко както трябва, тя никога повече няма да види слънчевата светлина, така че да се залавяме за работа.

В този момент линкът на Ив извънтя. Един бърз поглед към екрана ѝ подсказа, че това е Рурк.

— Осигурете ми стая за конференция. Искам Бакстър и Трухарт тук.

— Те са по петите на Пени.

— Отмени задачата им и ги доведи. Среща след трийсет минути. Веднага — добави тя. — И си вземи и задника отгук. Далас — отговори Ив на линка си.

— Какво мога да направя за теб, лейтенант?

— Имаш ли някакъв недвижим имот — независимо дали търговска или жилищна сграда, за предпочитане в Горен Ийст Сайд, в която да не е настанен никой?

— Мисля, че имам. Защо?

— Ще ми трябва за няколко часа.

— Парти ли ще правиш?

— Може да се каже. Ще бъде перфектно, ако може да е в Ел Барио или някъде наоколо.

— Какво ще кажеш за една приятна четириетажна постройка на Ийст 95, която в момента е в ремонт?

— Това да не би просто сега да го измъкна от ръкава си?

— Не, проверих — усмихна ѝ се той, — ще ти свърши ли работа?

— Почти идеално. Трябва ми точният адрес, правната индивидуализация, настоящата пазарна стойност и всички подобни.

Ако мога да ги получа, заедно с кодовете на ключалките... — тя погледна часовника си — да кажем, до четири следобед, ще бъде перфектно.

— Лесна работа. За всеки случай, дотогава ще ти се обадя пак.

Ив отново разгледа картата. Можеше да стане, можеше. Тя отново се обади на Файнбърг.

— Ще се наложи да дойдете в Централата.

— Лейтенант, както вече се опитах да ви обясня, днес цял ден съм зает, имам срещи с клиенти.

— Ще се наложи да отмените всичките си срещи до края на деня. Трябвате ми тук, в отдел „Убийства“, след час. Не искате клиентите ви да научат, че сте замесен в огромна измама, която включва няколко убийства, извършени през последните шест години, нали?

— Ще бъда там веднага щом мога.

— О, сигурна съм — измърмори Ив, след като прекъсна връзката.

Тя събра каквото ѝ беше необходимо, отвори да провери коя стая за конференция е запазила Пийбоди и по пътя натам се свърза с командира, за да го уведоми докъде са стигнали.

— Гласовите записи и показанията на Търнър са достатъчни, за да я привлечем като обвиняем по случая „Сен Кристобал“.

— Да, сър.

— Искаме всичко да приключи с наказание, лейтенант. За Търнър ще има доста съчувствие и внимание от страна на медиите. Ако приберем Сото, част от тях ще бъдат неутрализирани.

— Имам намерение да я прибера за това и не само. Но и това ще бъде достатъчно. Тя ще се опита да хапе, алчността я е накарала да притисне Хуанита за убийството на Лино. Същата алчност ще я вкара право в капана и тогава няма да може да ни се измъкне. А веднъж щом я пипнем, ще я съдим за измамата, а измамата ще я уличи и за смъртта на Флорес и Ортега, вероятно и на Чавез — цели три други убийства.

— Заподозряна.

— Да, сър. Ще използвам част от това, за да си подготвя почвата и да я накарам да направи признание за бомбите.

— Имаш цял ден — ще ти се удаде възможност. Ако се опита да ти се изплъзне, закови я за случая „Сен Кристобал“, така че да няма

мърдане.

— Да, сър — каза Ив и прекъсна връзката. Беше стигнала до конферентната зала и влезе вътре.

— Изпратихме подкрепление към квартала — посрещна я най-напред Пийбоди. — Бакстър и Трухарт ще дойдат веднага щом могат, но може да се забавят повече от половин час.

— Добре. Обади се на детектив Стъбън от „Четири-шест“ и го попитай дали той и бившият му партньор ще искат да участват в това.

— Може ли да им кажа какво точно е „това“?

— Приключването на техните случаи. Ти още ли си тук? — учуди се тя, щом видя Макнаб.

— Ти каза, че ще имаме брифинг, и не спомена, че аз не трябва да присъствам.

— Всъщност остани, може да ми потрябваш. Извиках адвоката, който тази кучка използва, и той е тръгнал. Искам, като дойде, да свържеш линка му към нашия компютър, така че когато се свързваме оттук, да предава сякаш само той говори от него. Тя може и да е наясно как да провери за това, Лино може и да ѝ е показал как да проверява сигурността на връзката. Искам всичко да минава през тук, всички входящи обаждания да се проследят и да имаме записи — и направете всичко възможно ти и твоите хакери от отдела да идентифицирате тези обаждания откъде точно са направени и през чий телефон.

— Може да стане.

— Тогава действай — нареди му Ив и посочи снимката на Пени Сото, залепена в центъра на таблото. — Тази тук ще се постареем да я заловим днес.

След около час стаята беше готова, а Макнаб свързваше последните няколко кабела на изградената електронна станция. На таблото в центъра на стаята, освен снимката на Пени Сото бяха залепени в кръг и снимките на всички жертви, които можеха да бъдат свързани с нея.

Ив се огледа изненадано, когато в стаята влезе Фийни.

— Хей!

— Здравсти. Щом ми крадеш едно от момчетата за някаква задача, искам поне да знам за какво става въпрос.

— Извинявай — тя приглади косата си назад, — трябваше да ти се обадя, но се хванах с други неща.

— Слушам те — каза Фийни и се заразхожда около електронната станция, разглеждайки работата на Макнаб с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на торбестите му панталони. — Мисля, че ще поседна.

— Бакстър, Трухарт, радвам се, че дойдохте — каза тя, щом видя, че двамата влизат през вратата. — Очаквам и двама детективи, които ще дойдат от „Четири-шест“. Ще изчакаме и тях и започваме. Ще ни трябва... — Тя изведнъж спря и се намръщи, щом видя Рурк, който тъкмо се беше запътил да влиза през отворената врата на залата, и отиде да го посрещне.

— Трябваша ми само данните — започна тя.

— Данните за моята собственост — усмихна ѝ се той. — Искам и аз да съм в играта. — Той ѝ подаде един диск и също се запъти да разгледа електронната станция заедно с Фийни.

Когато и Стъбън, и партньорът му Коън дойдоха, Ив откри срещата, направи кратко въведение в случая и разказа за Пени Сото.

— За момента не оповестяваме ареста на Хуанита Търнър — каза тя. — Искам да изненадам Пени с новината веднага щом я задържим. Скоро нейният адвокат ще е тук и ако Макнаб си е свършил работата, ще имаме възможност да проследим разговор оттук до мястото, където се намира тя сега, и ще я хванем по сигнала. Просто няма да има накъде да бяга, ще я подлъжем да падне в капана.

Тя зареди информацията от диска на Рурк и превъртя надолу, докато стигна до снимката на сградата.

— Това е една необитаема сграда — умишлено сме избегнали наличието на граждански фактор. Планът е адвокатът да ѝ се обади и да ѝ намекне, че партньорът ѝ е знаел за това, че този имот е присъединен към наследството след смъртта на наскоро починал възрастен братовчед на господин Ортис. Трябва ни само някаква адвокатска измишльотина за претекст, тя със сигурност няма да се задълбочи много-много върху това. Той ще ѝ каже, че Хосе Ортега е бил упоменат като наследник в завещанието на братовчед си, и Пени вече ще пресмята наум печалбата си.

Адвокатът ще я забаламоса с правни термини, като доверителни сметки, тръстове, пазарни стойности, данъци и други подобни, но ще ѝ спомене, че има известни колебания дали да прехвърли кодовете за достъп до имота. Тя ще ги поиска, със сигурност ще ги изиска да ѝ ги даде и ще отиде там веднага щом може, за да погледне новата си

придобивка. А когато го направи, ние ще я заловим. Ще я следим през цялото време. — Ив отвори картата и увеличи мащаба, така че 95-а улица да се вижда по-ясно. — Бакстър и Трухарт ще заемат позиции тук и тук, облечени цивилно. Детектив Стъбън и Коън ще поемат тази половина от сградата, става ли?

— С удоволствие.

— Двете с Пийбоди ще бъдем тук, а електронният екип и микробусът — тук. Ще я подлъжем да влезе и ще я сгачим. Трябва да можем бързо да се придвижваме един до друг, в случай че тя се опита да ни се измъкне. Ако заловим нея, ще решим случаи, които стоят отворени още от 2043-та. Някакви въпроси?

Трябваха ѝ още двайсет минути, за да въведе и адвокатата в играта.

— Ето това ще трябва да кажете — подаде му Ив лист с разпечатката — можете да използвате свои думи и да го направите да звучи по-правно, но тя трябва да чуе именно това. Разбирате ли?

— Не съвсем. Ако към наследството беше добавен нов актив, аз със сигурност щях да информирам първо господин Алдо — е... човека, който считах, че е господин Алдо.

— А тя откъде ще знае, че не сте го направили? Можете да се разпростирате по темата колкото си искате — вие, адвокатите, сте царе на говоренето на безсмислици надълго и нашироко. Искам тя да повярва, че ще получи собствеността над този имот — двуетажната сграда на този адрес с приблизителна пазарна стойност от осем цяло и три милиона. Искам така да го кажете, че тя да иска да научи повече. Това е всичко, което ще трябва да направите.

— Ами, добре, но...

— Мога да го направя и без вас, Файнбърг, но не ми се ще тя да надуши и грам от това, което ѝ готвим. Тя ще повярва напълно само ако ѝ се обадите вие. А за това, което ѝ казвате, няма да се усъмни изобщо, защото все пак става въпрос за осем цяло и три милиона. Просто го направете.

— Как обикновено комуникирате с нея — писмено или гласово? — попита го Макнаб.

— Ами... гласово.

— Добре. Просто направете както обикновено, но не давайте потвърждение на обаждането сам — аз ще се погрижа за това. Готови сме да започнем, когато кажете — добави Макнаб.

— Добре. — Файнбърг въздъхна и седна. Каза на глас името на получателя на обаждането, номера на сметката при него и изчете текста.

Докато говореше, Ив кимаше одобрително. „Да, той доста добре го подкрепи със солидна доза правни термини и използваше по десет думи, когато и една би свършила работа“, помисли си тя. Ив чудесно знаеше за какво говори адвокатът и въпреки това едва разбра и половината от казаното.

Когато Файнбърг приключи, Ив даде знак на Макнаб да изпрати гласовото съобщение.

— А сега какво? — попита я адвокатът.

— Сега ще преместим електронната станция в микробуса. Тя все още не знае адреса и кодовете за достъп и ще ги иска. Трябва да бъдем на мястото, когато ги получи и отиде там. Да вървим да подготвим нещата и да приключваме с това — каза Ив.

Когато стигнаха до сградата, Рурк въведе Ив и Пийбоди през най-крайния западен портал. Той се огледа, когато двете достигнаха до строгата врата.

— Сигурни ли сте, че тя ще дойде откъм тази страна?

— Искам да си осигуря повече пространство, за да я задържим. Но, да — мисля, че първо ще мине оттук. Ти не беше ли разпределен към електрониката?

— По-скоро ми се иска да остана с теб и Пийбоди — каза той и огледа тясното преддверие и коридора, а след това сви към една от стаите вляво. — На сградата ѝ трябва още малко ремонт, но ще се получи много хубаво.

— Подредбата е доста оригинална, не мислиш ли? О, брат ми със сигурност ще се напишка от кеф, ако има възможност да види това.

— Ей, Пийбоди — смъмри я Ив, — ако просто ти се иска да разгледаш... — каза тя, но изведнъж млъкна и измъкна комуникатора си: — Тук Далас.

— Тя ухапа въдицата — каза ѝ Фийни. — Макнаб е готов да включи адвоката и да ѝ предаде отговор.

— Изчакайте дващест минути, да я оставим да се поизпоти. След това ѝ кажете адреса и останалото — дайте ѝ всичко. — Ив се свърза и

с останалите от екипа. — Сега ще чакаме — каза тя. — Сигурна съм, че няма да е задълго.

Скоро започна да се здрачава и светлините на уличното движение взеха все по-силно да проблясват. Ив вече можеше ясно да ги види отдалеч, когато най-накрая Бакстър ѝ се обади около час по-късно.

— Заподозряната приближава от запад по 95-та, пеша е. Облечена е в червена риза и черни панталони, носи черна чанта. Върви доста бързо. Ще бъде при вас след около минута.

— Разбрано. Останете на позиция. Никой да не влиза, докато тя не е вече в сградата. След това влизате — напомни им Ив, — само след това.

— Далас, тя е на вратата. Ти си на ход.

— Задръжете на позиция.

„Ела ми, кучко“, помисли си Ив. От мястото си можеше да види как светлинката на системата за сигурност на входа проблесна от червено в зелено и ключалките се отвориха. Ив я причака зад вратата и когато тя влезе, веднага затвори зад нея.

Пени погледна към стълбището, а по лицето ѝ се разля ужасена гримаса. В този момент Ив включи осветлението.

— Изненада!

— Какво, по дяволите, е това? — опита се Пени да се измъкне назад към вратата.

— Организирали сме едно малко парти, наречено „Твоя арест“ — за измама, фалшификация на официални документи, за използване на фалшива самоличност и осъществяване на вече споменатата измама по интернет. Освен това за съучастие в убийство — за това ще има няколко обвинения, а изброеното е само началото.

— Пълни глупости! Ти си луда!

— Ако се опиташ да излезеш през тази врата, това ще бъде оказване на съпротива.

— Това вече съм го чувала, нали? Схванах. — Пени се обърна и рязко отвори вратата. Ив се приближи към нея, но в същия миг тя се обърна, вече въоръжена с нож.

Пени замахна и ударът ѝ закачи ръкава на Ив, а острието на ножа само я одраска. Тя нападна отново, като този път Ив почти несъзнателно отстъпи крачка назад, за да се защити.

— А това вече съм го виждала — напомни ѝ Ив.

Зад нея Рурк сложи ръка на рамото на Пийбоди.

— Недей — каза ѝ той, когато я видя, че вади оръжието си. — Тя иска да се справи с това сама.

— Господи, наистина си била толкова тъпа — каза Ив и извади собственото си оръжие. — Нож! Направо прекрасно. Сама си прецени — или го хвърляш, или ще те просна на земята и, кълна се, ще го направя с удоволствие.

— Не ми трябва проклетия нож, за да те пребия, кучко. — Пени го захвърли настрана и той се плъзна по пода. — На кучка като теб ѝ трябва само здрав бой.

— Предизвикваш ли ме? Обичам предизвикателствата. Защо пък да не. Рурк! — Тя го погледна за момент и му хвърли оръжието си. — Да се пробваме! — каза тя на Пени.

Омразата и възбудата създаваха странна смесица във физиономията на Пени. Ив почувства как кръвта ѝ се качва в главата и пулсът ѝ се ускори. Съсредоточи се в парещата болка от раната на ръката си и успя да отблъсне юмрука на Пени, но се откри за другите средства за атака на нападателката — отнесе един ритник в бедрото и усети парещата болка от остри нокти, които я одраха отстрани по бузата.

Ив се раздвижи и също нападна, като нанесе няколко бързи удара. Забеляза пламъците на жестоко удоволствие, които светеха в очите на Пени.

— Дори не можеш да се биеш като хората — изкрещя Пени. — Ченге-лигла!

— О, не знаех, че вече сме започнали да се бием. Добре тогава!

Ив се приближи още повече. От първия бърз удар главата на Пени отскочи назад като боксова круша, Ив се завъртя и я ритна в корема, от което Пени изгуби равновесие и залитна, Ив я изправи отново с един ъперкът, а с финалния прав десен я просна окончателно на земята.

— Това, последното — наведе се Ив над Пени, която лежеше в краката ѝ в безсъзнание, — това беше за Куинто Търнър. Докарайте кола — нареди Ив и кимна с глава на Рурк да ѝ върне оръжието.

— Носът ти кърви, лейтенант.

— А, да. Пийбоди, ти видя ли, че носът ми кърви?

— Да, сър, както и ръката ви.

— И тези наранявания бяха получени, докато заподозряната се опитваше да избяга от арестуване и оказа съпротива, като по този начин умишлено нападна полицаи с намерение да убие?

— Точно така. Всичко е вярно.

— Добре. Благодаря — добави тя, когато Рурк ѝ подаде кърпичка.

Той се пресегна и покри с длан микрофона на записващото устройство, закачено на ревера ѝ.

— Ти я предизвика, поигра си с нея и ѝ даде да те поодраска малко, така че после да можеш да използваш синините и драскотините като доказателство. Всъщност си търсеше повод да я набиеш.

— Може би — ухили му се тя, докато бършеше кръвта от носа си, — но това ще бъде ужасно трудно за доказване. Сега трябва да я прибера и да я тикна в ареста.

— Ще дойда с теб. Искам да видя какво ще стане и да се уверя, че ще се погрижат и за ръката ти.

Пени си извика адвоката от първия път и твърдеше за проявена бруталност от страна на полицията и неправомерно задържане. Монтоя се опита да извърти нещата към даване под съд, дори когато Ив влезе в стаята с все още кървящата рана на ръката, с издрано лице и следи от нокти по бузата.

— Нека първо да погледнем това, за да го отметнем. Превърти записа отново — каза Ив, а докато на екрана вървяха кадрите от вътрешността на двуетажната сграда, на които ясно се виждаше как Пени се обръща и замахва с нож, Ив заговори: — Тъй като очаквахме да направим ареста, бяхме подготвили и възможност за видеозапис, на който се вижда ясно как субектът ме напада с нож. Всъщност, тя го е правила и при предишен случай.

„Затова си и мислех, че ще се опита отново да повтори представлението“ — помисли си Ив.

Тя изключи записа.

— Обвинена сте в опит за убийство на полицейски служител. Само за това ще ви дадат петдесет години.

— Това са пълни простотии.

— О, пак ли тази песен, Пени? Имаме запис, имаме свидетели, имаме полицейски доклад, имаме всичко. Успяхме да те заковем и за измамата — напълно законно по електронен път проследихме разговора ти с Файнбърг.

— Това нищо не значи.

— Пени — прекъсна я адвокатът.

— Нищо! — Тя изблъска с лакът Монтоя. — Това беше работа на Лино. Той го започна, аз само се включих. А и защо не, по дяволите? Просто отидох в проклетата къща, за да я видя. Не е престъпление да влезеш в къща, след като тъпият адвокат ми е дал кодовете.

— Грешиш. Ти си продължила измамата, но може и да съм склонна да се споразумеем по тези и предишните обвинения, свързани с мен, ако ми кажеш къде се намират Мигел Флорес, Хосе Ортега и Стивън Чавез. Искаме да приключим случая. — Ив се изправи, като се увери, че Пени добре е видяла раздразнението, изписано на лицето ѝ. — Шефовете ми искат вече да приключим това. Предлагам ти сделка.

— Каква сделка?

— Да кажем, че измамата стане обвинение във фалшификация на документи, а опитът за убийство на полицейски служител може да се промени в обикновено оказване на съпротива при задържане. Така ще си спестиш няколко години от присъдата — да кажем, към седемдесет.

— Това вече е записано в протокола.

— Да, предложението за сделка е в протокола и се надявам да не приемеш, надявам се.

— Един момент — намеси се Монтоя и се наведе, за да прошепне нещо в ухото на Пени. Тя само потрепна нервно с рамене.

— Възможно е Лино да ми е казал някои неща — започна тя.

Ив се отпусна на стола с физиономия, сякаш беше силно раздразнена и разочарована.

— Ти получаваш сделката на живота си благодарение на шефовете ми, Пени, но някоя от гадостите, които ще ми кажеш, трябва да доведе до резултат, иначе няма сделка.

— Хубаво, имам много за разправяне. Какво ще кажеш за това? — каза тя и презрително присви очи, гледайки към Ив от другия край на масата. — Лино и Стив зарибяваха Ортега и смятаха, че ще могат да се докопат до част от това, което старецът му беше оставил. Известно време си поиграха с него и успяха да измъкнат няколкостотин хиляди.

Тогава Чавез успя да го забаламоса за още малко и получи още известна сума. Лино каза, че тогава си е помислил, че почти са го убедили и Ортега е бил съгласен да им прехвърли старата ни щабквартира. Това е била целта му, но изведнъж идиотът умира от свръхдоза и се оказва, че двамата имат само едно мъртво тяло — от това Лино много се вбесил.

Пени се облегна назад на стола си и се захили, след което продължи:

— Веднага започнал да мисли как да уредят нещата и решил да го занесат в пустинята и да го погребат там. След това Лино си преправил данните за самоличност — много го биваше — и така получил доста тлъста сума, която Ортега бил спечелил във Вегас. Решил да инвестира, снабдил се с брачно свидетелство, че той и Ортега са били женени. Знаеше се, че Ортега винаги е бил педал, а и двамата бяха живели почти три месеца в онази огромна лъскава къща. — Пени разсеяно заразглежда маникюра си, оцветен в червено и черно. — Успява да си извади свидетелство със задна дата, като платил на някакви хора, които познавал в Таос или нещо такова, за да кажат, че познават Алдо и Ортега като щастливо женена двойка. — Пени отново се облегна назад и се разсмя: — Този Лино — знаеше как да си прикрива задника! И така съобщил, че Ортега е изчезнал, и след това единствено е трябвало да кротува, защото Хосе имал милиони в имоти и пари.

— Но е трябвало да кротува седем години.

— Знаел е, че е така. Знаел е, че трябва да остане под прикритие като Кен Алдо. Но не е можел да се върне тук, като си пусне брада и си смени прическата. Вероятността да го познаят е голяма. Тогава онзи свещеник сам му паднал в ръцете. Лино каза, че не мислел да го убива — първоначално му хрумнала идеята за прикритието. Трябвало да си създаде нова самоличност и отново да се върне тук, като се прави на свещеник. Но тогава Чавез се разприказвал и църковният започнал да се усеща и Чавез го убил. Лино каза, че го е ударил много зле. Знаете ли, можеше да се каже, че имаше някакво уважение към религията, затова не му е харесала идеята да убие свещеник просто така — носело лош късмет, щял да си навлече божия гняв и други подобни.

— Аха, обзалагам се, че му е станало гадно.

— Достатъчно гадно, за да убие Чавез. Опитал се да спре Стив, докато пребивал свещеника, и нещата излезли от контрол. Тогава вече му паднал случай, от който можел максимално да се възползва. Погребал ги и двамата там, където били заровили и Ортега.

— Къде?

— Искаш да знаеш къде? — Пени присви очи, докато те заприличаха на две тесни цепки. — Мога да ти кажа къде, но само ако свалиш всички обвинения от мен.

— Клиентката ми има ценна информация — намеси се Монтоя, — може да съдейства. Ако искате да ви помогне по-нататък, обвиненията трябва да отпаднат. Сигурен съм, че семействата на тези хора искат случаят да бъде приключен.

На Ив не се наложи да се преструва, че изглежда отвратена, и само каза:

— Ако ми кажеш къде са заровени телата на Мигел Флорес, Хосе Ортега и Стивън Чавез, ще отпаднат само обвиненията за фалшифициране и оказване на съпротива при задържане.

— Той каза, че ги е погребал и тримата на около петдесет мили южно от Вегас на място, което местните наричали „Дяволската църква“, заради скала, която прилича на купол с кръст отгоре. Заровил ги точно под нея. Знаете ли, винаги е имал някакво религиозно чувство — затова е решил да ги погребее под кръста. — Пени отново примижа и се отпусна на стола. — Да се прави бизнес с ченге като теб, било лесна работа — изтърси тя.

Ив не каза нищо, само изучаваше физиономията ѝ. Трябваше да е истина, щом Пени го знаеше.

— Имаме още за какво да правим сделки — каза Ив. — Сега да се върнем у дома и да видим какво е станало. Кажете за бомбите през 2043-та.

— О, това беше работа на Лино. И тъй като за това няма обвинения срещу мен, сега мога да си вървя, кучко.

— Не, кучко, не можеш. Ти си знаела предварително за бомбите, знаела си за намерението да се направят и двете атаки, от които първата да бъде приписана на „Черепите“, а това значи съучастие.

— Тогава съм била на петнайсет, какво, по дяволите, съм разбирала?

— Според моя свидетел — достатъчно, за да си била част от планирането и изпълнението на първата бомбена атака, а също така си помогнала и в планирането на втората — дори сама си натиснала копчето.

— Това не можеш да го докажеш.

— Имам свидетел, който е готов да даде показания в съда, а това те заковава с шест нови обвинения за убийства.

— Идиотщина, пълни простотии! — Тя удари с длан масата пред Монтоя, когато той се опита да заговори. — Знам как и сама да се защитавам, задник такъв! Бях малолетна. И какво, ако съм натиснала онова копче? Какво, по дяволите? И какво, ако дори два пъти повече задници бяха изпратени в ада, ако аз съм го направила? Това нищо не значи! Пази ме Реабилитиращата клауза.

— Ти така си мислиш, прокурорът работи върху оборването на тази хипотеза и като се има предвид, че нито си била арестувана, нито обвинявана в престъпление преди или след Реабилитацията, мисля, че това няма да важи в твоя случай.

— Що за глупост е това? Това са пълни простотии — изрече Пени и се обърна към адвоката си. — Това са глупости! Аз бях малолетна.

— Не казвайте нищо повече, лейтенант — започна Монтоя с тон на обида. — Клиентката ми...

— Още не съм свършила — каза Ив. — В менюто за теб имам още и заговор за убийството на Лино Мартинес. Тя не е изхвърлила линка, Пени, а след като и тя знае, че твоят пръст е натиснал копчето на детонатора, ще е склонна да ни съдейства изцяло.

— Онази кучка Хуанита уби Лино — каза Пени и скочи на крака, като яростно размаха пръст във въздуха. — Аз не съм го докосвала, дори не съм стъпвала в проклетата църква. Хуанита Търнър довърши Лино и не може да ми прехвърли това.

— Аз така и не казах коя е тя — допълни Ив.

— Хич не ми пука какво си казала! Хуанита отрови Лино заради нейния син. Това не можете да го прехвърлите на мен, аз даже не бях там, по дяволите!

— Затова се нарича „заговор за убийство“.

— Искам сделка — заяви Пени. — Искам сделка и ще ви кажа как точно го направи. Ти млъкни, мамка му! — изкрещя тя на Монтоя,

който се опита да я накара да замълчи. — Слушайте, само слушайте! — Пени отново седна и каза: — Онази кучка полудя, когато разбра, че Лино се е върнал и се прикрива като свещеник.

— И как е разбрала?

— Виж, един ден оставих това да ми се „изплъзне“, не е престъпление. Тя го направи, използва погребението на онзи старец Ортис за прикритие. Взела ключовете от жилището зад църквата и сложила отровата във виното. Направи го, защото синът ѝ е отишъл в ада при взрива, а след това и мъжът ѝ се е довършил сам.

— Мерси, че го каза за протокола, което още веднъж потвърждава защо това е „заговор за убийство“. Освен това срещу теб има и укривателство, като се има предвид и фактът, че си знаела за убийствата на Мигел Флорес, Хосе Ортега и Стивън Чавез.

— Какво? Какво, по дяволите! Защо не кажеш нещо? — развика се тя на адвокатата си.

— Мисля, че това, което чу, го поразил и сега не знае какво да каже — допълни Ив.

— Имаме сделката в протокола... — опита се да се защити Пени.

— Да, за измамата и опита за убийство на полицай. За друго нямаме сделка. — Сега Ив беше тази, която се облегна доволно на стола си. — Мога да си позволя тези да отпаднат, като се има предвид, че за другите ще лежиш... да кажем няколко живота. Естествено, извън планетата, в бетонна клетка и без право на обжалване. Дори така не ми се струва, че това ще ти е достатъчно. Детективи?

При тези думи Стъбън и Коън влязоха в стаята.

— Обвиненията са в убийства от първа степен — започна Стъбън — за смъртта на...

Той изреди имената на всички, които бяха загинали през 2043-та. А когато Пени скочи на крака, Ив просто мина зад нея, изви ръцете ѝ назад и я закопча.

— Мисля, че ще искате да я заведете долу и да запишете в какво е обвинена — каза тя на двамата детективи. — Напишете всички обвинения срещу нея.

— С удоволствие ще го сторя, лейтенант. Благодаря ви за това.

Ив чу как Пени крещи и обижда, докато я влачеха навън.

— Край на записа за протокола. Със сделката ѝ дадохме доста повече, отколкото вие можехте да ѝ осигурите с преговори — каза тя

на адвоката. — Ако бях на ваше място, вече щях да бягам надалеч оттук.

Ив се обърна и излезе, в същия момент Рурк излизаше от стаята за наблюдение.

— Довечера ли тръгваме към Невада? — попита я той.

Малко вероятно е Пени да лъже за това, помисли си тя.

— Да, така ще бъде най-добре. Искам още някой да дойде с нас, ако нямаш нищо против.

ЕПИЛОГ

Скалата с формата на кръст хвърляше сянка върху позлатения от силното слънце пустинен пясък. Силният пек правеше небето да изглежда почти бяло и нажежаваше въздуха толкова, че трудно можеше да се диша.

Ив стоеше в жегата, скрита в сянката на скалата.

Оперативната група беше намерила телата бързо и веднага разкриха останките на мъртвите мъже. В единия от гробовете заедно с костите лежах и един сребърен кръст и медальон на света Анна — спомен от майката на мъртвия свещеник.

Беше достатъчно.

Въпреки това специалистите потвърдиха самоличността по ДНК и отпечатъците от зъбите.

Ив стоеше там и си припомняше какво ѝ каза местният детектив, който беше разследвал изчезването на Ортега.

„Знаете ли какво е да усещате, че надувшвате нещо, но така и да не можете да кажете какво е? — беше я попитал той. — Аз надушвах нещо около този, но той, както показваше и проверката на самоличността, изглеждаше чист“.

„Не е имало причина да си мислите, че не е този, за когото се представя“, беше му казала тогава Ив.

„Освен онова особено чувство — беше допълнил детективът. — Проверихме къщата, която бяха наели, страхотно местенце, много хубава. Нямахме признаци това да е измама. Добре огледахме всичко, поне така ми се иска да вярвам, но нищо не намерихме. Голяма част от дрехите на изчезналия липсваха, а този — Алдо Мартинес — ревеше за него като развален водопроводен кран. Изровихме данни за миналото на изчезналия. Оказа се, че имал известни проблеми с притежание на забранени субстанции. Решихме, че си е тръгнал и се е отдал на гуляй. Тогава другият помоли за свещеник, на когото да се изповяда. Божичко, аз намерих онзи пастор, който да говори с него. Просто аз го насочих“.

„Оказал се е на грешното място в грешното време — помисли си Ив, — точно както и младият Куинто Търнър.“

Смъртта се беше оказала подло изчадие.

Ив беше дошла тук под сянката на кръста и пясъчните гробове под палещото слънце само защото свещеникът я беше помолил за това.

Тя знаеше, че той се моли над вече празните гробове, и предполагаше, че молитвата му е еднакво пламенна и за тримата. Това я накара да се почувства странно, затова реши да остане при Рурк.

Лопес се обърна и я погледна със сериозните си тъжни очи.

— Благодаря ви за всичко, което направихте.

— Просто си свърших работата.

— Всички си имаме своите задължения. Благодаря и на двама ви. Мисля, че достатъчно дълго ви задържах под силното слънце.

Тримата тръгнаха към малкия лъскав самолет, който ги чакаше наблизко.

— Какво ще кажете за едно питие, отче? — попита Рурк, когато се настаниха по местата си.

— Би трябвало да поискам вода, но се чудя... може ли да получа една текила?

— И аз бих изпил една — каза Рурк и отиде да вземе бутилката и чашите.

— Лейтенант — обърна се Лопес към Ив, — мога ли да ви наричам на малкото ви име?

— Повечето хора ме наричат Далас.

— Името ви е Ив и сте наречена на първата жена, която Бог е създал^[1].

— Аха, но тя не се ползва с много добра репутация.

Лека усмивка се заигра по устните му и в ъгълчетата на тъжните му очи.

— Тя носи определена вина, която, струва ми се, не е изцяло нейна. Ив, помолих за разрешение да отслужа заупокойна молитва в памет на отец Флорес в „Сен Кристобал“ и да го погребем, където са погребани нашите свещеници. Ако ми разрешат, ще дойдете ли?

— Може да опитам.

— Вие го открихте, а не всеки би тръгнал да го търси. Не бяхте длъжна да тръгнете да го търсите.

— Бях.

Свещеникът се усмихна и отпи първата си малка глътка от чашата с текила.

— Имам един въпрос — каза Ив. — Аз самата не съм католичка, никаква не съм, но той е нещо като такъв.

Рурк я погледна и също отпи от чашата си.

— Не точно — каза той.

— Искам да кажа, че не съм католичка и... как да кажа — няма да го приема като нещо меродавно, но бих искала вашето мнение като представител на Църквата.

— Какъв е въпросът?

— Това е нещо, което Хуанита Търнър спомена по време на разпита и ме тормози като въпрос. Вярвате ли, че някой, който сам е сложил край на дните си, не може да отиде в рая, ако приемем, че такова място съществува?

Лопес отново отпи от текилата си.

— Църквата има строга политика по отношение на самоубийците, въпреки че в много държави самоубийството е законно.

— Значи е така.

— Църквата го е казала много стриктно. Но каноните често не се съобразяват с индивидуалния човешки фактор. Аз мисля, че Бог нищо не пропуска и че Неговото състрадание е безгранично. В сърцето си не мога да повярвам, че Бог би затворил вратата на тези, които изпитват болка или са в депресия. Това дава ли отговор на въпроса ви?

— Да. Вие невинаги стриктно следвате правилата — каза Ив и погледна към Рурк. — Познавам и някой друг, който често го прави.

Рурк протегна ръка да хване нейната и вплетоха пръстите си.

— А аз познавам някой, който прекалено много мисли за тях. Но понякога границите между правилно и неправилно могат да бъдат доста размити, не мислите ли, отче?

— Чейл — каза простичко свещеникът. — И, да, границите понякога могат и трябва да се размиват.

Ив се усмихна, заслушана в разговора на двамата мъже, които намираше за толкова интересни. Продължиха да обсъждат въпроса над чашите си с текила.

После се загледа през прозореца, докато златистите пясъци на пустинята изчезнаха от погледа ѝ, а самолетът се понесе на изток, за да ги върне у дома.

[1] Ева (Eve, англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.